DOUGLAS REEMAN

ÎNTÎLNIRE ÎN ATLANTICUL DE SUD

DOUGLAS REEMAN

ÎNTÂLNIRE ÎN ATLANTICUL DE SUD

În româneşte de
DAN GHIBERNEA

Mic glosar marinăresc de
VALERIU IONESCU

Douglas Reeman
Rendezvous – South Atlantic
Hutchinson & Co. (Publishers) Ltd.
London
© Douglas Reeman 1972

Ediţie electronică realizată după ediţia
tipărită a editurii Meridiane, Bucureşti 1983

Denumire alternativă:
Rendez-vous în Atlanticul de sud

Crucişătoarelor auxiliare Kawal– pindi, Jervis Bay, Laurentic, Dunvegan Castle şi celorlalte nave care au brăzdat mările în timp de pace şi au pierit în război atunci când patria le-a cerut-o.

Sunt mormântul unui vas ce-a eşuat; dar tu continuă să pluteşti: căci noi, de n-om mai fi, voi, cei ce rămâneţi, marea veţi cutreiera.

(Din „The Greek Anthology”)

SCAPA

Humberul cu caroseria vopsită în culori de camuflaj se opri la destinaţie, cu bara din faţă la numai câţiva paşi de marginea cheiului, vibrând zgomotos, dorind parcă s-o pornească din nou la drum.

Micuţa şoferiţă, înrolată în „Women's Royal Navy Service”[1], înfofolită până peste urechi împotriva frigului puternic de afară, opri ştergătoarele de parbriz şi spuse:

– Am ajuns, domnule comandor[2]. Trebuie să sosească o şalupă dintr-o clipă-n alta.

Se întoarse puţin şi singurul pasager al maşinii îi răspunse:

– Nu opri ştergătoarele. Nu încă.

Ignorându-i mirarea, căpitanul-comandor Andrew Lindsay se aplecă în faţă, încercând să străpungă cu privirea-i, aparent lipsită de expresie, parbrizul brăzdat de picăturile de ploaie.

Cenuşiu. Totul era cenuşiu. Conturul nedefinit al insulelor, cerul, formele variate ale navelor smucind în cabluri sub vânt şi ploaie. Apele uriaşei rade naturale de la Scapa Flow erau plumburii, singura licărire de viaţă constituind-o vârtejurile curentului de apă produs de maree şi zbuciumul curenţilor submarini.

Scapa. Acest cuvânt era suficient. Volume întregi s-au scris despre miile de marinari ai celor două războaie mondiale. Umezeală şi frig. Furtunile violente şi marea înverşunată făceau ca numai cei mai iscusiţi să poată trece cu bine printre stâncile şi insuliţele înconjurătoare.

Cercetând cu privirea vasele ancorate, se întrebă cum arată oare cel sortit să-l comande? Nu puteai şti niciodată până nu primeai ordinul, cu toată studierea atentă a cărţilor şi rapoartelor informative. Nici chiar cei de la Cartierul General al Marinei, din Kirkwall, nu i-au putut fi de folos.

H.M.S.[3] *Benbecula*, un crucişător auxiliar, fusese la echipare mai bine de şase luni, iar acum îşi aştepta noul comandant. În timpul agitatei traversări a estuarului Pentland, venind de pe coasta scoţiană, văzuse cam o duzină de marinari tineri cu privirea aţintită asupra lui, în ochii lor naivi putându-se citi: curiozitate, speranţă, sau, poate, chiar sentimentul pe care îl încerca el însuşi – resemnare. Un lucru sigur: erau toţi la fel de nevinovaţi ca iarba care creşte după ploaie. De fapt, multora, după numai câteva minute de la urcarea pe vas, li se făcea rău de mare.

Şi era doar septembrie. Al doilea septembrie de război. Şoferiţa îi

studia profilul, gânditoare. Pasagerul ei trebuia să aibă în jur de 33-34 de ani. Când îl luase din faţa clădirii Cartierului General, îl surprinsese privind strada cu o bună dispoziţie rar întâlnită la Scapa, fapt ce îi stârnise interesul. Fetelor din Wren, fiind mult mai puţin numeroase decât angajaţii bărbaţi, cu greu un nou venit le mai stârnea interesul. „E, totuşi, ceva deosebit în acesta, gândi ea. Are părul blond, mai lung decât scrie la regulament, ochi albaştri, foarte gravi.”

Părea, parcă, tot timpul preocupat de o problemă importantă, încercând să ia o decizie. Avea o aparentă indiferenţă faţă de el însuşi, atrăgătoare pentru tânăra de la volan. Treptat, însă, îşi pierdu acest aer.

– Poţi să opreşti acum ştergătoarele, spuse încet comandorul. Mulţumesc.

Lindsay se afundă în bancheta maşinii, trăgându-şi gulerul hainei peste urechi. Totul era cenuşiu şi rece. Era nerăbdător, lacom să se testeze din nou.

Ştia că fata îl priveşte şi se întreba cum arăta ea fără sumedenia de haine şi fulare cu care era îmbrăcată.

Probabil că avea în jur de douăzeci de ani, ca mai toate fetele din Wren văzute de el în camerele călduroase din clădirea Cartierului General. Zâmbi agasat. Douăzeci de ani...

Intrase în marină la doisprezece ani, ca elev, în 1920. Acum douăzeci şi unu de ani. Şi în tot acest timp, nici o pauză. Muncă şi studiu.

Călătorea şi învăţa meserie. Zâmbetul îi pierise. Ca să ajungă până la urmă aici. La comanda unui vas comercial, nenorocit, care, datorită câtorva tunuri şi echipajului militar, fusese numit navă de luptă.

„Crucişător auxiliar”. Până şi acest titlu era o nebunie.

– Cred că văd o şalupă care se apropie, domnule comandor.

Dintr-o dată simţi din nou sentimentul de îngrijorare şi nesiguranţă. Măcar de s-ar întoarce pe mare la un distrugător. Oricare ar fi bun, chiar şi unul ca bătrânul *Vengeur*. N-ar mai trebui să gândească aşa! *Vengeur* nu mai exista. Zăcea, undeva, pe fundul oceanului, în mijlocul Atlanticului.

Zări, în depărtare, silueta şalupei, cu contururi neclare, şerpuind peste mustăţile albe ale valurilor din prova. Mai avea puţin şi ajungea.

Fără să vrea, îşi lăsă gândul să zboare la ultimul vas pe care l-a comandat, ca un om care îşi atinge o rană de-abia vindecată.

Primise comanda doar cu două zile înainte de izbucnirea războiului. Era un distrugător vechi, din clasa V&W, construit în primul război mondial, şi ajunsese să-i îndrăgească toate ciudăţeniile şi capriciile.

Când loviturile, încasate atât de la duşmani, cât şi de la prieteni, au căpătat amploare, Lindsay, ca majoritatea contemporanilor săi, a trebuit s-o ia de la cap, să înveţe totul din nou.

Teoriile legate de tactici deveniseră peste noapte un adevărat mit. Credinţa nezdruncinată că nimic nu poate diminua controlul Marinei militare engleze asupra mărilor fusese împinsă până dincolo de opiniile celor mai optimişti, în jurul lor, însă, lumea trăia o nebunie – Dunkerque, căderea Norvegiei şi a Ţărilor de Jos, capitularea Franţei, cu consecinţa imediată a pierderii sprijinului flotei de război, au însemnat poveri ce s-au adunat una peste alta.

Ideea apropierii dezastrului era, însă, mult mai clară pentru cei din Marina militară. Până şi din această maşină se putea vedea cu ochiul liber locul unde fusese scufundată nava de linie *Royal Oak*, de către un U-bot. Sistemele de apărare trebuiau să fie perfectate.

Cu şase luni în urmă, pe când se afla în spital, fusese distrus crucişătorul de bătălie *Hood*, de către puternica navă germană *Bismark*. Întreaga Marină rămăsese uluită. Nu pentru că o navă importantă a fost scufundată. În război trebuie să accepţi şi pierderile. Dar *Hood* era ceva deosebit: nu numai o navă de luptă, ci un simbol. Măreaţă, frumoasă şi arogantă, străbătuse lumea întreagă între războaie, îşi ridicase pavilionul în zeci de porturi străine, participase la ancoră la reviste navale, strălucitoare în zecile de lumini colorate şi împodobită cu pavoaz, spre deliciul vârstnicilor şi tinerilor, deopotrivă. Pentru toţi, era întruchiparea marinei însăşi. De neatins, un adevărat scut. Şi, ca o străfulgerare, un singur punct vulnerabil i-a fost de ajuns să fie aruncată uitării. Din sutele de marinari de pe *Hood*, doar trei au mai putut fi salvaţi.

Poate că *Vengeur* fusese cea mai aproape de realitate, gândi el confuz. Bătrână, dar încercată şi solid construită. Şi-a servit echipajul cu devotament, până în ultima clipă, îşi amintea acel moment cu exactitate. Parcă ar fi fost ieri. Sau acum.

Nava al cărei comandant era dirija escorta unui convoi ce se îndrepta spre Statele Unite. Douăzeci de vase, imperios necesare pentru a aduce proviziile pe care o naţiune întreagă aflată în război le aştepta cu disperare.

Două vase comerciale fuseseră torpilate şi scufundate în primele trei zile, dar apoi Atlanticul trecu de partea lor. Se stârni o furtună cumplită şi întreg convoiul, serios zdruncinat, îşi urmă drumul spre vest, cu *Vengeur* în continuă căutare a vaselor rătăcite...

Restul escortei era format din două traulere convertite şi un vas de patrulare, cam de prin 1915.

Era tot ce-şi putea permite cea mai faimoasă flotă din lume şi nu s-ar putea spune ea nu s-a străduit să-şi merite renumele.

Probabil că invizibilele U-boturi au plonjat să scape de furtună şi au pierdut convoiul, ori, poate, s-au îndreptat către vreo ţintă mai lesne de atins. Oricum, le-ar fi fost foarte uşor.

Un singur U-bot, cu un comandant mai tenace, reuşi să ţină pasul

cu restul convoiului. Încerca să lovească cea mai bună navă, un petrolier mare şi modern, care, cu puţin noroc, ar aduce înapoi destul carburant, astfel încât să le ajungă bombardierelor până în Germania. Să le dea o lecţie nemţilor.

Vântul se mai potolise, iar cerul era senin, cum nu fusese de mult. Se apropia ora întâlnirii cu patruloarele americane, înţelegere ce nesocotea neutralitatea acestora, dar care era mai mult decât binevenită pentru navele convoiului şi escorta lor.

Submarinul lansă trei torpile, care, cu toată strădania nemţilor, ratară de puţin petrolierul. Una însă o nimeri pe bătrâna *Vengeur*, chiar în prova babord, sub teugă, şi o reteză pe loc, ca o secure uriaşă. Din fericire, tot echipajul se afla la posturile de luptă, căci altfel marinarii din bordul liber ar fi stat în cazarma prova şi ar fi murit acolo, sau s-ar fi înecat odată cu partea retezată de explozie. În cincisprezece minute, nava coborî în adâncuri, cu demnitate, ca o „doamnă însângerată", cum îi zise, mai târziu, timonierul.

Cinci oameni au pierit, restul echipajului a fost pescuit din bărci şi de pe plute de către un vas de transport suedez care fusese, din întâmplare, spectator al scufundării.

Lindsay îşi afundă mâinile în buzunarele mantalei, încleştând pumnii. Încă un vas scufundat.

Se întâmpla din ce în ce mai des, iar acum toţi păreau mulţumiţi că nu fusese torpilat petrolierul.

Era târziu. Târziu. Scrâşni din dinţi, sperând că se va putea abţine să vorbească tare.

– Vă simţiţi bine, domnule comandor? îl întrebă fata.

– Ce dracu vrei să spui cu asta?

– Iertaţi-mă, şi-şi îndreptă privirea în altă parte.

– Nu, nu... Îşi scoase chipiul şi-şi petrecu degetele prin păr. Simţea transpiraţia cum îi umezea cămaşa. Teamă?! Eu ar trebui să-ţi cer scuze.

Fata îl privi din nou, întrebătoare:

– Domnule comandor?

El ridică din umeri. Apoi, brusc:

Destul! Eşti cumva logodită, sau, mă rog, ceva asemănător?

Îl privi cu fermitate.

– Nu domnule, am fost. S-a curăţat anul trecut deasupra Hamburgului.

– Înţeleg. „S-a curăţat". Cât de rece sună! Ce înseamnă tăria omului în război. Cred că ar trebui să plec, acum. Altfel, barca se va întoarce fără mine.

– Poftiţi, domnule comandor. O să vă ajut la bagaje.

Se făcu că nu bagă în seamă protestele lui, coborî pe bolovanii udaţi de ploaie ai cheiului şi îi dădu o mână de ajutor.

Vântul trânti uşa maşinii, iar Lindsay îşi simţi faţa biciuită de stropii reci şi grei. În barca agitată de valuri îl aşteptau, înfofoliţi în haine de ploaie, cârmaciul şi marinarul care îl însoţea.

– Poate ne-om mai vedea, spuse el. Încercă să zâmbească, dar faţa îi rămase neschimbată, ca o mască.

Îl privi cu coada ochiului, fruntea şi chipiul semeţ strălucindu-i din pricina ploii, în lumina cenuşie care îi înconjura.

– Poate.

– Cum ai zis că te cheamă?

Îşi trase baticul umezit de ploaie din dreptul gurii şi zâmbi:

– Collins, domnule. Strâmbă puţin din nas. Eve Collins. Caraghios, nu-i aşa?

Avea o gură frumoasă. Lindsay tocmai observă că marinarul care îi lua bagajele ţinea privirea pironită către picioarele fetei.

Ai grijă de tine, îi mai spuse şi se îndreptă spre trepte, coborând în grabă la barca ce-l aştepta.

Fata se întoarse la maşină şi se cufundă în scaun, lăsând pe el urmele scurtei din molton îmbibată cu apă. În timp ce întorcea maşina, zări barca depărtându-se în larg.

„Ce tip bine", gândi ea... Se încruntă, debreind cu violenţă, speriată parcă de un gând ascuns. „De ce i-oi fi dat numele? Oricum, n-o să se întoarcă." Îşi privi chipul în oglindă...Bietul de el... „Ca noi toţi, de altfel, în locul ăsta nenorocit."

În vreme ce barca se năpustea prin valurile umflate de vânt, Lindsay rămase în picioare, ţinându-se eu ambele mâini de acoperiş, cu privirea spre vasele ancorate în larg. Nave de linie, crucişătoare grele, distrugătoare, vase de aprovizionare, toate piturate în aceeaşi culoare monotonă, plictisitoare. Singura notă aparte era dată de prezenţa pavilionului naţional la pupa sau a petelor de camuflaj de pe câte o navă din escorta Atlanticului. Ochiul său experimentat îl ajută să-şi facă o imagine despre fiecare... numele, clasa, unde le-a mai întâlnit... Feţele şi vocile din marină erau parcă ale aceleiaşi familii. Toate aceste nave, poate cele mai bune din întreaga flotă, stăteau acum blocate aici, în Scapa, împinse de vânt şi curenţi în jurul ancorei şi balizelor, aşteptând ca unităţile grele germane să străpungă blocada, să încerce să distrugă convoaiele, să-şi netezească cât mai mult diferenţa de forţe faţă de Anglia.

Bismarck fusese atacat şi scufundat după ce-l distrusese pe *Hood*. A fost o urmărire al naibii de grea, la care a participat mai toată flota engleză. *Graf Spee* fusese scufundat de propriul echipaj, la Montevideo, trebuind să accepte înfrângerea de către o forţă navală inferioară, dar abilă. Oricum, se descurcase bine până atunci, scufundase destule nave engleze valoroase. Chiar şi acum se zice că puternicul *Tirpitz* şi alte nave germane moderne şi periculoase stau

ascunse în fiordurile norvegiene ori în porturile franceze capturate, de-a lungul golfului Biscaya, pândind un moment propice.

Şi, până când acesta va sosi, toate navele de la Scapa vor trebui să zacă, irosindu-se.

Îşi aţinti privirea asupra cârmaciului şalupei. Se întreba, probabil, ce fel de comandant le vine pe cap. Va fi oare în stare să se descurce? Să păstreze vasul întreg?

– Am ajuns, domnule comandor, spuse marinarul.

Lindsay îşi ţinu respiraţia. Pentru un moment, în faţa lui, nava apărea ca o umbră, nedesluşită, ca toate celelalte, prin perdeaua deasă a ploii care nu mai contenea. I se înfăţişa ca o stâncă abruptă, de pe care apa se scurgea şiroaie.

Lindsay îi studiase trecutul, înfăţişarea şi planul, în repetate rânduri, dar, chiar faţă de distrugătorul mic pe care-l avusese în subordine, aceasta navă îi părea greoaie şi vulnerabilă. Camuflajul, pavilionul Marinei militare şi câteva tunuri puteau cu greu să-i schimbe aspectul.

Cele cinci sute de picioare lungime şi 12 500 de tone navigaseră pe distanţe de mii de mile de când nava fusese lansată la apă, în Clyde, în l919. Născută în perioada speranţelor deşarte şi a şomajului puternic, a depresiunii mondiale şi apatiei postbelice, nava a reprezentat mai mult o sursă de locuri de muncă pentru muncitorii portului decât o speranţă în plus.

Cunoscută ca un vas mijlociu de linie, făcuse în mod constant ruta Londra, Brisbane, Port Said, Aden, Colombo, Fremanth, Adelaida, Melbourne şi Sydney. Erau porturi invidiate de mai toate vasele comerciale din lume.

Cărând marfă, corespondenţă sau pasageri, şi-a croit drum de-a lungul anilor, aducând bani, oferind plăceri, asigurând locuri de muncă.

După Dunkerque, unde Anglia şi-a dat seama că nu poate câştiga războiul cu una cu două, dacă îl va câştiga, navei urma să i se atribuie un alt rol. Vasele de pasageri transoceanice deveniseră adevărate spitale plutitoare sau transportoare de trupe, iar toate celelalte cargouri, petroliere sau bătrâne cabotiere cu aburi fuseseră aruncate în luptă, pe rutele convoaielor, să le susţină. *Benbecula* a transportat şi trupe, dar dimensiunile sale nu păreau potrivite pentru o astfel de misiune.

Nefolosibilă în transporturile mari, prea mică pentru a adăposti un număr important de marinari, a fost mutată tot timpul de pe o scenă a războiului pe alta, ca un pion stângaci. Şi, în sfârşit, Comandamentul Marinei se hotărî să transforme nava într-un crucişător auxiliar.

Putea să înfrunte cea mai neprielnică vreme şi să rămână departe de bază mai mult decât oricare altă navă de război medie. Era în stare să patruleze vastele întinderi de apă ale Atlanticului şi Islandei şi să

revină până lângă coastele Danemarcei, observând navele spărgătoare de blocadă, raportând orice mişcare suspectă a inamicului, evitând pericolele reale. O navă de război mai serioasă ar fi putut, însă, cu uşurinţă, să-i facă bucăţele carena, şi aşa neblindată.

Rawalpindi aflase cum e să fii făcută bucăţele. Şi numai cu nouă luni în urmă, *Jervis Bay* fusese scufundată, în timp ce încerca să apere un convoi important, la o mie de mile depărtare de coastele Americii. Convoiul scăpă nevătămat, în timp ce sărmana *Jervis Bay*, mitraliată, în flăcări, încasă obuz după obuz de la o navă de linie germană. Distrugerea ei, sacrificiul ei au adus atât mândrie, cât şi umilinţă celor ce au fost în stare să părăsească ţara cu o navă cu totul nepregătită pentru pericolele ce-o aşteptau.

Din goana bărcii cu motor, Lindsay zări, în depărtare, gura de 152 mm a unui tun care parcă-l aştepta.

– Îmi pare uşor înclinată în tribord, spuse Lindsay.

Cârmaciul şalupei răspunse, rânjind:

– Aveţi dreptate, domnule comandor. Din câte ştiu, eu, aşa a fost dintotdeauna. Un marinar bătrân spune că ar fi luat o buşitură în timpul unui taifun, înainte de război, şi-aşa a rămas.

Lindsay se încruntă. Nu-şi dăduse seama că a gândit cu voce tare. „Uşor înclinată în tribord”. Şi nici nu ajunsese încă la bord!

Îl trecu din nou un fior de nelinişte. Încercă să fugă de gândurile ce începuseră să-l chinuie. Tunuri de 152 mm, două sute cincizeci de ofiţeri, subofiţeri şi ostaşi, dintre care mai toţi erau veniţi direct din şcoli.

Numele secundului navei: Goss – John Goss.

Coca navei se afla acum chiar deasupra sa, iar ochii îi erau aţintiţi asupra scării de bord ce se prelungea până spre balustrada unde feţe nedumerite, întrebătoare, îl aşteptau. Câţi pasageri or fi urcat şi coborât această scară? Câte amintiri, câte ilustrate or fi fost trimise de la bordul navei?

„Stop! Trebuie să mă opresc aici!”

Stătea în picioare în barca ce sălta pe apă, în timp ce omul din prova agăţa cangea cu o nonşalanţă studiată.

Pe când Lindsay sărea din barcă, mecanicul întrebă, mai mult şuierând printre dinţi:

– Bob, cum e tipul?

Cârmaciul, aruncând o privire spre figura osoasă a lui Lindsay, răspunse, cu un şuierai asemănător:

– Dintr-o bucată, zău. Unul de meserie.

– Nu e ca celălalt.

Mecanicul oftă.

– Ăsta ori a făcut-o de oaie şi nu le dă mâna să-i încredinţeze ceva mai bun, ori ne paşte o misiune specială, una a dracului! Oricum, cam

tot aia e, nu?

Cârmaciul ascultă atent şuieratul sifleei, ce dădea onorul la capătul scării de metal, şi spuse cu ton indiferent:

– Cam aşa s-arată... Puneţi-vă la treabă flăcăi şi mişcaţi-vă iute, că v-aşteaptă lucruri mari!

Celălalt îngână:

– Ce-ar fi să mă laşi, naibii, în pace! Eşti un cârmaci şi nimic mai mult!”

Cârmaciul încercă să-şi amintească dacă se proiecta vreun film, în acea seară, la cantina trupei de uscat. Oricum, sala va fi plină până când va ajunge el la mal. Privi apoi cerul monoton şi ploaia. „S-o ia dracu’ de Scapa!”

Lindsay se uită la marinarii aliniaţi, greu de individualizat în mantalele lor strălucitoare.

Părea un loc mai ferit. Intrarea din babord era plasată undeva între puntea de promenadă şi cea a bărcilor şi, cum vântul sufla din bordul opus, se afla într-un loc destul de liniştit.

– Bine aţi venit la bord, domnule comandant! Un ofiţer solid făcu un pas înainte şi saluta. Eu sunt Goss.

Lindsay ştia că Goss are 45 de ani, dar arăta cu cincisprezece mai mult. Avea un maxilar puternic, o faţă sobră şi, îmbrăcat în mantaua de ploaie, era o apariţie, dominându-i cu un cap pe toţi ceilalţi.

Lindsay îi strânse mâna.

– Mulţumesc, domnule comandant secund.

Goss nu clipi şi nu cobori ochii.

– Am bordul liber şi jumătate din oamenii de serviciu sunt pe ţărm să aducă provizii. Muniţii am primit la Leith, înainte de a ajunge aici.

Îşi mută privirea pentru prima oară şi spuse aproape cu înfocare:

– N-aveţi de ce să vă îngrijiţi de mersul serviciului pe această navă, domnule comandant.

Tonul lui, uşor provocator şi agresiv, îl făcu pe Lindsay să replice:

– Asta urmează să vedem, nu-i aşa?

Goss se întoarse, strângând din dinţi, încercând să nu mai facă vreun comentariu.

– Acesta este locotenentul Barker, domnule comandant. Se ocupă de aprovizionare şi stocarea proviziilor. Are toate registrele gata de inspecţie.

Lindsay distinse o faţă zâmbitoare, lăsând să se vadă toţi dinţii, şi doi ochi palizi, în spatele unor ochelari.

– Bine.

Goss nu-i aprecie foarte mult grimasa. Deveni nervos, agasat, ostil chiar. N-a fost un început prea bun. Care naiba o fi motivul?

La rândul său, Lindsay îşi atribuia o parte din vină. Erau probabil cu toţii mult mai îngrijoraţi de sosirea noului comandant decât şi-a dat el

seama.

Încercă din nou.

– Ordinul de plecare va sosi la bord ceva mai târziu, după-amiază, aşa că, până atunci, nu va fi nimeni învoit. De fapt, asta va dura până voi vedea cum stau lucrurile cu plecarea.

Surprinzător, Goss zâmbi. Era mai curând o forţare. Spuse apoi:

– Am înţeles. Cei mai mulţi sunt preocupaţi să arate a marinari, decât să facă vreo treabă. Ne-au potopit civilii ăştia şi la ce te poţi aştepta de la ei?

Lindsay îşi privi ceasul şi constată că se oprise. Îşi aminti, atunci, cu enervare, că şi-l potrivise după orologiul catedralei St. Magnus din Kirkwall în momentul în care ghidul său, fata din Wren, sosise cu maşina.

Goss sesiză încruntarea de pe faţa comandantului.

Mi-e teamă că masa de prânz a fost strânsă! După o clipă, adăugă: Aş putea să-i spun bucătarului să o…

Lindsay privea în altă parte.

– Nu-i nevoie. Un sandviş îmi este suficient.

Nici nu-şi mai amintea când a mâncat bine, cu adevărat. ultima oară. Simţea, în acel moment, cât doreşte să rămână singur. Să găsească un loc ascuns sa poată să-şi adune gândurile.

– Dacă vreţi să mă urmaţi, domnule comandant! spuse Goss, arătând cu mâna spre o scară. Cabina comandantului este sub puntea de comandă. Nu s-a făcut nici o modificare, încă.

Lindsay îl urmă în linişte. Modificare? Ce voia oare să spună? Pe punte, mai mulţi marinari munceau, dar încercă să le evite privirea. Trecuse prea puţin timp ca să poată trage concluzii. Spre deosebire de Goss, care-i dispreţuia pe oameni pentru că erau „civili”, Marina ar fi fost într-o situaţie al naibii de grea fără ei. La ce se putea aştepta de la o navă amărâtă şi bătrână ca asta?

– Şi cu înclinarea de la tribord, ce este? întrebă Lindsay, pe un ton apăsat.

– A fost întotdeauna… domnule comandant. Atât răspunse Goss.

Cabina comandantului era spaţioasă, întinsă pe toată lăţimea punţii de comandă. O scară ducea direct la camera hărţilor, la postul de radio-telegrafie, ca şi la comanda de navigaţie şi la platforma unde era instalat compasul etalon. Din cabină se putea vedea aproape întreaga punte a bărcilor, ca şi până la prova.

Goss deschise uşa, cu ochii aţintiţi asupra lui Lindsay. Acesta păşi tăcut înăuntru.

În comparaţie cu *Vengeur* era parcă o altă lume: covor frumos, verde, pereţi îmbrăcaţi în lemn, mobilă bună, perdele noi, din creton.

Deasupra unui dulap bine lustruit, din stejar masiv, era atârnată fotografia color a *Benbeculei*, aşa cum arăta ea odată… Carena de un

verde strălucitor, coşurile cenuşii. Numele companiei „Aberdeen and Pacific Steam Navigation Company” era de asemenea prezent, sub forma unei embleme.

– Compania are, de fapt avea, cinci nave, spuse Goss, liniştit. Îşi scoase mantaua de ploaie şi o împături, cu grijă, pe braţ.

Pe mâneca hainei sale din pânză groasă, cu două rânduri de nasturi, erau cusute tresele aurii împletite, însemnul locotenentului-comandor din Royal Naval Reserve[4]

– Nave pe cinste! Am servit pe toate, cu excepţia uneia.

Lindsay îl privi grav.

– Ai lucrat pentru o singură companie, de la început?

– Întocmai. De când aveam paisprezece ani. Dacă n-ar fi fost păcătosul ăsta de război, ajungeam sigur comandant.

– Înţeleg, Goss.

Lindsay se îndreptă spre cel mal apropiat hublou şi privi marea agitată, până-n depărtare.

Comentariul lui Goss nu era decât motivaţia atitudinii sale, gândi Lindsay. „Ajungeam sigur comandant... Poate chiar al acestui vas, de ce nu?”

Se întoarse şi dădu cu ochii de registrele aliniate pe biroul lustruit, aşteptându-i parcă privirea şi semnătură.

Ordonate şi curate, precum mantaua de ploaie de pe braţul lui Goss.

– Asta a fost ultima dumitale navă, secundule?

Goss încuviinţă.

– Am fost secund. Dar când am încetat să transportăm trupe şi Amiralitatea a preluat compania, eu am rămas. Fiind rezervist, n-a avut nimeni nici o obiecţie.

– De ce-ar fi avut obiecţii?

Goss roşi.

– Dumneavoastră nu ştiţi ca ăştia nu sunt sănătoşi până nu schimbă totul?

– S-ar putea să ai dreptate... Ţi-aş fi recunoscător dacă mi s-ar aduce un sandviş, până mă uit prin registrele astea, Goss.

Goss ezită un moment.

– Am auzit că aţi fost în spital, domnule comandant.

Ochii parcă îi licăreau. V-aţi pierdut nava, nu-i aşa?

– Da, aşa e.

Goss părea satisfăcut.

– Vă las. Dacă doriţi ceva, trebuie doar să apăsaţi pe butoanele astea.

Uşa se închise uşor şi Lindsay se aşeză la birou. Nu era grozavă situaţia, dar primul contact ar fi putut fi şi mai rău. Mult mai rău. Începu să frunzărească registrele. În afară de Goss şi el, mai erau la

bord şaptesprezece ofiţeri, inclusiv un doctor şi, din motive destul de dubioase, un locotenent din infanteria marină. Din câte aflase, între ofiţeri nu era o atmosferă tocmai destinsă... Zâmbi, cu toate că nervii săi erau destul de încordaţi. „Civili” – cum i-ar fi numit Goss.

Câţiva, ca Goss, ofiţerii mecanici, locotenentul Barker, pe care îl cunoscuse în trecere, şi maistrul Tobey, şeful de echipaj, făceau parte din Royal Naval Reserve. Marinari profesionişti, antrenaţi şi obişnuiţi cu nave asemănătoare *Benbeculei*. Era totuşi un câştig.

Singurii militari de carieră erau cel cu artileria, locotenentul Maxwell, şi doi subofiţeri pensionari, rechemaţi, Baldock, artilerist de meserie şi Emerson, mecanic. Lindsay se opri în josul paginii. Unicul aspirant de marină se numea Kemp. Ce început pentru bietul băiat, gândi el.

Se privi în oglinda de perete şi îşi aduse aminte că un astfel de început ar fi putut avea şi el.

Vântul izbea în puntea de comandă a vasului cu putere, în timp ce Lindsay îşi aminti că, de fapt, stau pe loc. Un distrugător ar fi săltat pe apă mult mai mult, chiar şi nici, în Scapa. Va trebui să-şi cunoască ofiţerii, să cunoască nava de la un cap la altul. Să ajungă să o simtă.

Îşi cuprinse faţa în mâini. Va trebui să ia măsuri cât mai curând. N-avea nici un rost să-şi piardă timpul cu aducerile aminte. Se lupta să treacă peste momentul *Vengeur*. Ezita, gândindu-se la cuvintele doctorului, la ieşirea din spital: „S-ar putea să te ţină mult gândul ăsta. Încearcă să-l eviţi”.

Lindsay se ridică brusc. „Să-l evit.. Cine naiba ar putea evita aşa ceva? Numai un idiot poate recomanda un lucru ca ăsta!” Rămase cu privirea fixată pe individul înalt, solid, îmbrăcat cu o jacheta albă, care tocmai păşi în cabină, ţinând în mână o tavă de argint, pe care se afla un şerveţel şifonat. Omul se prezentă:

– Numele meu este Jupp, dom’le comandant. Sunt steward şef.

Lindsay înghiţi în sec. Probabil că stewardul îl crede nebun sau, mă rog, ceva asemănător.

– Pune tava aici şi... mulţumesc Jupp.

Stewardul puse tava pe masă şi spuse, pe un ton foarte solemn:

Chiar eu le-am pregătit, dom’le comandant. Nişte somon în conservă... ce-am mai putut dosi p-aici. V-am mai adus şi nişte şuncă presată, cu măsline. Ştiţi, le-am luat de la un cargou grecesc, în Freetown.

Îl privi pe Lindsay şi adăugă: Sunt bucuros să vă avem la bord, dom’le comandant.

Lindsay îl studia atent.

– Înţeleg că şi dumneata lucrai pentru companie, nu-i aşa?

Jupp zâmbi vădit încântat.

– De douăzeci şi trei de ani, dom’le comandant. Aveam de-a face cu

oameni tare drăguţi. Şi zâmbetul îi deveni deodată dureros. O să vă acomodaţi repede, dom'le comandanţi nu vă faceţi griji,..

Lindsay simţi că i se urcă sângele în cap de furie.

– Să ştiţi că sunt foarte bucuros că sunteţi cu noi, dom'le comandant. Jupp făcu câţiva paşi spre ieşire.

– Da, mulţumesc.

După plecarea lui Jupp, Lindsay privi uşa închisă, calmat şi parcă golit pe dinăuntru. Pesemne că, în mintea lui, Jupp mai mult îl alătura companiei decât îl considera că preluase funcţia de comandant al navei.

Cu toţi nervii pe care şi-i făcuse şi disperarea care-l apucase, se hotărî să mănânce un sandviş. Era subţire şi pâinea foarte frumos tăiată.

Sub farfurie se afla o carte de vizită, pe care erau scrise următoarele: „Aberdeen and Pacific Steam Navigation Company vă urează bun venit la bordul vasului S.S.[5] *Benbecula*." Jupp tăiase cu creionul primele două majuscule ale numelui vasului şi le înlocuise cu H.M.S.

Lindsay se cufundă din nou în fotoliul biroului, ascultând, parcă, liniştea cabinei. Dacă stătea bine să se gândească, Jupp voia măcar să-l ajute. Mai înşfacă un sandviş şi îşi dădu seama cât de foame îi era.

Nu-şi dorea, în relaţiile cu oamenii, decât să nu-şi piardă nici o clipă judecata sănătoasă şi bunul simţ.

Jupp dădea târcoale cabinei comandantului, aranjând, ici-colo, câte o draperie, curăţând câte-o scrumieră, într-un cuvânt, având grijă ca fiecare lucru să fie la locul lui.

Se înseră, dar sifleea care anunţă trecerea la camuflarea navei se auzise de mult, ca şi cum, în Scapa, întunericul s-ar fi lăsat deodată.

Gândea aşa, nu fiindcă prima sa zi la bord ar fi fost prea luminoasă...

Rămase la masa de lucru, până când citi şi ultimul teanc de foi.

Se simţea obosit, sfârşit chiar, şi constată, cu surprindere, că trecuse o oră întreagă de când nu se ridicase de la birou, o oră întreagă de la prima sa inspecţie a navei.

Cei de la şantierul naval se dovediseră nemiloşi când făcuseră reparaţia, gândi el. Aproape nimic nu mai rămăsese din ceea ce era iniţial sub puntea principală. Existase o punte a bocaporţilor la prova şi una la pupa, dar acum fostele magazii fuseseră întărite cu bare masive de oţel, pentru a fi în stare să susţină armamentul principal. Patru tunuri de 152 mm erau instalate pe puntea prova, câte două în fiecare bord, iar alte două au fost montate ia pupa, câte unul în fiecare bord.

Nu exista o altă alternativă pentru amplasarea armamentului pe o

navă gândită a fi folosită pe timp de pace. Şi era evident pentru toată lumea că *Benbecula* n-ar fi putut folosi niciodată toate cele patru tunuri în acelaşi timp, spre o singură ţintă. La pupa mai era instalat un tun vechi, de 76 mm, rămăşiţă din vremea când nava transporta trupe, iar pe puntea bărcilor, Lindsay descoperi, cu plăcere, patru tunuri automate Oerlikon[6], de 20 mm.

Cam aici se opreau mijloacele de apărare şi atac ale *Benbeculei*.

Majoritatea bărcilor de salvare originale dispăruseră, locul lor fiind luat de câteva baleniere, două bărci cu motor, mai multe bărci pneumatice şi plute de lemn. Acestea din urmă erau, dacă ne gândim bine, singurele cu adevărat utile în cazul unei scufundări rapide.

Nava era utilată cu o instalaţie frigorifică modernă, îl întâlnise acolo pe Barker, ofiţerul cu aprovizionarea, care, ajutat de asistenţii lui, inventaria ultimele provizii sosite. Barker fusese, înainte de război, casier de vapor, mare parte din timp chiar pe *Benbecula*, şi vorbea cu o nostalgie evidentă de „zilele bune” pe care le trăise pe vas.

Multe dintre cabinele pasagerilor au fost transformate în dormitoare pentru echipaj, eleganţă rară pentru condiţiile unui vas, cu toate că oamenii şantierului îşi dăduseră osteneala să iasă cât mai înghesuite cu putinţă.

Însoţit de Goss, Lindsay încerca să nu piardă nimic, să nu dea frâu liber gândurilor şi părerilor până la sfârşitul inspecţiei.

Magaziile pentru muniţia tunurilor de 152 mm, ca şi elevatoarele pentru proiectile au fost amenajate deasupra santinei, sub linia de plutire a vasului. Tunurile erau tare vechi. „Recoltă” a primului război mondial. Le manevrau cu mâna şi trăgeau aproape independent, fără legătură directă cu aparatul director de tir.

Îl întâlni pe locotenentul Maxwell, artileristul, şi avu vaga impresie că acesta aştepta mai de mult momentul.

Pândise parcă clipa potrivită să apară, aşa, ca din întâmplare.

Maxwell era ofiţer de carieră, cam de aceeaşi vârstă cu Lindsay.

Slăbuţ, osos, cu un aspect destul de rigid, părea că nu se relaxează nici o clipă.

Luase imediat poziţia de drepţi, cu mâinile lipite de corp, parcă era la o paradă la Whale Island.

Goss fu chemat de ofiţerul de serviciu, timp în care Maxwell spuse:

– Mă tem că situaţia nu e prea roză. Dar cu un comandant ca dumneavoastră ne-om descurca noi.

Lindsay descoperise că, spre deosebire de Goss, artileristul se referise la ofiţerii şi la diverşii gradaţi ai echipajului proveniţi din R.N.R. Mai observă de asemenea că Maxwell şi Goss arareori îşi vorbeau.

Mai târziu, în drumul spre sala maşinilor, Goss remarcă, acru:

– Ştiaţi, domnule comandant, că Maxwell, înainte de război a fost

ţinut cinci ani la index, debarcat? O fi făcut vreo trăsnaie mai mare, cu siguranţă... Cam neplăcut să ni-l dea la bord tocmai nouă...

Lindsay se lăsă pe speteaza scaunului, împreunându-şi degetele le ceafă. Probabil că, acum, Goss trăgea nişte concluzii şi despre noul său comandant.

Jupp se opri în dreptul biroului, ochii lucindu-i în lumina lămpii.

– N-aţi dori ceva de băut, dom'le comandant?

– Mulţumesc, n-aş refuza un whisky, dacă-l ai.

Jupp îl privi grav:

– Întotdeauna reuşesc să pun deoparte aşa ceva pentru comandanţii mei, dom'le comandant. Păru surprins că Lindsay punea la îndoială iscusinţa sa de a face rost de ceva atât de rar în acele vremuri.

Lindsay îl urmări cu privirea pe Jupp, care începuse să-şi facă de lucru prin dulap. „Iată un om pe cari munca lui îl face fericit" – gândi destul de plictisit.

Şi-l aminti apoi pe Fraser, şeful mecanic. Locotenentul-comandor Donald Fraser îi fusese ghid prin sala maşinilor şi cea a căldărilor. Era mic de statură, cu o înfăţişare delicată, cu păr grizonant, zâmbet sardonic şi un foarte ascuţit simţ al umorului. Lindsay îl plăcuse imediat.

Goss trebuie să fie un foarte bun marinar, iar Maxwell părea bine documentat în materie de artilerie. Şi Barker se arăta destul de iscusit şi activ în domeniul său.

Dar Lindsay, chiar cu puţină osteneală, nu găsea nimic să-l atragă în mod deosebit, la nici unul dintre ei. Fiecare dintre ofiţerii navei erau entităţi diferite, pe care nu reuşea să-i încadreze în vreun tipar al său. Fiecare îşi apăra cu dinţii propria-i lume, contra oricărui nou venit, fie ei şi comandant. Fraser aproape că l-a insultat insistând asupra navelor pe care a lucrat.

Era pe mare de la 17 ani. Avea acum 50. Fusese numit şef mecanic pe *Benbecula* de vreo opt luni, dar înainte lucrase pe nava soră, *Eriskay*.

– Sunt asemănătoare ca două boabe de fasole, spuse el, fără entuziasm. De multe ori, când îmi fac rondul, uit c-am schimbat nenorocitele astea de nave.

Când Lindsay îl întrebă despre serviciul pe care-l avusese înainte de *Benbecula*, Fraser răspunse:

– Ama lucrat zece ani pentru Compania Cunard, domnule comandant, companie grozavă...

– Şi atunci de ce-ai părăsit-o?

Înainte de a răspunde, Fraser aruncă o privire rece şi nepăsătoare peste grămada de cadrane indicatoare şi generatoare care huruiau fără oprire.

– Mă săturasem de nevastă. Voiajele lungi erau singurele momente de linişte pe care le aveam!

Pe când Lindsay se pregătea să părăsească aerul umed din sala maşinilor, Fraser îi spuse, simplu:

– Noi doi n-o să ne războim, domnule comandant. Pot să vă dau o viteză de 15, chiar 16 noduri. Dacă o să vreţi mai mult am să-mi dau silinţa. Rânji apoi, arătându-şi dinţii ca de vulpe. Să ştiu c-o fac bucăţele pe hodorogita asta bătrână şi tot încerc.

Paharul de whisky era gol şi, în timp ce Lindsay îşi lingea buzele de plăcere, Jupp îi făcea plinul, fără nici cel mai mic zgomot. De-abia simţea licoarea coborând în stomac şi ăsta era un semn rău. Doctorul îi spusese... dar în acel moment Lindsay închise portiţa memoriei cu o trapă de oţet. Pur şi simplu nu mai voia să-şi amintească nimic.

În schimb, deschise plicul înmuiat de ploaie, pe care-l aruncase la bord un ofiţer din barca pazei de coastă, în timpul primei părţi a cartului de după amiază.

Dispoziţii. Nimic nou. Nici măcar ceva informativ. Nava rămâne acolo, gata pentru orice misiune.

Chiar şi prin geamul gros al hubloului răzbătu până la el sunetul jalnic al unei goarne. Probabil de la vreo navă de linie. Se simţi, deodată, obosit, fără nici o putere. Şi foarte singur.

Pe un vas mic, toţi se cunosc, se lovesc unii de alţii. Aici însă.. Sorbi şi a doua înghiţitură de whisky, cu urechea la vântul surd de afară şi la paşii unui semnalizator de pe puntea de comandă.

Jupp îl întrebă, puţin jenat:

– Serviţi masa la bord, dom’le comandant?

Şi-o aminti, deodată, pe micuţa Wren, cu faţa înroşită de picăturile de ploaie. Ar putea coborî pe ţărm să-i dea măcar un telefon. Ar fi putut să iasă cu ea undeva, să bea ceva. De ce nu? Dar unde? Oricum, ar fi râs de el.

Apoi răspunse sec:

– Da.

Bănuia că lui Jupp îi făcuse plăcere răspunsul.

– Am să vă pregătesc ceva deosebit, dom’le comandant!

Jupp aruncă o privire pendulei din perete, apoi plecă grăbit şi foarte preocupat.

Lindsay deschise radioul de pe bufet, ascultând şi nu prea vocea caldă, dar cam obosită, a spicherului. „Raiduri aeriene. Altă retragere în deşertul de vest. Noaptea trecută forţele noastre de coastă au angajat lupte cu vedetele torpiloare inamice în Marea Mânecii. Le-au fost pricinuite pierderi. Secretarul Amiralităţii anunţă, cu regret, pierderea traulerului *Milford Queen*. Rudele celor din echipaj au fost informate.”

Închise radioul, furios, nici el nu ştia de ce.

Vorbe, vorbe! Habar n-au ce mulţi sunt cei care, retraşi în pivniţe şi adăposturi, ascultă îngroziţi huruitul bombardierelor, aşteptând ca tonele de beton de deasupra să se prăvălească peste ei!

Cineva bătu la uşă. Era Fraser.

Ce este? îşi ţinu mâinile la spate, ştiind că-i tremurau puternic.

Ofiţerul mecanic scoase o sticlă de gin.

M-am gândit că vreţi să trageţi o duşcă cu mine, domnule comandant. Privirea i se opri, însă, asupra sticlei de whisky de pe masă. Dacă doriţi să oferiţi, însă, ceva mai bun... eu nu mă opun.

Lindsay zâmbi şi-l invită pe Fraser să ia loc, mulţumindu-i în sinea sa că apăruse. Era fericit că nu-şi petrecea prima seară la bord singur. Acum înţelegea de ce îşi dădea atâta osteneală Jupp. Goss era cel mai important ofiţer de pe vas. Ar fi putut să-şi invite noul comandant la popotă şi să-i prezinte, cum se cuvine, ceilalţi ofiţeri. Să spargă gheaţa. Jupp aştepta un astfel de gest. Lindsay îl privi pe mecanic şi constată că acesta îl studia atent.

– În sănătatea dumitale, Fraser!

Cu paharul în mână, ofiţerul răspunse calm:

Suntem amândoi scoţieni. Ce noroc are nava asta...

Afară, vântul scăzuse în intensitate, dar ploaia se înteţea. Picăturile se vedeau în apa neagră ca nişte gloanţe.

Pe litoral, Eve Collins stătea amorţită în camera unde fusese găzduită, storcându-şi ciorapii uzi.

Asculta cum ploaia biciuia geamul şi, deodată, exclamă enervată:

– Scapa nenorocită!

COŞMARUL

Andrew Lindsay se trezi din coşmar cu cearceaful mototolit sub el. Plapuma o aruncase pe jos, făcând eforturi să respire. După uscăciunea din gât îşi dădu seama că ţipase în timpul somnului. Uriaşe să oprească furtuna, s-o ţină cât mai departe.

Împleticindu-se şi gâfâind în întuneric, bâjbâi prin cabină, printre mobile încă străine, până ce ajunse, în sfârşit, la hublou. Se surprinse înjurând şi se chinui să răsucească clapele acestuia. Când reuşi, respiraţia adâncă îi fu imediat curmată de o rafală zeloasă, care-l udă până la brâu. Scoase capul prin hubloul deschis, lăsând ploaia să-i biciuiască faţa. Simţea rama rece de alamă în dreptul umerilor. Hubloul era destul de larg. Îndeajuns, pentru a te putea strecura prin el, cu puţină străduinţă.

Respira încă anevoios, răcorindu-se sub stropii de ploaie. Cerul se mai luminase şi i se păru că zăreşte silueta altei nave ancorate în apropiere. Îi era cu neputinţă să-şi dea seama cât arăta ceasul, să aprecieze cât a durat visul, sau măcar când începuse.

Niciodată nu putea stabili aşa ceva. Ştia doar că întotdeauna era la fel.

Închise hubloul, cu un aer obosit, şi aprinse lampa de la capul patului.

Cearceaful era ud. Transpirase îngrozitor, luptându-se să scape din strânsoarea visului.

Simţea respiraţia revenindu-i la normal. Nu ezită să îmbrace halatul din cui, când constată că îi este groaznic de frig şi că tremură.

În jurul său, nava părea un mormânt, care parcă-l apăsa. Nici un pas, nici un scârţâit nu tulburau liniştea.

„Încearcă să gândeşti logic, să depăşeşti situaţia”, îşi dădea el osteneala să se convingă, strângând în mână pipa, singurul suport în acel moment.

În definitiv, doctorii puteau să se înşele. Spitalele Marinei militare erau în permanenţă ticsite, zilnic soseau zeci de marinari arşi, înecaţi, de pe vasele eşuate, aşa încât cui îi mai ardea de răniţii mai vechi?

Îşi aprinse cu grijă pipa, după ce sorbi picăturile de whisky rămase în pahar. Simţea că nu mai avea mult şi va vomita.

Îşi privi chipul, în oglindă, în lumina chibritului pe care uită să-l mai stingă, şi-l trecură fiori. Părul răvăşit şi cam lung, ochii bulbucaţi şi nedumeriţi, o figură pierdută. atunci parcă picată pe pământ. Se plimbă de-a lungul şi de-a latul cabinei, trăgând din pipă, gânditor.

Ar fi suportat altfel coşmarurile astea păcătoase dacă nu s-ar fi întâmplat tragedia scufundării lui *Vengeur*. Sau, poate, pur şi simplu, văzuse şi trecuse prin prea multe. Îşi tocise rezistenţa.

Realiza, cu surprindere, că viaţa lui, de când era în Marină, fusese presărată numai cu succese. Sau poale că, pur şi simplu, aşa le socotea el, succese...

Pe tatăl său abia şi-l mai amintea. Fusese rănit în celălalt război, la Jutland, şi nu s-a mai înzdrăvenit cu adevărat până când a murit. Mama, consumată de îngrijirea permanentă a soţului, ura cu toata fiinţa ei armata. La puţin timp după moartea acestuia, s-a remăritat cu un canadian mult mai în vârstă, cu o situaţie înfloritoare în Alberta, unde a şi plecat.

Nu s-a mai întors niciodată. A avut însă grijă să respecte dorinţa soţului exprimată pe patul de moarte, ca Andrew să urmeze R.N.College[7]. Ea însă a făcut tot ce i-a stat în putere să fie cât mai departe de mare, de acea mare care îi răpise soţul şi o separase de singurul fiu.

Refuzând o viaţă de familie normală, Lindsay se dăruise marinei. Se întreba, adesea, dacă, nu cumva, tocmai acea forţă interioară şi acea încredere înnăscută nu fuseseră principalele cauze ale prăbuşirii sale.

Pentru că războiul nu era doar o chestiune de arme şi strategie. Era, mai întâi de toate, suferinţă, rezistenţă.

Pentru a supravieţui, trebuia, în primul rând, să poţi suporta, indiferent de ce vedeai sau simţeai. Atlanticul a dovedit-o cu prisosinţă. Îndurare şi răbdare înverşunată în faţa unui adevărat abator.

Stătea şi contempla tutunul încins al pipei. Supravieţuitorii de pe *Vengeur* fuseseră transportaţi, la New York, de un vas suedez, Dacă ar fi ajuns într-un port englez, situaţia lor ar fi fost alta. Nişte oameni înfometaţi s-au trezit, deodată, în mijlocul reclamelor luminoase, înconjuraţi de amabilitate şi de dorinţa sinceră de a le uşura suferinţa. Era o altă lume, ireală pentru ei. Era ca o manta aruncată în cap, pentru a diminua şi întârzia puţin şocul războiului.

După o săptămână, Lindsay, împreună cu oamenii săi şi un mare număr de pasageri au fost îmbarcaţi pe un vas olandez, cu destinaţia Anglia. Pe drum a domnit o atmosferă de vacanţă. Marinarii britanici, încărcaţi de cadouri şi pachete cu mâncare, echipajul olandez deosebit de prietenos, totul era splendid.

Lindsay resimţi şi mai mult pierderea navei sale atunci când vasul olandez întâlni un convoi englez ce se îndrepta spre est. Se simţi stingher, poate pentru că era prima oară când nu avea nimic de făcut. Era un simplu pasager.

Se îndepărtă de oamenii săi, chiar şi de ofiţerii mai apropiaţi, amestecându-se din ce în ce mai mult printre pasagerii civili de pe

vas. Îşi dădea seama că era atât spre binele lui, cât şi al camarazilor săi. Trebuia să facă ceva, să aibă o preocupare, să nu dea frâu liber gândurilor până ce va vedea din nou pământul.

Făcuse cunoştinţă cu o familie deosebită. Nişte evrei olandezi pe care războiul îi prinsese în Italia şi, nemaiputând ajunge acasă, s-au hotărât să fugă cât mai departe. Nu le era greu să-şi închipuie ce li s-ar fi întâmplat dacă nemţii puneau mâna pe ei... El era un tip greu de descris. Plinuţ, cu chelie, cu nişte ochelari cu lentile duble. Soţia, cam toantă, râdea tot timpul. Un râs nervos, agasant. Mai aveau şi doi copii după ei, care nu realizau, nici o clipă, sacrificiul şi curajul ieşit din comun al părinţilor pentru binele lor.

Cei patru se îmbarcaseră pe o navă de transport grecească, spre Alexandria. Apoi, pe o alta, spre Durban via Suez, pe care micuţul olandez, şi-a folosit ultimele rezerve, iar soţia sa bijuteriile, pentru a mitui pe cei ce erau prea ocupaţi ori indiferenţi să le mai acorde vreo atenţie..

Ajunseră, în sfârşit, în America, unde, după mai multe amânări şi controale ale documentelor, cu buzunarele aproape goale, s-au îmbarcat pe vasul olandei.

Lindsay îi întrebă de ce n-au rămas în America. Ar fi fost în siguranţă. Aveau, înainte de toate, protecţie. Era un lucru fără logică ce făceau.

Micuţul dădu din cap a dezaprobare. „Sunt evreu, dar, mai întâi de toate, sunt olandez”, îi replică lui Lindsay.

În Anglia va găsi repede o slujbă. Era depanator radio, cu înaltă calificare. Un adevărat profesionist. O să-şi caute de lucru acolo, ca să fie de folos celor ce luptă contra nazismului. Şi va rămâne în Anglia până vor învinge.

Şi aproape roşind, continuă: „N-am să uit că Olanda este atât de aproape... Nici soţia şi nici copiii nu vor uita asta.”

Pipa se stinse şi Lindsay se trezi uitându-se fix la hubloul pe care tocmai îl închisese.

Îşi amintea... Era o dimineaţă senină şi mai caldă ca de obicei. Din cabină vedea linia orizontului, urcând, rămânând sus câteva clipe, apoi retrăgându-se deodată, după cum nava se mişca în voia valurilor. Cu o seară înainte schimbase câteva cuvinte cu şeful echipajului olandez, de la care aflase că şase U-boturi trecuseră în goană pe lângă ei, după un convoi ce se deplasa spre sud. Cu viteza pe care o avea, în cel mult două zile vasul lor ar fi putut ajunge la Liverpool.

Nerăbdarea familiei de olandezi creştea cu trecerea fiecărei zile. Lindsay se opri câteva clipe la cabina acesteia să transmită ultimele noutăţi. Îi putea analiza pe fiecare în parte. Copiii, aşezaţi pe pat, rânjeau printre dinţi, iar părinţii, în mijlocul cabinei, îşi făceau de lucru printre valizele ponosite, gata pregătite. I-au mulţumit pentru vizită şi

i-au urat, toţi patru, pe un ton îndatoritor, noapte bună.

A doua zi, dimineaţa, se întreba cum îşi va petrece ziua. Ştia că familia de olandezi era trează în cabina ei, care, întâmplarea făcea, se găsea exact sub a lui.

Avu, deodată, impresia că a trăsnit undeva, departe, sau că o navă a fost torpilată, la câteva mile.

Când se apropie de hublou să vadă ce se întâmplă afară, simţi o explozie puternică, care-l trânti pe spate.

Se ridică în picioare şi constată, cu surprindere, că marea, atât cât se vedea prin hublou, era acoperită de un nor gros de fum, iar pe punte se auzeau ţipete, zgomote de păşi, sunetul înfiorător al sirenei.

Încă o explozie şi încă una zguduiră vasul, de parcă ar fi intrat în plin într-un iceberg. Revenind la poziţia normală, îşi dădu seama că de-abia îşi putea menţine echilibrul, atât de înclinată era puntea.

Reuşi, în sfârşit, să deschidă hubloul şi constată că vasul se scufunda. Imaginea de afară era aidoma celei din coşmarurile sale cele mai îngrozitoare.

Apa ajunsese la nivelul primului rând de hublouri, din care se zăreau braţe şi capete zvârcolindu-se în chinuri groaznice.

De-abia atunci realiză că hubloul său era prea îngust să poată ieşi prin el.

Se auzeau izbituri din ce în ce mai violente, sala maşinilor vuia ca un vulcan gata să erupă.

Se pierdea abur, cazanele fuseseră pulverizate, geamătul sirenei era de nesuportat. Lindsay se zbătu din răsputeri să ajungă pe punte.

Culoarul era plin de figuri ameţite, centuri de salvare abandonate, tăvi cu ceşti de ceai împrăştiate, pe care stewardul le pregătise de dimineaţă pentru fiecare cabină.

Lindsay era din nou în picioare, clătinându-se la fiecare pas. Îşi croia drum cu greu printre pasagerii îngroziţi, cu priviri sălbatice, ţipând cu disperare după ajutor. Vasul era mai mult în apă decât deasupra ei.

Uşa cabinei familiei de olandezi era deschisă câţiva centimetri. O putea auzi pe femeie plângând în hohote, copiii scheunau ca nişte animale bolnave. Cu o voce tremurândă, micuţul olandez încerca să-i explice că, datorită şocului produs de explozie, uşa se înţepenise. Erau prinşi ca într-o capcană, iar apa se afla, acum, la numai câteva palme de hubloul cabinei lor.

Lindsay se surprinse spunându-le:

– Va trebui să scoateţi copiii prin hublou.

Parcă auzise pe altcineva vorbind. Părea calm şi sigur, cu toate că fiecare fibră îi vibra, întinsă la maximum,

– Vei avea grijă de ei, nu-i aşa? se auzi vocea stinsă, din spatele uşii.

Atât îşi mai amintea Lindsay. Următoarea scenă avu loc pe puntea răvăşită a vasului. Era parcă o imagine dintr-un film de groază.

Centuri de salvare abandonate, şuvoaie de apă care se revărsau pe puntea inundată, doi marinari morţi lângă un ventilator, un ofiţer căzând ca o păpuşă în mare.

Pe apă, săltau aiurea plute de lemn, bucăţi rupte din vas, oameni morţi sau în agonie, copii fără ajutor, pierduţi în voia valurilor.

Centurile de salvare nu-şi mai_aveau rostul.

Lindsay zări în apă capetele micuţilor olandezi zbătându-se intre viaţă şi moarte şi îi reveniră în minte cuvintele tatălui: „Vei avea grijă de ei, nu-i aşa?” Nu ezită nici o clipă.

Se aruncă în apă, cu gândul doar la salvarea copiilor.

Când îşi întoarse privirea către navă, constată că şi ultima linie de hublouri fusese înghiţită de apă. Se mai ridicau, ici-colo, mâini care implorau ajutor, dar curând fură înghiţite de presiunea extraordinară creată de scufundarea vasului.

Lindsay înotă, ducând copiii cu el, până la cea mai apropiată barcă, surd la ţipetele lor îngrozite, încă nerealizând exact ce se întâmplase.

Micul convoi se împrăştie, iar când Lindsay se ridică în barcă, să vadă ce se petrece în jur, zări, nu departe, un cargou în flăcări, care, în câteva clipe, explodă. Nu mai rămase nimic din el. De-abia atunci văzu inamicul. Plutea la orizont, ca o insuliţă cenuşie, luminată, din când în când, de săgeţile roşii ale obuzelor pe care ie trimitea. Se apropiase cam la şapte mile şi continua să arunce, metodic, obuze nemiloase peste navele avariate, peste bărcile cu supravieţuitori nevinovaţi şi fără ajutor. Pentru oamenii din spatele tunurilor, ţintele apăreau foarte clare. Îndeajuns de aproape pentru a distinge victimele în agonie, sub acel cer senin şi curat.

Apoi, cu satisfacţia misiunii îndeplinite, distrugătorul german se pierdu în linia groasă a orizontului.

S-a spus, după aceea că, de fapt, nu fusese decât un cuirasat de buzunar, sau, poate, un crucişător greu. Nimeni nu ştia cu siguranţă.

Lindsay trebui să stea cinci zile în barcă, împreună cu alţi şapte supravieţuitori. Cinci bărbaţi şi cei doi copii olandezi.

Copiii n-au rezistat. Când, în sfârşit, o vedetă ajunse în preajma lor, Lindsay realiză că micuţii olandezi, ca şi alţi câţiva naufragiaţi, îşi dăduseră duhul. Îi ţinea pe amândoi strânşi la piept, sub haina sa, să nu le fie frig şi să nu vadă ce se petrece în jur. Muriseră de epuizare şi de groază.

„Războiul nu era pentru copii”, după cum avea să scrie mai târziu un jurnalist isteţ.

Lindsay se sprijinea de colţul unei banchete, cu ochii fixaţi asupra mochetei din cabina sa de comandant. Îşi permisese să se mai gândească o dată la ce-a fost. Încă o dată şi gata. Ce simţise oare?

Disperare sau teama că se va mai putea întâmpla...?

Îşi frecă ochii cu mânecile hainei, în timp ce o goarnă îi îndemna, parcă, pe toţi să arunce ancora şi să se odihnească.

Dacă simţea ceva în acel moment, apoi aceea se putea numi ură.

Uşa se deschise câţiva centimetri şi lumina de pe coridor se prelinse pe covorul încăperii.

– Ce-aţi zice de un ceai, dom'le? întrebă Jupp.

Lindsay dădu din cap afirmativ.

– Mulţumesc, nu-i o idee rea.

Jupp se îndreptă spre masa din cameră, comentând:

– M-am gândit eu că nu i-ar prinde rău comandantului nostru un ceai tare şi fierbinte, aşa cum numai Jupp ştie să-l facă. Apoi continuă pe un alt ton: Cred că aţi avut un coşmar. Nu păreţi prea liniştit... Nu vă faceţi griji, dom'le... bătrâna *Becky* e tare de treabă, n-o să ne dea bătăi de cap. O să vedeţi că am dreptate. Mă duc să pun de-o cafea. Şi-o omletă ar fi nimerită. Ce ziceţi, dom'le?

– Aşa cred şi eu, Jupp. Şi-ţi mulţumesc.

Jupp se întoarse din uşă, părând că n-a auzit.

– Mai doriţi ceva?

– Nu Jupp, am spus doar îţi mulţumesc.

Pe punte, cineva râdea şi, deodată, întreaga navă începu să vibreze, de parcă unul dintre motoare s-ar fi pus în mişcare.

Lindsay se îndreptă spre hublou, cu cana de ceai în mină. Începea o nouă zi, pentru el şi pentru navă, pentru bătrâna *Becky*. S-ar putea să fie bună pentru amândoi.

Locotenentul-comandor John Goss păşi în cabina lui Lindsay, scoţându-şi chipiul.

Aveţi nevoie de mine, domnule comandant? Faţa sa osoasă era fără expresie.

– Ia loc, te rog.

Aşezat lingă hublou, Lindsay privea ploaia cum se prelingea pe puntea de la prova, unde, câţiva marinari, acoperiţi cu mantale de ploaie, munceau, fără prea mare tragere de inimă, între lanţurile ancorei. Deşi înainte de amiază, cerul era atât de închis încât părea că se întunecă. Cu toată noaptea de coşmar, Lindsay se simţea ceva mai bine. O baie bună, urmată de micul dejun pregătit de Jupp făcură ca starea sa să se amelioreze considerabil.

– Am transmis ordinele de zi şi ţi-aş rămâne îndatorat dacă ai controla ca toţi ofiţerii să le fi citit. Făcu o pauză, ştiind ce urmează.

Goss spuse brusc:

– Eu le-am citit, domnule comandant! Asta nu-i o problemă.

– Atunci? În geamul hubloului, Lindsay îl urmărea pe Goss cum trecea nervos de pe un picior pe altul. Ce te nelinişteşte?

– Cartul. Şi posturile de luptă... şi restul. Aţi schimbat rolurile

stabilite de mine.

Şi, pe un ton mai aspru, întrebă:

– Pot să ştiu de ce?

Lindsay se întoarse şi-l studie cu atenţie.

– Că ne place sau nu, Suntem pe o navă de război, care va trebui să funcţioneze ca atare şi, dacă va fi nevoie, chiar să lupte. Se cere să fim o formaţie unită.

Goss replică cu încăpăţânare:

– Şi tot nu văd motivul pentru care...

Lindsay îl întrerupse.

– Ţi-am studiat amplasările. Ai pus toţi rezerviştii într-un singur cart. În celălalt cart n-ai lăsat decât recruţi tineri, dintre care mulţi nici n-au mai fost pe mare, Aceeaşi problemă cu ofiţerii. Adăugă, apoi, pe un ton scăzut: Spune-mi, te rog, şi mie, ce crezi că s-ar întâmpla cu nava dacă ar fi atacată în timp ce doi ofiţeri rezervişti ar moţăi liniştiţi pe punte, sau dacă acelaşi lucru s-ar întâmpla când doi tineri neavizaţi ar fi de cart? Te-ai întrebat vreodată?

Goss coborî ochii:

– Vor trebui să înveţe, domnule comandant! Aşa cum am învăţat şi eu.

– Ai dreptate. Dar vor trebui să fie învăţaţi, aşa cum am fost şi noi. În stabilirea rolurilor, am ţinut seama de asta. Vor învăţa câte puţin, în fiecare cart.

– Am înţeles. Goss îl privea furios.

Lindsay rămase cu ochii la fotografia navei de pe perete – *Benbecula* -, aşa cum arăta ea odată. Îl înţelegea pe Goss, ce simţea el, dar dată fiind situaţia în care se aflau, orice altercaţie trebuia evitată.

Unitatea de vederi era un lucru tare important în acele momente.

– Vreau ca oamenii să treacă la treabă imediat. Să dispară toate inscripţiile şi denumirile astea vechi, să fie revopsite. Înţeles? Privirea lui Goss se întunecă. Lindsay adăugă: întregul echipaj, înţelegi, întregul echipaj trebuie să înţeleagă că *Benbecula* face parte acum din Royal Navy. În loc de restaurant, cum scrie pe vas, este acum popotă. E o diferenţă, nu crezi? Sala de recepţie s-a transformat în careul ofiţerilor. Schimbările astea pot afecta un om, îi pot determina atitudinea, mai ales dacă este un amărât de recrut.

– N-am nevoie de lecţii în ale războiului, domnule comandant.

Lindsay îşi auzi replica nervoasă:

– Nici eu, secundule, aşa că fă dracului ce-am ordonat şi nu mai comenta!

Goss rămase neclintit, chipiul i se îndoi în strânsoarea mâinii. Lindsay adăugă:

– Orice misiune ni s-ar încredinţa, oriunde am fi trimişi, lucrurile nu

vor fi uşoare. Dacă vom pleca în misiune, vreau ca totul să meargă strună, cu o echipă bine sudată, ca un tot unitar. Mă-nţelegi? Nu ca o adunătură de indivizi neinstruiţi, foşti marinari pe vase comerciale şi câţiva aduşi din pensie.

Era răguşit şi simţea cum îi bătea inima de parcă voia să-i sară din piept. Stăpânirea de sine pe care o avusese până în acel moment începu să-l părăsească. Trebuia, totuşi, să-l facă pe Goss să înţeleagă.

– Forţa unei nave de război este dată de forţa oamenilor de la bord. Înţelegi, a oamenilor!

– Dacă spuneţi dumneavoastră, domnule comandant.

– Bine. Ajunge.

Lindsay se îndreptă spre un fotoliu i se aruncă în el.

– Ai fost destul timp pe mare, ca să ştii ce se poate întâmpla. Atlanticul ăsta păcătos este o groapă a morţii. Idealiştii nechibzuiţi n-au ce căuta aici. Ştii asta la fel de bine ca mine. Am înţeles ce gândeşti despre nava asta. Mă rog, sper c-am înţeles. Crezi că, menţinând nişte aparenţe, poţi s-o faci să supravieţuiască. Ei, bine, te înşeli. Se va întâmpla exact contrariul. Mulţi dintre cei pe care-i vezi aici vin direct din centre de pregătire a recruţilor. Centre care, până nu demult, erau tabere de vară pentru muncitorii din fabricile de prin nordul Angliei. După un timp au început să se obişnuiască cu noul lor statut pe navă şi, încet, încet, fac şi progrese. Ca acest progres să continue, este absolut necesar ca ordinele mele să fie executate întocmai.

– Am înţeles, domnule comandant. Vocea lui Goss suna din nou răguşită.

– Vreau să mă întâlnesc cu ofiţerii, chiar azi.

Goss păru puţin jenat.

– Am citit tot ce se putea citi despre ei, până acum. Cam atât. Şi continuă pe un ton ferm: Mă voi ocupa personal de această întâlnire, domnule comandant.

Vocea lui Goss era din nou controlată şi sigură.

– E-n regulă Goss. Mulţumesc. Lindsay continuă mult mai calm. Dacă situaţia de pe front se înrăutăţeşte, nu ne va fi uşor! Ridică din umeri a nedumerire. Atunci noi va trebui să ţinem culoarele de trecere pe mare libere, să eliminăm orice pericol. E simplu, nu? Apoi continuă mai mult pentru el: Odată, credeam şi eu altfel... Acum, însă, ştiu mai bine care-i adevărul. Războiul nu e o joacă şi a venit timpul să stricăm nişte reguli. Ce zici?

Goss îl privi fără să clipească.

– Aveţi dreptate.

Telefonul sună în spatele fotoliului în care era afundat Lindsay şi acesta luă receptorul fără să-şi schimbe poziţia comodă, cu greu cucerită.

– Domnule comandant! Vocea din receptor continuă: Semne de pe mal, domnule comandant. O şalupă a pazei de coastă se îndreaptă spre noi, cu un plic sigilat. Trebuie să fie noi ordine.

Lindsay privi faţa osoasă a lui Goss şi-şi aminti de vocea de la telefon. Cum arăta oare omul cu care vorbise? Care i-o fi numele? Erau atâtea de descoperit şi atât de puţin timp...

– Mulţumesc. Informează-l, te rog, şi pe ofiţerul de cart. Închise apoi imediat telefonul. I se adresă lui Goss: Poate vom şti acum, în sfârşit, ce ne aşteaptă. Secundul începu să-şi plimbe privirea în jur, cu o expresie a feţei aproape de disperare. Sper că n-or să ne trimită să luptam contra unor nave de suprafaţă. În nici un caz după ce s-a întâmplat.

Goss replică:

– Una dintre navele noastre surori, *Barra*, tocmai a primit un bilet pentru Singapore. Este tot crucişător auxiliar, ca şi noi, dar, acolo, la mama naibii, va fi ferită de păcătoasele astea de U-boturi.

Lindsay răspunse aproape prieteneşte:

– S-ar putea să ai dreptate. Dar e mai bine să punem răul în faţă şi să ne luăm măsuri în consecinţă, nu crezi?

Se întoarse să nu i se zărească ochii, căci imaginea clipelor îngrozitoare trăite îi revenise în minte. Toate acele braţe trase sub apă de o putere nevăzută, toate acele trupuri nevinovate care dispăreau într-o clipă, pentru totdeauna. O putere monstruoasă le refuza dreptul la viaţă.

Goss deschise uşa, să plece.

– Voi... ă... voi executa ordinul, domnule comandant. Ieşi fără să mai adauge ceva.

Jupp îşi făcu apariţia pe cealaltă uşă a cabinei. Spuse:

– Şalupa pazei de coastă e aproape, dom’le comandant. Cred c-ar trebui să m-apuc să strâng paharele. Ce ziceţi? Sunt tare greu de înlocuit în vremurile astea şi zău n-aş vrea să trebuiască să ne milogim la ăia de la depozitul Marinei.

Lindsay se relaxă când îl auzi şi zâmbi când îi văzu faţa plângătoare.

– Ia zi, bătrâne, la ce te-aştepţi?

Jupp se bosumflă:

Ordine de marş, sunt sigur dom’le comandant! Simt eu c-o luăm din loc curând...

Lindsay se ridică în picioare. Cunoştea bine soneria telefonului de pe puntea de comandă. Cu toate astea, i se părea că-i zbârnâie ceva în ureche. Îl întrebă pe Jupp:

– Nu cumva ai auzit ceva? Ceva care semăna cu o sonerie. Zâmbi, apoi continuă: Mă, Jupp, nu cumva ai vreo rudă pe la Cartierul General, de le ştii pe toate?

Jupp îşi schimbase poziţia, trecuse la alt hublou, concentrat asupra priveliştii de afară. Exclamă:

– Priviţi, dom'le comandant!

Cu toată ploaia torenţială, Lindsay zări o şalupă minusculă, care se zbătea în voia valurilor, în stăruinţa sa de a ajunge la navă.

Jupp întrebă:

– Aşteptaţi vreo scrisoare, dom'le comandant? Lăsaţi, nu fiţi trist, trebuie să vină.

Lindsay dădu din cap negativ.

– Nu, nu aştept nici o scrisoare.

Se întoarse şi nu apucă să vadă dezamăgirea din ochii lui Jupp.

* * *

Popota ofiţerilor fusese, odinioară, principalul restaurant al vasului, mândria lui. Se întindea pe toată lăţimea carenei, iar pereţii erau îmbrăcaţi în panel de stejar de culoare închisă. Totul era de o eleganţă deosebită. Mobila rămăsese aproape în întregime cea veche, scaunele din jurul mesei bine lustruite mai aveau încă încrustat numele companiei. Până şi fotoliile masive, de piele, din jurul meselor de joc mai păstrau însemnele fostului patron. Puţinele schimbări de decor ce fuseseră operate: un cuier pentru mantalele ofiţerilor, o fotografie a regelui şi un dulap plin cu pistoale, folosibile în caz de forţă majoră, nu reuşeau să altereze aspectul general de confort şi bunăstare.

La douăsprezece fix, Goss îşi făcu apariţia, pentru a-l conduce pe Lindsay să inspecteze popota. Trecură pe lângă doi marinari, care îşi dădeau silinţa să înlăture placa cu „Restaurant – Doar pentru clasa I", fără să lase vreo urmă deranjantă. Lindsay se îndoia de utilitatea specificaţiei, căci, din câte fusese informat, *Benbecula* nu transportase decât pasageri de clasa întâi. Excepţie făceau doar emigranţii spre Australia, care cu greu ar fi nesocotit regulile.

Când au intrat, toţi ofiţerii s-au sculat în picioare, iar pe faţa lor se putea citi, laolaltă, curiozitate, înţelegere şi speranţă.

Erau aşezaţi într-o anumită ordine, iar în spate, doi stewarzi, în haine de un alb imaculat, aşteptau disciplinaţi încheierea ceremoniei, pentru a putea servi băutura. Era clar că Goss îşi vârâse coada.

Lindsay ştia că nu se putea aştepta la o analiză serioasă a lucrurilor, într-o asemenea întâlnire scurtă.

Anumite figuri îi rămaseră întipărite. Una dintre ele era a locotenentului Stannard, ofiţerul cu navigaţia, un tip slab. cu pielea aproape de culoarea fotoliilor. Era rezervist, angajat al companiei înainte de război. Când Lindsay îi strânse mâna, acesta simţi nevoia să-i spună:

– Sper, din tot sufletul, s-o luăm spre Orientul îndepărtat. Bătrânica asta poate ajunge singură acolo. Ştie drumul pe dinafară. Făcu o

pauză şi adăugă: Altfel, să fiu sincer, nu sunt prea optimist!

Maxwell era, desigur, prezent, la fel de rigid ca întotdeauna, detaşat de ceilalţi, fie marinari de carieră sau amatori, asemenea unui arbitru care priveşte cu silă şi dezaprobare un meci mediocru.

Când îi veni rândul să-l salute pe Lindsay, medicul navei, locotenentul David Boase, spuse:

– Este prima mea navă, domnule comandant.

Judecând după figura sa, în ciuda treselor uniformei, era limpede că venise direct de pe băncile facultăţii. Era, oricum, mai bine decât să nu fi avut medic pe vas, aşa cum se întâmpla, adesea, de la începerea războiului.

Erau patru sublocotenenţi la bord, toţi foarte tineri, dintre care doar unul mai fusese pe mare. Primul lor contact cu o navă avusese loc în timpul practicii dinaintea înscrierii la Şcoala de ofiţeri de marină „*King Alfred*". Făcuseră pe marinarii. Excepţia se numea Dancy, un tânăr eu o figură foarte serioasă, care folosi prilejul pentru a se face cunoscut:

– De fapt, domnule comandant, înainte de a veni pe această navă am făcut veghe aproape trei luni.

Lindsay îl privi cu interes.

– Pe ce navă?

– Pe *Valiant*, domnule comandant.

Lindsay fu surprins.

– Înţeleg că schimbarea nu-i tocmai plăcută... de pe o navă mare de luptă pe...

Dancy roşi.

– Oh, nu, domnule comandant. Nu e vorba de *Valiant* acela mare. Era doar un yaht echipat de luptă, din Bristol.

Râsul general fu de bun augur. Se spărsese gheaţa. Goss întrebă, pe un ton politicos:

– Pot să ordon stewarzilor să servească băutura, domnule comandant?

Lindsay încuviinţă, în timp ce privirea-i trecea în revistă figurile noilor săi colaboratori, cu care, în curând, va trebui să stabilească relaţii foarte apropiate. Va trebui să fie capul unei familii unite, închegate.

După ce Goss dispăru, Lindsay îl zări pe Tobey, masivul cârmaci, discutând cu doi subofiţeri, Emerson şi Baldock, şi se întrebă ce simţeau ei, cu adevărat, despre numirea pe această navă, după ce, nu cu mult în urmă, fuseseră scoşi la pensie şi sărbătoriţi cum se cuvine.

Locotenentul Mark deChair, din infanteria marină, figură prelungă, dar distinsă, cu o mustaţă îngrijit întreţinută, spuse deodată:

– Cred că vă întrebaţi ce caut eu la bord, domnule comandant. Nu-i aşa că am dreptate?

Lindsay zâmbi.

– Povesteşte-mi, te rog. Mă interesează.

– Am fost adus, împreună cu un sergent şi treizeci de infanterişti, să instalăm armamentul la bord. Asta se întâmpla pe când nava transporta trupe. Făcu o pauză, apoi continuă. Trupele au plecat, dar distinşii domni de la Amiralitate, în înţelepciunea lor, au considerat că e mai bine să ne facă uitaţi pe navă. Aşa că, iată-ne.

– M-am gândit că n-ar fi rău să te ocupi, în continuare, de întreţinerea armamentului navei.

Lindsay luă un pahar de pe tava unui steward şi aşteptă până ce se făcu linişte din nou. O popotă cam pestriţă, gândi el. De fapt, ca pe majoritatea navelor de luptă în asemenea vremuri. Şi, cu toate astea...

Lindsay se adresă celor prezenţi, pe un ton calm:

– Domnilor, îmi pare rău că sunt nevoit să fiu scurt. Va trebui să ne cunoaştem mai bine. Şi asta se va întâmpla, cu siguranţă, când vom fi pe mare. Simţi deodată o agitaţie în jurul său, ca o briză ce tulbura frunzele copacilor, în serile liniştite de vară. Apoi, continuă. Ne-au sosit ordinele de plecare. Îşi aminti de spusele lui Jupp. Câtă dreptate avusese... Plecăm de la geamandură, mâine, în zori, la 8 fix, şi vom executa o patrulare independentă. Vedea cum vorbele sale afectează, într-un fel sau altul, pe cei ce-l ascultau. Fraser, într-o relaxare indiferentă, locotenentul Dyke, al doilea mecanic al navei, încruntându-se uşor, ca şi cum ar fi parcurs roiurile pentru carturile fochiştilor şi mecanicilor.

Barker îşi muşcă buzele, clipind nervos sub lentilele groase ale ochelarilor. Stannard, ofiţerul cu navigaţia, trecea de pe un picior pe altul, gândindu-se probabil la hărţile lui, sau poate la căminul de la atâtea mile depărtare.

Maxwell rămase rigid, ca un sfinx.

Ceilalţi ofiţeri erau atât de tineri, atât de nesiguri şi neîncercaţi, de ţi-era şi milă de ei.

Lindsay continuă, pe acelaşi ton:

– Vom patrula la sud-vest de Islanda, astfel încât, dacă va fi nevoie, să ajungem în scurt timp în Strâmtoarea Danemarcei. Făcea eforturi să păstreze acelaşi ton, aceeaşi voce calmă. Nu-i era greu să-şi imagineze acea întindere agasantă de berbeci jucăuşi, valuri de hulă neagră, urletele stridente ale furtunilor, imensele blocuri plutitoare de gheaţă. Cam asta însemna Strâmtoarea Danemarcei.

Stannard fu primul care curmă liniştea apăsătoare ce se instalase:

– Pentru Dumnezeu, domnule comandant, ăştia ne vor sfârşitul!

Goss îngână şi el ceva:

– Nu e timp. N-avem timp nici să ne strângem lucrurile. Apoi, vocea i se stinse.

Lindsay mai aruncă o privire către figurile celor de la masă. Ştia că

se va întâmpla aşa. Nu era greu de presupus ce vor simţi aceşti oameni când le va comunica veştile primite. Presupunerile sale se adeveriseră.

– La treabă, domnilor! Şi nu uitaţi că toţi marinarii navei vor fi cu ochii pe voi de-acum înainte. Ca şi mine, de altfel. Încercaţi să nu-i descurajaţi. E spre binele tuturor.

Privirea i se opri la Fraser.

– Şi mai e ceva. Aş propune să tragem o petrecere în seara asta. Ce ziceţi?

Nici nu termină de spus, că o figură nouă îşi făcu apariţia în uşa popotei. Era Kemp, aspirant de marină, singurul ofiţer pe care nu-l cunoscuse încă. Kemp fusese ofiţer de cart în timpul întâlnirii, obrazul îi era roşu de frig. Raportă:

– Radiogramă de la Cartierul General, domnule comandant. Scoase din buzunar o foaie de hârtie mototolită. Să vă prezentaţi acolo la ora 16,00, domnule comandant.

Lindsay studie hârtia cu atenţie, conştient că ochii ce-l priveau îi aşteptau schimbarea expresiei.

– Afirmativ. În timp ce aspirantul se întoarse să plece, Lindsay adăugă: Pe lângă toate însărcinările care ţi s-au dat, ai să te ocupi şi de corespondenţa navei.

Kemp privi în jur şi răspunse:

– Am înţeles, domnule comandant!

– Vom porni mâine la 8. Vom patrula spre Islanda, dacă vă interesează, spuse Lindsay.

După plecarea lui Kemp, Lindsay observă şi dispariţia unuia dintre stewarzi. Probabil că, după nici cinci minute, tot echipajul va afla noutatea. Şi, poate că era mai bine aşa, se vor pregăti în voie de plecare.

Puse paharul pe masă. Era timpul să se retragă, să-i lase să-şi vadă de treburi.

– Nu se vor mai acorda permisii până la plecare. Informaţi, vă rog, fiecare sectorul de care răspundeţi. Corespondenţa să fie expediată diseară, nu mai târziu. Încercă apoi să zâmbească. Ce să-i faci, am intrat, de-acum, în pâine. Vă mulţumesc.

În ciuda ploii mărunte şi sâcâitoare şi a vântului rece, Lindsay făcu o plimbare pe puntea bărcilor, cu mâinile în buzunar şi capul protejat de manta, contra vremii neprielnice. Puntea mai era încă brăzdată de dungile albe ale fostului teren de handbal, intens folosit de pasagerii *Benbeculei*, sub soarele arzător al Pacificului. Trecu şi pe lingă tunurile Oerlikon, acoperite cu huse de protecţie şi se îndreptă, încet, spre puntea de comandă. Aceasta era destul de spaţioasă, telegraful şi suportul busolei din alamă bine lustruite, cârma, părăsită, aştepta să revină la viaţă, să fie de folos. Odată misiunea începută, nu va mai fi

liniște.

În ambele părți ale timoneriei, aripile punții de comandă se întindeau larg. Lindsay își continuă drumul, cu grijă, printre băltoacele lăsate de ploaie, cercetând cu oarecare melancolie, țărmul mohorât.

Un tânăr era aplecat peste balustradă, lăsând stropii de ploaie să se joace în voie pe mantaua și chipiul său, cu privirea dusă undeva, departe, spre marea cenușie.

Tresări când Lindsay se apropie, și luă poziția de drepți.

– Sunt Ritchie, dom'le comandant. Maistru cu semnalizarea.

Avea o față rotundă, obișnuită, fără nimic special. Lindsay știa, din experiență, că maistrul semnalizator este un pion important pe orice fel de navă.

– Ai auzit ultimele noutăți, amice?

– Am auzit, dom'le comandant. Ritchie părea că uitase de ploaie. Am auzit și, să fiu sincer, pe mine nu mă deranjează.

Era ceva curios în expresia sa. Ceva lăsase urme.

Lindsay îl întrebă, pe un ton liniștit:

– Ai avut vreo permisie în ultima vreme?

Ritchie privea în gol.

– Luna trecută, dom'le comandant. Când își îndreptă din nou fața spre Lindsay, stropii de ploaie se contopiseră cu lacrimile. Strada mea nu mai era. Se dusese la dracu'.

– Nu mi-a mai rămas nimic. Înțelegeți, nimic. Cuvintele veneau din adâncul sufletului.

Lindsay îl privea atent. Ce mai putea schimba el, acum?

– Aveai...

– Nevastă și doi copii. Își șterse ochii cu mâneca. Totul s-a dus. Mi-a luat Dumnezeu ce-aveam mai scump. Încercă să-și revină și spuse: Vă rog să mă iertați, dom'le comandant!

– Da, bine, e-n regulă.

Își aminti, în acea clipă, de cei doi copii înțepeniți în barca de salvare, în ultima noapte înainte de a fi găsiți de corvetă. Visau poate. Ca și copiii lui Ritchie când bombele s-au năpustit asupra lor.

Ritchie își reveni, deodată, și spuse:

– Cred că n-ar fi rău să vă-mbrăcați mai bine, dom'le comandant. O să fie nevoie de dumneavoastră pe punte, nu în infirmerie, zău așa!

Lindsay îl bătu pe umeri, prietenește.

– Da, cred că ai dreptate. Adăugă apoi: Apropo, dacă ai nevoie de-o permisie, spune-mi. Am să văd ce pot face.

Ritchie privea în depărtare, spre o barcă cu motor, care se lupta cu valurile. Fața îi era ca o mască.

– Mulțumesc dom'le comandant, dar n-am nevoie. Oricum, veți avea nevoie de o semnalizare bună. Ezită o clipă, apoi adăugă: Și-apoi, să știți că nu mă las până nu le-o plătesc nenorociților ălora

care...

Când Lindsay coborî pe ţărm la întâlnirea cu şeful de stat major, pentru a primi datele culese de serviciile de informaţii, îşi aminti cuvintele lui Ritchie. Se întrebă dacă nu cumva şi acesta acţiona şi trăia sub spectrul celor întâmplate.

Şeful de stat major, un comandor ager la minte, a fost scurt şi la obiect.

– Lucrurile stau prost de tot, Lindsay. Foarte prost. Se aude, din ce în ce mai mult, că nemţii vor înteţii raidurile. Punctele de plecare vor fi, cu siguranţă, porturile franceze. Totuşi – privi spre imensa hartă de pe perete, plină de steguleţe şi panglicuţe colorate – ne este imposibil ca friţii să aleagă drumul cel mai lung.

– Adică Strâmtoarea Danemarcei.

– Corect.

Comandorul îl privi cu răceală.

– Mai e ceva. Uitasem să-ţi amintesc că nu am nevoie de eroi. Cu atât mai puţin morţi. Orice raport pe care ni-l puteţi furniza poate fi folosit şi exploatat la maximum, aici, în Scapa.

Privi din nou harta, în timp de Lindsay înregistră îngrămădeala de cruci, fiecare reprezentând câte o navă scufundată de inamic. Trebuie să fie sute, gândi el.

Comandorul continuă:

– Îţi cunosc experienţa şi regret sincer că nu ţi s-a oferit o navă mai aproape de pregătirea şi capacitatea dumitale. Şi, totuşi – folosea acest cuvânt a doua oară – în război trebuie să acceptăm ordinele fără şovăire.

O strângere de mână, scurtă, un plic voluminos primit de la un locotenent obosit şi cam atât.

Maşina Cartierului General îl aştepta afară, dar la volan nu mai era aceeaşi Wren, ci una palida şi slabă, care-şi sufla continuu nasul într-o batistă. Când o întrebă dacă nu cumva cunoaşte o Wren, Collins, îi răspunse ca n-a auzit în viaţa ei de numele ăsta.

Între două strănuturi, încercă să se scuze:

– Ştiţi, de-abia am venit aici, de câteva zile, domnule. Toate colegele mele s-au îmbarcat cu direcţia Ceylon.

Lindsay se gândi, din nou, la Ritchie şi la toţi cei ce erau în situaţia lui.

– Da, înţeleg, răspunse el, rece. Păcat.

În şalupa care îl purta spre navă, Lindsay se gândi la ziua următoare, la celelalte zile ce-l aşteptau şi se întreba dacă el şi ai lui vor fi în stare să se descurce.

Trecură pe lângă o barcă de pescari, care se îndrepta, probabil, spre Lyness.

Cei din barcă cântau atât de frumos, erau atât de liniştiţi, încât,

pentru o clipă, uită de război. Îi privea printre picăturile de ploaie şi îşi aminti cuvintele comandorului: „Nu am nevoie de eroi. Cu atât mai puţin, morţi”.

Dacă oamenii ăia din barcă mai erau în stare să cânte, înseamnă că o licărire de speranţă mai există, pentru ei şi pentru fiecare.

CORSARUL

Lindsay rămase în cabină, picior peste picior, cu privirea pierdută, Trecuse o jumătate de oră de când stătea aşa, Comandase încă o cafea, pe care o savura tacticos, în dorinţa de a-şi limpezi gândurile. Atmosfera din jur nu mai era liniştită ca înainte. Până în momentul în care difuzoarele au anunţat, răguşit „Echipele de serviciu la posturi”, peste tot domnea un sentiment de aşteptare nervoasă. Ca întotdeauna înainte de părăsirea portului. Nu putea fi altfel.

În cabină era destul de întuneric, capacele hublourilor erau închise cu grijă, aşa cum vor rămâne probabil încă multă vreme.

Aruncă o privire către cizmele sale butucănoase, din piele, către mantaua atârnată în cuier şi binoclul ce se odihnea pe un scaun. De câte ori va mai avea prilejul să stea atât de liniştit? se întrebă în acel moment. I se părea curios să scoată, pentru prima oară, *Benbecula* din Scapa.

Timp de doi ani fusese ofiţer cu navigaţia pe un submarin ce servea drept depozit, în Malta, cu toate că ar fi preferat să fie repartizat pe un distrugător.

De fapt, gândul îl ducea mult mai înainte, la Atlantic. Fiecare zi petrecută acolo era pentru el un moment de referinţă.

Puntea zvâcni deodată puternic. Îi veni în minte figura lui Fraser, în mijlocul acelei lumi îngrozitoare de zgomot i uleiuri, boscorodind la oamenii săi, într-o limbă numai de ei cunoscută, cu ochii fixaţi pe indicatoare.

Ce noroc avea că *Benbecula* fusese proiectată cu două elice. Multe din navele construite între cele două războaie nu aveau decât una. Ceea ce era suficient doar pe timp de pace.

Zâmbi satisfăcut, în pofida nervilor săi destul de întinşi în acel moment. Ce uşor şi repede s-ar termina totul, dacă n-ar fi în stare să scoată nava din port!

Zgomotele se înteţeau. Parâmele de sârmă, pe care Maxwell urma să le moleze la geamandură, erau târâte de-a lungul teugei, ultimele bărci fuseseră ridicate la gruie, iar marinarii care se munciseră să descurce legătura de la inelul geamandurii veniseră la bord să se refacă după emoţia dată de valurile care erau cât pe ce să-i arunce în apă.

Se auzea un clinchet de clopoţei, Goss verifica telegraful, atent la fiecare amănunt care ar fi putut să-i dea de furcă comandantului.

Lindsay puse cana la loc şi îşi controla buzunarele, să vadă dacă are

la el tot ce-i trebuie; pipa şi punga cu tutun, micuţa busolă de argint, pe care o întoarse şi mai citi o dată Inscripţia: „Comandant Michael Lindsay, H. M. S. *Minden* – 1914.” Era singura amintire de la tatăl său. O băgă cu grijă în buzunar şi abia în acea clipă îşi dădu seama că hainele pe care le purta erau noi nouţe. Uniforma cea veche rămăsese pe *Vengeur*.

Goss bătu la uşă şi întră în cabină.

– Suntem gata de manevră, domnule comandant!

Bine, vin şi eu acum.

Îşi îmbrăcă în grabă mantaua şl aruncă o ultimă privire cabinei, încă liniştite. Sosise momentul.

Goss îl urmă spre scara comenzii. Trecură prin faţa radiotelegrafistului, prin faţa sălii hărţilor, inundată de lumina puternică din tavan. Ajunseră pe puntea de comandă, unde Lindsay verifică imediat curăţitoarele rotative ale geamurilor.

Pe punte era agitaţie, toţi alergau în stânga şi în dreapta, un semnalizator stătea nemişcat în extrema prova, gata să coboare pavilionul de îndată ce legătura cu geamandura era desfăcută. Lângă el, pe puntea de comandă, era prezent şi maistrul şef, timonierul Jolliffe, pe care-l cunoscuse în timpul inspecţiei. Stătea lipit de timonă, cu un ochi aţintit asupra repetitorului giro. Arăta ca un butoi susţinut de două picioare, mult prea subţiri şi scurte pentru greutatea ce trebuiau să o suporte. Avea încredere în Jolliffe. Fusese timonierul unui crucişător de bătălie, aşa că era obişnuit cu capriciile unei nave mari.

La fiecare telegraf stătea câte un timonier, gata în orice clipă să acţioneze mânerele. Pe aripile punţii de comandă, semnalizatorii îşi luaseră posturile în primire; felinarele, steguleţele şi telescopul lui Ritchie, îndreptat spre ţărm, erau şi ele pregătite să intre în acţiune.

Locotenentul Stannard salută şi raportă:

– Vântul este normal, domnule comandant. Cam rece pentru gustul meu, însă...

În lumina cenuşie, faţa îi era şi mai pământie ca de obicei, iar ochii îi luceau sub chipiu, ca două diamante.

Doi dintre sublocotenenţii tineri, Escott şi Smythe, stăteau liniştiţi într-un colţişor mai retras, încercând să nu intre în raza vizuală a lui Lindsay.

Goss se agita, controla fiecare cotlon, de parcă ar fi dorit să descopere ceva în neregulă. Dădu cu ochii de cei doi sublocotenenţi şi începu să urle la ei:

– Treceţi imediat pe aripa comenzii, pentru numele lui Dumnezeu! Unde vreţi să învăţaţi şi voi ceva?

În clipa următoare, Lindsay văzu cum un timonier trage cu ochiul spre colegul său şi îşi dădu seama că Goss nu procedase bine, răstindu-se la cei doi ofiţeri în faţa subalternilor. Oricum, nu mai era

timp de discuţii, aşa că o lăsă baltă.

Ritchie raportă:

– Semnal, dom'le comandant!

Prin perdeaua picăturilor de ploaie, o lumină clipea nerăbdătoare. Ca un ochi albastru, strălucitor.

– Începeţi manevra când sunteţi gata!

Lindsay încerca să rămână neclintit. Ordonă:

– Atenţie la maşini!

Clopotele începură să sune nebuneşte, Lindsay se îndreptă spre uşa timoneriei, căutând să vadă ce se petrece pe puntea tribord. Maxwell se agita, cu chipiul tras peste ochi, în aşteptarea ordinelor.

– E-n regulă timonier, dă-i drumul!

După câteva secunde, un semnai luminos mai înveseli atmosfera creată de norii cenuşii.

– Semnal de la remorcherul cu manevra estacadei, domnule comandant, raportă sublocotenentul Dancy.

Avea o voioşie în glas, pe care Lindsay nu şi-o putea explica. Îl auzise, cu câteva zile în urmă, mormăind un cântec australian, ale cărui cuvinte erau un şir continuu de obscenităţi. Acum, însă, redevenise Dancy, sublocotenentul cu experienţă, care veghea ca totul să se desfăşoare normal pe puntea bărcilor.

Deasupra timoneriei se auzeau zgomote de paşi, maistrul Archer cu echipa sa se pregătea să dea onorul cu sifleea, în cazul în care ar fi trecut pe lângă vreo navă. Legile marinei rămâneau aceleaşi, în orice condiţii. La câteva sute de metri se apropia cu greu o navă de război. Era cuirasatul *Prince of Wales*, cel care-l Însoţise pe *Hood* în ultima sa misiune, înainte ca acesta să fie trimis în adâncuri, pentru totdeauna.

– Amândouă maşinile încet înainte!

Lindsay urmărea timonierii cum manevrează mânerele de alamă ale telegrafelor şi se întoarse spre prova să facă un semn cu mâna spre Maxwell, ca şi cum ar fi tăiat ceva. Un maistru îşi cumpănea ciocanul. După pocnetul oţelului, atunci când se desfăcu ciocul de papagal, se auziră paşii mărunţi ai marinarilor care trăgeau parâma de sârmă ce legase vasul de geamandură. Aceasta apăru imediat, ca şi cum ea ar fi pornit în larg, nu nava.

Jolliffe raportă:

– Amândouă maşinile încet înainte, domnule comandant. Cârma este zero.

– Cârma stânga, zece!

Lindsay vedea cum petecul de pământ rămânea undeva în pupa. Înclinarea din tribord dădea o senzaţie ciudată, de nesiguranţă. Îl auzi pe Goss spunând în şoaptă:

– Face giraţia prea încet. Goss părea că gândeşte cu voce tare. Dar Lindsay ştia că are dreptate.

– Pune cârma stânga cincisprezece! Maşina tribord jumătate înainte!

Era mai bine acum. O creastă albă de spumă se înălţă în urma etravei, iar puntea comenzii se opinti din nou, ca urmare a efortului suplimentar al elicelor şi al cârmei.

Două traulere intrau în port, cu coşurile lor prelungi aruncând fum, cu maşinile gâfâind obosite după o nouă patrulare antisubmarin.

– Cârma zero! Tribordul încet înainte!

Lindsay privea traulerul cel mai apropiat, cum se rostogolea în contra-curent, gata să se descompună. Dumnezeu ştie cum arată ăsta în marea largă, gândi el.

Se auzi, deodată, sunetul ascuţit al unei siflee. Cineva voia să-şi arate respectul pentru *Benbecula*, în timp ce aceasta domina cu înălţimea ei trecerea spre ieşirea din port. Deasupra timoneriei, Archer strigă:

– Sună onorul! Ce dracu’ mai aştepţi?

Din prova, Baldock, cel mai în vârstă artilerist, urla şi el cât îl ţineau plămânii:

– Atenţie, puntea principală! Front la babord!

La tribord, câţiva marinari se mai luptau cu parâma nesfârşită de sârmă, desfăcută de pe tambur, ce se zvârcolea ca un şarpe în ghearele morţii. Se mai zărea încă silueta întunecată a remorcherului cu manevra estacadei, în spatele căruia un trauler submarin explora cu grijă zona, ca nu cumva vreun păcătos de U-bot să se strecoare atunci când porţile erau deschise.

– Manevrează dumneata la ieşire, timonier!

Nu erau necesare alte indicaţii. Jolliffe ştia ce are de făcut.

– Cineva ne dă semnale, domnule! spuse în grabă un semnalizator.

Ritchie apăru într-o clipă pe puntea de comandă.

Unde vezi, mă, omule?

– Uite, acolo, o maşină nenorocită ne face cu ochiu’.

Lindsay se îndreptă spre uşa deschisă, când timonierul exclamă:

– Ai dreptate, bătrâne! Pe noi ne cheamă! Dom’le comandant, dacă-l văd ăia de la paza de coastă a dat-o dracu’, pe cinstea mea!

– Ne urează noroc, dom’le comandant.

Lindsay şi-o imagina pe tânăra Wren, însoţitoarea lui, la volan, înfofolită până peste urechi, cu ochii aţintiţi asupra vasului.

– Am văzut şi eu... răspunse Lindsay. Ştia bine că toţi ochii erau aţintiţi asupra lui... Transmite că-i mulţumim.

– Lampa de semnalizare începu să păcănească, iar mai apoi maşina dispăru.

Un sublocotenent sprijinea paravântul, în timp ce puntea se ridica pe primul val.

În prova, remorcherul estacadei scotea fum negru şi dens.

Un marinar se refugie în timonerie, dorind probabil să scape de biciuirea stropilor de ploaie rece.

Lindsay se opri în faţa repetitorului giro şi ordonă:

– Cârma dreapta zece! Repetitorul ticăia sub ochii lui. Cârma zero, drept aşa!

– Cârma zero! repetă un timonier.

– Vom schimba de drum în cincisprezece minute, domnule comandant! spuse Stannard, liniştit.

– Doi – cinci – zero!

– Foarte bine!

Lindsay ieşise pe aripa comenzii şi se sprijinea cu mâinile de paravânt. Pământul se îndepărta, berbecii formau o înşiruire nesfârşită de spumă albă. Se simţea foarte bine. Curios, dar ăsta era adevărul.

Se gândi, deodată, la fata de la volan. Probabil că a dat zor să poată ajunge să-i vadă plecând... Se simţea ridicol, dar era ceva mai presus de el.

Telefonul sună şi Stannard răspunse:

– De la gabie, domnule comandant! Navă care se apropie în prova babord.

Lindsay aruncă o privire în sus, spre locaşul gabiei, Îi era greu să se obişnuiască cu amplasamentele de aici, după ce fusese atâta timp pe nava de război.

– Putem da liber de la posturile de manevră, domnule comandant? întrebă Goss.

Dar Lindsay nu-l auzea. Era concentrat asupra navei ce se apropia. Un crucişător, lăsat la apă atât de mult încât puntea pupa era aproape la nivelul mării. Pitură nu mai avea, iar turela fusese transformată în fiare vechi. Deşi torpilat lângă pupa, se lupta cu fiecare val să poată ajunge acasă. Să-şi aducă echipajul acasă.

Înspre larg, un distrugător îi făcea siguranţa, iar două remorchere urmau îndeaproape nava înclinată într-un bord.

Pe Lindsay îl cuprinse mânia.

– Vreau cel mai grozav onor pe care l-aţi dat vreodată, secundule! Transmite asta oamenilor!

Vedea figura lui Goss, cuprinsă de confuzie şi îndoială. Probabil că are impresia că sunt nebun, gândea el.

Toţi marinarii şi infanteriştii de marină alergau spre punţile *Benbeculei*. Lindsay ajunse în capătul aripii comenzii, duse mâna la chipiu şi rămase aşa până ce nava îi depăşi cu greu.

Sifleele sunau ascuţit şi prelung pentru salut. Pe puntea vasului avariat, Lindsay zări un marinar cu capul bandajat, care se îndrepta spre platforma de semnalizare, cu o goarnă în mână.

Suna stingerea peste întreaga întindere de apă cenuşie, peste

trupurile care se zvârcoleau între viaţă şi moarte, aliniate pe puntea principală a navei.

Pe puntea *Benbeculei*, figuri înmărmurite, de marinari neîncercaţi, priveau spectacolul deprimant, cu gândul la zilele ce-i aşteptau.

– Ce scenă, domnule comandant! spuse Stannard, încet.

Lindsay rămase cu ochii spre locul de unde, cu câteva minute în urmă, două faruri de maşină le uraseră noroc...

Îşi muşca degetele înmănuşate când nava intră din nou în raza sa vizuală.

– O să le prindă bine ce văd acum, Stannard. Ascultă-mă pe mine! înregistrează cu ochii lor de ce e în stare Atlanticul. Nu e de ajuns să auzi doar despre lucrurile astea... Şi ei nu le-au mai văzut...

– E timpul să schimbăm de drum, domnule comandant! spuse Stannard, vrând să curme discuţia.

Lindsay îl privi drept în ochi, dându-şi seama că era afectat.

– Foarte bine. Preia dumneata navigaţia, atunci. Şi către Goss: Dă liber la posturile de manevră, te rog. Vom face, peste zece minute, exerciţii de trecere la posturile de luptă.

Etrava verticală a *Benbeculei* se ridică şi apoi plonjă într-un şir de valuri înspumate.

Geamurile comenzii erau împroşcate cu spumă albă, cablurile ancorei apăreau ca nişte bucăţi de sticlă neagră.

Într-un târziu, *Benbecula* se întoarse cu pupa spre uscat, se îndreptă spre nord-vest şi, pe la amiază, pe când cei din bordul liber se pregăteau de prânz, iar cealaltă jumătate a echipajului se afla la posturile de veghe, puteau considera că înfruntă marea cu forţe proprii.

Lindsay rămase pe aripa comenzii, cu pipa între dinţi, neaprinsă, cu privirea la peisajul sălbatic din jur, spre valurile înspumate care-i înconjurau. Se afla în Atlanticul de Nord. Era din nou acolo...

Lindsay se răsuci în scaun şi luă o ceaşcă de pe tava stewardului care se afla în preajmă.

Când duse ceaşca fierbinte la gură, câmpul vizual i se micşoră într-atât, încât nu mai zărea dacit forma efilată a provei, profilată pe valurile năbădăioase.

În cele opt zile de când părăsiseră geamandura, peisajul nu se schimbase aproape de loc. Vremea se răcise, dar era normal, căci, cu fiecare oră care trecea, nava pătrundea şi mai adânc spre nord-vest.

În afară de două traulere şi o corveta, n-au întâlnit nimic în tot drumul. Doar marea nesfârşită, cu crestele albe.

Stannard îşi făcu apariţia pe comandă, corpul său uscăţiv legănându-se după mişcarea navei.

– Prima parte a cartului 12-16 se află la posturile de veghe, domnule comandant! Marinarul McNiven la timonă. Privi afară prin

geamul comenzii. Continuă: Cred că am ajuns, domnule comandant.

Lindsay încuviinţă:

– Da. Cred că ai dreptate.

Un punct invizibil în ocean. Ramura de intrare în zona de patrulare. Un paralelogram ale cărui laturi măsurau cinci sute şi trei sute de mile. Spre nord se întindea până spre cercul arctic, între Islanda şi Groelanda.

Le-ar fi fost imposibil să determine cu precizie punctul navei. Poziţia o obţineau după metoda obişnuită, ştiută de marinari drept „navigaţie pe ghicite şi cu ajutorul lui Dumnezeu”. Singura diferenţă era că acum nu-şi puteau permite să lucreze „după ureche”, căci riscul era prea mare. Puteau ajunge printre cine ştie ce nave nemţeşti şi, zău, n-ar fi fost o plăcere...

– Foarte bine, navigator! întoarce nava la drum trei-cinci-zero. Rotaţii pentru zece noduri.

Îl auzea pe Stannard cum transmite ordinele şi răspunsul prompt de la sala maşinilor demonstra că oamenii lui Fraser sunt numai ochi şi urechi.

Când nava a întors uşor spre babord, vibraţia deveni bruscă şi violentă, valurile năpustindu-se spre puntea tribord, izbind cu furie balustrada, pentru ca apoi să se prelingă pe fiecare punte liberă. Era aproape întuneric dincolo de prova, doar coamele valurilor marcau diferenţa dintre mare şi cer.

Lindsay îşi plimba degetele pe mânerele scaunului şi îşi aducea aminte de figura lui Goss, atunci când îl informase despre intenţiile sale. Ceea ce Goss părea că nu înţelege, era faptul că nu avea nici un rost să încerce să se comporte normal, conform unei rutine zilnice.

Se schimba cartul, oamenii scăpaţi din post se îndreptau mulţumiţi spre cabine, dornici să mai respire puţin, să-şi mai tragă sufletul. Lindsay rămăsese pe puntea de comandă de la plecarea navei din Scapa Flow.

„Secundule, vreau să am aici un scaun mare şi sănătos!”, îi spusese Lindsay lui Goss, în prima lor zi pe mare. Marangozii bordului i l-au făcut imediat, în timpul unei veghi, dintr-un lemn de stejar ce stătea aruncat într-un cotlon al magaziei principale. Înalt, puţin înclinat, îi oferea lui Lindsay o vizibilitate perfectă, iar faptul că nu trebuia să se ridice pentru a ajunge la telefoanele comenzii îi conferea o utilitate în plus. Goss însă era singurul care nu-l privea cu ochi buni.

„Dar, domnule comandant, lemnul ăsta trebuia păstrat... unde mai găsim aşa ceva!’„ îi spuse Goss, într-o zi, când nu se mai putu abţine.

Nu-l deranjă afirmaţia secundului. Tot ce ştia era că avea nevoie de scaunul acela şi că se simţea de minune în el.

Era curios faptul că Goss evita orice discuţie despre navă sau misiunea sa. Părea că nu-l interesează. Ori poate aştepta ca, într-o

bună zi, nervii comandantului să cedeze şi să poată lua comanda nestingherit.

Lindsay rememora exerciţiile de luptă ale întregului echipaj efectuate până să ajungă în zona de patrulare.

Cu toată vremea câinoasă, nu iertase pe nimeni. Nici măcar un marinar nu scăpase. Exerciţii de artilerie, de luptă pentru vitalitatea navei, de apărare antiaeriană, prelungite şi repetate, până ce pe faţa oamenilor se putea citi disperarea şi, nu de puţine ori, ura.

Poate că Goss avea motive întemeiate să spere că-i vor ceda nervii. Îl surprinsese de două, trei ori urlând în telefon, sau pe puntea de comandă, la câte un marinar, care, spre ghinionul lui, se afla în preajmă tocmai atunci.

Exerciţiile de tragere i se păruseră cele mai grele. Le-ar putea numi chiar „partea patetică”, căci văzuse faţa rigidă a lui Maxwell chinuită de o expresie vecină cu ruşinea. În vreme ce de la aparatul director de tir, de pe aşa-zisa comandă de artilerie, se indicau obiective imaginare, oamenii celor şase tunuri făceau tot ce le stătea în putinţă să le prindă în vizoare şi să fie gata imediat de tragere.

Dar fiecare tun era manevrat manual, astfel că se pierdea mult timp, iar Maxwell şi ajutorul său, locotenentul Hunter, dezamăgiţi şi disperaţi că nu obţin rezultate satisfăcătoare, au zbierat atâta la oameni încât au răguşit de tot.

Pe majoritatea navelor de război, era posibilă dirijarea simultană a tuturor tunurilor de mare calibru direct de pe puntea de comandă a artileriei sau de pe telemetrul de deasupra. Aceeaşi minte şi acelaşi ochi puteau acţiona deodată, asemenea unui comandant de submarin care foloseşte periscopul. Dar, din păcate, sistemul de conducere a focului de pe *Benbecula* nu le dădea prea mari speranţe. Tunurile de 6 inci nu aveau protecţie, aşa încât bietul artilerist se ghemuia în spatele apărătoarei, tremurând şi îngheţând în aşteptarea ordinului de tragere.

Până şi obuzele erau aduse manual. Dacă nava îţi juca o festă şi se răsucea în vreun fel, tocmai în momentul încărcării, putea să-ţi fie fatal dacă nu erai un marinar încercat... Se întâmpla, uneori, în ciuda precauţiilor normale, ca închizătorul de oţel masiv al unui asemenea tun să se smucească şi să închidă culata, zdrobind braţul unui om, ca o copită de cal care trece peste un morcov. Îţi venea tare greu să-i încurajezi pe artilerişti să-şi asume nişte riscuri în plus, aşa că atât încărcatul cât şi tragerea se făceau într-un ritm cu mult sub necesităţi.

Un marinar de pe comandă raportă:

– Barca pneumatică numărul trei e pe punctul de a se desface din legături, domnule comandant!

Stannard deschise gura să spună ceva, dar şi-o închise imediat. Se apropie de scaunul lui Lindsay:

– Nu pot trimite oamenii la aşa treabă, pe o vreme ca asta. Să-i spun şefului de echipaj... s-o ţină cumva până dimineaţa.

Lindsay îi răspunse calm:

– Trebuie făcută acum, Stannard. Puntea bărcilor este foarte sus faţă de linia de plutire, aşa că îţi imaginezi ce se poate întâmpla... Dă ordin imediat să se instaleze parâme „ţine-te bine”!

Stannard rămase lângă comandant, gânditor. Lindsay se învârti în scaun şi, într-o secundă, zări figurile mohorâte ale celor din jur. Sublocotenentul Dancy, ajutorul lui Stannard la veghe, semnalizatorul, oamenii de la telefoane. Toţi erau prelungiri ale propriilor sale gânduri şi interpretări.

– Fă aşa cum ţi-am spus, Stannard! De câte ori să-ţi repet? Lindsay nu se mai putea controla. Din tot ce-am văzut pe această navă, de când o comand, trebuie să-ţi spun că plutele de salvare sunt cele mai folositoare lucruri cu care suntem dotaţi! Pentru Dumnezeu, nu crezi că trebuie să avem grijă de ele, oricare ar fi vremea?

Stannard se încruntă şi spuse, încercând să-şi păstreze calmul:

– N-am vrut decât să... mă rog... vă rog să mă iertaţi dacă... Se poticni, fără să reuşească să-şi termine fraza.

– Ascultă-mă bine, Stannard. Lindsay căuta să vorbească pe un ton normal. Vremea va fi din ce în ce mai rea. În curând, oamenii de pe ambele punţi vor trebui să folosească furtunurile cu apă caldă pentru a înlătura gheaţa. Va trebui deci să facem tot ce putem acum, până nu e prea târziu. Şi, zău că nu văd nici un motiv să ne văicărim pentru nişte stropi de ploaie.

Stannard se întoarse către Dancy.

– Du-te, te rog, sublocotenent şi spune-i şefului de echipaj să-şi ia toate măsurile de siguranţă Stătea cu spatele la Lindsay. Continuă: N-are rost să ne omorâm oamenii cu bună ştiinţă...

Lindsay rămase în scaunul său, cu privirea pierdută în depărtare, pe gânduri. Cu toată vremea rea, ar fi dorit să iasă pe aripa comenzii, să-şi urmărească oamenii cum înlocuiesc legăturile rupte ale plutei de salvare. În acelaşi timp, ştia că trebuia să rămână acolo unde era. Să-i lase să-şi facă treaba. Să-i lase să-l urască, să-i urască capriciile, să muncească mai bine ca să-i demonstreze de ce sunt în stare...

Îşi privi ceasul. În exact cincisprezece ore vor trebui să întâlnească un alt crucişător auxiliar, aflat tot în misiune de patrulare.

Probabil că nici nu vor apuca să-l vadă. Şi poate că e mai bine aşa. Multora dintre marinari nu le-ar face bine să vadă cum arată o navă soră de aproape. Să-şi dea seama cum vor arăta după câteva săptămâni de mizerie.

Telefonul sună din nou.

– Barca pneumatică a fost amarată, domnule comandant.

– Foarte bine, băieţi, foarte bine!

Lindsay îşi frecă faţa cu mănuşa şi constată că barba îi crescuse destul de mult. Nu se va rade până dimineaţă, hotărî el. Se simţea destul de liniştit şi ăsta era un lucru bun.

Dancy apăru pe comandă, cu obrajii şi nasul roşii de frigul de afară, radiind mulţumire. Părea satisfăcut de tot ceea ce făcuse.

– N-a fost rău de loc, domnule comandant! Dar, pe cinstea mea, te congelezi afară pe o vreme ca asta!

– Mă duc la sala hărţilor, sub[8] – spuse Stannard scurt. Ţine-mi locul, te rog.

Dancy rămase nemişcat lângă scaunul lui Lindsay, care-l privea într-un mod curios. Ştia puţine lucruri despre el. Un tânăr ce părea serios, disciplinat până atunci, care nu le dăduse bătăi de cap. O figură ce putea fi descrisă cu greu.

– Ce făceai înainte de a te înrola în armată, sub? îl întrebă Lindsay.

– Scriam... scriam tot felul de lucruri. Dădu din cap, Da... cred că eram scriitor, domnule comandant.

Lindsay îi privea profilul. Ştia că înainte fusese funcţionar de bancă. Dar dacă lui îi convenea să-şi spună scriitor, de ce să nu-i facă o plăcere? În acel moment, nimic din ce se întâmplase înainte ca Germania să invadeze Polonia nu mai conta. Era totuna.

– Povesteşte-mi!

Dancy se încruntă.

– Păi, ce să vă spun... mă atrăgea marea teribil de tare... părinţii mei însă, după ce am terminat liceul, nu m-au lăsat să mă înscriu la şcoala de marină. Am început atunci să scriu.

– Romane?

Dancy se simţi incomodat de întrebarea lui Lindsay.

– Nu, nu romane, domnule comandant.

– Atunci, ce?

– Diverse, domnule comandant. Dancy îl privea cu disperare. Tot felul de lucruri despre mare.

Stannard dădu buzna şi spuse:

– Domnule comandant, tocmai a sunat doctorul şi vă roagă... ezită un moment – întreabă dacă nu s-ar putea să schimbaţi de drum vreo douăzeci de minute. Un marinar a căzut pe o scară şi a făcut fractură deschisă la un picior. Doctorul spune că nu poate să-l îngrijească la viteza asta.

Lindsay îl privi atent. Putea să jure că omul din faţa sa aştepta un răspuns negativ. Să-l poată include în categoria ticăloşilor fără suflet.

– Foarte bine, Stannard... dar calculează câte rotaţii în plus ne trebuie să punem, mai apoi, pentru a recupera întârzierea. Să-l informezi şi pe şeful de echipaj.

După plecarea lui Stannard, Dancy îşi continuă povestea.

– Desigur, domnule comandant, a trebuit să mai fac câte ceva, să

pot supravieţui. Ce să vă mai spun?

Lindsay se ridică din scaun, simţindu-şi picioarele amorţite.

– Ei, bine, acum vei avea o treabă serioasă. Am să te rog să preiei comanda. Mă duc să mă rad, că prea mi-a crescut barba! Faţa lui Dancy deveni deodată şi mai palidă ca de obicei. Cheamă-l pe Stannard dacă se întâmplă ceva deosebit. Se sprijini de telefonul de alamă. Sau dacă preferi... pe mine. Privea cu nedumerire figura panicată a lui Dancy. O să-ţi prindă bine mai târziu... vreau să zic că va fi o experienţă bună pentru scrisul tău, ce spui?

Aruncă o privire repetitorului giro şi se îndreptă spre scara care ducea la cabina lui, fără să se mai întoarcă spre Dancy.

Acesta rămase înţepenit, i se părea că picioarele i-au prins rădăcini în punte, era incapabil să facă vreo mişcare. Până şi respiraţia îi devenise mai grea. Aruncă o privire în spate. Ochii timonierului şef străluceau ca două pietre în lumina-reflectată de busolă, ceilalţi membri ai echipei de pe puntea de comandă se legănau odată cu nava, ca nişte beţivi tăcuţi.

De fapt, nu se schimbase nimic. Nu-i venea însă a crede că el singur se afla la comanda navei şi vreo două sute cincizeci de oameni trebuiau să-l asculte în acele momente.

Timonierul şef, de exemplu. Cum îl privea oare? Avea el curajul să-şi încredinţeze viaţa unui ofiţer ca oricare altul?

– Cum se comportă nava, timonier? întrebă el, brusc.

Marinarul McNiven se schimonosi când auzi întrebarea.

Fusese tot timpul atent la repetitorul giro, străduindu-se să menţină nava cât mai precis pe drumul ordonat, aşa că „ce dracu’ mai voia şi ăsta?” gândea el.

Răspunse, totuşi:

– Foarte bine!

Dancy aştepta cuvântul „domnule”, dar acesta nu veni.

– Dacă-i aşa, dă-i înainte! încercă să zâmbească. Trebuia doar să fie apropiat de oameni... în situaţia în care se afla el.

– Ce idiot individ, gândi McNiven... „Dă-i înainte!”... Aia-i tot ce ştiu să zică. Habar n-au de nimic...

Nefiind în stare să definească nedumerirea de pe faţa timonierului, renunţă să se mai întrebe, şi-şi îndreptă privirea înainte. Parţial era adevărat ce-i spusese comandantului. A iubit întotdeauna marea şi navele, dar situaţia financiară a părinţilor şi opoziţia lor fermă i-au anulat orice şansă de a ajunge la şcoala de marină de la Dartmouth. Când lucrase la bancă, întâlnise adesea un ofiţer de marină care-şi scotea bani la fiecare permisie. Se nimerise ca la ghişeu să se afle tocmai el aproape de fiecare dată. Era numai ochi şi urechi când ofiţerul începea să povestească întâmplări de pe nava sa, din locurile exotice prin care trecuse, cum ar fi Singapore, Bombay sau Gibraltar.

Tot ce-i rămânea de făcut, după aceste povestiri, era să dea frâu liber imaginaţiei.

Se gândea, de multe ori, că dacă n-ar fi fost războiul, ar fi înnebunit la bancă. I-ar fi luat Dumnezeu minţile, ar fi ajuns şi la crimă, la jaf, l-ar fi pus pe Durnsford, directorul, să-i ceară îndurare în genunchi.

Era convins, totuşi, că, dacă n-ar fi venit războiul, ar fi continuat să fie funcţionar la bancă. Nici vorbă de nebunie sau crimă. Şi-ar fi continuat existenţa monotonă de zi cu zi, colorată doar de imaginaţia sa bogată.

Pe când era în practică pe *King Alfred*, Dancy se împrietenise cu un tânăr de vârsta lui, un estonian, căzut parcă de pe altă planetă, pe care reuşise să-l transforme într-atât, încât ajunsese să se mândrească cu asta. Ce-i drept, tânărul estonian fusese foarte receptiv.

Când Dancy primi tresa de ofiţer şi fu repartizat pe acel iaht armat la Bristol, prima întrebare din partea secundului a fost în legătură cu profesia lui de bază. Profesia lui? îşi amintea perfect acel moment. I se păruse foarte normal să răspundă: „Sunt scriitor, domnule”. Nu-i era greu să mintă. Secundul fusese la fel de impresionat ca şi Lindsay acum. Scriitorii erau consideraţi ca ceva deosebit. Mai ales în armată, unde nivelul intelectual nu era pe cele mai înalte culmi. Oricum, aveau un piedestal al lor, de neatins.

Stannard trânti uşa în urma lui, îl privi furios pe Dancy şi-l întrebă, pe un ton nu tocmai prietenesc:

– Unde e comandantul, omule? Spune-mi odată, pentru numele lui Dumnezeu!

– M-a delegat pe mine să conduc nava. Dancy nu reuşea să-l privească în ochi pe australian.

Stannard mormăi printre dinţi:

– Şi-o fi pierdut minţile, comandantul ăsta, de a putut face aşa ceva!

Se întoarse către McNiven.

– Voi schimba de drum. Să luăm cap compas zero–doi-zero. Imediat! Voi informa şi infirmeria. Îi aruncă o privire lui Dancy. „Delegat”... auzi... Dumnezeule, pe cine lasă delegat!

Lindsay termină bărbieritul şi-şi studie faţa în oglindă, cu un pronunţat simţ autocritic. I se accentuaseră cearcănele şi parcă se mai îngrăşase puţin. Se gândea la bietul om cu fractura deschisă. O fi reuşit doctorul să-i calmeze măcar durerile? Simţea nevoia unui somn lung şi liniştit. Nu mai avusese parte de aşa ceva de multă vreme.

Telefonul se porni să zbârnâie. Avea un sunet metalic, greu de suportat în acel moment. Era Stannard, care-i spuse:

– Doctorul a raportat că a terminat operaţia, domnule comandant! Sunt gata să schimb de drum, dacă n-aveţi nimic împotrivă!

– Bine, dă-i drumu' navigatorule!

Simţi cum puntea tremură şi ia o înclinare bruscă, când cârma îşi făcu datoria, iar perdeluţele hublourilor se depărtară de acestea, ca trase de nişte fire invizibile. Marea se izbi zgomotos de bordaj, pentru ca apoi să se retragă, pregătindu-şi un nou atac.

Telefonul sună din nou.

– Aici comandantul. Ascult.

Vocea lui Stannard părea sugrumată.

– Radiotelegrafistul a interceptat un S.O.S., domnule comandant. Foarte clar. Spune aşa: „Sunt atacat de un corsar german. Se pare că e o navă sub pavilion suedez". Dar cred că asta o fi vreo greşeală de citire a omului nostru, domnule comandant.

– Rămâneţi pe recepţie. Sosesc acum, răspunse Lindsay, grăbindu-se să se îmbrace.

Lindsay se repezi pe scara ce duce spre biroul radiotelegrafistului. Stannard îl aştepta în faţa uşii. Doi operatori erau aplecaţi asupra aparatelor, iar maistrul telegrafist Hussey, şeful lor, apăru şi el, cu pijamaua ieşită din haina îmbrăcată în grabă. Îl văzu pe Lindsay şi spuse mai mult să se scuze:

– Tocmai trăgeam un pui de somn, domnule comandant. Visam urât, aşa că nu se putea să nu se întâmple ceva. Mâinile lui îmbătrânite impuneau respect. De câte ori se întâmplase să nu-şi ducă somnul până la capăt...

– Ce mai e nou? întrebă Lindsay.

A comunicat poziţia în care se află, domnule comandant. Am notat-o pe hartă. Cam la nouăzeci de mile nord de noi.

– Trebuie să fie *Loch Glendhu*, celălalt crucişător auxiliar, cu care urma să ne întâlnim.

– Mort, domnule comandant. Nu se mal aude nici un semnal, spuse Hussey, dând semne vădite de îngrijorare.

– Asta poate însemna orice, replică Stannard.

– Să văd şi eu ce calcule aţi făcut. Lindsay trecu în camera hărţilor. Cu toate conductele de abur, aerul era foarte umed, iar pe pereţi apărură urme de condens.

– După informaţiile noastre, *Loch Glendhu* trebuie să fie în zona asta, domnule comandant, spuse Stannard, care-şi recăpătă vocea sigură şi detaşată, de profesionist adevărat.

Lindsay privea cu atenţie însemnările de pe hartă. *Loch Glendhu* era mai mare decât *Benbecula*, cu armament mai modern la bord. Oricum, nu putea ţine piept unei nave de război adevărate. Probabil că acum încearcă să câştige timp şi cere instrucţiuni de la bază.

– Rămâneţi pe recepţie. Spune-i lui Hussey să urmărească pe toate canalele.

– Ce dracu' să caute acolo o navă sub pavilion suedez?

– Trasează un drum de întâlnire, navigator!

Îşi aminti cuvintele lui Fraser: „Pot să vă dau şaisprezece noduri, domnule comandant”. Asta ar însemna mai mult de cinci ore pentru a ajunge la poziţia acelei nave neutre. Şi mult mai mult, dacă ar fi cerut instrucţiuni de la ofiţerul de serviciu al Amiralităţii... Cinci ore, în care oamenii aceia mureau, fără să li se ofere vreo speranţă.

Simţea cum transpiraţia i se prelingea pe spate, de parcă cineva i-ar fi turnat apă de la gheaţă.

Fără nici un efort îşi putea imagina cum obuzele lovesc în plin nava, cum o transformă într-o masă de fiare vechi, cum oamenii aleargă disperaţi după câte un colţişor mai ferit să se refugieze... „Of, Doamne!”... Încerca din răsputeri să-şi oprească gândurile, să uite, să nu-şi mai poată aduce aminte de tot ce i se întâmplase.

– Ai reuşit să determini drumul de întâlnire, navigatorule?

Stannard puse compasul jos şi raportă:

– Noul drum va fi zero-unu-zero, domnule comandant.

Lindsay aprobă din cap.

– Nu va fi, navigatorule. Este. Fă-mi, te rog, legătura cu şeful mecanic.

Îşi dădu seama că Goss se afla pe comandă, cu faţa sa osoasă încruntată, ce trăda îngrijorare.

– Crucişătorul auxiliar despre care e vorba ajută probabil o altă navă, secundule.

– Da, ştiu, am fost informat. Neutră, nu-i aşa?

Suna mai mult a acuzare.

– Nimeni nu mai poate fi neutru, acum, secundule, răspunse Lindsay, îngândurat.

– Aveţi la telefon pe şeful mecanic, domnule comandant.

Lindsay luă imediat receptorul:

– *Loch Glendhu* e în primejdie, Fraser!

– Vă dau tot ce pot, domnule comandant! Să-mi spuneţi când! Fraser se auzea de parcă vorbea de la câteva mile distanţă.

Lindsay îi privi pe cei din jur.

– Să vedem de ce-om fi în stare, domnilor! Toată viteza înainte, Stannard!

Telegrafele au dat clinchetul obişnuit, iar jos, în compartimentul maşinilor, înconjurat de o aureolă de abur, stând pe platforma metalică cu grătar, Fraser privea limbile indicatoare rotindu-se într-o parte şi alta pe cele două cadrane şi oprindu-se la indicaţia „Toată viteza înainte”.

Alături, asistentul său, locotenentul Dyke îi urla în ureche:

– O să se ducă dracu’ amărâta asta. În mii de bucăţi!

– O să facem, o treabă bună amice, ai să vezi! Zgomotul creştea cu fiecare rotire a axului, maşinile şi fitingurile trepidau la unison,

adăugind larma lor, iar Fraser uită de Dyke şi de orice altceva, cu excepţia treburilor de moment.

O NAVĂ ÎN FLĂCĂRI

– **N**ici o veste încă de la postul de transmisii, domnule comandant. Vocea lui Stannard suna îngrijorată.

Lindsay făcu semn din cap, dar îşi menţinu privirea aţintită spre prova învolburată. *Benbecula* încetase să mai călărească fiecare creastă de val şi se năpustea cu etrava, ca un imens rât de oţel, în masa de apă furioasă. În jurul teugei se formase o perdea aproape neîntreruptă de spumă pulverizată, pe care vântul o împroşca pe ferestrele comenzii ca pe o ploaie cu piatră, iar ruliul devenise de-a dreptul sălbatic. Întreg scheletul suprastructurii protesta, gemând din încheieturi, iar când un val cât un munte se abătu asupra punţii bocaporţilor, acoperind-o complet cu apă, catargul prova îi apăru lui Lindsay izolat în spuma albicioasă. Se întrebă o clipă cam ce simte marinarul de veghe din gabie când catargul tremură sub izbiturile valurilor şi se balansează în ruliul dezordonat,. O scurtă privire la ceas îi arătă că în curând trebuie să apară ceva în zare, dacă, într-adevăr, exista ceva de văzut. Cele câteva ore trecute de la primirea semnalului morse prin radio păruseră lungi cât zilele şi, în tot acest timp, nava se zbuciumase şi se luptase cu valurile, se afundase în tangaj adânc şi se balansase în ruliu sălbatic, croindu-şi drum împotriva valurilor şi vântului.

Deasupra comenzii se auzi un ciocnet metalic. Şi-l închipui pe Maxwell, postat la aparatul director de tir, verificând telemetrul şi înjurând spuma învolburată care-i acoperea lentilele. Dispuneau de un telemetru foarte bun, dar, în acest război, în care sofisticarea armamentului depăşise chiar şi imaginaţia celor care planificau supravieţuirea de zi cu zi, devenise demodat. Bătrânei *Vengeur* i se permisese luxul unui echipament de detecţie sub apă, iar navele noi erau înzestrate cu cele mai recente şi mai secrete dispozitive. Numai că *Benbecula* se afla chiar pe ultimul rând al listei în ceea ce priveşte dotarea. Pe hârtie apărea logic şi echitabil să se dea prioritate siguranţei convoaielor, activităţii antisubmarin şi lovirii instalaţiilor de coastă ale inamicului.

În timp ce-şi încorda privirea prin micul cerc al curăţitorului de geam, Lindsay se întreba, cam ce-ar zice planificatorii, dacă s-ar afla pe această punte de comandă, în locul confortabilelor birouri, cu program de lucru de la nouă la cinci. Era de-a dreptul enervant să ţi-i imaginezi pe operatorii radio stând în clipa asta la Scapa, sau în beciurile adăpostite ale Amiralităţii. Informare şi apeluri de ajutor sau

de indicaţii. Un convoi masacrat, un submarin detectat, ba chiar radiograme care te scot din sărite cu conţinutul lor privitor la distribuirea îmbrăcămintei, sau, la programul de distracţii al unui om politic venit în vizită. Transmisioniştii deveniseră de pe acum impasibili la oricare ştire. Probabil că şi în clipa de faţă stau acolo şi-şi sorb tacticos ceaiurile, discutând între ei despre femei şi învoiri în oraş.

Aruncă o scurtă privire în jurul comenzii. Adăpostea o mică lume încordată, dar cu speranţa în suflet, înconjurată de vaietele mării şi de simfonia scrâşnetelor de metal..

Probabil că, de pe acum, fiecare om de la bord era în cunoştinţă de cauză şi el se hotărî să ordone ca sistemul interfon să fie extins la toate punţile, şi– compartimentele astfel ca, la nevoie, să poată vorbi direct fiecăruia.

Încercă să-şi amintească dispunerea exactă a întregului echipaj, să o revadă în minte ca pe un proiect sau o planşă desfăşurată. Erau cu toţii acolo jos, ascultând şi aşteptând. Auzind geamătul mării şi simţind opintelile navei, de parcă ar fi fost gata să se dezmembreze. Înfofoliţi în echipamentul de iarnă şi în vestele pneumatice de salvare, cu luminiţele acelea roşii, care trebuiau să indice locul unde un om pluteşte în derivă pe mare.

Stannard îi zise:

– E timpul, domnule comandant. Părea mai puţin obosit de data asta. Mai degrabă atent, sau, poate, chiar speriat, ca cea mai mare parte dintre ei.

Lindsay simţi o uscăciune bruscă în gât. „Ca şi mine”.

– Foarte bine, navigatorule.

Întinse mâna şi puse degetul mare pe butonul roşu. A mai ezitat o fracţiune de secundă. Erau pentru prima dată împreună. Un echipaj de navă. Se înjură singur în gând pentru neliniştea sâcâitoare din el şi apăsa cu putere pe buton.

Clopotele de alarmă sunară înăbuşit, dar putu auzi distinct şuieratul în toate colţurile navei, ca şi tropăitul brusc de pe scările comenzii şi bufniturile surde ale porţilor etanşe închise în grabă.

Timonierii şi oamenii şefului de echipaj şi-au ocupat în grabă posturile la portavoce şi telefoane, căci imediat începură să se audă raportările unităţilor de luptă.

– Tunul şase este armat!

– Tunul patru este armat!

– Echipa de combatere a avariilor este la post!

Vocile pe diferite tonuri şi confirmările scurte sunau nereal, metalic. Prin perdeaua străvezie de spumă zări siluetele aplecate ale oamenilor care se grăbeau spre tunurile din prova şi aproape că simţea răceala metalului îngheţat al elevatoarelor de muniţii şi al

închizătoarelor.

Stannard îi raportă:

– Întreg echipajul se află la posturile de luptă, domnule comandant!

– Bine. Numai trei minute. Nu e rău deloc. Lindsay îl privi în ochi.

Se întoarse în scaun şi cercetă pe toţi cei veniţi pe puntea de comandă. Echipa lui proprie, cu care va trebui să facă faţă la tot ce urma să se întâmple.

Jolliffe la timonă, ştergând cu mâneca condensul de pe faţa repetitorului giro. Timonieri şi. semnalizatori, cu Ritchie care se sprijinea de un rastel de pavilioane, ca să-şi regleze binoclul de noapte. Stannard şi tânărul Dancy, ca şi locotenentul Aikman, şeful echipei de abordaj, gata să lupte, să înnebunească, să moară, să facă orice.

Se întoarse să privească din nou prin curăţitorul de geam, care-i bâzâia în fereastră. Goss se afla la postul echipei pentru combaterea avariilor. Având lângă el toţi fochiştii şi mecanicii din bordul liber, gata să sprijine pereţii etanşi, să stingă incendiile, să lupte pentru vitalitatea navei, chiar şi cu mâinile goale dac-o fi nevoie. Secundul era destul de departe de puntea de comandă, pentru a se crea siguranţa că va supravieţui şi-l va înlocui la comandă pe comandant, dacă acesta va fi omorât sau rănit. Era o chestiune de practică elementară să nu-ţi pui toate ouăle în acelaşi coş. Practic, dar deloc încurajator.

Se gândi şi la locotenentul de infanterie marină, de Chiar, având sub comandă cele două tunuri de 152 mm, ca şi pe cel demodat de 76 mm. Dacă, în sinea lui, se simţea nemulţumit de rolul de şef al unei baterii învechite, de la pupa unui crucişător auxiliar, nimic nu trăda acest lucru. Elegant, cu o comportare înşelător de firească, ar fi fost, fără îndoială, de mult mai mare folos la conducerea oamenilor lui în luptă terestră.

Stannard repuse în furcă receptorul.

– Nimic deosebit de la veghea din gabie, domnule comandant.

– Mulţumesc. Privi încă o dată la ceas. Redu viteza la jumătate.

„N-are nici un sens să zdruncin acum şandramaua până se face bucăţi.” Simţi cum scaunul freamătă sub el a uşurare, când telegraful din compartimentul maşinilor dădu clinchetul de confirmare. Poate că vasul suedez fusese scufundat sau că, în învălmăşeală, dăduse o poziţie greşită. S-ar fi putut ca inamicul să-şi fi dat seama de greşeala pe care a făcut-o, să fi încetat focul şi să se fi retras în grabă, navigând spre baza proprie, cu conştiinţa unui ucigaş vinovat.

Nici de la *Loch Glendhu* nu se primise nici un semnal. Dar, bineînţeles, aici, în Strâmtoarea Danemarcei, nu te poţi bizui aproape pe nimic, ci, aşa cum îi spusese cineva, odată, „doar pe ochi, pe urechi şi pe amărâtul tău de instinct!”.

Curăţitorul rotativ scârţâia din ce în ce mai tare şi-şi dădu seama că sticla este presărată cu pete mai mari, mai albicioase decât picăturile de spumă. Stannard mormăi:

– Ninsoarea dracului! Numai asta ne mai lipsea!

Era mai mult lapoviţă decât ninsoare, dar se putea înrăutăţi şi, dacă dădea îngheţul, armamentele tunurilor ar fi fost puse la grea încercare.

Coamele valurilor îşi mai potoliseră violenţa, iar văile dintre ele deveneau din ce în ce mai largi, ceea ce însemna că, în curând, va începe să ningă. Se cutremură în sinea sa şi se întrebă dacă invazia nemţilor în Uniunea Sovietică întâmpinase sau nu o astfel de vreme. În ciuda tuturor greutăţilor, se simţi mulţumit că se află aci, la adăpostul comenzii navei şi nu undeva pe uscat, să frământe fără spor noroiul, ori să se afunde până la brâu în nămeţi de zăpadă. Nava era în acelaşi timp armă şi cămin. Deseori un soldat ajunge să se lupte pe uscat fără să ştie unde se află, iar dacă rămâne singur, este imediat considerat de mai marii războiului drept element dispensabil, neglijabil.

Telefonul îl făcu să tresară în scaun. Stannard răspunse scurt:

– Foarte bine. Continuă observarea. Apoi către Lindsay: Veghea din gabie raportează o strălucire roşie drept în prova, puţin 1a babord.

Înainte-de a apuca să răspundă ceva, sună difuzorul:

– Comanda de artilerie către comandă. Era vocea lui Maxwell, lipsită de grabă şi intonaţie. Roşu doi-zero. Distanţă unu-zero-zero. O navă în flăcări.

Lindsay îşi îndreptă binoclul spre curăţitorul rotativ. Nimic. Oamenii lui Maxwell se dovediseră a fi buni observatori dacă reuşiseră s-o zărească pe o vizibilitate atât de slabă. Se lăsă să alunece din scaun şi-şi coborî ochii pe cadranul luminos al repetitorului giro.

– Cârma stânga zece!

– Cârma stânga zece, domnule comandant. Cârma continuă să fie stânga zece! Vocea lui Jolliffe suna greoaie, ca şi omul.

– Cârma zero! Drept aşa! Ţine cap compas trei-patru-zero! Adăugă pentru Stannard: Sper că oamenii dumitale îşi cunosc meseria. Am nevoie de o echipă excelentă la lucrul pe hartă, ca să ne putem lămuri de cele ce se întâmplă.

Puse mâna pe un alt telefon şi vocea lui Maxwell îi răsună în ureche.

– Artileristule, aici comandantul. Nu vreau să risc nimic. O să iau un drum oblic de apropiere, ca să ai câmp de tragere cu toată bateria din tribord, înţelegi?

– Şi proiectile luminoase la tunul 1, domnule comandant? Maxwell înţelesese perfect.

– Desigur.

Auzi vocile îndepărtate ale servanţilor de la aparatul director, strigând de pe acum, către cei de la armamentele i urnirilor, distanţele şi gismentele.

– Ascultă, te-ai descurcat foarte bine ca să descoperi obiectivul. Trebuie că *Loch Glendhu* a interpretat greşit semnalul, sau a pornit în grabă mare să-l urmărească pe neamţ.

Puse receptorul în furcă. Dancy raportă:

– Tunul 1 este încărcat cu proiectile luminoase şi gata de tras, domnule comandant!

Difuzorul artileriei răsună din nou:

– Către toate tunurile, cu proiectile semi-perforante, încărcaţi!

Lindsay duse pipa la gură şi, fără să-şi dea seama, o strânse în dinţi atât de tare, încât durerea îl făcu să-şi recapete stăpânirea de sine.

– Acum, navigatorule. Adu-o la cap trei-doi-cinci!

Pe când timona se rotea încă, difuzorul artileriei răsună metalic:

– Distanţa este acum zero-opt-zero!

Patru mile. În lapoviţa asta viscolită de vânt puteau fi şi o sută. Lindsay îşi concentră atenţia asupra vocilor care mormăiau şi se piţigăiau la telefoane şi portavoce. Îşi aminti de sublocotenenţii proaspăt avansaţi care comandau armamentul din prova. Ochitorii de la piese erau antrenaţi şi ştiau, mai bine ca oricine ce au de făcut, aşa că tinerii ofiţeri erau acolo mai degrabă nişte învăţăcei, decât instructori.

Dar Lindsay cunoştea, dintr-o amară experienţă, că timpul nu este întotdeauna binevoitor. Pe *Vengeur* fusese martor cum unul dintre tunurile de 101 mm a trebuit armat de doi fochişti şi un bucătar, comandaţi de un aspirant, atunci când armamentul sau iniţial a fost transformat în rămăşiţe însângerate în urma unui raid aerian. Nu te poţi bizui niciodată pe timp!

– Uite-o! Stannard se aplecă înainte. În prova tribord, domnule comandant!

Lindsay îşi ridică binoclul şi zări, pentru prima oară, pâlpâiala roşie. Se reflecta mai mult pe norii care formau un plafon coborât, decât pe suprafaţa mării, iar lapoviţa deasă abia o lăsa să se vadă. Stannard adăuga amărât:

– Proiectilele luminoase o să-i scoată de tot din minţi pe băieţii ăia prăpădiţi.

– Mai bine decât să ne apropiem orbeşte de el. Dacă lapoviţa se transformă în zăpadă, s-ar putea chiar s-o pierdem din vedere.

În difuzoare se auzi vocea înăbuşită a lui Maxwell:

– Tunul 1! Înălţător zero-şapte-cinci! Probabil că unul dintre sublocotenenţi replicase ceva, căci se răsti deodată, sălbatic: Ascultă aici, pentru numele lui Dumnezeu! Gismentul a rămas tot verde zero-cinci Şi acum, dă-i drumul!

Tunetul a izbucnit aproape înainte de amuţirea difuzorului, bubuitura loviturii fiind purtată de vânt şi adusă pe navă ca o a doua explozie. Proiectilul a izbucnit, declanşând ceea ce părea pe moment o stranie furtuna electrică. Lindsay se dumiri că ochitorul tunului a tras eu un înălţător prea mare, astfel că proiectilul luminos sa aprins în nori, deasupra lor. Poalele lor rotunjite luceau ca argintul prin lapoviţă, după care, atunci când torta coborî la vedere, marea fu scăldată într-o lumină puternică, ca de gheaţă.

Vasul incendiat era adânc afundat în apă şi coca lui, puternic înclinată, strălucea în lumina crudă, în timp ce fumul ieşit din compartimentele în flăcări era purtat de vânt într-o trâmbă solidă, neagră şi de nepătruns. Flăcările se potoliseră în mare parte, deşi, din când în când, izbucneau, ici-colo, focare proaspete, care-şi înălţau spre cer limbi înalte de flăcări, cu scântei şi tăciuni aprinşi, zburând peste apă ca nişte trasoare.

Torţa aproape se terminase.

– Încă una! Lindsay nu-şi mai putea desprinde ochii de la vasul muribund. Era convins că are dreptate. Deşi dorea să nu aibă. Şi asuda de încordare.

O uşă se deschise zgomotos şi Tobey, şeful de echipaj, îşi făcu apariţia în timonerie, urmat de o pală de aer îngheţat. Îl căută din ochi pe Lindsay.

– Vă rog să mă iertaţi, dom’le comandant, dar tocmai mă întrebam, dacă toţi amărâţii ăia care au rămas în viaţă nu înţeleg vorba noastră, cum facem să ne priceapă ce vrem? Nici nu băgă de seamă că faţa lui Lindsay luă o expresie rigidă, ca de gheaţă. Mi-am pus oamenii să pregătească plutele şi colacii…

Stannard interveni liniştit:

– Din câte ştiu, aspirantul din echipa mea vorbeşte suedeza, domnule comandant.

Lindsay lăsă să-i cadă binoclul pe piept. Se forţă să respire adânc de câteva ori până să-şi poată recăpăta vocea.

– Te vor înţelege foarte bine, Tobey. Merse la uşa deschisă. Nava asta este *Loch Glendhu*. Se sprijini de tocul uşii, pentru a se linişti. Am mai întâlnit-o şi înainte. O cunosc bine.

– Vai de mine, Dumnezeule! şopti înfiorat Stannard.

Tobey căuta cu privirea dincolo de Lindsay, spre flăcările acelea jucăuşe.

– Marea s-a mai liniştit un pic, dom’le comandant. Am putea lăsa balenierele la apă.

Lindsay nu se întoarse.

– Cârma dreapta zece! Aşteptă puţin, cu nervii vibrând de tăcuta încordare cârma zero! Drept aşa! Amândouă încet înainte! Apoi se uita la faţa înmărmurită a lui Tobey. Aşa cum ai spus. Balenierele şi plutele.

Se întoarse pe călcâie când o explozie tăioasă aruncă o săgeată de foc în înaltul cerului. Probabil o magazie de muniţii. Nu mai avea mult de trăit.

Pe când Tobey alerga la îndatoriri, Ritchie se feri din calea lui şi zise:

– Să-i semnalizez ceva, dom'le comandant?

– Transmite-i doar atât: Venim să vă salvăm. Auzi trăncănitul lămpii de semnalizare a lui Ritchie, dar, aşa cum se aşteptase, nu primiră nici un răspuns Zise: Continuă încercarea de a intra în legătură ei. Trebuie să mai fi rămas cineva în viaţă. Şi au nevoie de cea mai mică speranţă pe care le-o putem da.

În întuneric, o faţă se apropie. Era Boase, doctorul. Îl întrebă pe Stannard:

– Cam câţi crezi c-au rămas în viaţă?

Era prea mult pentru încordarea lui Lindsay

– Unde dracu' îţi închipui că te afli? Vocea i se transformase în ţipăt, dar nu mai putea să se controleze. „Boase e şi el ca ceilalţi doctori. Nu-l lua în seamă. Uită-l. Nu te preocupa. Ticăloşi stupizi, cu inima împietrită" – gândi Lindsay.

Boase făcu un pas înapoi.

– Iertaţi-mă, domnule comandant, n-am vrut să...

Lindsay îi strigă:

– N-ai vrut, pe dracu'! Ce crezi că-i aici, un spital amenajat ca să ai dumneata ce face? Sau o serată de sâmbătă seara, cu câţiva invitaţi dintre foştii pacienţi, în faţa cărora să te simţi ca un zeu atotputernic? Se răsuci şi arătă spre mare. Prin uşa deschisă, cu lapoviţa sclipind în roşu din pricina flăcărilor, se părea că din ceruri cade o ploaie de sânge. Uită-te bine afară! Acolo sunt oameni care mor în clipa asta! Blestemaţi să fie tâmpiţii aceia orbi şi proşti care i-au lăsat să plece la război într-o navă prăpădită ca a lor. Şi ca a noastră!

Un marinar zise, răguşit:

– Bărcile sunt gata de lăsat la apă, domnule comandant.

– Foarte bine, interveni repede Stannard. Spune-le să se ferească de păcura aprinsă...

– Stop maşinile! ordonă Lindsay.

Îşi şterse fruntea cu mâna. Pielea îi era fierbinte, încinsă, în ciuda aerului rece ce pătrundea pe uşă. Nu, nu era vina doctorului. Dar nu era drept ca cineva să-l aducă în stare să se trădeze singur în faţa celorlalţi. Nedrept şi crud, să-l facă să dea în vileag că şi-a pierdut puterea şi stăpânirea de sine.

Puntea se clătină uşor când nava stopă maşinile, pentru prima dată de la plecarea din bază, şi continua să înainteze încet, datorită inerţiei.

Alte sunete surde răzbăteau prin întuneric, sunete de navă care se dezmembrează. Ca nişte strigate de protest, împotriva nebunilor care

au îngăduit să se întâmple aşa ceva. Incendiile de la bordul ei se stinseră, în afara unei singure limbi de flăcări care parca că pătrunde prin plăcile bordajului, în vreme ce nava pornea să se rostogolească, învăluită într-o sihlă de abur şi spumă. În golurile dintre valuri se zăreau clipind luminiţe roşii, iar una dintre baleniere înainta viguros spre nava ce se scufunda. Lindsay scrâşni din dinţi, când tunul prova bubui pentru a zvârli în înalt un alt proiectil luminos, deasupra acestei scene de nenorocire şi durere.

Şeful de echipaj aruncase în jurul *Benbeculei* câteva plute, în ideea că supravieţuitorii voi găsi un sprijin, unde să-şi tragă răsuflarea, înainte de a fi luaţi pe sus şi ridicaţi peste bordajul înalt al navei. În întunericul rece şi umed, zări câteva halate albe şi speră că, printre ele, se află şi Boase cu echipa de brancardieri.

Când îşi întoarse privirea spre coşul acoperit de un nor jos de fum negru, observă că o latură a lui lucea în noapte ca gheaţa. Se pornise ninsoarea. Nu mai rămânea timp. În baleniere, marinarii voluntari probabil că se uitau îngrijoraţi la ninsoare, cu gândul mai mult la propria lor supravieţuire, decât la cei pe care porniseră să-i salveze.

Gândul îi zbură, fără voie, la dimineaţa aceea şi la înfăţişarea punţii micuţei corvete. La şirul lung de corpuri aşteptând să fie înmormântate, la fel ca cele de pe crucişătorul avariat de la Scapa. Mai ales la cele două mici mogâldeţe, învelite în pavilionul naţional. În timp ce erau lăsate să alunece peste balustradă. De acum au trecut într-o lume în care nu este durere. Nici persecuţii. Stannard strigă:

– Se duce la fund!

S-a văzut o bulboană înspumată, care a stins şi ultimele flăcări, ca o aripă a morţii. Apoi nimic.

I se păru că a trecut un secol până ce Stannard să raporteze:

– Se întorc bărcile, domnule comandant.

Se duse repede în aripa tribord a comenzii şi se forţă să vadă prin rafalele de viscol. Bărcile erau încărcate până la refuz cu corpuri. Pe bordaje lucea păcura prinsă de ele. O privelişte destul de familiară, acum, în Oceanul Atlantic. Alţi oameni atârnau în afara lor, ţinându-se de copastia bărcii, călcând apa, cu gâfâieli ce se auzeau până pe comandă. Ici-colo, câte o luminiţă roşie strălucea pe mare, altele pluteau îndepărtându-se în derivă, nişte minuscule gămălii roşiatice care marcau, fiecare, câte un cadavru.

Încercă să-şi smulgă privirea de la umbrele care se zbăteau pentru viaţă acolo jos. Erau prea multe de făcut. Trebuia, mai întâi, să codifice un semnal radio, pentru a informa toate forurile interesate de cele întâmplate. Adică să pornească mişcarea inevitabilelor angrenaje.

Lindsay se trase de lângă balustrada de oţel şi, în întoarcere, dădu cu ochii de locotenentul Aikman, care-l privea lung.

– Du-te şi aranjează ca totul să fie în ordine. Dacă mai au nevoie de

oameni, ia-i pe cei de la pupa. Vreau ca bărcile să fie urcate şi fixate la gruie, fără nici cea mai mică întârziere. Îl urmări pe ofiţer cu privirea, pe când cobora în grabă scările. Altă victimă a disperării şi mâniei mele, gândi el.

Dancy spuse, răguşit:

– Dacă va fi să mor, domnule comandant, sper să pot muri ca ei.

Lindsay îl privi, preţ de câteva secunde, simţind cum mânia din el face loc unui soi de nebunie, al cărei hohot de râs sălbatic, de nestăpânit, aproape că se făcu auzit. Apoi întinse mâna şi-l bătu pe Dancy, părinteşte pe braţ.

– Om vedea noi ce putem face pentru asta când va veni momentul. Până te hotărăşti definitiv, însă, du-te şi fă o vizită să-i vezi de aproape pe supravieţuitori, la postul sanitar. Şi, pe urmă, să-mi spui cum rămâne.

– Suntem gata de plecare, domnule comandant, spuse Stannard.

Lindsay îşi privi imaginea reflectată de geamul comenzii, ca şi cum ar fi fost cu adevărat un al doilea eu care-i cântăreşte forţele.

– Foarte bine. Amândouă maşinile încet înainte! Ad-o din nou la drum.

Îl văzu pe Ritchie că răsfoieşte un catalog şi se opreşte cu lumina lanternei deasupra unei pagini. Îl întrebă:

– Câţi au fost?

– Avea un echipaj de trei sute de oameni, dom’le comandant, răspunse liniştit Ritchie.

Pe uşă se arătă Goss.

– Am culeş din apă treizeci, domnule comandant:

Lindsay se lăsă să cadă în scaun. Curios lucru cât de ciudat îşi simţea membrele. Ca într-un vis.

Goss îşi închipui că nu fusese auzit şi repetă:

– Numai treizeci, domnule comandant!

– Îţi mulţumesc, secundule. Oamenii să rămână la posturile de luptă încă cel puţin o oră. Dă ordin să se întărească veghea cât mai avem vizibilitate. „Deşi n-au nevoie să li se spună”, adăugă el în gând.

Îl auzi pe Goss cum pleacă de pe comandă, trântind uşa. „Probabil că mă şi trimite undeva. Comandantul cu inimă de fier, pe care nimic, nici durere, nici sentimente nu-l pot zdruncina. Dac-ar şti el, Dumnezeule!“

O oră mai târziu se aşternu ninsoarea şi, pe nesimţite, nava ajunse să-şi croiască drum prin perdeaua albă a viscolului, care o înconjura din toate părţile şi o izola complet de restul lumii.

Oamenii, lăsaţi acum liberi de la posturile de luptă, au alergat, care cum a putut, sub punte, la căldură, cu iluzia de siguranţă, iar lui Lindsay râsul unui marinar îi sună ciudat de trist în viscolul nopţii.

Ororile la care fuseseră martori făcuseră acum loc sentimentului de

uşurare că au scăpat cu bine de data asta. S-ar putea că, mai târziu, lucrurile să se prezinte altfel, dar cât de bine îţi face când cineva mai are puterea să râdă.

Goss intră în timonerie tropăind, pentru a-şi scutura zăpada de pe cizmele de vreme rea şi haina de ploaie. Firele de barbă nerasă luaseră o nuanţă cenuşie, aproape albă, astfel încât, în lumina palidă, omul părea mai bătrân decât în realitate.

– Gata, domnule comandant, îl privi pe Lindsay cum alunecă din scaun şi apoi se îndreaptă spre uşa din tribord.

Mişcările navei erau acum mai potolite şi marea îşi pierduse, peste noapte, o parte din mânie, ca şi cum fusese ogoită de puterea crescândă a zăpezii. Mai exista, totuşi, vânt care învolbura zăpada în rafale ciudate, mânând-o paralel eu puntea – asemenea unei furtuni în deşert – izbind-o de suprastructuri.

Lindsay rămase cu mâna pe clanţă. În afară de câteva minute în care aţipise în scaunul de pe comanda, nu dormise deloc şi, de unde se oprise acum, lingă uşii. simţea răceala ce-i pătrunsese în oase şi neputinţa de a mai gândi cu claritate. Ochii lui Goss, înroşiţi de apă sărată şi de oboseală, îl urmăreau cum iese pe aripa comenzii, aşteptând să descopere ceva.

Zăpada scârţâia sub tălpile cizmelor, dar puntea nu îngheţase încă. Merse încet până la balustrada aripii, lăsând zăpada să-i cadă pe faţă şi să se scurgă apoi pe haina de ploaie. Vizibilitatea era aproape nulă şi singurul semn că nava îşi continuă marşul era valul însoţitor de-a lungul bordajului.

Îşi ridică fruntea şi privi fix în largul mării, zăpada topindu-i-se pe gene şi curgând pe obraji, aşa cum curseseră lacrimile lui Ritchie în ziua aceea, la Scapa. Dar acum, maistrul semnalizator avea trăsăturile feţei ca dăltuite în piatră.

Cu toată zăpada şi viscolul, pe punte se vedeau mulţi marinari din bordul liber. Apăreau ca nişte ciorchini de umbre întunecate, proiectate pe albul ninsorii.

Se surprinse spunând:

– Plec numai pentru vreo zece minute, secundule.

Asta fusese tot? N-a mai aşteptat răspunsul lui Goss şi a coborât pe scară, alunecând cu cizmele greoaie pe zloata de pe trepte, simţind cum mâinile îi îngheaţă pe fierul rece, căci uitase să-şi ia mănuşile Mai coborî o scară, până la puntea promenadă, în vreme ce se îndrepta spre pupa, observă mici pete de rugină care ieşiseră de pe acum la iveală prin crăpăturile piturii cenuşii. Se opri şi se uită înspre larg. Undeva, acolo, la vreo sută şi cincizeci de mile depărtare, se găsea extrema cea mai de vest a Islandei. Cel mai apropiat petic de pământ. Singurul petec de uscat din părţile acelea.

Îşi grăbi pasul şi, când ajunse la capătul punţii, fu nevoit să se

cumpănească din nou, înainte de a coborî ultima scară, spre puntea bocaporţilor pupa, unde Maxwell şi Stannard îl aşteptau pentru solemnitatea înmormântării. Nu erau decât opt. Cinci dintre ei fuseseră culeşi din apă încă în viaţă. Ceilalţi, trei au fost luaţi de baleniere din greşeală. Numai opt şi, totuşi, linia de trupuri înţepenite părea nesfârşită, căci Lindsay îi vedea în minte pe toţi ceilalţi pe care *Benbecula* îi lăsase în urmă, în siajul ei. Căci pe *Loch Glendhu* fusese ambarcat un echipaj de trei sute de oameni, după cum citise Ritchie.

Se apropie de balustradă şi răspunse la salutul lui Maxwell. În spatele ofiţerului cu artileria distinse câteva figuri mohorâte, printre care locotenentul deChair cu infanteriştii săi.

Dumnezeule, cum să facă s-o ducă până la capăt? Lui Goss îi spusese „vreo zece minute” şi iată-l că şi cedează. Simţea că ultima rezervă de energie se scurge din el ca şi cum ar fi fost dezbrăcat de un înveliş protector, rămânând despuiat în faţa oamenilor. Îşi drese glasul.

– Hai să-i dăm drumul.

Îşi scoase cărticica din buzunar şi, când ridică privirea, fu luat prin surprindere de deChair, care zise, liniştit:

– Foarte-bine, sergent. Scoateţi mantalele.

Privi oarecum nedumerit cum soldaţii îşi scot, ascultători, hainele de ploaie şi se aliniază dincolo de trupurile acoperite cu pânză. Observă acum că purtau cu toţii uniforma lor albastră de paradă şi că erau proaspăt bărbieriţi, în ciuda tuturor greutăţilor pe care le întâmpinau. „O, Doamne, ce vor să facă din mine?!”

Răsfoi, fără să vadă, în cărţulia deschisă, rândurile tipărite dansându-i în faţa ochilor şi zăpada căzându-i, molcom, pe faţă.

– Acum.

Îşi scoase chipiul şi-şi îndreptă privirea direct spre cernerea fulgilor albi. Era atât de deasă încât n-a putut vedea nici dacă pavilionul era sau nu coborât în bernă. Dar ce importanţă mai putea avea pentru oamenii ăştia morţi?

Maxwell strigă ceva spre puntea de comandă şi Lindsay auzi – clinchetul îndepărtat al telegrafului, urmat de o nouă tăcere a maşinilor.

Privi absent pagina deschisă a cărţii şi, deodată, cu o hotărâre bruscă, băgă broşura înapoi în buzunar. Nu mai avea nevoie de ea. Prea adesea repetase aceleaşi cuvinte. Le auzise de prea multe ori pentru a le putea uita, chiar de ar fi vrut-o.

– Mâinilor Tale milostive, bunule Părinte, încredinţăm sufletele adormiţilor, robilor Tăi şi trupurile lor le dăm adâncurilor...

Îşi trecu limba peste buze când soldaţii eu feţe îngândurate, ca aceea a lui Ritchie, păşiră înainte şi ridicară trupurile acoperite de două uriaşe pavilioane naţionale. Totdeauna momentul acesta a fost

deosebit de dureros, Mai ales că nu puteai cunoaşte pe nici unul dintre cei care formau muşuroaiele nemişcate. Necunoscuţi… ba chiar mai mult. Numai uniformele le erau aceleaşi.

Unul dintre ei era comandantul lui *Loch Glendhu* şi a murit la treizeci de minute după ce fusese ridicat la bord. Ar fi avut dreptul să moară acolo, sus, pe puntea de comandă a navei sale. Fusese izbit de mai multe schije de proiectil şi suferise câteva arsuri groaznice înainte de a fi aruncat în mare de explozie. Chiar şi atunci omul a refuzat să moară. Probabil că văzuse semnalul făcut de Ritchie cu lampa sau zărise balenierele care se apropiau să-i culeagă oamenii. Sau, poate, simţea nevoia să rămână în viaţă destulă vreme ca să apuce să spună tot ceea ce ştia. Ca să transmită altora întreaga sa furie şi ură.

Lindsay îşi părăsise, pentru moment, postul său de pe comandă, ca să-l vadă. La infirmerie, pândise gura celuilalt comandant cum se căzneşte să-i spună, printre bandajele feţei, povestea lui scurtă şi amară.

Nu existase nici un vas suedez. Nici un neutru atacat. Numai corsarul acela german, aşteptându-i acolo, la pândă, ca un rechin înfometat. Este adevărat că, la început, datorită steagului suedez piturat pe bordaj, avea înfăţişarea unui vas neutru, dar când *Loch Glendhu* s-a apropiat să-i dea ajutor, tunurile inamicului au deschis focul, dintr-o duzină de poziţii camuflate, străpungându-i compartimentele şi sfâşiind în bucăţi sângerânde oamenii care, cu câteva secunde mai înainte, se pregăteau să lase bărcile la apă şi să le sară în ajutor.

În timp ce *Loch Glendhu* se transforma într-un iad de flăcări şi se scufunda, corsarul şi-a văzut de drum, nezăbovind decât să mai tragă câteva proiectile şi să măture, cu foc de mitraliere, punţile navei şi aşa distruse.

Comandantul, muribund, spusese:

– Numai eu sunt de vină. Trebuia să mă apropii pregătit. Să mă aştept la aşa ceva. Dar prea era un lucru neobişnuit. După aceste cuvinte, omul muri.

Lindsay rostise textul ritual în mod automat, în timp ce, în minte, retrăia acele ultime clipe. Când reveni la realitate, pavilioanele erau împăturite şi trupurile dispăruseră.

Făcu un semn din cap lui Maxwell şi. după câteva secunde, elicele uriaşe au pornit să vânture apa într-un vârtej de spumă. Îşi repuse chipiul, răceala curelei de meşină din interior formându-i un cerc de gheaţă pe frunte.

Infanteriştii de marină se munceau să-şi îmbrace mantalele de ploaie. Stannard privea departe, peste balustradă, cu sprâncenele albite de zăpadă.

Făcuse şi asta. Terminase.

Răspunse din nou salutului lui Maxwell şi-i zise:

– Îţi mulţumesc, artileristule. Privi către ceilalţi. Şi vouă, tuturor.

Stannard îl urmă de aproape, în cadenţă, în drumul său pe puntea promenadă. Lindsay se auzi zicând:

– Am să compun acum radiograma, navigatorule. Nu prea am multe să le spun... Înălţă din umeri, ştiind că Stannard îl priveşte. Amănunte de care nu-i mai păsa – sau care erau situate dincolo de preocupările lui. Ori pentru care căuta explicaţii şi justificări inexistente.

Urcând pe ultima scară spre comandă Lindsay auzi zgomot de voci. Voci groase, bărbăteşti, asprite de tonul de mânie. Urcă până la aripa comenzii şi-l văzu pe Goss proţăpit într-un colţ, dominând cu figura lui masivă pe bietul Fraser, care îi răspundea cu o plivire înfuriată, salopeta sa albă distingându-se cu greu de zăpada viscolită. Lindsay se răsti:

– Ce naiba se petrece aici? Observă că în spatele celor doi, uşa spre timonerie rămăsese închisă, astfel ca discuţia lor furioasă să nu fie auzită de alţii. Goss se întoarse pe călcâie.

– Nu e nimic, domnule comandant.

Fraser explodă:

– Nimic, rahat! Se grăbi spre Lindsay. Am venit aici, pe comandă, doar aşa... să privesc şi eu, în linişte, când... Trase cu coada ochiului în spatele său. Erau prea mulţi oameni de faţă şi eu doream să fiu singur, să mă liniştesc. Goss încercă să-l întrerupă şi el îl opri cu un gest al mâinii. M-am dus în prova, la tunul 2, tocmai când s-au stopat maşinile.

Pentru o clipă Lindsay îşi închipui că Fraser detectase vreo neregulă în mersul ca de ceas al maşinilor. Micul ofiţer mecanic adăugă, liniştit:

– Am auzit ceva, domnule comandant.

– Dar nu e ceva sigur, pentru numele lui Dumnezeu, interveni, aspru, Goss.

Fraser se uită la Lindsay şi tonul său deveni dintr-o dată rugător.

– Sunt de prea multă vreme în meserie ea să nu pot recunoaşte zgomotul unui vinci, atunci când îl aud! Se întoarse pe călcâie şi arătă cu degetul înspre viforniţa din prova. Era un sunet mai îngroşat ca de obicei şi am zărit şi teuga, abia de se ghicea. Viscolul din prova navei era ca un zid alb. A fost o navă, acolo, domnule comandant! Sunt sigur de asta!

Lindsay rămase ca împietrit, gândurile fiindu-i acum pline de cuvinte, feţe de oameni, sunete. Serviciul funerar. Infanteriştii de marină în uniformele albastre de paradă. Zăpada... Cei doi copii morţi.

Goss zise, cu greutate:

– Şi dacă ţi s-a părut numai, şefule? Pentru că nimeni nu-i răspunse, continuă, cu voce mai tare: Ar fi putut fi orice pe lume!

Stannard era încă pe scară şi nu putea trece de Lindsay. Spuse:

– În nici un caz ticălosul de corsar nu mai poate fi pe aici.

Lindsay se îndreptă spre balustrada aripii.

– De ce nu? Vocea îi suna atât de liniştită, că ceilalţi se apropiară de el. Până acum i-a mers foarte bine. A scufundat un crucişător auxiliar, fără mare zarvă. Cum de putea, oare, să arate aşa de calm? Iar acum, şade acolo, în viscol, şi se pregăteşte să facă de petrecanie celor care vin în ajutorul lui *Loch Glendhu*. Nouă, în cazul de faţă.

Goss se uită la el neîncrezător.

– Bine, dar nu ştim nimic sigur, domnule comandant.

– S-ar putea, totuşi, să fie aşa, interveni din nou Stannard. Stă şi ascultă să detecteze semnale radio. Să se încredinţeze că nu mai există nici o navă în preajmă, care să dea alarma...

Făcu un pas îndărăt, îmbrâncit de Lindsay, care-şi croia drum spre uşa timoneriei.

În vreme ce-şi scoase grăbit haina de ploaie şi o aruncă neglijent într-un colţ, se răsti:

– Du-te înapoi la maşini, şefule. Vreau să le faci să nu se audă, înţelegi? Se uită la Stannard. Dă de ştire repede, din om în om: vreau ca toată lumea să treacă la posturile de luptă în pas alergător. Dar să nu aud nici un clopot, nici o siflee, nici un sunet, oricât de mic, de la nimeni. Dac-o fi nevoie, să umble desculţi, mă-nţelegi? Părea că s-a sălbăticit.

Aspirantul Kemp a ieşit din camera hărţilor şi Lindsay îl apucă strâns de braţ.

– Du-te personal şi adu-mi-l aici pe ofiţerul cu artileria, băiete, dar să te mişti ca fulgerul!

Tânărul ezită, pălind de tot.

– Dar unde-l găsesc, domnule comandant?

– Jos la pupa. Tocmai mi-a dat o mână de ajutor să înmormântăm prietenii aceia, ai noştri. Privi rece spre Goss, care stătea lângă uşă: Aş dori, din tot sufletul, să înmormântez şi câţiva dintre ticăloşii cale i-au omorât, dac-oi putea!

Nu dădu nici o atenţie privirilor nedumerite ale oamenilor şi se apropie de fereastra comenzii.

Vibraţia punţii aproape că nu se mai simţea acum. Trebuie că Fraser alergase ca nebunul de a ajuns atât de repede la maşini.

Cinci minute mai târziu Stannard raporta:

– Echipajul se află la posturile de luptă, domnule comandant.

Lindsay se întoarse şi arunca o privire asupra celorlalţi. Şi Jolliffe fusese foarte rapid în acţiune. Mai purta încă papucii de pâslă învechită şi pe burta rotunjoară rămăseseră câteva firimituri.

– Am nevoie de trei oameni destoinici în prova. Era ca şi cum îşi mărturisea gândurile cu voce tare. Ca şi cum descria o scenă care nu fusese încă jucată. Chiar la extrema prova. Semnalizator, trimite

dintre oamenii dumitale, că au ochi mai antrenaţi şi urechi mai ascuţite.

– Dacă – se corectă singur – atunci când îl ajungem din urmă şi-l dibuim pe ticălosul ăsta, vreau ca eu să fiu cel care-şi vede primul adversarul. Aşa, ca să ştie şi el cum te simţi într-o astfel de situaţie!

Ritchie îşi încheie mantaua de ploaie până la guler,

– Mă duc eu însumi, dom' comandant! Făcu semn spre doi din semnalizatorii săi. E o plăcere pentru noi!

Benbecula aluneca înainte, în viscol, ca o stafie masivă, pe ale cărei suprastructuri zăpada se şi aşternuse în strat gros de mai mulţi centimetri.

În afară de bătaia molcomă a maşinilor, de scârţâitul ocazional al oţelului sau de mişcarea nervoasă a picioarelor celor de pe comandă, nimic nu trăda prezenţa ei.

Lindsay îşi scoase pipa şi-o încleştă între dinţi, cu ochii ţintă pe silueta neagră a lui Ritchie, înaintând cu paşi grăbiţi printre lanţurile de ancoră. Probabil că Fraser se înşelase. S-ar putea să nu fie nimic, acolo, în viscol.

Îşi aduse aminte deodată de comandantul muribund: „Un lucru neobişnuit" spusese el, aproape ruşinat că nu putuse înţelege noile reguli.

Se încleştă de spătarul scaunului şi aşteptă. „Avem consolarea că măcar noi am încercat", gândi el.

ÎNVĂŢĂMINTE

Maistrul Ritchie îşi scoase mănuşa, trăgând-o cu dinţii şi zdruncină cu mâna încuietoarea uşiţei de metal a locaşului în care se afla telefonul. Ajunsese la extrema prova, chiar lângă etravă, înconjurat de o tăcere înăbuşită, ca şi cum nava întreagă fusese abandonată, pradă ninsorii. Smuci uşiţa de metal s-o deschidă şi duse receptorul la ureche. O scurtă privire către pupa îi arătă puntea de comandă ascunsă aproape cu totul de ninsoarea deasă, lăsând să se observe, distinct, numai două ferestre ale timoneriei, asemenea unei perechi de ochi pătraţi şi întunecaţi.

– Aici comanda. Era vocea comandantului şi Ritchie şi-l imagină cum stă, alături de scaun, eu privirea aţintită pe fereastră, spre prova, aşa cum îl lăsase la plecarea lui pe teugă.

– Aici e maistrul semnalizator, dom'le comandant M-am instalat la postul ordonat! Îşi întoarse spatele spre comandă şi aruncă o privire deasupra parapetului.

– Bine. Am să ţin telefonul ăsta deschis tot timpul.

Ritchie atinse cu mâna zăpada adunată ca o căptuşeală de bumbac pe parapet. Era mai aspră la pipăit, dădea o senzaţie de gheaţă, îşi zise în gând şi-şi mută privirea, încet, dintr-un bord în celălalt. Din când în când, vântul sufla în rafale şi sucea zăpada în forme curioase, lăsând să se vadă marea venind ameninţătoare către navă, întunecată ca plumbul. Se cutremură ca şi cum i-ar fi fost frig, deşi avea pe el mai multe straturi de îmbrăcăminte.

Îi auzise pe ofiţeri povestind, iar restul şi-l imagina singur. Cineva, care a făcut serviciul pe vreo duzină de punţi de comandă, în tot atâţia ani, n-are cum să nu capete învăţăminte.

Îşi ţinu respiraţia o clipă, când o umbră se ridică prin viscol, dar se relaxă imediat. Vântul croise o spărtură în ninsoare, destul de lungă ca să descopere o fâşie de mare. Un petec lung şi neclar, care, pentru câteva clipe, apăruse ca o navă. Dacă exista, într-adevăr, un vapor, acolo, era lucru sigur că acum sta să asculte şi să-i aştepte. Transformat din nou în vânător. Probabil că ticăloşii ăia de nemţi îşi ajustează de pe acum vizoarele, îşi încleştează mâinile pe proiectile şi trăgace, aşteptând ca silueta *Benbeculei* să apară drept în firele lor reticulare. Chiar dacă ieşea treaba aşa cum zicea comandantul şi reuşeau să tragă primii salvele de tun, tot se putea ca ambele nave să-şi arunce una alteia o ploaie de proiectile, să se lovească reciproc şi să se scufunde, aici, la o sută cincizeci de mile de cel mai apropiat

pământ.

Auzi pe unul din semnalizatorii săi, Cummings, trăgându-şi nasul din pricina frigului şi pentru o clipă se întrebă ce părere o fi având băiatul ăla de tot ce se întâmplă? Acum şase luni mai era încă vânzător ambulant, la un brutar din Birmingham, şi acum... se scutură mânios. Care dracu' o fi diferenţa? Curios lucru cum te face zăpada să moţăi, indiferent de cât de încordat ai fi la un moment dat.

Doamne, cum mai stă puntea asta la orizontală. Aproape că nici o vibraţie a maşinilor nu ajungea până la el, ba chiar i se păru că, în receptorul telefonic, aude şi suflarea lui Lindsay. De ispravă tip, omul ăsta, gândi el. Nu-i scorţos ca unii ticăloşi aroganţi pe care i-a întâlnit el până acum. Are suflet bun, poate chiar prea bun. Ca unul care-şi oblojeşte o durere ascunsă şi veche. Ceva care îi sfâşie inima, atunci când aude de durerile altora le simte şi el, ca şi cum ar fi ale lui. De exemplu, serviciul funebru de azi. Tresări. Numai câteva momente să fi trecut de atunci?

Îşi reaminti faţa comandantului în clipa în care rostea rugăciunea pentru morţi. Aceeaşi expresii pe care o văzuse la mulţimea de la Londra, la înmormântarea aceea, în masă. Auzi aproape întreaga stradă. Aproape întreagă strada aia nenorocită, fir-ar a dracului! Au zis că bombardierele ţinteau spre docurile Londrei, dar au lovit drept în strada lui. Cartierul East End n-a fost, niciodată, un loc atrăgător al capitalei. Case cu terase, fiecare din ele la fel cu cea a vecinului şi fiecare cu câte o curticică în spate, de mărimea unui covor. Străzi în uniformă. Asta era imaginea. Madge insista tot timpul s-o numească grădină. Simţi că, fără să vrea, buzele îi schiţează un zâmbet slab. O grădină. Vremea făcu ca înmormântarea să fie cea mai dureroasă parte. O zi luminoasa şi însorită, ca şi cum tot restul lumii dorea să ignoreze drama lor. Autobuze roşii treceau fără întrerupere pe la capătul străzii, îndreptându-se spre staţia de metrou Bethnal Green. Un baraj de baloane captive, fiecare din ele durduliu şi lucitor ca o balenă sătulă. Un lucrător fluierând printre ruinele unei biserici ce fusese bombardată în raidul de săptămâna trecută.

Numai feţele erau aceleaşi. Înmărmurite. Ca a lui Lindsay. Se întrebă chiar dacă mai observase cineva lucrul ăsta. În orice caz nu Maxwell, era sigur că nu. Ăsta nu era decât un tâmpit amărât. Ar fi trebuit să fie, de fapt, tot un ticălos de nazist şi el.

Se încorda brusc. Iar s-a auzit! îşi suci capul într-o parte, ca să audă clinchetul foarte şters, dar distinct, al metalului.

– Relevment verde patru-cinci, dom'le comandant Departe de tot. Am auzit metal. – Continuă să asculţi atent, îi zise Lindsay, calm, detaşat, de parcă ar fi comentat un meci de crichet.

– Ce-i aici, dom'le maistru? îi şopti Cummings.

Ritchie ridică din umeri:

– Nu-ş ce-i.

Simţi pe ceafă că gulerul flanelei îl încălzeşte mai mult decât trebuie. Chiar Madge i l-a împletit, dintr-un pulover vechi, pe care l-a desfăcut ca să recupereze lâna. Încercă să-şi stăpânească valul de emoţie ce-l ameninţa. Trebuie să se obişnuiască, odată, cu durerea asta. S-o accepte. Dar cât o să mai fie până la obişnuinţa? Nu mai departe decât ieri, când l-a auzit pe Hussey, maistrul telegrafist, descriind păţaniile din timpul când era cu o canonieră în China, înainte de război, s-a surprins, zicându-şi: „Astea o să le povestesc şi copiilor acasă, la prima permisie”, de parcă nu-i pierduse. Tocmai momentele astea neînsemnate şi la care nu lua aminte îl îndurerau şi-l lăsau fără rost pe lume.

Obrazul îi fu biciuit cu zăpadă udă de o rafală de vânt care a izbucnit cu forţă peste parapet. O şterse necăjit de pe ochi şi, când privi din nou, văzu nava cealaltă.

Era de necrezut că se află atât de aproape, că fusese aşa de aproape toată vremea. Se prezenta în diagonală faţă de drumul urmat de *Benbecula*, cu pupa spre ea, suprastructura ei înaltă şi duneta sclipind ca o glazură pe un tort uriaş. Se răsti, răguşit, în microfon.

– O navă, dom’le comandant! Drept în prova, niţel la tribord. Distanţă cam vreo două cabluri.

Îşi ţinu ochii ficşi pe cealaltă navă, în vreme ce secundele se scurgeau, una după alta, nesfârşite, de parcă abia se târau. Era mare a dracului, probabil un fost pasager transoceanic. Avea două coşuri şi un steag suedez, imens, piturat pe bordaj. Pe când o privea, remarcă cum o parte din puntea de comandă a inamicului se mişcă puţin şi-şi dădu seama că era ridicată cu totul de una din bigile din prova. Şeful mecanic auzise, într-adevăr, un vinci. Nemţii îşi schimbau aspectul, se pregăteau pentru victima următoare. Brusc, observă bolboroseala de spumă de sub etambou, acolo unde, până acum, nu fusese decât clipoceala dată de hula lungă a mării. Şopti hârâit.

– Culcat, fraţilor! Ne-a văzut. Apucă pe Cummings de mânecă şi-l târî, gâfâind, să se culce pe punte. Ţineţi-vă gămălia jos şi staţi cu ea aşa până vă zic eu s-o ridicaţi!

Cummings era întins lângă el, la numai câţiva centimetri depărtare, cu ochii cât cepele. Icni:

– Hait, mi se face rău!

Ritchie deschise gura să-i zică ceva, dar auzi sunetul unui clopot la tunul cel mai apropiat şi se răzgândi.

Ca şi maistrul semnalizator, Lindsay văzuse conturul nedesluşit al navei inamice şi aproape că nu-i venea să-şi creadă ochilor. Probabil că ninsoarea viscolită era pe cale să înceteze, căci dădea impresia ca lasă în jurul celor două nave o zonă cu vizibilitate bună, în vreme ce, dincolo de ele, cernerea de fulgi mari continua sa fie la fel de deasă ca

şi mai înainte.

– Cârma stânga cincisprezece! Amândouă maşinile cu toată viteza înainte!

Asprimea tonului de comandă păru că sfarmă tăcerea apăsătoare din timonerie, iar oamenii, înmărmuriţi, de-o parte şi de alta, au pornit să se mişte şi să acţioneze de parcă ar fi fost împinşi de pârghii invizibile.

– Cârma zero! Drept aşa!

– Cârma este zero, domnule comandant! murmură Jolliffe. Cap compas trei-cinci-cinci.

Portavocele şi telefoanele din fiecare parte a comenzii reveniră brusc la viaţă şi-l auzi pe Maxwell ordonând:

– Începeţi tragerea!

Ordinul fu urmat imediat de replica clopotelor de la tunuri.

Făcând o scurtă întoarcere spre babord, Lindsay adusese nava pe un drum aproape paralel cu cel al inamicului, aflat acum la vreo patru sute de metri distanţă. Observă îndată bulboana înspumată produsă de cele doua elice ale acestuia, văzu cum duneta se înclină uşor din pricina pornirii bruşte a elicelor şi fu convins că, în ciuda împrejurărilor favorabile, minusculul avantaj căpătat până acum poate fi foarte curând pierdut.

Apoi, la intervale de numai câteva secunde, cele trei tunuri din bordul tribord deschiseră focul. Tunul 3, care se afla la pupa, a tras primul şi Lindsay înţelese că infanteriştii de marină fuseseră mai ageri la traducerea în fapte a instrucţiunilor transmise de la comanda de tir. Proiectilul de 152 mm vâjâi pe lângă comanda de navigaţie, unda sa de şoc izbindu-se fierbinte de suprastructuri, asemenea unui expres care trece printr-o gară mică. Celelalte două tunuri îl urmară aproape simultan, aruncându-şi trâmba de foc şi fum peste punte, detunăturile lor sălbatice zguduind grătarele sub picioarele lui Lindsay şi smulgând mici tresăriri de spaimă celor de pe comandă.

– Abate din drum ca să fugă! Locotenentul Aikman fu cât pe-aci să cadă. Tunul 3 se smuci cu furie în arcurile recuperatoare şi azvârli un nou proiectil deasupra apei cenuşii. Fără inflexiuni în voce, servantul de la aparatul director de tir rosti:

– Lungă. Scurtează doi!

Puntea, se zbuciuma violent din pricina maşinilor care-şi măreau necontenit numărul de rotaţii şi valul din prova, brăzdat adânc de etravă, ţâşnea în ambele borduri, ca două săgeţi solide de sticlă albă.

– Cârma dreapta zece! Lindsay îşi lăsă privirea pe repetitorul giro. Cârma zero! Picături de sudoare îi căzură de pe frunte pe sticla compasului. Drept aşa!

Când îşi ridică din nou privirea, inamicul era mai aproape, dar într-un relevment mai înspre prova. Unul din oamenii şefului de

echipaj strigă:

– Tunul 3 a încetat tragerea, dom'le comandant. Nu mai are câmp de tragere!

Lindsay îl privi pe Stannard. N-avea de ales. Dacă abătea din nou spre babord, ca să dea infanteriştilor de marină câmp de vedere şi de tragere asupra inamicului, nava acestuia scăpa fugind la adăpostul invizibilităţii dată de viscol. Era un vas cu adevărat mare. De vreo şaptesprezece mii de tone. Mare, modern şi cu maşini suficient de puternice ca să aibă viteza bună de marş.

Cele două tunuri din prova al căror câmp de tragere nu era acoperit de suprastructuri, traseră din nou. Limbile uriaşe de flăcări portocalii ţâşniră din gurile de foc, odată cu proiectilele ce s-au năpustit spre inamic.

Prin vârtejul de zăpadă, Lindsay deosebi o lucire scurtă, ca un ochi roşu şi auzi pe Maxwell că urlă:

– Un impact! L-am lovit pe ticălos!

Acesta fugea pe fiece clipă, coşurile nu i se mai distingeau din ninsoare.

Lindsay îşi trecu mâna pe frunte şi aşteptă, numărând secundele, până ce tunurile bubuiră iară. De data asta intervalele erau mai lungi. Gândul îi zbură spre elevatoarele de muniţii care se opinteau în şinele de ghidare, spre cărătorii de muniţii care se căzneau, înjurând, să alimenteze tunurile cu proiectilele acelea mari, grele şi incomod de manipulat, în timp ce, în jurul lor, toată nava se zguduia. În compartimentele maşinilor şi căldărilor, oamenii lui Fraser stăteau cu urechile ciulite la zarva şi exploziile de deasupra, auzindu-le peste larma de maşini şi pândind din ochi bordajul înalt din interior, în timp ce se rugau, în tăcere, ca nici un proiectil să nu vină la ei. La năvala apei prin eventuala spărtură, la aburul care opăreşte totul, la trecerea în nimicnicie.

Zăpada se ridică în vârtej deasupra navei inamice şi Lindsay văzu clar flăcările portocalii atotgrăitoare. Comandantul inamic a reuşit, în sfârşit, să dea câmp liber de tragere tunurilor sale din pupa.

Proiectilul a lovit bordajul *Benbeculei* ca un trăsnet, şocul exploziei aruncând oamenii şi echipajul peste tot pe punte, în vreme ce, din spărtura făcută în tribord, fumul ieşea deasupra, ca un vârtej solid, de culoare cafenie.

Lindsay se agăţă de portavoce şi auzi cum schijele sfâşie metalul bordajului sau ricoşează , iar în gură simţi gustul neplăcut de lidită, adus de aerul rece.

Dar tunurile continuau să tragă, şi pe deasupra larmei generale, îi auzi pe ochitori cum urlă, nebuni de bucurie, la loviturile lor directe, hârşiitul aspru al oţelului lovit, clinchetul închizătoarelor împinse în culată înainte de strigătul servantului „Gata!". Aikman ţipă :

– Echipa de luptă contra avariilor raportează un incendiu pe puntea A, domnule comandant. Doi oameni morţi.

– Bine.

Lindsay îşi duse binoclul la ochi şi studie inamicul. Dispăruse acum aproape complet, conturul navei nu se mai vedea decât ca o umbră murdară în ninsoare. N-avea de ales, trebuia să rişte.

– Cârma stânga zece! Apoi spuse, răstit, către Aikman: Comunică-i directorului de tir să aducă tunul 3 în gisment de tragere.

Urmări în continuare ticăitul repetitorului giro.

– Cârma zero! Nu mai aşteptă confirmarea lui Jolliffe şi se duse în aripa tribord, unde fu izbit de vântul îngheţat.

Tunul lui deChair redeschise focul imediat ce inamicul i-a apărut în vizor, în relevment prova tribord, iar proiectilul său lovi direct spatele comenzii navei inamice. De data aceasta, explozia a avut urmări mai dramatice şi Lindsay ghici că proiectilul aprinsese vreo mică magazie de muniţii sau un depozit de rachete de semnalizare.

Zăpada luase nuanţe de roşu şi auriu, din pricina flăcărilor care izbucniseră lacome în jurul coşurilor înalte şi porneau noi explozii în apropierea lor, marea fiind ciuruită de fragmente şi schije căzute.

Inamicul trase din nou şi, la fel ca şi până acum, pregătirea artileriştilor lui se dovedi perfectă. Proiectilul izbi *Benbecula* în bordaj, înspre pupa şi. explodă adânc în interior cosind cu schijele sale incandescente totul împrejur. Unele au izbucnit în sus, prin puntea bărcilor şi au ferestruit în două o balenieră, lăsând prova şi pupa acesteia să atârne fiecare la un palanc al gruiei, ca nişte curioase fructe coapte.

Stannard spuse, răguşit:

– Ninsoarea se înteţeşte din nou

Se ghemui, fără să vrea, când un proiectil căzu alături de navă, flacăra exploziei fiind instantaneu mascată de tromba de apă înspumată. Puntea de comandă şi aripa ei fură inundate de apa căzută ca o cascadă, iar Lindsay îl auzi pe Jolliffe înjurându-l pe unul din timonieri, care se prăvălise peste timonă.

Lindsay îşi şterse lentilele binoclului şi-l îndreptă apoi spre nava inamică, exact la timp pentru a o zări cum dispare de tot, într-un nou vârtej de viscol.

Doar strălucirea focului se mai zărea, se auzeau câteva explozii mai mici, în timp ce obuzele lui deChair continuau să se năpustească asupra punţii inamicului.

Aikman raportă:

– Incendiul de pe puntea A este sub control, domnule comandant! A doua lovitură a primit-o tot puntea A. N-a provocat incendiu, dar au fost răniţi patru oameni.

Telefonul zbârnâi din nou. Stannard transmise

– E şeful mecanic, domnule comandant. Întreabă dacă poate reduce turaţia. Axul elicei tribord se-ncinge al dracului de tare. Nimic grav, totuşi.

Lindsay îşi dădu seama că australianul îl fixează şi abia după câteva clipe realiză că trebuie să şi răspundă.

– Da... mulţumesc, spune-i să reducă viteza cât crede de cuviinţă. N-are rost să omorâm motoarele. Nu cred că nemţii vor mai încerca să ne atace încă o dată. În orice caz, nu acum. Ar risca prea mult. Ăştia nu sunt de loc tâmpiţi, şi zău că sunt momente în care aş prefera să fie... Apoi adăugă încet: Pregăteşte, te rog, o radiogramă. Către Amiralitate. Repede. Comunică poziţia noastră, direcţia şi viteza aproximativă a inamicului.

Îşi frecă ochii, încercând să se concentreze.

– Mai spune-le că l-am lovit de două ori. Nu ştim exact ce avarii are.

– Asta-i tot, domnule comandant? întrebă Stannard, dând să plece.

– Menţionează că *Loch Glendhu* a fost scufundat şi ia de la infirmerie lista supravieţuitorilor.

Lindsay se îndreptă spre uşă şi o deschise, în semn de mulţumire, când văzu că doi marinari încercau să înlocuiască geamurile sparte ale timoneriei. Stannard ieşi, în timp ce Lindsay, de pe aripa comenzii, urmărea cum echipele de luptă contra avariilor se străduiau să repare, ce se putea. Tremura, îi era imposibil să se stăpânească. Probabil că totul pornea din subconştient.

Pe punte, forfota continua, ofiţeri şi marinari îşi uniseră forţele pentru a umple cât mai repede golurile făcute de obuzele inamicului.

Goss apăru, deodată, în uşa timoneriei şi se grăbi să raporteze:

– Nici o victimă, domnule comandant. Un singur om şi-a pierdut un picior, dar doctorul zice că va trăi. Se întoarse când Ritchie dădu buzna pe uşa timoneriei şi replică cu asprime:

– A fost o victimă, dom’le comandant! tăcu o pauză, încercând să-şi amintească cum s-a petrecut tragedia.. Semnalizatorul Cummings. Un proiectil l-a lovit direct în spate. Dacă n-ar fi fost el, m-ar fi atins pe mine, dom’le comandant. N-am mai putut face nimic. Am încercat, dar era prea târziu.

Lindsay îl asculta cu atenţie.

– N-aveai ce face, te înţeleg.

Goss tuşi zgomotos.

– În legătură cu avariile...

– Ce-i cu ele?

– Să ştiţi că e treabă de docheri.

Lindsay simţea cum i se urcă sângele în cap de nervi. Ar fi fost în stare să-l scuture pe Goss, să-l pocnească chiar, numai să-l facă să înţeleagă.

Reuşi să se controleze şi spuse, plat:

– Nu, te înşeli, secundule! Este treaba ta, până la noi dispoziţii.

Goss răspunse printre dinţi.

– Dacă ninsoarea nu s-ar fi potolit la timp, intram în plin în neamţul ăla.

Lindsay se întoarse spre el.

– Bine că măcar l-am jerpelit pe nemernic. Pentru numele lui Dumnezeu, apucă-te de reparaţiile alea, odată!

Afară, câţiva marinari cărau spre prova un corp înţepenit. Cummings.

Din uşă, Dancy raportă:

– Şeful mecanic spune că totul este în regulă, domnule comandant!

Lindsay îl privi şi nu ştia de unde să-l ia. Uitase complet de Dancy. Constatase, însă, că se comportase bine, pentru prima sa misiune.

– Mulţumeşte-i din partea mea, te rog. Dă liber la posturi! Se întoarse, dar Dancy rămase pironit, cu ochii spre el.

Acesta roşi:

– Vă rog să mă iertaţi, dar încă nu mi dau seama cum a fost posibil aşa ceva. Părea că ignorează atât figura gravă a lui Lindsay, cât şi disperarea lui Ritchie. Cum de-aţi reuşit, cu o astfel de navă ca a noastră, să-l eliminaţi pe neamţul ăla îngrozitor?

Lindsay făcu eforturi să se abţină.

– Ascultă, măi sub. Fă ce vrei, apucă-te şi scrie-ţi memoriile, spune-i şi maică-ti, dacă vrei, cum s-a întâmplat, numai scuteşte-mă odată! Te rog!

Dancy se retrase, iar în clipa următoare se auzi în megafon: „Toată lumea liber de la posturile de luptă! Bordul tribord să treacă la posturile de veghe”.

Lindsay îl privea pe Ritchie şi căuta să înţeleagă ce simţea bietul de el în acele clipe.

Un om, tovarăş de-al lui, îi salvase viaţa. Cu ce preţ...!

– Gata, ajunge. Să ne liniştim puţin, încercă Lindsay să schimbe atmosfera.

– Bună idee, domnule comandant. Zău că meritäm – spuse Stannard, îndreptându-se spre timonerie.

* * *

Sublocotenentul Michael Dancy trase cortina grea a careului ofiţerilor şi păşi înăuntru. Cu toate că doar jumătate din lumini mai funcţionau, atmosfera era plăcută, panelul de stejar strălucea, încă, urându-ţi bun venit. Mai era vreo oră până la miezul nopţii. Dancy, fiind de cart, renunţase la ideea de a încerca să mai aţipească.

Lângă voluminoasa sobă cu cărbuni, Barker discuta cu Boase, doctorul, cu toate că figura acestuia din urmă era atât de lipsită de expresie, încât se putea, cu uşurinţă, trage concluzia că doar asculta

ce i spune

– Aveam nişte pasageri foarte bogaţi mai întotdeauna. Nu din ăia amărâţi, care strâng o viaţă întreagă să meargă şi ei cu vaporul două-trei zile, zise Barker.

Boase îi răspunse plictisit:

– Da, înţeleg.

Fostul ofiţer casier coborî vocea:

– Iar despre nava asta, ce să mai zic. Nu spun că nu poţi găsi oameni buni şi printre ăştia temporari, dar unii, zău, i-am surprins odată vorbind... Să îi fi auzit cum o făceau „scroafă" pe biata asta de navă. Îţi pierea tot cheful..

Boase mormăi:

– Nici un altul nu e mai temporar pe nava asta ca mine. Barker îi aruncă un zâmbet ironic.

– Dar dumneata eşti un profesionist adevărat, e altceva...nu?

Dancy le întoarse spatele. Nu-i era foarte antipatic Barker, dar nu putea suporta să-i vadă cum toarnă pe gât băutură.

Dancy nu era băutor. Înainte de război, nu-şi putea permite să dea bani pe băutură decât la Crăciun. Chiar şi atunci întâmpina opoziţia mamei sale; aceasta nu pierdea nici o ocazie să-i aducă aminte de nu ştiu ce unchi, care o luase razna din pricina alcoolului. După ce s-a înrolat şi a ajuns pe iaht înarmat, s-a amestecat în mai multe incidente nocturne, terminate toate, datorită gradului avansat de imbibiţie bahică, cu câteva zile bune petrecute în pat. Acum, însă, se ţinea bine.

Rămase într-un fotoliu, cu spatele la ceilalţi, cu ochii aţintiţi asupra draperiilor ce despărţeau spaţiul de masă de restul încăperii, ascultând vântul care izbea valurile de coca navei. Nu putea, încă, realiza că acea dimineaţă reprezenta prima lor luptă pe mare.

S-a tras în ei şi au ripostat. Au îngropat un tânăr semnalizator, prima lor pierdere adevărată. Iar el, Dancy, trăia. Supravieţuise. Îşi simţea plămânii parcă prea mari pentru corp, simţea nevoia să urle, să râdă în hohote, să se descarce. Ce ştia Barker ăla, cu mutra lui de femeiuşcă, despre toată povestea asta? Îl preocupa, oricum, mai mult carnea de vacă şi îmbrăcămintea, decât povestea asta cu războiul. În timp ce Barker stătuse jos, la adăpost de orice pericol, el, Michael Dancy, rămăsese la datorie, sus lângă comandant, urmărind şi trăind fiecare clipă. Mai presus de orice, nu capotase, aşa cum credea, odată, că i se va întâmpla.

Auzi clopoţelul şi-şi dădu seama că ceilalţi sună după nişte băutură în plus. El trebuia să facă de veghe în curând, iar secundul îi informase pe toţi ce li se poate întâmpla dacă vin în post băuţi.

Încerca să-şi facă ordine în gândire, să nu treacă cu vederea peste nici un amănunt. Aşa cum orice autor procedează înainte de a începe

să scrie ceva. Era, însă, atât de greu. Totul se petrecuse repede, parcă ar fi fost o mâncare la care nu ştiai ce să preţuieşti mai întâi, gustul sau mirosul. Se trezise, deodată, pe nava asta, enormă faţă de iahtul pe care mai mult se amuzase, înainte.

Se întoarse şi dădu cu ochii de Fraser, care tocmai intrase şi se aruncase într-un scaun, nu înainte de a aşeza clopoţelul în poziţia iniţială.

Barker spuse:

– Sigur, doctore, de-asta compania a fost prosperă. Nu avea decât cinci nave, dar echipajele erau atât de devotate, aveau sentimentul datoriei şi al loialităţii în sânge, nu ca acum.

Fraser închise ochii.

– Rahat! făcu el scurt.

Barker îl privi, intrigat.

– Cum poţi să zici aşa ceva?

Inginerul îşi deschise ochii, în timp ce stewardul apăru în lumina lămpii. Spuse:

– Vreau un gin. Să fie mare. Apoi adăugă lui Barker, pe o voce joasă. Motivul pentru care această companie a fost, într-adevăr, un succes şi asta nu neg, este că proprietarii au ştiut să fie îndeajuns de zgârciţi, au ştiut, întotdeauna, ce-au vrut. Nu s-au încurcat, niciodată, în lucruri mici.

Boase îi urmărea pe fiecare în parte.

Fraser continuă, calm:

– Ce zici de pereţii ăştia, doctore? Dar de cabine? Ce vezi aici ţine până la puntea B, Atât. Cabinele echipajului, ca să nu mai vorbesc de sala destinată emigranţilor, sunt chiar mai îngrozitoare decât pe navele indiene. Zări figura jignită a lui Barker, Eşti un neghiob dacă crezi că loialitatea a jucat vreun rol. Oamenii aveau nevoie de locuri de muncă şi, ca să le obţină, făceau pe dracu-n patru. Dar acum, bineînţeles că toată lumea a uitat de asta.

Stewardul tocmai aşeză paharul plin ochi, când telefonul ţârâi nerăbdător. Ridică receptorul.

– E pentru dumneavoastră.

Fraser preluă receptorul.

– Da, da. Oh, doamne, iar pompa de apă dulce. Asta o să mă omoare într-o bună zi! Închise telefonul şi sorbi în grabă ginul rămas în pahar. Când ajunse lângă uşă se opri o clipă şi spuse: Dacă n-o să am destul aer cald pentru cazane, ştiu unde să vin să mai iau! Uşa se trânti în urma lui.

Barker se ridică brusc, vizibil afectat.

– Mă duc să preiau cartul! Se uită împrejur. Dar, mai întâi, va trebui să verific nişte registre.

În timp ce se grăbea să plece, Boase spuse mai mult în şoaptă:

– Desigur, desigur, trebuie neapărat să verifici. Apoi zâmbi către Dancy. Văd că eşti pe fapte mari…

Dancy răspunse cu răceală:

– Va trebui să intru de cart. Sunt cartul de mijloc.

– Oh! atunci... Boase aruncă o privire la ceas. Cred că am să mă culc.

Dancy deschise gura să spună ceva, dar renunţă. „Am să mă culc”. Boase nici măcar nu învăţase încă limbajul lor. Ce figură, individul ăsta! Rece, distant şi, totuşi, în stare de fapte mari. Se spune că a salvat un om, i-a amputat piciorul la care avea o cangrenă îngrozitoare şi l-a scăpat de moarte.

– Mai doriţi ceva, domnule? întrebă stewardul, politicos.

– Nu, mulţumesc, poţi să te retragi.

Ochii stewardului alunecară spre singura tresă de pe mâneca hainei lui Dancy.

– Veţi face rondul, domnule?

Dancy privea în altă parte; răspunse:

– Nu, nu tocmai.

Stewardul plecă spre oficiu, bombănind:

– Atunci am să aştept pe cineva care-o face...

Uşa se deschise din nou. Intră Kemp, aspirantul de marină. În afara celor câţiva sublocotenenţi, Kemp era cel mai tânăr ofiţer de pe navă. În consecinţă, era singurul asupra căruia Dancy îşi putea exercita autoritatea şi aşa redusă. Tânărul i se adresă, timid:

– Voiam... voiam doar să văd dacă nu cumva... şi vocea i se stinse.

Dancy se încruntă.

– Dacă vrei, ia loc aici. Îşi privi din nou ceasul. Şi aşa eu am cartul de mijloc şi, până la miezul nopţii, mai e...

Kemp încuviinţă. Tânăr, suficient de înalt, părea, totuşi, pricăjit, hainele curgeau de pe el, iar faţa-i avea o paloare bolnăvicioasă. În schimb, era înzestrat cu ceva de care nici nu-şi dădea seama, o însuşire pe care Dancy n-ar fi putut-o avea niciodată. Era ofiţer de carieră şi, în plus, studiase la Dartmouth. Dancy aflase că tatăl tânărului aspirant este un ofiţer superior şi că se trage dintr-o familie cu veche tradiţie în ale marinei.

Kemp întruchipa toate visele lui Dancy dinainte de război. Întrebă, aşa, ca din întâmplare:

– Bătrânu’ e destul de mărişor, am auzit, nu? „Bătrânul”, suna perfect, gândi el.

Dancy se obişnuise cu eticheta. Odată, pe când era pe acel iaht amărât, au făcut o petrecere la care au invitat mai multe fete. Când a întrebat-o, pe una din ele, cu ce se ocupă tatăl ei, aceasta i-a răspuns, pe un ton foarte normal:

– Oh, tata e marinar!

Fusese de-a dreptul şocat.

– Cum, nu e ofiţer?

Fata l-a privit de parcă ar fi spus cine ştie ce obscenitate.

– Dar, bineînţeles, isteţule! Ce-ai vrea să fie?

Dancy trăsese învăţămintele cuvenite.

Kemp răspunse:

– Tatăl meu este comodor. Lucrează la Rosyth. A fost nevoit să rămână pe ţărm între cele doua războaie, câţiva ani buni..

Dancy înclină din cap, grav.

– Sunt convins că de-abia aşteaptă să revină pe mare, nu-i aşa?

Kemp îl privi cu nişte ochi curios de trişti.

– De-abia aşteaptă? Pe dracu!

Dancy simţea că se enervează şi nu ştia exact de ce. Discuta cu Kemp şi parcă avea în faţă un perete de piatră. Continuă:

– Vorbeşti de parcă te nemulţumeşte ceva. Nu-ţi place nava asta? Te deranjează ceva?

– Sunt nemulţumit. Dar nava asta, biata de ea, n-are nici un amestec. Marina, în general... Ştiţi, o urăsc. O urăsc din toată inima. Acum, dacă tot începuse să-şi descarce sufletul, simţi nevoia să-şi spună oful până la capăt. N-am vrut, niciodată, să intru în Marină. Nici când eram mic. Dar s-a ţinut de capul meu. Îmi amintea mereu de obligaţiile mele, de datoria mea...

Dancy îl întrerupse:

– Cred că nu ţi-a dorit decât binele...

Doamne, parcă-l auzea vorbind pe taică-său...!

Dancy mai încercă o dată:

De vreme ce tatăl dumitale cunoştea atât de bine Marina, eu cred că nu aveai de ce să te îndoieşti de bunele sale intenţii, n-am dreptate?

Kemp se ridică brusc, o şuviţă de păr îi intră în ochi. Răbufni deodată:

– Tatăl meu nu e în stare să înţeleagă nimic când e vorba de mine. De fapt, îl doare-n cot de ce zic eu, sau de ce simt eu. Este un bigot, stupid şi idiot, aşa că vreţi să mă scutiţi odată cu el? Vă rog mult! M-am săturat. Asta-i tot.

Dancy rămase, pur şi simplu, cu gura uscată. Fără replică. Şi, totuşi, spuse.

– N-ai dreptul să vorbeşti aşa! Doamne, dacă aş fi avut cu şansa pe care ai avut-o dumneata! Îşi controlă tonul şi continuă. Vreau să spun că dacă nu mi-aş fi ales altă meserie, aş fi dorit cu siguranţă să intru în Marină.

Mâinile lui Kemp începură să tremure.

– Văd că până la urmă v-aţi realizat visul, domnule, nu-i aşa?

Cum se îndrepta precipitat spre uşă, se lovi de Stannard, care

tocmai venea, cu chipiul, mantaua şi cizmele în mână.

Îl privi pe aspirant cum trece în fugă pe lingă el şi spuse sec:

– Să mă ia dracu' dacă p-ăsta nu l-a apucat burta.,.

Dancy replică răutăcios;

– Habar n-are ce e bine şi ce e rău, pe lumea asta. Ce merită şi ce nu... Am să stau cu ochii pe el, de-acum înainte.

Australianul rânji, întinzându-se leneş.

– Chiar te rog să stai cu ochii pe el, amirale! Da' până una alta, mişcă-ţi oasele spre comandă. Uită-te niţel la ceas. Ne-a venit rândul la cart, ce dracu' mai aştepţi?

Lui Dancy îi pieri încruntarea.

Stannard se sprijinea de uşă şi-l privea întrebător.

– Spune drept, băi, sub, ai trecut şi tu pe la vreo femeie? Spune drept!

Dancy îl privi cu ochi mari, nedumeriţi.

– Păi, eu... asta e că...

Stannard îşi udă buzele:

– Eu zic că e momentul să iei măsuri că... vezi, trece timpul.

Afară, noaptea era neagră. Nici stele, nici zăpadă. Doar vântul şuiera. Dancy îşi încheie mantaua şi-l urmă pe locotenent spre scară. Aşa cum se petrecuseră lucrurile, era mai mult decât sperase el. Fusese... acceptat.

* * *

Jupp se opri lângă biroul plin de hârtii şi cărţi împrăştiate şi aşează cu grijă castronul din serviciul chinezesc pe o laviţă, înainte de a-i scoate capacul.

Îl privi pe Lindsay şi spuse:

– O supă caldă nu strică, dom'le comandant. Face somnu' bun...

Lindsay se întinse în scaun şi răspunse pe un ton prietenesc:

– Miroase bine, amice.

Deasupra, se auzeau paşi şi voci înfundate, care se îndreptau spre comandă. Se schimba cartul de la miezul nopţii.

Supa era fierbinte şi Lindsay îşi dădea seama că-i este tare foame. Nu băgase nimic în gură de la incidentul cu inamicul. Fusese o zi lungă. Parcă nu se mai termina, înregistrarea avariilor, urmărirea reparaţiilor, înmormântarea lui Cummings, urmată de altă scurtă solemnitate... Bietul Cummings, nici n-apucase să se obişnuiască cu viaţa.

Nu puteau să afle nimic despre corsarul german avariat. Amiralitatea abia a înregistrat nişte semnale, dar i-a fost imposibil să-l poată localiza. În plus, vântul sufla atât de puternic, încât nici un avion de recunoaştere n-ar fi putut decola. Şi-apoi, chiar dacă ar fi reuşit s-o facă, unde să-l caute? Marea era al dracului de întinsă. Probabil că,

acum, nava pirat alerga, de-i ieşeau ochii, spre bază, care nu putea fi decât într-unul din fiordurile ascunse ale Norvegiei, loc sigur, unde putea să-şi vindece rănile. Măcar n-a scăpat nevătămată, gândea Lindsay. Căpitanul ei îşi va aminti destulă vreme ziua în care a fost nevoit să arunce peste bord propriii oameni, însoţiţi de o rugăciune sau de cine ştie ce cântec nazist. Îşi dădea seama că Jupp îl mai priveşte încă, ochii lui trădând îngrijorarea.

– S-au descurcat bine băieţii azi, dom'le comandant! spuse stewardul şef.

Lindsay încuviinţă.

– Da, bine.

Îi veniră în minte suprafeţele negre de pe puntea principală, acolo unde explodaseră obuzele.

Avariile erau destul de însemnate, dar dacă *Benbecula* ar fi fost un distrugător, proiectilele acelea mari de 180 mm ar fi rupt-o în două, ca pe un morcov.

Vizitase infirmeria, împărţise în stânga şi în dreapta cuvinte de îmbărbătare, urmărise figurile recunoscătoare ale răniţilor care, nefiind atât de drogaţi, puteau să-l înţeleagă.

Şocul suportat trezise în ei un fel de mândrie. Se gândeau, probabil, de pe acum, la prima lor permisie, la privirile pline de admiraţie şi compasiune ale celor din jur. Cu excepţia ostaşului rămas fără un picior. Înainte de război, fusese un jucător de tenis cu perspective.

Telefonul zbârnâi din nou. Era Stannard.

– Oamenii din cartul 0-4 la posturile de veghe. E timpul să schimbăm de drum.

Marea era grea, ostilă, făcea ca înaintarea cu şapte noduri să fie anevoioasă.

– Vin şi eu, acum, navigatorule. Ezită o clipă. Nu, mai bine preia dumneata comanda. Dacă ai nevoie de ceva, să mă chemi! Puse receptorul în furcă.

„Stannard e un tip competent şi, în definitiv, ce rost are să le stau pe cap tot timpul – gândi Lindsay – lasă-i să înveţe... Până nu se încurcă lucrurile de tot".

Cineva bătu la uşă. Era Maxwell, care nu aşteptă să i se răspundă şi păşi înăuntru.

– M-aţi chemat, domnule comandant?

Obrajii ofiţerului cu artileria se înroşiseră din cauza vântului. Uniforma îi era impecabilă. Purta ca întotdeauna în jurul gâtului un lanţ de siflee strălucitor, al cărui capăt dispărea în buzunarul de la piept. Lindsay îşi aminti de regulile impuse la şcoala de artilerie.

– Da, artileristule. Iartă-mă că nu te las să te odihneşti după cart, dar îţi promit să terminăm repede. Câteva chestiuni. Atât.

Maxwell îşi scoase chipiul. Avea un cap ţuguiat, lucios, parcă era un

glonte lustruit. Spuse:

– Ar fi trebuit să vin mai devreme, domnule comandant. Urăsc să nu fiu punctual, dar am fost schimbat cu întârziere.

– Cu întârziere? Cum adică?

Maxwell nici nu clipi.

– Da, un minut şi jumătate mai târziu, domnule comandant!

Jupp nu putu să-şi ascundă zâmbetul şi, ca să nu dea naştere unei situaţii neplăcute, se strecură afară.

Lindsay îl privi pe locotenent, gânditor. Curios tip! Nu se poate să nu fi călcat el strâmb, înainte de război. I s-a permis să părăsească Marina fără vâlvă. Când a început războiul şi armata a avut nevoie de oameni, l-au adus înapoi, tot fără valuri.

I se adresă:

– Când vom ajunge la bază, ori când s-ar întâmpla asta, aş dori să te ocupi de obloanele de oţel pentru puntea de comandă. Coborârea geamurilor în timpul luptei ne fereşte de rănile provocate de cioburi. Dar asta nu-i de ajuns. Oamenii din cart şi echipa de artilerişti trebuie să aibă o protecţie ca lumea.

Ca din senin, în mâna lui Maxwell apăru un carneţel. Răspunse:

– Aveţi dreptate, domnule comandant.

– Şi radiotelegrafistul are nevoie de aşa ceva, dar asta voi discuta cu secundul. Este de neconceput cum de s-au putut neglija asemenea aspecte. Şi mai e ceva. Mitralierele de pe comandă. Sunt nişte prăpădite de Lewis, din primul război mondial. Uită-te puţin la ele. Te-apucă mila. Vezi dacă poţi să subtilizezi nişte Browninguri mai ca lumea de la Serviciul chimic. Ăştia trebuie să aibă.. stau şi se uită la ele.

Maxwell avea o privire obosită.

– Să le „subtilizez”, domnule comandant?

– Ai auzit bine, Maxwell. Şi am să-ţi dau şi o recomandare bună dacă te încălzeşte în vreun fel treaba ăsta. Maxwell îşi arătă dinţii.

– Eu pun totul pe hârtie, să ştiţi, domnule comandant! Fac tot ce scrie acolo şi nimeni nu mă poate trage de mânecă, mai târziu.

– Înţeleg că ţi s-a întâmplat ceva, vreodată, nu?

Maxwell înghiţi în sec.

– N-a fost mare lucru. O nimica toată, mai mult o neînţelegere, prin ‘37. Dar m-am învăţat mine. Şi, de-atunci, pun totul pe hârtie. Şi procedez în consecinţă.

Lindsay zâmbi.

Şi zici că aşa nu te pot trage de mânecă?

– Da, domnule comandant. Maxwell nu schiţă zâmbetul aşteptat de superiorul său.

„Un om căruia îi lipseşte cu desăvârşire simţul umorului”, îl caracteriză Lindsay.

– Artileria a fost tare lentă azi dimineaţă. S-au tras doar câte două obuze pentru unul primit de la inamic. E, totuşi, prea puţin.

Maxwell spuse scurt:

– Ajutorul meu, locotenentul Hunter, provine din R.N.R. Foarte iute, dar fără experienţă. Mă voi ocupa de el mâine dimineaţă.

Puntea începu să trepideze. Perdeluţele hublourilor se trăgeau singure. Schimbau de drum.

– Să te ocupi de chestia asta, artileristule. E treaba ta. Eşti liber.

– Am înţeles, domnule comandant!

După ce se închise uşa, Lindsay se îndreptă cu paşi mici spre cabina alăturată. Lampa de citit, de la capul patului arunca o lumină plăcută, iar alături, Jupp pusese, cu grijă, un termos, încadrat de două cizme, ca, în caz de balans al navei, să nu-l lase să cadă.

În ciuda oboselii pe care o resimţea ca o povară, Lindsay zâmbi, înregistrând gestul plin de atenţie al lui Jupp.

Ce valet bun şi credincios ar fi...

Se întinse pe pat îmbrăcat şi, după câteva clipe de ezitare, îşi scoase cizmele şi le aruncă într-un colţ.

Nu putea avea o clipă liniştită. Ordine şi indicaţii, reparaţii ce trebuiau urmărite, verificarea şi semnarea rapoartelor şi câte altele... Pleoapele îi căzură, în timp ce încerca să recapituleze evenimentele zilei. Mai auzea mişcările regulate ale mării, îşi imagina spuma valurilor ce pătrundea până la hublouri. Câteva clipe şi căzu într-un somn adânc.

Nu-şi putea da seama cât de mult dormise. Tot ce înţelegea era că se luptase cu pătura, o aruncase pe jos, în încercarea de a scăpa din teroarea coşmarului, care fusese mai îngrozitor ca niciodată.

Se întoarse pe o parte, orbit de lumina lămpii, îndreptată exact spre ochii lui, iar, în timp ce strânsoarea se micşora, o voce îndepărtată, dar insistentă, care părea că se înalţă din străfundul mării, continua să-l chinuie.

– Ofiţerul de veghe, domnule comandant!

Era Stannard. Lindsay privi telefonul, dar n-avu curaj să preia receptorul. Vocea repetă:

– Ofiţerul de veghe!

Suna ca o placă stricată.

Receptorul nu mai era la locul lui, în furcă. Îl lovise, probabil, în timpul coşmarului, în lupta lui să scape de sub teroare.

Îl înşfăcă, într-un târziu, şi răspunse:

– Aici comandantul.

Se auzi vocea lui Stannard,:

– Vă rog să mă iertaţi, domnule comandant. Am crezut că m-aţi chemat.

Lindsay făcu eforturi să-şi menţină vocea pe acelaşi ton.

– E-n regulă. Cât e ora?

Trei şi cincizeci, domnule comandant Vizibilitatea e aceeaşi. Vântul, tot din nord-est.

– Mulţumesc, Stannard.

Puse receptorul în furcă. Doamne, cât o fi stat deschis? Ce spusese oare în somn? îşi frecă ochii, încercând să-şi ordoneze gândurile, să-şi revină. Întinse mâna spre termosul lăsat de Jupp. Deschise capacul, cu greutate, şi constată că era gol. Băuse tot ceaiul. Dar când?

Sus pe comandă, Dancy, aflat lingă portavoce, îl întrebă pe Stannard, în timp ce acesta punea receptorul în furcă:

– E-n ordine?

Stannard nici nu-l privi.

– Bineînţeles. Şeful voia să ştie cât e ceasul.

Dancy îşi dădu seama că nu trebuia să întrebe nimic. Nu s-ar fi cuvenit să tragă cu urechea. Se simţea de parcă ar fi dat peste un secret pe care nu trebuia să-l afle.

Goss urca scara cu mult zgomot. Urma să-şi preia cartul. Stannard îşi aminti de vocea disperată, imploratoare, de la telefon. Mulţumi Domnului că fusese el cel care o auzise şi nu Goss. Şi aşa situaţia nu era de loc fericită. Aveau nevoie de Lindsay, indiferent de suferinţa lui. Întâlni figura osoasă a lui Goss.

– Bună dimineaţa, secundule!

Goss salută, aşteptând, liniştit, până ce Stannard termină de întocmit raportul. Se apropie apoi de scaunul lui Lindsay şi, după o scurtă ezitare, se aşeză.

„E mai mult simbolic gestul lui Goss”, gândi Stannard, Veghea se schimbă. Fiecare, în patul sau hamacul său, căuta odihna, rememora lupta.

Barker răsfoia câteva pagini din „Lilliput”, pe ale cărei coperţi erau lipite câteva poze cu nuduri, foarte apetisante pentru acele momente.

În infirmerie, un asistent moţăia lângă marinarul căruia i se amputase piciorul, într-un colţ un fochist, rănit, plângea dar nimeni nu-l auzea, cu capul vârât în pernă. În cabina sa, aspirantul Kemp era treaz, privea în întuneric, cu gândul la tatăl său. Ritchie dormea liniştit, abia i se auzea răsuflarea, vegheat de poza familiei sale dispărute. Jolliffe, timonierul, visa urât, gura-i, cu dinţi rari şi negri, semăna cu a unui rechin în agonie.

La popota ofiţerilor, Stripey, pisica navei, se juca cu un coltuc de pâine. Era poate singurul suflet liniştit şi sătul, în acel moment.

Indiferentă la tot ce se întâmpla, *Benbecula* înainta, imperturbabilă, cu silueta ei neagră, ca marea căreia îi aparţinea.

OFIŢERI ŞI OAMENI

Dacă patrularea din Islanda, cunoscută sub numele de „Uncle Item Victor”, era concepută pentru a testa capacitatea de rezistenţă şi îndurare a omului, apoi o altă alegere n-ar fi fost mai nimerită. Pe la mijlocul lui octombrie, la o lună de la incidentul cu nava germană, responsabilii au ajuns la concluzia că echipajul era aproape de capătul puterilor. Marinarii şi artileriştii simţeau că navighează într-un voiaj nesfârşit, spre eternitate, în care condiţiile erau din ce în ce mai grele. Doar cei ce stăteau de veghe realizau cu exactitate desele schimbări de direcţie şi viteză ale navei în oceanul de o monotonie dezolantă.

În tot acest timp se întâlniseră cu o singurii navă, o corvetă, căreia primiseră ordin să-i transfere răniţii şi supravieţuitorii de pe *Loch Glendhu*. Au aşteptat două zile să se îmbunătăţească vremea, ca transferul să poată avea loc. Apoi, sunetul sfidător al sirenei anunţă încetarea misiunii corvetei, aceasta îndreptându-se spre o altă vijelie de care se simţea, parcă, atrasă.

Echipajul *Benbeculei* îşi continua misiunea de patrulare. Se obişnuise. De fapt, încerca sa se obişnuiască...

Vremea se răcise mult, iarna îşi arăta colţii, tunurile luceau îngheţate, saulele pavilionului de semnalizare semănau cu o cascadă împietrită. Veghea era anevoioasă... În interiorul navei lucrurile stăteau însă ceva mai bine. Parcă nimic nu mai ajungea să se usuce. Şi, cu toate conductele cu aburi, oamenii suportau hainele şi aşternutul umede până când erau nevoiţi să iasă din nou pe punte, să înfrunte marea.

Odată, au trebuit să facă faţă unei furtuni de gradul 11, cea mai serioasă ameninţare de până atunci. Vânturi puternice, de peste o sută de km pe oră, urlau dinspre Groenlanda, transformând valurile în obstacole din ce în ce mai greu de trecut. Spuma lor, aruncată cu mânie pe punte, izbea balustradele, pentru a se retrage apoi în mare, acolo unde-i era locul.

Chiar şi cei mai ursuzi membri ai echipajului îşi pierdură răbdarea, privind ore în şir micuţa corvetă legănându-se în voia apei, dispărând între două valuri mai mari, astfel încât doar puntea mai rămânea la suprafaţă. Într-un târziu, când vântul se mai potoli, transferul avu loc. Şi în aceste condiţii, cu toate eforturile oamenilor lui Fraser de a neutraliza efectul valurilor, vieţile câtorva dintre răniţi nu putură fi salvate. Lindsay ordonă coborârea bărcilor rămase, căci de folosirea unor colaci cu pantalon sau a centurilor nici nu putea fi vorba. Au fost

necesare trei transporturi. Bărcile dispăreau şi apăreau de parcă erau jucării.

Pete albe şerpuiau pe puntea vasului şi apoi îngheţau imediat pe tunuri şi greement.

Nefericiţilor din cart nu le rămânea decât să cureţe stratul de gheaţă, înainte ca acesta să devină o povară în plus pentru navă.

Spiritele se înfierbântaseră, izbucneau certuri din te miri ce, în timp ce Lindsay citea pe chipul marinarilor măsura nemulţumirii şi mizeriei lor.

Cea mai mare parte a duşmăniei era îndreptată, evident, spre el. Încercase să-i ţină ocupaţi, să nu le dea timp să dispere.

Fraser fusese un munte de voinţă. Precum gunoierii, el, împreună cu câţiva oameni de-ai săi, a explorat toate cotloanele navei, a ajuns chiar în santină, încercând să taie, ce-i drept cu mare greutate, bucăţi de metal din magaziile de alimente, nefolosite, pentru ca, apoi, cu multă dibăcie, să le dea o nouă formă şi astfel să umple găurile făcute de obuzele inamicului. Îşi construise până şi un mic „atelier de fierărie”, cum îi plăcea să-l numească, unde echipa sa era în stare să facă reparaţii, care, altfel, ar fi trebuit să aştepte bunăvoinţa docurilor.

Lui Fraser i se părea că această izolare fortuită acţionează ca un test al resurselor şi înzestrării personale, iar atunci când Lindsay îi mulţumi pentru tot efortul depus, replică fără şovăială:

– Pe dracu’, domnule comandant. Nu fac decât să încerc să mai ţin vaca asta bătrână în patru picioare, până voi reuşi să mă transfer.

Izbucnirile de furie nu se înregistrau doar pe puntea inferioară. Maxwell avea o dispută, pe tonalităţi nu tocmai prietenoase, cu Goss, în timp ce Fraser nu pierdea nici o ocazie să-l ia peste picior pe Barker, ori de câte ori aresta începea să-şi depene amintirile zilelor de glorie.

Ecourile unui incident s-au făcut auzite şi mult după consumarea lui. În careu, atmosfera era destul de sumbră când venea vorba de ultimele reglementări privitoare la permisii. Un ordin al Amiralităţii prevedea acordarea lor pe data de şaisprezece a lunii. Dar, datorită unor circumstanţe neprevăzute, toate permisiile fuseseră amânate cu o săptămână.

Şapte zile în plus, după tot ce-au îndurat, nu însemna mare lucru pentru cei ce luaseră hotărârea. Însă, pentru, majoritatea membrilor echipajului, decizia era echivalentă unei lovituri fatale în moalele capului. Mulţi numărau zilele, orele, rugându-se ca timpul să treacă mai repede. Un fochist nu se mai putu abţine şi, într-o zi, exclamă:

– După ce-om pleca de-aici, n-o să-mi pese de Scapa nici dac-o văd în flăcări...

În careu, atmosfera eră cam aceeaşi. La cină, în timp ce masa se legăna bolnăvicios, dintr-o parte în alta, iar tacâmurile şi vesela zăngăneau deranjate de la locul lor, s-a declanşat un incident

neplăcut.

Cordeaux, unul din sublocotenenţi, un băiat tânăr şi arătos, discuta liniştit cu Dancy despre artilerie. Răspundea de tunul 2, care nu trebuia folosit decât în situaţie extremă. Dancy se întoarse spre deChair, care stătea chiar lângă el, holbându-se la cârnaţii sleiţi, conservaţi, rămaşi în farfurie.

– Eşti mai bun la tunuri, Mark. Dancy îi dădu un ghiont lui Cordeaux şi continuă: Cei din Marină sunt întotdeauna mai buni la tunuri...!

Mark deChair se trezi din gândurile sale adânci şi, cu o voce leneşă, tărăgănată, începu să puncteze elementele ce-l puseseră în vădită încurcătură pe Cordeaux.

Maxwell, care stătea în capul mesei, interveni, apăsat:

– Pentru Dumnezeu, m-am săturat să tot laud cât de nemaipomeniţi sunt marinarii în de-ale artileriei! Îndreptând furculiţa spre nedumeritul Cordeaux, continuă: Iar dumneata, domnule, încetează să te mai comporţi la masă ca în piaţă. Ştiu că eşti novice în ale bunelor maniere, dar cum totul se poate imita, n-ar fi fost rău să...

Cordeaux îşi plecă ochii, vădit jenat de atmosfera ce se crease.

Apoi, deChair Se întoarse încet şi spuse:

– Vorbea cu mine, sper că s-a înţeles. De fapt, cred că nimic legat de meseria noastră nu ne-a stricat masa. Îl privi calm şi continuă: Din păcate, mintea ta nu poate depăşi limitele stricte ale unei activităţi sexuale. Să fiu sincer, mi-a cam pierit pofta de mâncare.

Nimeni nu mai scoase un cuvânt.

Maxwell spuse, zâmbind:

– Suntem cam arţăgoşi în seara asta, nu credeţi? Am impresia că eşti nefericit din pricina comandantului care, nu ştiu cum naiba, a uitat să te decoreze pentru superbele tale calităţi de artilerist! Puţin noroc în plus, ar face cât zece medalii de-alea.

Mark deChair se ridică foarte încet, figura lui îngrijită şi demnă dominând careul.

– S-ar putea să ai dreptate, nu zic nu. Dar eu măcar mi-am folosit calităţile de artilerist omorând nemţi.

Faţa lui Maxwell îşi schimbă deodată culoarea.

– Ce dracu’ vrei să spui cu asta?

Mark deChair se îndreptă spre ieşire.

– Să mi te fereşti din cale, tunarule, altfel dai de dracu’ şi, crede-mă, ai să regreţi! Ecoul vorbelor lui deChair rămase multă vreme în aer după plecarea’ sa.

Maxwell spuse, şovăind:

– Nu ştiu, zău, ce-o fi în capul ăstuia!

Dar nimeni nu-l privea, sau asculta.

Barker nu participase la discuţia aceea încinsă, dar în mai puţin de-o oră ştia totul. Unul din stewarzi servise pe vapor în timp de pace şi

fusese pregătit cu conştiinciozitate de Barker pentru astfel de situaţii. De fapt, atunci când a lucrat ca ofiţer casier pe aceasta navă, Barker îşi crease o adevărată reţea de spionaj.

Coaforul vasului adunase o cantitate impresionantă de informaţii privitoare la pasagerele bogate, stewarzii mai versaţi trăgeau cu urechea pe la mese, în salonul de jocuri, suficient să prindă câte un cuvânt, ici-colo. Mai erau şi alţii cu astfel de îndeletniciri şi toate informaţiile curgeau către Barker.

În condiţiile *Benbeculei*, cu un echipaj pestriţ, cu marinari mai vechi, mai noi sau pur şi simplu cu rezervişti, îi venea tare greu lui Barker să mai ţeasă o reţea asemănătoare.

Şi, totuşi, încerca. Îi ura pe ofiţerii de carieră, pentru că în faţa lor se simţea inferior. Era motivul pentru care vestea altercaţiei dintre deChair şi Maxwell îl bucura nespus. Despre Lindsay nu ştia încă mare lucru. Îl simţea doar extrem de controlat şi, din câte auzise, era foarte competent, greu de păcălit, cu o voce aspră, dură, atunci când era nevoie.

Aspirantul de marină Kemp, pe care îl plasa la baza piramidei, era fiul unui ofiţer superior. Barker considera că merită să stea cu ochii pe el. Orice legătură cu un ofiţer superior putea fi folositoare. Aspirantul, în sine, nu prezenta nici un interes. Destul de timid, chiar efeminat, atât cât să poţi avea dificultăţi în a-i stabili sexul. Îl eliminase pe Emerson, inginerul de bord. Un pensionar bătrân, gras şi tare plictisitor. Vorbea mai tot timpul despre nevasta lui din tinereţe, iar când începea să o descrie aşa cum arăta atunci, devenea de-a dreptul dezgustător.

Cu Maxwell era cu totul altceva. Goss lăsa să se înţeleagă că locotenentul avusese ceva necurat la dosar, dar Barker era convins că era vorba de cine ştie ce găinărie neînsemnată.

Vreo lipsă minoră în fondurile încredinţate, sau vreo încurcătură cu nevasta vreunui superior. „Mă rog, nimic de condamnat cu adevărat.” Dar, din ceea ce auzise şi văzuse stewardul, părea că Maxwell fusese implicat într-un accident serios.

L-ar fi tratat, totuşi, pe deChair cu mai mult respect, chiar dacă era ofiţer de carieră.

Mark deChair semăna leit cu mulţi dintre pasagerii pe care îi servea Barker în zilele bune, de pace. Superficial în aparenţă, enervant de relaxat, dar cu siguranţa şi aroganţa omului care se simte puternic. Pe scurt, nu era un tip cu care să glumeşti.

Se gândise de mai multe ori la Jupp, de fiecare dată îi părea rău că nu-l putea folosi cum ar fi vrut. Ca steward şef, având şi obligaţia de a-l servi pe comandant, acesta ar fi fost un pion cheie în partida pe care Barker voia s-o joace. Lucraseră de două ori împreună, pe vase diferite, şi ştia bine cum ar fi putut să-l facă pe om să-şi trădeze

crezul. Ar fi de-a dreptul periculos să forţezi nota.

Niciodată nu puteai bănui câte ştie un steward bătrân despre şeful lui. Barker era proprietarul unei pensiuni în Southampton şi a încă uneia în Liverpool. Binevoitorii puteau sugera că astfel de proprietăţi erau greu de achiziţionat de unul singur. Şi n-ar fi greşit de loc.

Unicul om de pe vas căruia Barker îi făcea confidenţe era Goss. Nu pentru că l-ar fi apreciat cine ştie ce, mai mult pentru posibilitatea manifestării instinctului său de superioritate. Goss nu încercase, niciodată, să-şi depăşească limitele. Era un lucru care îi oferea lui Barker linişte. Căldura, cerul plin de stele al Pacificului, magia orchestrei de pe vas, rochiile de seară atrăgătoare, smochingurile albe îl făceau pe Barker să se simtă în elementul său. O dată, sau de două ori, se simţi stânjenit la masa şefului de echipaj, în faţa evidentei lipse de rafinament a lui Goss.

Conştiincios, chiar meticulos în problemele de serviciu, Goss părea neputincios când era vorba să facă faţă la o masă cu oameni cât de cât civilizaţi. Barker înregistrase zâmbete discrete în timp ce Goss povestea, cu patos, cum ridicase ancora pe vreme de furtună, sau cum se bătuse cu patru docheri beţi într-un bar din Sydney, pe care-i trimisese cu pumnul său în lumea viselor. Era greu să-l cunoşti cu adevărat. Şi mai greu să te împrieteneşti cu el. Dar era secundul navei şi, în ochii lui Barker, rămânea ofiţerul cu cea mai mare experienţă din echipaj.

După terminarea războiului, indiferent dacă va evolua sau nu, Goss va primi, cu siguranţă, comanda unui vas. Cu vechimea sa, plus experienţa de război, Goss nu putea fi ignorat de conducerea companiei. Şi, atunci, Barker va fi gata să facă ultimul pas în sus pe scară, dacă, bineînţeles, toate condiţiile vor fi îndeplinite.

Fără nici o ezitare, se hotărî să-l viziteze pe Goss, chiar în acea seară.

Ştia că secundul era de cart după amiază şi, ca de obicei, va sta în cabina rezervată în acest scop, departe de ochii celorlalţi, până aproape de ora de terminare a cartului. Proceda astfel nu doar pentru a descuraja pe eventualii curioşi, ci, pur şi simplu dintr-o atitudini neprietenoasă, asemenea unui director de muzeu pe care vizitatorii îl agasau din principiu.

Dacă restul navei fusese reamenajat de când se găsea în custodia Marinei militare, Goss a făcut tot ce-a putut să-şi menţină cabina aşa cum fusese pe vremea companiei. Şi a reuşit. Cabina sa era ca un muzeu, un fel de inventar al vieţii şi carierei lui.

Pereţii erau împodobiţi cu tot felul de fotografii ale navelor pe care a lucrat în lunga sa carieră. Poze cu diferite grupuri, mari şi mici, cu ofiţeri, proprietari, pasageri şi cu întâmplări din porturile pe unde a trecut. Drapelul alb-albastru al companiei era, bineînţeles, prezent pe

unul din pereţii cabinei, iar rafturile şi mobila veche erau încărcate cu poze înrămate.

Una dintre ele îl înfăţişa pe Goss, strângând mâna domnului Cairns. Cu câteva săptămâni înainte de începerea războiului, bătrânul director al companiei, a trecut în lumea celor drepţi. Ori de câte ori Barker intra în cabină, privirea îi era furată de acea poză deosebită. Eră singura data când îl vedea pe Goss zâmbind.

Goss ascultă fără emoţie deosebită obişnuitele scuze ale lui Barker, legate de neanunţata sa vizită. Ca o motivaţie a prezenţei sale, se apucă să îndruge ceva în legătură cu nu ştiu ce mărfuri care trebuiau să sosească a doua zi, şi-l întrebă pe secund dacă-l poate sprijini cu nişte oameni să ducă treaba la bun sfârşit.

Totul suna destul de nevinovat.

Barker îi studia trăsăturile dure, cu un deosebit interes metodic. Secundul era instalat într-unui din fotoliile mari, de piele, haina îi era agăţată îngrijit pe un cuier, în spatele uşii, chipiul şi binoclul la îndemână, pe masă. Dar, aşa cum arăta în cămaşa aceea mototolită, fără guler, cravată şi cu perechea de botoşei vechi de când lumea, se încadra perfect printre relicvele care-l înconjurau. Dacă Barker ar fi fost înzestrat de natură cu un dram de sensibilitate, înfăţişarea lui Goss i-ar fi stârnit, cu siguranţă, înduioşarea sau chiar milă. Încercă însă un sentiment de curiozitate. Goss, marinarul de neînfrânt, arăta îmbătrânit, obosit, îngrozitor de singur.

Goss spuse într-un târziu:

– Asta e tot?

– Desigur. Barker se învârtea în jurul scaun sprijinindu-se cu mâinile de masă, ori de câte ori nava se balansa ca o copaie.

– Apropo, am auzit ceva despre Maxwell. A fost implicat într-un accident sau aşa ceva. Barker făcu o pauză tactică şi apoi continuă: deChair a pomenit ceva la masă, despre chestia asta. Păcat că n-ai fost să–l asculţi.

– Accident? Ce fel de accident?

Barker încercă să lase impresia că tratează chestiunea dezinteresat.

– O fi împuşcat pe vreun amărât, din greşeală.

– Probabil, îngână Goss.

Barker fu surprins de indiferenţa afişată de Goss. Acesta, aşezat pe scaun, privea în gol, plictisit, bătând cu piciorul un ritm de el ştiut, semn evident că ar fi dorit să fie lăsat singur. Nu mai suporta prezenţa lui Barker. –

– Am crezut că poate te interesează problema – încercă Barker să se justifice.

Goss spuse încet:

– Ştii, Henry, tocmai mă gândeam – dădu din cap şi privi spre poza

cu pricina – mă gândeam la domnul Cairns. Era un proprietar bun. Destul de dur, susţineau unii, şi îndrăznesc să spun că era la curent cu tot ce se întâmpla în companie. Se pricepea şi la afaceri, cunoştea pe fiecare subordonat în parte. Pe fiecare, până şi pe aspiranţii de marină temporari. Acum însă s-a dus şi parcă fără el nici compania nu mai există.

Barker îngheţă.

– Dar după război se vor acorda în mod sigur compensaţii, nu? Vreau să spun că guvernul nu poate doar să rechiziţioneze navele, să le folosească, să le ia viaţa şi să nu recompenseze cu nimic compania!

Goss se ridică atât de brusc încât fu gata să lovească lampa din tavan.

– Chiar dacă vom câştiga războiul, aşa cum îi văd eu p-ăştia de pe vas lucrurile nu vor fi ca înainte. Locul domnului Cairns a fost luat de nepotul lui. Un puşti cu nasul pe sus, care s-a instalat, comod, într-un birou la Londra, în loc să stea acolo unde-i sunt vapoarele. L-am avut la bord în ultima cursă pe care am făcut-o în vreme de pace. Figura i se înăspri. Tot timpul numai gin şi cocteiluri. Atât ştia. Cunoşti genul.

Barker înghiţi prelung. Ştia. Aşa gândea şi el.

Goss începu să îngâne ceva, de parcă s-ar fi aflat singur în cabină.

– Mi s-a promis că voi lua comanda unei nave. Mi s-a promis, înţelegi? Aş fi avut-o pe bătrâna *Becky* pân-acum, dacă n-ar fi fost blestematul asta de război.

Era o ură în vocea lui Goss care-l făcu pe Barker să se bâlbâie.

– Bi... bine, eu mă duc, atunci. Gândeşte-te pentru mâine, poate poţi să m-ajuţi. Părăsi cabina, în timp ce Goss rămase cu ochii aţintiţi la fotografia sa preferată.

Nici nu se închise bine uşa şi Goss scoase din buzunar o cheiţă pe care, după o scurtă ezitare, o introduse într-un dulăpior de deasupra biroului său. Înăuntru, strălucea de sub o manta de protecţie şapca de căpitan, împodobită cu tradiţionalele frunze de stejar, cusute de mână de un ceaprazar evreu în Liverpool.

După ce închise dulăpiorul, se aruncă în scaun şi-şi cuprinse faţa între mâini.

– Aş fi fost căpitanul acestui vas acum... Mi-au promis...

Cuvintele rămăseseră atârnate între pereţii cabinei, ca un epitaf.

După mai bine de o săptămână, pe când *Benbecula* înainta la sud-est de zona de patrulare, s-a apropiat la mai puţin de o milă de celălalt crucişător auxiliar.

Chiar şi fără binoclu se putea vedea pitura proaspătă, semn că fusese, mai multă vreme, pacient al docurilor. Îşi permisese chiar să rămână o săptămână în plus după reparaţii, timp în care *Benbecula* îndura furtunile şi mările duşmănoase.

Lindsay stătea în scaunul său înalt a privea cum cealaltă navă

dispărea la orizont.

Emoţia care-l cuprinse, când dădu ordinul de a se îndepărta de nava de patrulare, se transformă în indignare, atunci când o lasă, undeva, în urmă, pentru că aceasta se îndrepta către locuri considerate de cei mai mulţi „ape limpezi”. Vântul era rece, dar parcă-şi mai pierduse din violenţă, astfel încât celor din cart le era mai uşor să spargă stratul de gheaţă de pe punte şi tunuri.

Lindsay se afundă în scaun, continuând să privească linia groasă şi cenuşie a orizontului. Lipsa de tangaj făcea ca înclinaţia navei să fie şi mai evidentă.

Orizontul se ridica deasupra hublourilor. asemenea unui deal cenuşiu fără de sfârşit în spatele său, Lindsay auzea vocea unui transmisionist, care se întreţinea liniştit cu Ritchie, scârţâitul monoton al cârmei şi pe Maxwell, venind tocmai din sala hărţilor. Cartul de după-amiază era pe sfârşite. Cerul la fel de cenuşiu şi mirosea a zăpadă.

Lindsay fusese el însuşi, destulă vreme, secund al unei nave, sub mai mulţi comandanţi. Nu putea însă înţelege lipsa de tragere de inimă a lui Goss pentru noul său rol. Secundul unei nave de război însemna, în primul rând, legătura între ofiţeri şi comandant, singurul om care putea şi-trebuia să unească toate sufletele de pe vas, într-o unitate strânsă, astfel încât să formeze o adevărată familie. Goss însă nu era în stare de aşa ceva Părea ca o uşă masivă, capitonată, care-l ţinea pe comandant departe şi ferit de viaţa de zi cu zi a echipajului.

Eficienţa sa în ale navei şi în organizarea internă nu putea fi pusă la îndoială. În cazul în care nu se va schimba, gândea Lindsay, zilele sale pe mare, în serviciul Marinei, erau numărate.

Maxwell ajunse lângă scaunul în care Lindsay rămăsese gânditor şi, jucându-se cu lanţul din jurul gâtului, întrebă scurt:

– Ce ziceţi domnule comandant, avem vreo şansă de permisie?

Lindsay urmărea cu atenţie expresia locotenentului.

– N-aş prea crede, măi tunarule! Două, trei pensule cu vopsea, două, trei puncte de sudură şi-o luăm din loc iar. Aşa văd eu...

„Se întâmplă ceva cu Maxwell ăsta!” gândi el. Fusese foarte liniştit în ultima vreme. Mult prea liniştit.

Maxwell continuă:

– În cazul ăsta... Se opri aici.

– Te nelinişteşte ceva, Maxwell? Spune-mi dacă a ceva ce te preocupă?

– Pe mine? Doamne fereşte! Dar degetele i se agăţară şi mai puternic de lanţul de la gât. Continuă: Nu, mă gândeam doar....Mă gândeam că nu mi-ar strica un curs de artilerie. Un curs mai avansat, bineînţeles. Nu prea ai ce învăţa pe nava asta.

Cuvintele-i erau destul de sacadate, dar Lindsay simţea că ele

fuseseră pregătite de multă vreme. Pândise momentul să i le spună.

– Dacă înţeleg bine, vrei ca eu să-ţi dau o recomandare, nu-i aşa?

Maxwell se legăna de pe un picior pe altul.

– Într-un fel, aş dori. Asta aşa e.

Lindsay îşi scoase pipa din gură.

Într-adevăr, nu era nimic interesant pentru Maxwell pe navă. Artilerist de modă veche, asistase, datorită timpului petrecut pe uscat, doar la instruirea unor copilandri, ce se făcea odată cu însăşi construcţia navelor de război. Acum, timpul presa, astea erau condiţiile. „Trebuie să mai fie totuşi ceva la mijloc”, îşi zise Lindsay. ”Poate adjunctul său, locotenentul Hunter?”. De puţin timp ofiţer, Hunter – în vreme de pace, proprietarul unui garaj la multe mile de mare – mânuia armamentul de parcă s-ar fi născut cu el în braţe. N-avea ceva mai bun de făcut sau, ca şi Fraser, aptitudinile spre tehnică îl ajutau să considere armamentul mai mult ca o provocare decât ca obstacol.

– Am să mă gândesc la ce mi-ai spus. Îţi promit. Dar nu crezi că, înainte de a mă apuca să fac recomandări, ar trebui să am un înlocuitor ca lumea?

Maxwell încuviinţă:

– Aveţi dreptate.

Ofiţerul de serviciu raportă:

– Vă rog să mă scuzaţi că vă-ntrerup, domnule comandant, dar tocmai am fost sunat de la tunul 6. Una din bărcile de salvare s-a desprins şi a luat-o razna, la pupa. Avea un ton dezinteresat. Încă puţin şi l-ar fi apucat nervii. Se gândea la o ceaşcă de ceai cu mult zahăr şi la un pui de somn până la cină.

Maxwell răspunse în locul lui Lindsay:

– E clar, spune-i locotenentului Aikman să se ocupe de toată afacerea asta.

Dar omul rămase cu telefonul în mină, privindu-l.

– Nu va putea. L-aţi trimis chiar dumneavoastră la camera hărţilor.

Maxwell dădu din cap, semn că-şi amintise.

– Da, ai dreptate. Şi continuă către Lindsay: L-am trimis să stabilească planul.

Lindsay se întoarse şi-i studie expresia. Maxwell nu-şi pierdea niciodată firea.

– Dar ce-i cu tânărul Kemp? L-am trimis să facă de veghe, îi prinde bine ca experienţă şi nici nu se mai plictiseşte de moarte citind corespondenţa navei.

– Am înţeles, mormăi Maxwell. Iar apoi răcni către marinar: Domnul Kemp se află sus. Transmite-i, din partea mea, să se ocupe de chestia asta. Să-şi ia şi nişte oameni să-l ajute. Apoi adăugă nervos: Da’ mişcă dracu’ odată!

Lindsay fu surprins de brusca iritare care-i cuprinse pe Maxwell. Poate că prezenţa lui să-l fi stârnit. De fapt, s-ar putea ca masca asta de echilibru şi autocontrol permanent să nu fie atât de puternică pe cât pare.

Se auzi în difuzor vocea răguşită a marinarului care-i transmitea ordinul.

– Ăştia vor să mă scoată din sărite! îşi dădea seama că tonul folosit fusese exagerat de brutal, nejustificat. Dă semnalul cu sifleea ca bordul babord să treacă la posturile de veghe. Iar de gradatul acela, care fuma în post, mă voi ocupa peste zece minute, e clar?

Marinarul răspunse rece, uşor scârbit.

– E clar, domnule.

Lindsay îşi aminti de Goss şi, în acel moment, decise: „Atitudinea lui Maxwell e primejdioasă, nu putea fi tolerată! Dar era treaba secundului să se ocupe de neregulile de pe vas, să le rezolve cum crede de cuviinţă”.

Când aspirantul de marină Kemp se îndreptă spre pupa, se întunecase de-a binelea. Cum bâjbâia de-a lungul balustradei, simţi stratul de gheaţă prin mănuşi şi regretă că nu se îmbrăcase mai gros, căci pelerina pe care o avea pe el nu reprezenta decât un firav obstacol în calea frigului.

Marea era de un cenuşiu închis, cu hule adânci, prin care nava lăsa dâre albe de spumă, care după numai câteva clipe, reveneau la culoarea lor mohorâtă.

Lângă tunul acoperit cu grijă, Swan îl aştepta pe Kemp, cu un picior sprijinit de partea inferioară a balustradei, uitându-se, resemnat, către pupa.

Kemp îl întrebă:

– Dar ceilalţi unde sunt?

Swan luă poziţia de drepţi şi-l privi în ochi. Era un bărbat masiv, ale cărui dimensiuni păreau şi mai accentuate de numărul mare de pulovere, de sub manta. Mai făcuse câteva reparaţii pe punte pe un frig asemănător, iar acum se pregătea să o ia de la cap.

Gâtul şi bărbia îl dureau, mai ales de când începuse să-şi lase barbă, frigul şi aerul umed punându-i la grea încercare nervii. Prezenţa lui Kemp nu-l făcu să mai uite suferinţa. Swan avea multă experienţă, căpătată în cei şapte ani petrecuţi pe mare şi ştia ce înseamnă suferinţa şi privaţiunea. Era unul dintre cei mai docili aspiranţi. Întotdeauna împăciuitor, nu se lua la harţă cu nimeni, căuta să facă pe mediatorul. Nici în căruţă, nici în teleguţă, pica, adesea, victimă răutăţilor superiorilor, că te-apuca şi mila Acum, însă, era tare pe poziţie, îl simţea pe Kemp dezorientat, neştiind ce avea de făcut.

Răspunse, puţin jenat:

– Trebuie să sosească şi ceilalţi, din clipă-n clipă. Aştepta să fie

întrerupt de Kemp, să nu mai termine propoziţia cu „domnule”.

Kemp îl întrebă, scuturându-şi mantaua:

– Poate-mi spui despre ce-i vorba, totuşi.

Masivul Swan îi arătă cu mâna, protejată de o mănuşă groasă, de piele, spre cea mai apropiată plută. Era susţinută la verticală de două piedici de lemn, în caz de urgenţă puţind fi lansată, la apă, în câteva clipe.

– Necazul cu bărcile astea e că sunt vopsite şi pe unde trebuie şi pe unde nu. Vreun idiot a aruncat vopsea şi peste saule, vopseaua s-a scorojit, şi din cauza climatului ăsta nenorocit, saulele s-au dus dracului.

Kemp aruncă o privire neîncrezătoare către pluta masivă, ce atârna, nevinovată, în faţa lor.

– Da’ cu îngheţul ăsta şi cu vopseaua aruncată din belşug, s-ar ţine bine chiar de s-ar răsturna o cazarmă întreagă peste ea, continuă Swan.

Doi marinari urcară pe scara de la pupa Când îi zări, Swan începu să răcnească:

– Pe unde dracu’ umblaţi, mă ? Înălţăm două blocuri de când stau aici şi mă congelez aşteptându-vă.

Primul marinar răspunse:

– Ofiţerul de cart mi-a făcut morală până acuma, că m-a prins fumând. Îi aruncă o privite lui Kemp Cu asta am pierdut vremea...

Swan aşteptă ca Kemp să intervină. Dar nimic. Tăcea chitic. Atunci continuă pe un ton imperativ:

– Rămâneţi aici. Să nu de-a dracu’ să vă mişcaţi din loc! Mă duc să caut nişte saule noi. Voi încercaţi să vedeţi ce mai e stricat, să înlocuim. M-aţi înţeles?

Nu făcu nici zece paşi şi unul din marinari comentă:

– Ce-are şi Hookey ăsta? I s-au înecat corăbiile? Al dracu’ mizerabil!

Kemp se sprijini cu ambele mâini de balustradă, vrând parcă să se concentreze asupra plutei ce le dădea bătăi de cap. Ştia bine că cei doi marinari, ca şi Swan de altfel, îl studiază, îi analizează reacţiile. Mai ştia că orice alt aspirant de marină, venit din lumea din care venea el, ar fi încercat să atace, mai mult ca o reacţie de autoapărare.

Ar fi câştigat din partea lor, dacă nu supunere, măcar un anumit respect. Avea din nou acelaşi sentiment. O neputinţă de a înfrunta situaţia, faptul că se afla acolo şi că, oricât şi-ar fi dorit să fie altfel, nu putea schimba mare lucru. Îşi amintea vocea puternică a tatălui său, care spunea: „Nu ştiu unde ai să ajungi! Eşti slab, n-ai tărie de caracter, n-ai nimic, nici viaţă în tine nu ai!”

Îi auzea pe unul din marinari trăncănind ceva, în spatele tunului de la pupa, în timp ce aprindea un chibrit.

Dacă Kemp nu voia, sau nu era în stare să facă ceva, erau chiar

bucuroşi să aştepte până se întorcea Swan.

Cei doi vorbeau între ei:

– Ai auzit-o p-aia cu fochistul din Scapa? În loc să vadă de boilerul unui amiral, l-au găsit înfundat într-un pat cu o oaie...!

Cealaltă voce răspunse:

– Nu cred, să mă tai! Îţi baţi joc de mine.

– E-adevărat, să mor eu dacă nu îi plăcea să se joace cu blana ei! Vorbea mai tare, ştiind că aspirantul ascultă. Când şefu' i-a cerut explicaţii, a răspuns că nu şi-a dat seama că era o oaie. Cum şefu' nu era de azi, de ieri, în Scapa, nu ştiu cum făcu de-şi dădu seama că era o Wren, învelită într-o haină de blană. Să mori de râs, ce zici? Ţi-ar fi plăcut şi ţie o oaie d-asta, hă?

Kemp se apropie de ei.

– Nu credeţi că ajunge? Nu v-aţi săturat? Cei doi îl priviră miraţi. Mai bine apucaţi-vă de treabă.

– Nu prea se vede nimic în întunericul ăsta, zău – răspunse unul din marinari, în zeflemea.

Kemp simţea cum i se urcă sângele în cap. Încercă acelaşi sentiment ca atunci când Dancy îl supusese unui întreg interogatoriu în legătură cu tatăl lui. Era la fel, întotdeauna!

Agasat de nesimţirea celor doi, îl înşfăcă de mânecă pe cel mai apropiat şi-l trase până lângă plută.

– Treaba asta o poţi face şi pe întuneric. Pune mâna pe saule şi vezi care sunt putrezite şi care nu. Nu trebuie să ai reflectoare să faci asta!

Îl apucă şi pe celălalt de mânecă, îl trase până lângă plută şi-i zise:

– Şi tu, pune mâna şi dă gheaţa la o parte! Ori vrei şi tu reflectoare? Swan n-o să poată schimba saulele dacă toată pluta e acoperită cu gheaţă.

În spatele său, unul din marinari făcu un gest obscen, în vreme ce el reveni lângă balustradă.

Kemp tremura, nu se putea controla, atât din cauza frigului cât şi pentru că era conştient de neputinţa sa de a-şi juca rolul, de a-şi păstra demnitatea. Singurul copil la părinţi, fusese obişnuit să respecte şi să adopte punctul de vedere al tatălui. De mic era aşa. Tradiţia, casa plină de tablouri şi amintiri din Marina militară îl făcuseră să înţeleagă dorinţa tatălui, ambiţia lui, ca el, unicul fiu, să moştenească şi să ducă mai departe această tradiţie.

Poate că dacă şi-ar fi dat seama exact ce-şi doreşte, sau ar fi întâlnit pe cineva în stare să-l ajute şi să-l povăţuiască, alta ar fi fost poziţia părintelui său. La optsprezece ani, Kemp nu se decisese încă. Tot ce ştia cu adevărat era că nu dorea să-şi satisfacă serviciul militar, situaţie în care tatăl îi deveni aproape duşman.

Când a fost repartizat pe navă, şi-a dat scama că acesta avusese o mare contribuţie. Voia să-l modeleze. Să-i rotunjească colţurile prea

ascuţite. Începuse însă să creadă în posibilităţile lui. Ofiţerii erau atât de amestecaţi, atât de diferiţi de ceea ce cunoscuse el până atunci. Nu era într-atât de lipsit de experienţă să nu-şi dea seama cine îi putea deveni duşman şi cine nu, dar când voia să-i analizeze, toţi i se păreau la fel. Când se afla în mijlocul lor şi îi auzea vorbind, le vedea chipurile, îşi dădea seama cât de goi şi fără expresie erau, îndobitociţi de o disciplină absurdă, impusă, pe care o respectau, indiferent de convingeri.

Deodată, tresări, când îl văzu pe Swan că-i apare în faţă, cu un colac întreg de saule. Acesta şi începu să răcnească:

– Ce dracu' faceţi acolo bă, nătărăilor? Dă-te jos şi ia imediat o centură de salvare, mă ploşniţă idioată! Ce, eşti defect la minte, Biggs?

Nici nu termină de rostit numele, că în clipa următoare, celălalt marinar, urcat şi el pe plută, tăie o parâmă cu cuţitul pe care-l avea în mâna. Probabil degetele îi erau îngheţate, ori stratul de gheaţă de sub cizme îl făcu să-şi piardă echilibrul – nu puteai să-ţi dai seama exact ce se întâmplase – dar efectul fu fulgerător. Capătul parâmei, terminat cu un inel metalic, se răsuci brusc şi izbi cu puterea unui bici îngheţat faţa lui Biggs, care tocmai se chinuia să coboare pe punte.

Kemp privi înmărmurit cum acesta se balansează asemenea unui beţiv neajutorat şi plonjează în întuneric. Următoarea imagine fu aceea a mantalei care plutea în voia valurilor. Swan se repezi spre plută, dar era prea târziu. Bietul Biggs nu avusese timp nici măcar să ţipe.

Fu înghiţit de valuri aproape instantaneu.

Swan îl împinse pe Kemp de-o parte, bâjbâind, spre o centură de salvare mai la îndemână, lângă tunul din pupa. Dar velatura era îngheţată toată: Se repezi suspinând spre scară, urlând spre cel mai apropiat infanterist de marină care-i ieşi în cale.

Mâinile lui Kemp se încleştaseră pe balustradă, iar ochii rămăseseră fixaţi asupra locului în care marinarul fusese înghiţit de apă. De fapt, nici nu ştia exact unde să se uite. Unde să-l caute pe Biggs? Marea asista impasibilă la tragicul eveniment, Privirea-i bâjbâia prin întuneric, zări o baliză şi tresări la gândul că s-ar putea să fie corpul lui Biggs. Iluzie, însă.

Swan reveni la pupa şi spuse, răguşit:

– Lasă-l, trebuie să fie departe acum. Jos, jos de tot, săracul.

Celălalt marinar, care mai privea încă transfigurat, cu cuţitul în mână, urlă, deodată:

– Facem rondou! Cârma este banda!

Kemp privea şi nu-i venea să creadă. Nava se trezise parcă dintr-un somn adânc, înscriind lent o curbă largă. Aşa, deodată, Kemp mai spera că visează. Era un vis îngrozitor. Trebuia să fie vis!

Swan îi ţipă în ureche:

– Vor trebui să pornească motoarele. Altfel ne blocăm în gheaţa asta nenorocită.

În clipa următoare, un caporal se năpusti spre pupa, răcnind înfundat:

– Complimentele comandantului, domnule Kemp. Vă aşteaptă pe comandă. Îl privi pe Swan şi adăugă: Şi pe dumneata! Imediat!

Marinarul cu cuţitul în mână îngână, cu voce stinsă:

– N-a fost vina mea Hookey! Crede–mă, n-a fost!

Swan îl privi pe Kemp cu un dispreţ sălbatic. Răspunse:

– Ştiu. Te-ai supus doar ordinelor.

Kemp făcu eforturi să vorbească, să spună ceva, simţea nevoia să se dezvinovăţească.

– Îmi... Îmi pare rău, am încercat doar să...

Swan făcu un gest cu mâna.

– Să-i spui asta şi comandantului dom’le! O să fie al naibii de bucuros să te audă spunând că-ţi pare rău. Al naibii de bucuros va fi!

În tot drumul spre puntea de comandă, Kemp nu putu scoate un cuvânt. Figuri, împietrite îl fixară pe tot drumul. Nu conta ce se întâmplase cu adevărat. În ochii lor, el era condamnat. Liniştea aceea grea era ca un verdict irevocabil.

Ajunseră pe comandă şi auziră vocea lui Lindsay, foarte plată şi ştearsă, ca şi cum venea de departe:

– Încă cinci minute, timonier, şi-o aduci din nou la drum.

Se auzi apoi vocea lui Stannard:

– Dacă ar fi avut centură de salvare sau măcar o lampă în mână...

Lindsay se întoarse mormăind;

– Dar n-a avut! Apoi accentuă: Asta contează!

Stannard zări silueta lui Kemp în uşa deschisă a timoneriei şi dădu din umeri în semn de dispreţ. Se părea că nu mai rămăsese nimic de spus.

Când Lindsay apăru în pragul uşii, şeful de stat major îşi ridică ochii de pe hârtiile ce le avea în faţă.

– Odihneşte-ţi picioarele, comandante. Am de gând să te ţin mai mult de-un minut.

Lindsay se aşeză. După aerul rece din şalupă, atmosfera din biroul în care intrase era aproape tropicală. Se înserase de-a binelea, ferestrele erau camuflate, soba se înroşise de căldură, iar pe Lindsay îl apucă somnul.

Comandorul vorbea la telefon, pe un ton grav:

– Foarte bine, Flags. Aşa să fie, dacă spui tu. Ne soseşte un nou contingent la noapte. Ştiai, nu? Dă o raită prin magazie şi vezi cum stăm cu uniformele. Va trebui, totuşi, să-i îmbrăcăm, ce zici? Bine, e-n regulă, să trăieşti. Puse receptorul în furcă şi-i aruncă un zâmbet lui Lindsay. Nu poţi avea o clipă de linişte.

Cotrobăi prin dulap şi scoase două pahare şi o sticlă de whisky.

Lindsay se relaxa, un whisky era binevenit. Asculta cum vântul biciuia geamurile, iar alături, dactilografa se chinuia cu cine ştie ce raport.

De dimineaţă, pe când stătea pe aripa comenzii, căscând gura la nişte marinari care se hârjoneau pe teugă, a avut revelaţia unei privelişti grandioase: Scapa Flow i se înfăţişa cu măreţie şi demnitate înaintea ochilor. Zăpada se topise, nici nu mai ploua, în lumina puternică a dimineţii totul apărea ca o frumuseţe primitivă. Aerul rece, marea plumburie, insuliţele maronii. Parcă-şi cereau drepturile. Drepturile primului venit.

Whisky-ul era sec şi foarte bun.

Comandorul i se adresă:

– Nu te-am chemat până acum pentru că ştiam că ai destule pe cap. Oricum, am avut timp suficient să-ţi studiez raportul. Zâmbi şi, pentru o clipă, asprimea figurii sale dispăru. Ai procedat bine că ai atacat corsarul acela blestemat. Cu toate că a fost împotriva ordinelor primite. Să fiu sincer, şi eu aş fi procedat la fel.

Lindsay îl întrerupse:

– Aş fi preferat să termin cu el.

– Pot să-ţi spun că am avut norocul unor zile senine şi avioanele noastre de recunoaştere n-au stat degeaba. Corsarul vostru se află acum în Norvegia. Cred că. te interesează. E vorba de Nassau, şaptesprezece mii de tone, de construcţie recentă. Era obişnuit să

atace porturile de pe coasta de est a Africii. Le-a zăpăcit, zău aşa. Turnă din nou în pahare. Rapoartele serviciilor de informaţii zic c-ar fi fost transformat în corsar de curând Adăugă, eu o grimasă de nemulţumire: Şi, bineînţeles, domnii de la informaţii n-au binevoit să ne spună şi nouă decât acum câteva zile.

Lindsay dădu din cap, semn că înţelege situaţia. Se aşteptase ca Lovelace să-l critice, să-l condamne pentru dreptul pe care şi-l luase de a acţiona de capul lui. Dar acum îşi dădea seama că nu s-ar fi putut întâmpla aşa ceva.

După ce *Benbecula* a depăşit estacadele, au aşteptat disciplinaţi ordinele de legare la o geamandură liberă.

Nu-şi făceau probleme, căci rada era aproape părăsită.

Ofiţerul din barca pazei de coastă urcă la bord după corespondenţă şi raportul oficial al *Benbeculei*. I se adresă lui Lindsay:

– Multe din cuirasatele ce vegetau aici de destulă vreme au pornit, în sfârşit, spre Orientul îndepărtat. Altele au luat-o spre Mediterana. Vitrina, după cum vedeţi domnule comandant, e cam goală.

Deci, gândea Lindsay, chiar dacă *Benbecula* ar fi respectat ordinele şi ar fi aşteptat ajutor, în loc să atace singură, tot n-avea de unde să-l primească. „Nu vreau acte de eroism”, spusese Lovelace, la ultima lor întâlnire. Nu avuseseră încotro, au trebuit să le facă.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, acesta zise:

– Suntem destul de înghesuiţi, Lindsay. Treburile nu merg bine de loc în Mediterana şi, în plus, am avut şi destule pierderi în partea de vest. Îţi voi arăta pe hartă situaţia exactă, să ai o imagine clară. Devenise foarte grav. N-am făcut încă publică pierderea lui *Loch Glendhu*. Cu cât inamicul ştie mai puţin despre noi, cu atât e mai bine. Cred că îţi imaginezi că posturile de radio germane au şi bătut toba că au scufundat un crucişător greu. Poate sunt chiar convinşi de asta, dar eu cred că mai degrabă au vrut să ne testeze. Să ne vadă reacţia.

Lindsay se simţi deodată extenuat. Încordarea fără sfârşit, efortul continuu de a face din mâna de oameni pe care-i comanda o unitate de luptă adevărată, lăsaseră urme.

– N-aş zice că sunteţi foarte optimist, domnule comandor, spuse el.

Lovelace făcu o pauză, cu sticla de whisky în mână, deasupra paharului lui Lindsay, gata să toarne.

– Ştiam că voi, scoţienii, beţi, nu va încurcaţi. Bea, domnule ce ai în pahar, ce Dumnezeu! Adăugă, cu ochii aţintiţi asupra sticlei: Mare ghinion eu tipul acela care a căzut în apă... Şi, totuşi, ai avut. Noroc că s-a întâmplat doar atât. Cu oamenii pe care îi ai la dispoziţie, cu lipsa lor de pregătire, mă aşteptam ca pierderile să fie de zece ori mai mari.

– Asta cam aşa e... Bău whisky-ul încet, lăsându-l să-i ardă limba. Îi veni în minte chipul lui Kemp, cu faţa palidă, mâinile tremurând, atunci când îi relatase cele întâmplate cu Biggs. Îşi mai aminti de furia

lui Swan, revolta care-l apucase când îi spusese: „Domnul Kemp habar n-are de nimic, domnule comandant. Nici nu ştie pe ce lume trăieşte...”

Ca să ai habar de ceva, pe o navă, e nevoie de timp. Lindsay ştia asta prea bine. Şi tânărul Kemp avusese la dispoziţie foarte puţin timp. Îi mai lipsea însă, ceva, îi lipsea interesul.

Lovelace îl întrebă:

– Ce-ai făcut cu aspirantul acela?

– Nimic, domnule comandor. A fost un accident datorat mai mult ignoranţei marinarului decât lipsei de atenţie.

– Sunt sigur că nu va uita niciodată cele întâmplate! Lovelace era, aparent, satisfăcut de ce auzise. E-n regulă. Va trebui să i se dea de lucru serios. Să-i sfârâie călcâiele. Dacă l-aş transfera în altă parte, i-aş face mai mult rău. Îi aruncă o privire lui Lindsay, să-i vadă reacţia. Bineînţeles, va rămâne pe navă numai dacă dumneata nu vei dori să fie mutat.

– Nu, cred că e bine să rămână. Am să mă descurc eu cu el.

– Bine. Mai ales. că mă văd nevoit să-ţi iau nişte oameni. Pe Tobey, şeful de echipaj, şi alţi câţiva. Va trebui să întregesc efectivele unor nave pe care friţii le-au cam rărit. Îţi vei completa oamenii din cei ce sosesc la noapte. Au încă mintea limpede, căci vin direct din centrele de instrucţie.

Telefonul sună şi Lovelace ridică receptorul. Răspunse:

– Da, îl voi primi pe comandantul lui *Merlin* în trei minute. Spune-i să-şi încălzească niţel spatele la soba ta, până atunci.

Lindsay se ridică:

– Nici un ordin pentru mine, domnule comandor?

– În curând. Deocamdată, nimic.

Lovelace deveni din nou distant şi foarte oficial, plin de importanţă, în mijlocul problemelor.

– Am ordonat ofiţerului cu întreţinerea să facă tot ce poate, să vă dea tot sprijinul. Nava atelier va fi gata să vă ajute. Dacă vor fi probleme ce nu le veţi putea rezolva împreună, mă tem că va trebui să mai aşteptaţi. Şi, încă ceva. Mai mult de o săptămână nu vă pot acorda. Din câte am înţeles, aţi şi făcut plinul. În cazul ăsta vă puteţi permite să daţi câteva permisii.

Lindsay îşi luă chipiul în mână. Stomacul îi ardea ca focul după whisky-ul băut.

Era o chestiune de prioritate, iar *Benbecula* se afla în coada listei. O săptămână de pauză, de respiraţie. Şi, apoi, din nou în misiune de patrulare. Printre gheţuri. Oamenii vor fi iar supuşi frigului şi privaţiunilor, care nu vor face decât să le slăbească vigilenţa. Poate că echipajul de pe *Loch Glendhu* păţise ceva asemănător. Extenuaţi, învinşi de greutăţile întâmpinate în timpul patrulării, au neglijat cu

desăvârşire existenţa inamicului. Şi le-a fost fatal.

– Mulţumesc pentru băutură, domnule comandor.

Lovelace rânji, mulţumit.

– Plăcerea a fost de partea mea. Între atâtea necazuri, atâtea nereuşite raportate în fiecare zi, atunci când mai aud o veste bună, este un adevărat privilegiu. Lindsay părăsi biroul, trecu prin camera secretarei, unde aştepta liniştit cel ce urma să intre la şeful de stat major. Era comandantul lui *Merlin*, distrugătorul modern şi puternic, ancorat în vecinătatea *Benbeculei*. Inferior în grad lui Lindsay şi, totuşi, avea comanda unei nave mult mai serioase. Îl privi pe Lindsay cu o curiozitate pe care acesta n-o înţelese.

După ce trecu pe lângă el, nu i-a fost greu să-şi imagineze scena ce va urma.

Tânărul locotenent-comandor o va întreba, politicos, pe secretară, cine părăsise tocmai biroul comandorului? Aceasta îi va răspunde, bineînţeles. În mintea tânărului, lucrurile se vor limpezi. A fi comandantul unui crucişător auxiliar, ca *Benbecula*, şi a arăta cum arăta Lindsay, ceva era în neregulă. Ceva se întâmplase. Avea ceva la dosar!

Rămase nemişcat pe culoarul ce dădea spre ieşire. Îl apucase disperarea. „Să-i ia dracu'! Să-i ia dracu' pe toţi!"

– Ce faceţi, domnule comandant? Nu vă simţiţi bine?

Lindsay se întoarse şi dădu cu ochii de o tânără Wren, care-l privea nevinovată. Era înfofolita până peste urechi, iar picioarele îi erau ascunse de o pereche de cizme, nu tocmai elegante.

O fixă câteva clipe.

– Ba da, mulţumesc. Încercă să zâmbească, ca răspuns la îndoiala şi preocuparea din ochii ei. Sunt doar cam obosit. Atâta tot.

Fata îşi scoase chipiul şi lăsă părul să-i alunece pe spate.

– V-am văzut venind, azi dimineaţa. Continua să-l studieze. Am auzit cu toţii ce s-a întâmplat.

O uşă se deschise şi se închise la loc, cu zgomot. O altă Wren îşi făcuse apariţia. Era la fel de înfofolită. Se apropie şi-i înmână colegei un mănunchi de chei de contact. Eve Collins, noua venită, spuse:

– Îţi mulţumesc că m-ai schimbat aşa de devreme, Sue. Fii atentă la şosea. E numai gheaţă, toată.

Fata nu-i răspunse imediat, îl privea cu atenţie pe Lidsay.

Vă urez numai bine! Ai să faci şi tu în locul meu Eve, nu-i aşa? Apoi plecă, lăsând în urmă aerul rece pătruns pe uşa deschisă.

Eve Collins spuse:

– Sunt bucuroasă că v-aţi întors sănătos, domnule comandant.

Lindsay îşi aminti lumina farurilor care-i ura drum bun, maistrul semnalizator care înregistrase scena fără vreun comentariu.

– Unul din oamenii mei a descifrat mesajul, ştiai? A fost drăguţ din

partea dumitale să-mi urezi drum bun. Făcu o pauză. Mă întreb, ce-ai zice să am o sticlă cu ceva tare la mine? Îi înregistră surpriza şi adăugă: Poate mâncăm undeva, sau, mă rog...

Eve îşi puse chipiul şi răspunse, puţin jenată: îmi pare rău... tare rău, dar...

– Ai vreo întâlnire, nu-i aşa? De vreme ce colega dumitale te-a schimbat mai repede, trebuie că e planificată de mult.

– Cam aşa ceva. Aş putea totuşi să o amân.

– Nu, lasă, nu e cazul... Făcea eforturi să nu pară afectat. Să lase impresia că nu-i pasă. Nici nu-şi dădea seama de ce devenise totul atât de urgent, atât de important.

Uşa se deschise şi, în lumina coridorului, apăru un locotenent tânăr de aviaţie. Îşi scoase mănuşile în grabă şi spuse:

– Cred că-ţi trebuie o noapte întreagă să te schimbi, draga mea. Sunt cu o maşină afară. Te conduc eu, dar hai odată!

De-abia atunci dădu cu ochii de Lindsay şi continuă, jenat:

– Oh, vă rog să mă iertaţi. Am dat aşa buzna...

Eve făcu prezentările:

– Jack, fă cunoştinţă cu domnul comandor Lindsay. Se întoarse spre el şi zise, cu o voce nu prea entuziastă: Colegii lui Jack fac o petrecere în seara asta. O să se şi danseze. N-aţi dori să veniţi cu noi? Ar fi, oricum, o schimbare faţă de... Apoi, spre noul venit: Ce zici, Jack, nu e o idee bună?

– Sigur. De ce nu? Nu părea, însă, că e, într-adevăr, de acord.

Lindsay sesiză îndoiala din glasul tânărului locotenent şi replică:

– Trebuie să mă întorc pe navă. Mă aşteaptă cu toţii să le dau ultimele veşti. Vă mulţumesc, oricum. Distracţie plăcută!

În clipa următoare se trezi în stradă, în întuneric şi vântul rece făcu să-i dea lacrimile.

Pe coridor, spre ieşire, locotenentul nu putu să se abţină.

– Asta ce-a mai fost?

Eve îşi strânse fularul şi se încruntă

– Asta n-a fost nimic. Este un tip pe cinste, atâta tot.

Tânărul făcea eforturi să zâmbească.

– Şi mai e şi comandor pe deasupra! Dumnezeule, văd că ştii să acorzi priorităţi...

În stradă, Lindsay auzi râsul fetei şi zgomotul maşinii care demară imediat. „M-am purtat ca un idiot!”. Îi părea rău. Simţea o durere în coşul pieptului. Izbucni cu voce tare: „Eşti un idiot, un neghiob tâmpit, asta eşti, Lindsay!” Apoi mări pasul şi aruncă o privire spre locul unde *Benbecula* era legată la geamandură.

Lindsay lucra la birou, când Goss, urmat de Fraser, apărură în uşă.

– Luaţi loc, domnilor. E aproape douăsprezece. Putem bea ceva, nu?

Urmărea figura osoasă a lui Goss, în timp ce acesta îşi alegea un

scaun şi constată că ridurile din jurul gurii şl ochilor se accentuaseră. Toţi trăiseră clipe grele, în ultimul timp, dar se pare că Goss le resimţea mai puternic.

Comandorul Lovelace avusese dreptate cu planificarea reparaţiilor. „Mai mult de o săptămână nu vă pot acorda”.

Îi privi pe cei doi şi spuse, calm:

– Am primit noi ordine. Trebuie să fim pregătiţi de plecare în patruzeci şi opt de ore.

Fraser comentă:

– O săptămână şi o zi. Asta e tot ce ne-au dat. Ai dracu’ de generoşi!

Lindsay se întoarse spre Goss.

– Dumneata ce-mi poţi spune? Mai e mult de lucru?

Bietul Goss. Muncise pe brânci. Lindsay îl surprinsese de câteva ori certându-se şi luptând cu inginerii şi mecanicii de pe nava atelier, pe care îi urmărea pas cu pas, prin toate cotloanele *Benbeculei*, ca o cloşcă ce-şi protejează puii împotriva unor vulpi înfometate.

Dacă n-ar fi fost Fraser cu echipa lui, care au reparat tot ce se putea repara până să ajungă în radă, cine ştie cât ar fi durat acum? Găurile produse de obuze în cocă au fost astupate cu grijă, iar noul strat de pitură deasupra făcea ca numai un avizat să fie în stare să-şi dea seama de cele întâmplate.

La bord, remedierile au fost minore, într-atât de bine lucrase Fraser.

Când Jupp intră în cabină să servească băuturile, Goss spunea:

– Am făcut tot ce-am putut, domnule comandant. Reparaţiile sunt aproape gata. Măcelarii ăia de pe nava atelier mai mult au deranjat decât au reparat. Ar fi trebuit să mergem la Greenock sau Rosyth. Privi afară, prin hubloul cel mai apropiat, şi exclamă: Vremea se înrăutăţeşte! Ne-aşteaptă nişte zile...

Fraser nu se putu abţine:

– Eşti optimist ca o rază de soare, secundule! Lindsay interveni:

– Am impresia că vom fi pe mare de Crăciun. Observă cum cele spuse de el îi afecta diferit pe cei doi. De când se ştie, numai pe mare l-a prins Crăciunul. Dar asta nu conta acum. Cei mai mulţi din echipaj nu erau obişnuiţi cu astfel de sacrificii. Şi, după mizeria îndurată în timpul ultimei misiuni de patrulare, să-ţi mai petreci şi Crăciunul prin întinderile arctice, suna ca un dezastru final. Observă mirarea de pe faţa lui Goss în timp ce privea afară. Cerul era plin de nori albi. În cabină aerul se menţinea umed, din pricina încălzirii cu aburi. Frigul tăios te îmbia să rămâi înăuntru.

– Este absolut sigur, domnule comandant? întrebă Fraser, sperând într-un răspuns negativ.

Lindsay glumi:

– Stewardul şef îmi spune că aşa e.

Jupp, aplecându-se peste birou, cu tava în mână, i se adresă lui Lindsay, timid:

– Am văzut cu ochii mei curcanii ce ne au fost aduşi. Dom' Barker de-abia aşteaptă să se apuce de ei... Dădu din cap. Ăsta-i un semn clar că...

– Foarte clar! întări Fraser.

Goss părea că nu aude discuţia.

– Ne-aşteaptă din nou vreo misiune de patrulare?

– Nu. Lindsay ridică paharul. Mai la sud-vest decât „Uncle Item Victor". Dar asta rămâne între noi. Vă rog.

Goss se cutremură:

– Doamne, asta trebuie să fie pe lângă Groenlanda. Pe-acolo totul e îngheţat.

Nici unul din cei trei nu mai scoase o vorbă şi zgomotele de pe punte pătrundeau în cabină, asemenea unor martori indiscreţi la discuţia lor.

Lindsay îl studie pe Jupp, în vreme ce stewardul şef îi umplea din nou paharul, şi se întrebă dacă acesta observase că, în ultimul timp, începuse să bea mai mult ca de obicei. Ar fi trebuit să coboare de mai multe ori de pe navă. Să mai schimbe peisajul. Dar, în afară de două vizite oficiale la cartierul general din Kirkwall, a rămas acolo, pe punte, să urmărească pregătirile de plecare. Ştia că fusese prea multă vreme singur şi că asta nu ajuta la nimic. Mai ştia că trebuie să facă ceva, să rupă monotonia ce se instalase în viaţa sa de zi cu zi. Şi când se gândea că şi Crăciunul îl va petrece pe navă...

Acordase destule permisii oamenilor săi, dar, din păcate, toţi ajunseseră la concluzia că în Scapa, pur şi simplu, nu aveai ce face. În lipsă de distracţii organizate oficial, marinarii îşi ofereau singuri divertismente: beţii, bătăi, patrule ale poliţiei atacate şi altele de acest fel. Mulţi dintre cei aduşi în faţa lui, spre pedepsire, încercau să se dezvinovăţească. Le acorda circumstanţe atenuante, căci ştia că modul lor de comportare era consecinţa permanentei frustrări, a vieţii pe care o duceau. Ameninţarea că vor avea aceeaşi soartă ca a celor de pe *Loch Glendhu* se năruí odată cu pătrunderea în port. Urmele nu puteau fi şterse deodată. Erau martorii descărcării nervoase a unor oameni.

– Credeam că vom trage şi noi o petrecere înainte de plecare. Aşa, să ne ţină până la Crăciun, spuse, deodată, Lindsay.

Fraser îl privi curios.

– Timpul trece, oricum...

Dar Lindsay se uita la Goss.

– Totul depinde de dumneata, secundule. Dacă crezi că ai şi aşa prea multe pe cap, o lăsăm baltă, naibii.

Goss se agită în scaun.

– Am destule pe cap, domnule comandant. Accentua pe cuvintele lui Lindsay. Oricum, cine credeţi că o să vină?

Lindsay încercă să nu-şi schimbe tonul, mai ales că Fraser era cu ochii pe el.

– Cum cine? Ca de obicei. Cei de la bază, unii dintre oamenii care ne-au ajutat, cam aşa ceva...

– Şi eu cred că ar fi destul de greu. Oamenii secundului n-au terminat curăţenia, mai au destule lucruri de pus la punct. Şi, zău, cine o să vină pe nava asta? Mai ales că, de curând, a ancorat în apropiere un port-avion al dracului de mare şi zău...

Goss îl întrerupse şi se răsti la el, nervos:

– Atâta ştii să spui. Câte nave ca a noastră ai văzut la viaţa ta? Zi-mi, câte? Câteva picături din băutură îi săriră pe haină, dar nu observă. Portavion? O altă navă de război, ce mare scofală? Şi mai află, dragul meu, că cei mai mulţi sunt sătui, până peste cap, de astfel de nave.

Lindsay întrebă, liniştit:

– Aş vrea să ştiu dacă eşti pentru, secundule. Îl văzu pe Fraser coborând ochii, jenat.

Goss reveni repede la demnitatea sa obişnuită.

– Ce să zic... dacă dumneavoastră credeţi că., îi aruncă o privire lui Fraser. Da, sunt de acord, domnule comandant.

– S-a aranjat, deci. Las totul în grija dumitale. Două zile nu înseamnă prea mult, dar sunt sigur că te vei descurca.

Goss întinse paharul gol către Jupp.

– Să mă descurc? Se încruntă. Păi, domnule comandant, eu, cu mâinile şi capul meu, am organizat o recepţie în salonul cel mare, de s-a dus vestea. În vremurile bune, desigur. Un prinţ, cu toată suita, plus unii dintre cei mai bogaţi pasageri ai noştri au mâncat şi au băut până au crăpat! O să le-arătăm noi de ce suntem în stare. Se ridică în picioare, cuprins de un entuziasm molipsitor. Vă rog să mă scuzaţi acum, domnilor, cred c-am să mă duc să-l găsesc pe Barker. Vreau să discut cu el nişte chestii. Uită cu totul de misiunea lor viitoare. Auzi, „portavion”. Ce drac de portavion? Trebuie să fii nebun să vezi o dihanie d-asta. Nebun de legat! Părăsi cabina într-o viteză puţin obişnuită pentru el.

Fraser mai ceru un pahar, apoi spuse:

– Nu l-am văzut aşa, de ani de zile, domnule comandant! Nici nu vă daţi seama ce-aţi declanşat.

Lindsay zâmbi.

– Sper să ai dreptate, Fraser. Nava noastră avea nevoie de puţină viaţă. Ceva s-o mai trezească. Şi-o să începem cu petrecerea asta. E bine?

– E foarte bine, domnule comandant!

Lindsay n-a avut prea mult timp să se gândească la petrecerea proiectată. Până aproape de începerea ei, a fost prins cu tot felul de rapoarte şi urgenţe. S-a ocupat şi de pregătirea adaptărilor ce urmau a fi făcute, pentru mărirea vitezei navei, de alimentele proaspete şi muniţiile sosite la bord. Primise şi o nouă balenieră, ca să o înlocuiască pe cea veche, distrusă de un obuz. Curcanii promişi sosiră şi ei şi luară imediat drumul camerei frigorifice, prin grija oamenilor lui Barker. În sfârşit, mai erau şi marinarii nou veniţi la bord, care-i înlocuiau pe cei ce au fost nevoiţi să părăsească nava, prin bunăvoinţa lui Lovelace.

Întreg echipajul urmărea cu atenţie pe fiecare membru nou. Oameni pentru care *Benbecula* reprezentase prima navă, cei mai mulţi veniţi direct din centrele de instrucţie, îi priveau, acum, ca nişte marinari încercaţi, pe noii veniţi, cu un sentiment curios de superioritate şi mulţumire. Lindsay îi vedea şi el de pe puntea de comandă. Mantalele şi măştile de gaz nou-nouţe, părul tuns regulamentar, aerul de confuzie totală îi făceau uşor de recunoscut.

Îl auzi pe Archer, ajutorul şefului de echipaj, răstindu-se la ei:

– Haideţi, aşa, săriţi odată! Ce-aşteptaţi mă, ziua de mâine? Aliniaţi-vă până vă repartizez. Mai repede!

Archer parcă mai crescuse în lăţime, de când Tobey, fostul şef de echipaj, plecase pe o altă navă. Iar în ce priveşte puterile ce i le dădea postul, le folosea din plin.

Un recrut deschise gura şi spuse, timid:

– Credeam că venim pe o navă de război, dom’le maistru, nu o...

N-apucă să termine şi Archer răcni la el

– Ăsta e un crucişător auxiliar, bă deşteptule! Orice nenorocit se poate descurca pe o navă de luptă. Pe asta însă e nevoie de marinari adevăraţi. M-aţi înţeles?

Se întoarse să plece şi-şi mai aminti ceva:

– Şi eu nu sunt dom’ maistru! Eu sunt şeful de echipaj. Să nu dea dracu’ să uitaţi asta!

Micuţul recrut încercă să se ascundă în spatele celorlalţi, dar glasul puternic a lui Archer îl urmări, ca un cal de mare:

– Şi să te mai tunzi, m-auzi, mă?

Se întunecase, când Goss veni în cabina lui Lindsay.

– Totul este gata şi lumea vă aşteaptă în careu, domnule comandant.

Goss purta o uniformă nouă şi, după cum mirosea, trebuie că făcuse o baie înainte şi se şi bărbierise.

Mai era ceva. Un fel de sfidare în ochii lui.

Când ajunseră, Lindsay rămase încremenit. Îi era greu să creadă că se află pe aceeaşi navă.

Totul strălucea, lumini colorate, în colţuri, aduceau aminte de un

pom de iarnă, cele două mese lungi erau pline cu sandvişuri, tartine de tot soiul, una mai ornată ca alta, încât îţi era greu să te hotărăşti cu ce a începe. Lindsay se gândi la buzunarul ofiţerilor când va veni momentul socotelilor. Stewarzii care serviseră pe navă înainte de război îşi puseseră jachetele de gală. În timp ce-l însoţea pe Goss spre locul ce-i era rezervat, zări şi trei stewarzi cu viori în mână şi unul aşezat la un pian, care, cu siguranţă, nu făcuse parte din peisajul navei până atunci.

Goss se întoarse şi-l întrebă mândru:

– Ei, ce ziceţi, domnule comandant?

Lindsay nu schiţă un gest.

– Asta nu seamănă a marină, secundule! Îl apucă apoi pe Goss de braţ. Pe cinstea mea că e minunat! Ştiam ca te vei descurca, dar chiar aşa...

Goss îl privi puţin nedumerit:

– Deci, vă place, domnule comandant?

Barker apăru şi el şi spuse:

– Ca în vremurile bune, domnilor!

Goss nici nu-l privi măcar.

– Chiar vă place, domnule comandant?

– Îmi place. Foarte mult! Lindsay îl văzu pe Jupp venind spre ei cu o tavă plină cu pahare. Este exact de ce aveam nevoie acum. De ce avem cu toţii nevoie, de când cu războiul ăsta nenorocit! Şi ştia că spune asta din tot sufletul.

– Am auzit motorul unei bărci. Sosesc primii oaspeţi, strigă Goss, cât îl ţineau plămânii. Apoi aruncă o privire pe mese, să fie sigur că nimeni nu se atinsese de bunătăţi, până la venirea invitaţilor.

Fraser îl privi pe Goss cum pleacă să întâmpine oaspeţii şi-i spuse lui Lindsay:

– L-aţi făcut fericit, domnule comandant. Beau în sănătatea dumneavoastră. Ridică paharul. Aţi făcut un lucru nemaipomenit. Să trăiţi.

În câteva minute careul se umplu cu musafiri. După zarva de acolo, după hohotele de râs, după muzica celor trei care făceau totul să se autodepăşească, Lindsay îşi dădea seama că organizarea lui Goss fusese perfectă şi produsese o puternică impresie.

Ceea ce începuse mai mult în glumă se transformase într-un eveniment. Se simţea mândru că reuşise să reînvie tradiţia navei, s-o prelungească până în prezent.

Figuri noi apăreau în fiecare clipă. Strângeri de mână, bătăi amicale pe spate marcau prezenţa noului venit. Surorile medicale şi soţiile câtorva ofiţeri superiori contribuiau la colorarea atmosferei. Iar marea cantitate de băutură nu făcea decât să o accentueze.

Veniseră şi câteva fete din Wren, dar, printre ele, nu se număra

aceea pe care Lindsay ar fi dorit s-o vadă. Ştia că era în zadar să mai încerce acum să o aducă, cu toate că nu voia să plece din Scapa înainte de a o mai întâlni odată.

Ofiţerii lui păreau că se distrează de minune. Mark deChair, impecabil ca întotdeauna, cu uniforma sa albastră, se întreţinea cu două doamne.

Stannard şi sublocotenentul Cordeaux se întreceau în băutură, în timp ce Dancy discuta, grav, cu o soră blondă, despre ultimele cărţi pe care le citise, despre faptul că unui scriitor i s-ar oferi destule surse de inspiraţie dacă ar trăi pe o navă, ca ei.

– Trebuie să fie extraordinar să fii scriitor adevărat, puse ea, pe un ton răguşit.

Dancy o privi fix în ochi şi adăugă, plin de importanţă:

– Este în acelaşi timp şi o mare responsabilitate, nu crezi?

Până şi Emerson, bătrânul subofiţer mecanic ieşise din scorbură. În spatele lui, Lindsay o auzi pe sora cu care se întreţinea Dancy, întrebându-l pe acesta:

– Este subofiţer?

– Este. Şi încă unul din cei mai buni.

Goss patrula de colo-colo, cu ochii la respectarea celor mai mici amănunte, mulţumea pentru complimentele ce i se făceau, răspundea cu amabilitate tuturor întrebărilor.

Lindsay mai luă un pahar, încercând să-şi dea scama al câtelea era. Îl urmărea pe Goss, care se simţea minunat. Era pentru el cea mai bună ocazie să demonstreze calităţile lui şi ale bătrânei sale nave.

Jupp îi şopti lui Lindsay:

– Am fost anunţaţi, prin telefon, că va sosi în curând şi comandorul Lovelace, dom’le comandant.

Dar Lindsay privea peste el, spre uşă. Boase, doctorul, ura bun venit unui grup de întârziaţi, pe care îi conduse apoi la mese. Printre aceştia, Lindsay o recunoscu pe tânăra Wren, Eve Collins.

N-a fost sigur, la început. Fără fularul acela gros şi mantaua de ploaie, arăta cu totul altfel. Mult mai mică de statură decât şi-o amintea. Părul foarte scurt îi dădea o delicateţe aparte. O porni cu sufletul la gură spre locul unde se oprise Eve şi, când ajunse, Boase se simţi obligat să facă prezentările:

– Oh, iată-l şi pe comandantul nostru, domnişoară. Ea îi întinse mâna. Era gingaşă şi caldă.

– Da, ştiu. Ne cunoaştem.

– Sunt bucuros că ai reuşit să ajungi, până la urmă, spuse Lindsay.

Avea ochi căprui, mari. Îl studia, cu aceeaşi gravitate cu care o făcuse atunci când îl adusese cu maşina comandorului.

– Nava asta nu seamănă cu nici una din cele pe care le-am văzut. E minunată!

Lindsay îşi dădu seama că îi mai strânge încă mâna şi spuse timid:

– Uite, vine stewardul. Ia un pahar de pe tavă şi povesteşte-mi ce-ai mai făcut.

Ea îi zâmbi.

– N-am prea făcut cine ştie ce. Ridică paharul. Noroc!

Boase se retrăsese discret, în mulţime până ca Lindsay să bage de seamă.

– Îmi pare rău că m-am purtat ca un copil tâmpit, atunci, seara! Cine ştie ce-ai gândit despre mine... spuse Lindsay..

Îl întrerupse brusc:

– Arătai foarte obosit. Sfârşit chiar. Şi mie mi-a părut rău... că n-am putut dansa împreună, însă.

Lindsay privi în jur.

– L-ai adus şi pe el? Încercă un zâmbet. Părea un tip simpatic...

– Îl urai şi asta se vedea. Râse cu poftă. Dar nu e cu mine, sic! Se opri din râs. Era prietenul lui Bill. Un bun prieten de-al meu, care a murit nu de mult.

Ridică paharul spre o altă Wren, care era captivată de discuţia cu locotenentul Hunter.

– Ai grijă, Judy! Ştii cât de periculoşi sunt tinerii locotenenţi. Îşi schimbă din nou starea de spirit.

Lindsay o conducea spre holul mai retras, de lângă intrare.

– Mâine ridicăm ancora, cred că ştiai. Mă gândeam la... prânzul pe care ţi-l propusesem...

Îl privi, preocupată.

– Am uitat să-ţi spun că am fost înrolată

– Înrolată? Cuvântul îl lovi pe Lindsay ca un trăsnet.

– Îmi doream de mult să ajung la un curs de specializare în transmisii. Aş fi putut s-o fac de la început, dar, cum aveam carnet de conducere, înţelegi ...

Lindsay nu înţelegea. Îi era clar, în acel moment, că n-avea s-o piardă, înainte chiar de a o descoperi.

– Carnet de... ce carnet? Lindsay se bâlbâia.

– Da... având carnet de conducere, au preferat să mă folosească şofer. Asta-i tot. Îl prinse de braţ. Încep să mă clatin... Şi, cum spuneam, mi-a venit, ordin de înrolare în cadrele active ale Marinei. Făcu o pauză. Voi pleca în Canada.

– Mă bucur pentru tine, spuse Lindsay, privind în uită parte.

– Nu, nu te bucuri. Nici eu nu mă mai bucur. Acum. Rămase cu mâna pe mâneca hainei lui.

Canada... Nici măcar nu va putea s-o viziteze. Îi părea rău că nu se stăpânise şi lăsase să i se vadă dezamăgirea. Nu era vina ei. Nu era vina nimănui.

– Doar n-ai venit aici să te întristezi, nu? Hai să-ţi prezint oamenii

mei.

– Nu prea pot să rămân mult. Mă voi îmbarca ia noapte. Va trebui să ajungem un convoi tocmai la Liverpool. Nu schiţă nici un zâmbet. Groaznic, nu-i aşa?

– Da. Simţea nevoia s-o ia în braţe, să fugă cu ea, departe, să nu-i mai găsească nimeni. Ai să-mi lipseşti. Tare mult...

Îl fixă câteva clipe.

– Chiar simţi asta?

Capul lucios a lui Maxwell se desprinse din mulţime şi se apropie de comandant.

Vă rog să mă iertaţi că vă deranjez, domnule comandant, dar a sosit comandorul Lovelace. Îi aruncă o privire fetei. Apoi continuă. Şi nu e singur. E însoţit de o persoană foarte importantă.

– Transmite-i că vin îndată. În timp ce Maxwell se grăbea spre noii veniţi, Lindsay spuse:

– N-ai să părăseşti nava fără să ne luăm rămas bun. Îmi promiţi?

Eve dădu din cap.

– Sigur că-ţi promit. Până atunci, mă voi întreţine cu simpaticul vostru doctor.

Lindsay îşi croi cu greu drum prin mulţime spre locul unde stăteau Lovelace şi Maxwell. Când dădu cu ochii de el, comandorul zâmbi.

– Ah, Lindsay, aş dori să-ţi prezint pe domnul comodor Kemp.

Comodorul, un tip îndesat, spuse în loc de bună seara:

– Petrecere în toată legea. Parcă n-am fi în război, domnilor.

Lovelace îl privea pe Lindsay rece.

– Ai făcut o treabă frumoasă, Lindsay!

Acesta, însă, nu-şi putea lua ochii de la Kemp. Era ceva agresiv în atitudinea comodorului. Ceva de netolerat. Ca şi cuvintele lui, de altfel.

– Aţi fost numit la baza noastră, domnule comodor? Acesta luă un pahar de pe tava unui steward şi îl privi pe Lindsay critic.

– Sunt aici pentru a coordona noua strategie, domnule. Nu prea e momentul acum să discutăm chestiuni profesionale, dar mă rog... Nici măcar nu zâmbi.

Pe Lindsay îl cuprinse deodată furia. „Cine dracu’ se crede idiotul ăsta gras?” Gândul îi zbură la Eve, la ultimele clipe care le-ar fi putut petrece împreună.,. Comodorul i se adresă:

– Pe unde naiba umblă fiul ăla al meu?

Era vorba de aspirantul Kemp. Trebuia să-şi imagineze.

– Nu prea am idee pe unde e acum. Ar însemna să ştiu, în fiecare moment, unde-mi sunt ofiţerii. Lucrul ăsta e cam greu.

– Veniţi domnule comodor, să vă prezint ceilalţi oaspeţi. Domnul comandant Lindsay n o să se deranjeze pentru un aspirant, nu-i aşa? spuse Lovelace, pe un ton tensionat.

Kemp îl privea cu aceiaşi ochi inexpresivi.

– Vreau să-l văd. Nu înţelegi?

A– –m să trimit după el, îndată.

De fapt asta trebuia să facă de la început. Doar bătrânul Kemp bătuse atâta drum ca să-şi vadă fiul... Îl auzea pe comodor spunând:

– Idiotul! Când am auzit de ultima tâmpenie pe care a făcut-o, simţeam că explodez!

Lindsay se întoarse brusc din drum şi spuse:

– Sunteţi aici în misiune oficială sau ca oaspete, domnule comodor?

Kemp îl privi surprins.

– În calitate de oaspete, bineînţeles.

– În cazul ăsta, mi-aş permite să vă sugerez că ar fi bine să vă comportaţi în consecinţă. Se întoarse şi plecă, nelăsându-i lui Kemp timp de replică.

– Impertinent acest comandant.! Pe întoarse spre Lovelace. Pot să te asigur că vor fi nişte schimbări: pe-aici, când am să vin în control!

Lindsay se lovi de Jupp în graba sa spre uşă.

– Vă rog să mă iertaţi, dom'le comandant... dar să ştiţi că domnişoara a plecat... A fost chemată urgent la comandament. Am impresia că va pleca mai devreme... sau mă rog... nu ştiu... ceva în legătură cu plecarea, oricum. M-a rugat să vă dau asta. Îi înmână o foaie de hârtie împăturită.

Lindsay o deschise nervos. Era scrisă cu creionul.

Am fost chemată urgent. Ai grijă de tine. Ne vedem la Eden.

Eve.

Alergă pe puntea promenadă, unde aerul rece îi tăia respiraţia.

Timonierul îl zări şi i se adresă:

– Cu ce vă pot fi de folos, domnule comandant?

– Ultima şalupă care a plecat... O mai vezi? Dar noaptea era atât de neagră, încât nici vorbă de aşa ceva.

– Nu, domnule comandant. A plecat de vreo zece minute... acum e departe.

– Mulţumesc, să trăieşti!

Lindsay se întoarse în careu şi îl văzu pe comodorul Kemp discutând cu fiul său, într-un colţ.

Mai mulţi dintre invitaţi dădeau semne de plecare. Se apropie de Goss şi îi şopti la ureche:

– Mă găseşti în cabina mea, secundule. Preia comanda, te rog.

Goss îl privi cu uimire. Spuse, totuşi:

– Grozavă petrecere, domnule comandant!

O MICĂ GREŞEALĂ

Telefonul de la capătul cuşetei lui Lindsay se porni să sune şi acesta duse receptorul la ureche, fără a mai aprinde lampa de deasupra capului.

– Domnul comandant? Stannard părea surprins. Îşi imaginase probabil că Lindsay doarme mai adânc. E timpul să schimbăm de drum.

Lindsay îşi aduse ceasul în dreptul ochilor şi privi semnele fosforescente, lucind în întuneric. Ora patru dimineaţa. O nouă zi.

– Foarte bine. Ce mai e pe sus?

N-avea cum să se schimbe ceva doar în cele trei ore scurse de când părăsise puntea de comandă. După cum nu se prea schimbase nici în zilele şi săptămânile trecute de la momentul desprinderii lor de geamandura din Scapa Flow. Zece zile pentru a ajunge în zona de patrulare şi alte douăzeci pentru a parcurge liniile invizibile ale extremităţii acesteia, în timp ce marca făcea tot ce-i sta în putinţă să le transforme viaţa într-un calvar. Chiar şi acum, când asculta gâfâitul lui Stannard în telefon şi bufniturile surde ale valurilor în bordaj, revedea, parcă, trâmbele de apă ce se azvârleau peste puntea bocaporţilor prova, pentru a îngheţa apoi, transformându-se în adevăraţi bolovani, în vreme ce spuma învârtejită de vânt schimba suprastructura şi greementul în mase de sticlă brută. Pe punte, oamenii îngheţau până în măduva oaselor, alunecau şi înjurau în întuneric, în vreme ce manipulau ciocanele şi furtunurile cu apă caldă, ştiind că tot chinul lor va trebui luat de la capăt, în cel mult o oră.

Stannard răspunse:

– Vântul continuă să sufle de la nord-vest. Destul de tare. Poate că o să ne fie mai uşor atunci când ne vom întoarce şi vom pune capul în vânt.

– Bine. Ţine-mă la curent. Puse receptorul la loc şi lăsă capul pe pernă.

Curios modul acesta de a duce războiul. Milă după milă, care mai de care mai nenorocită. Distanţe pustii, pe mare violentă şi friguroasă. Auzi pe puntea de deasupra paşii marinarilor, zăngănitul înăbuşit al instalaţiei de guvernare, când Stannard a întors nava şi a înscris-o pe ramura cea mai de sud a patrulării. În momentul întoarcerii, poziţia *Benbeculei* – indicată de o mică cruce făcută de creionul lui Stannard pe hartă – era la aproape cinci sute de mile sud-vest de Islanda, iar la circa şapte sute şi cincizeci de mile în prelungirea drumului brăzdat de

prova navei se găsea temutul Cap Karewell al Groenlandei. După părerea lui Lindsay, asta nu mai era o zonă de patrulare. Era, de-a dreptul, o sălbăticie, un deşert îngheţat.

Mai aveau o zi până să intre în decembrie, după care trebuiau să mai rabde încă o lună întreagă ca să înceapă drumul spre casă, adică spre Scapa şi geamandurile ei înveşmântate în iarbă de mare.

Se suci în aşternut şi auzi sub pernă pilulele izbindu-se de sticluţa lor minusculă. Sunetul îi părea o dojană aspră şl încercă să nu-şi mai amintească de tonul rezervat cu care îl sfătuise Boase, atunci când i le înmânase: „Fiecare este suficientă să vă facă să dormiţi cel puţin patru ore. Somn adânc, gol de orice gând", somn pe care îl dorea cu disperare şi de care avea atâta nevoie. Somnul milostiv. Şi, totuşi, îi fusese teamă să ia fie chiar şi numai una din pilule. În caz că... Se suci pe cealaltă parte şi se gândi ce-ar fi să deschidă o altă sticlă de whisky? Tot degeaba! Nu mai putea continua în felul ăsta, se distrugea lent şi îşi dădea seama că devine, pe zi ce trece, o ameninţare pentru toţi cei care depindeau de el zi şi noapte.

Ori de câte ori se trântea pe cuşetă, chiar şi numai pentru câteva momente, coşmarul revenea cu o regularitate necruţătoare. Iar şi iar... Se trezea năduşit şi înfricoşat. Tremurând din toate mădularele şi conştient că este înfrânt.

Poate că dacă ar fi însoţit convoaiele totul ar fi fost altfel. S-ar fi preocupat de verificarea zilnică a vaselor aflate sub escortă, de manevrele executate cu grijă de către acele masive cargoboturi, care trebuiau să-şi menţină orbeşte viteza prin ceaţă sau noapte neagră, de frică să nu piardă contactul cu formaţia; de căutarea navelor rămase în urmă... Şi, apoi, poate... satisfacţia aproape triumfală de, a vedea, în sfârşit, cum fiecare dintre ele întră nevătămată în port, la adăpost.

Pe când aici, nu exista nimic din toate astea, lucru care afecta la fel de mult pe aproape fiecare om de la bord. Încordarea se transforma uşor în mânie. Cel care întârzie un minut la schimbarea cartului devine obiectul blestemelor celui care aşteaptă, exprimate eu vehemenţă şi cu ură caracteristică unui inamic. Lindsay încerca să sfărâme monotonia de moarte şi lipsa de confort vorbind zilnic echipajului prin intermediul noului sistem interfon. Din când în când, pleca de pe comandă ca să facă un rond, să treacă în revistă cât mai multe părţi ale navei, fără a-şi neglija celelalte îndatoriri, dar ştia bine că numai atât nu era de ajuns. Chiar şi podoabele din hârtie colorată, aranjate cam de timpuriu în careuri şi cabine, în aşteptarea sărbătorilor de iarnă, păreau a lua în derâdere eforturile lor de a rămâne sănătoşi la minte.

Clopoţelul telefonului îi răsună printre gânduri, ca o bubuitură de tun. Era din nou Stannard.

– Îmi pare rău că vă deranjez iar, domnule comandant. Accentul său de australian era mai pronunţat decât de obicei. La sud-est de noi se află un convoi, în marş în direcţie vest, care schimbă de drum acum. Postul nostru de transmisii face veghe radio continuă, aşa cum aţi ordonat.

– La ce distanţă e de noi?

– Cam la vreo cinci sute de mile. Stannard nu părea sigur de el.

– Altceva?

– Amiralitatea avertizează că un grup de şapte U-boturi, posibil chiar mai multe, a fost dirijat să ocupe poziţii pe drumul iniţial al convoiului.

– Bine. Continuaţi veghea radio. În receptor se auzi clichetul de închidere a circuitului.

Îşi repuse capul pe pernă, gândindu-se de câte ori auzise şi el astfel de avertismente, pe vremea când comanda pe *Vengeur*. Cu diferenţa că acum erau implicate mai multe submarine, mai mari şi mai bine organizate decât înainte. Îşi putea imagina cu ce strângere de inimă comandantul convoiului necunoscut şi cel al escortei examinează şi discută ultima informaţie. Să schimbe de drum. Să ia drum spre nord pentru a evita U-bolurile care-i aşteptau. În orice caz, se pierde o groaza de timp, dar, dacă au noroc, vasele ar putea fi salvate de la distrugere. Rareori submarinele îşi prelungesc eforturile prin căutări mult depărtate de rutele principale, obişnuite, ale convoaielor. De ce ar face-o, la urma urmei? Cifra mereu crescândă a procentului de scufundări evidenţia că eficacitatea lor era maximă.

Numai că, în Atlantic, nu poţi fi niciodată sigur, de nimic. Timpul şi distanţa, viteza şi vizibilitatea erau atât de diferite aci, faţă de calculul eficienţei, efectuat în confortabilele birouri de operaţii ale buncărelor Amiralităţii...

Aceasta nu constituia, însă, nici pe departe, o preocupare pentru *Benbecula*. Convoiul întâlnit, ca şi toţi cei care se aflau pe mare, la un moment dat, trebuia să se bazeze numai pe forţele proprii.

Închise ochii şi încercă să-şi alunge convoiul din minte. Dar oricât de tare s-ar fi căznit, tot nu putea înlătura un brusc sentiment de nelinişte. Bănuială sau instinct? Era imposibil de definit.

Aprinse lumina şi-şi repezi picioarele în afara cuşetei, bâjbâind cu gesturi automate după cizmele de vreme rea.

Nu l-a surprins ciocănitul lui Jupp la uşă, mutra amărâtă a acestuia, care-l căuta din ochi. Probabil că nici el nu putea dormi.

– Nu doriţi să gustaţi ceva, în chip de dejun timpuriu, dom’le comandant? Am pus să fac o ţâră de cafea. Ochii lui cântăriră rapid dezordinea din cuşetă.

Lindsay negă, din cap, în timp ce încerca să se ţină pe picioare, în contra balansului neregulat al navei.

– Cred că pentru moment mi-e de-ajuns o cafea.

Jupp dispăru, tot atât de fără zgomot precum intrase, şi reveni, după câteva minute, cu o cană cu cafea proaspătă.

– Pe-acolo, pe sus, suflă cam ai naibii vântul. Se uită cu vădită dezaprobare la puloverul mototolit şi pătat al lui Lindsay. Am să vă mai aduc nişte schimburi de la mine, din magazie.

Lindsay zâmbi.

– Lasă, altă dată.

Se răsuci pe călcâie când sună telefonul din nou.

– Domnul comandant? Vorbea Stannard. Postul de transmisii a primit, chiar acum, o radiogramă pentru noi. Strict secretă. L-am pus pe Aikman s-o descifreze fără întârziere.

Locotenentului Aikman, având la bord funcţia de ofiţer de priză, i s-a încredinţat şi îndatorirea suplimentară de a decodifica radiograme mai secrete şi, bineînţeles, numai plăcere nu i-a făcut când Stannard l-a scos din aşternutul cald al cuşetei.

Lindsay sorbi o gură de cafea şi apoi întrebă:

– Mai ai vreo ştire despre convoi?

Alte şase U-boturi au fost semnalate la sud de el. Le-am pus poziţiile pe hartă, aşa că puteţi avea o idee generală de situaţia convoiului.

– Bine ai făcut. În Stannard era mai multă stofă de marinar decât îşi imaginase la început.

Repuse receptorul la loc, iar Jupp îi zise:

– E de minune, dom’le comandant, cum de ştie Amiralitatea toate marafeturile astea.

Lindsay ridică din umeri.

– Tot nemţilor trebuie să le mulţumească! Amiralitatea interceptează radiogramele transmise de U-boturile aflate în larg către comandamentul lor naval din Germania şi apoi comunică aceste informaţii convoaielor, înţelegi?

– Nu prea. Jupp arăta nedumerit.

Lindsay se întinse după un şervet din apropiere şi îl înfăşură în jurul gâtului.

– Dacă un U-bot vede un convoi, comandantul lui trimite vestea, prin radio, în Germania. Nemţii de la Secţia de operaţii a lor dau şi ei o radiogramă la toate U-boturile din preajmă să se adune pe urmele convoiului, ca o haită de lupi.

Pe când îşi încheia vestonul, continua să se gândească la submarinele astea. Cel puţin şapte se aflau dispuse în drumul iniţial al convoiului. Acum, alte şase la sud de el. La un loc reprezentau o forţa formidabilă, dar, din fericire, mai era încă timp să fie evitate. Mulţumită operatorilor radio de la Amiralitate. Jupp îi înmână chipiul şi binoclul.

– Toate astea sunt prea mult pentru mine. Mă fac să mă simt îmbătrânit.

– Tu n-ai să fii niciodată bătrân – eşti ca nava noastră: reumatică, dar te poţi bizui pe ea.

Lindsay trecu pe lângă el şi ieşi. Mergând cu paşi grăbiţi spre comandă, tresări. Îşi dădu seama că era pentru prima dată când spusese o glumă de la… îşi alungă imaginea aceea din minte.

Lângă camera hărţilor făcu o pauză şi aruncă o privire înăuntru. Stannard se aplecase cu totul pe masa lui mare şi lucra cu îndemânare distanţierul şi paralelele. Făcu câteva notaţii apoi se îndreptă din şale. Dând cu ochii de Lindsay în pragul uşii, îi zise:

– Bună dimineaţa, domnule comandant. Deşi afară e tot aşa de întuneric ca în fundul unei cizme.

Lindsay se aplecă pe hartă şi studie puţin liniile subţiri şi relevmentele trasate. Stannard îi zise:

– Din câte îmi dau eu seama, convoiul a făcut o schimbare de drum cu adevărat drastica. Lovi harta cu distanţierul. Acum navighează aproape spre nord vest curat, şi-i dă bătaie.

– Ce ştim din toată povestea?

Lindsay înţelegea foarte bine ce dorea să facă comandantul convoiului. Se afla de mult dincolo de limita până la care putea beneficia de acoperire aeriană eficientă de la bazele din Anglia şi acum se abătuse mai spre nord, în speranţa de a ajunge în zona în care i-ar putea fi de ajutor avioanele de bombardament care patrulau din Islanda. Existau prea multe părţi de ocean în care avioanele nu puteau ajunge din pricina razei limitate de acţiune şi, deci, unde nu puteau executa patrulare şi atacuri antisubmarin. Cum ar fi, de exemplu, acea zonă vastă pe care îşi făcea *Benbecula* nesfârşita ei patrulare. Stannard zise:

– Am citit în registrul cu buletine informative, domnule comandant. Se pare că e un convoi rapid, către vest. Format numai din zece nave, dacă dăm crezare ultimei informaţii.

Uşa se deschise zgomotos şi Aikman, numai cu haina vătuită pe deasupra pijamalei, păşi peste prag

– Fir-ar a dracului de treabă, navigatorule! Nu laşi omul nici să închidă ochii! îl zări pe Lindsay. Oh, iertaţi-mă, domnule comandant.

Lindsay zâmbi.

– Te înţeleg foarte bine. Ce zice în radiogramă? Gândul lui era tot la convoi.

Aikman îşi trecu degetele prin părul zburlit.

– Trei nave grele nemţeşti au plecat din Tromso, domnule comandant. Ultima oară au fost; văzute navigând spre sud, pe lângă coasta norvegiană. Alte informaţii nu se cunosc încă. Îl privi pe Lindsay care îşi întoarse faţa spre el. Dau şi o listă cu desfăşurarea

forţelor noastre în zonă.

Lindsay luă în mână formularul cu radiograma descifrată şi transcrisă pe scurt şi o citi pe îndelete. S-ar putea să nu fie nimic. Dacă inamicul nu făcea altceva decât să-şi mute trei nave grele de luptă spre sud, la Kiel sau în Baltica, unde să le folosească împotriva forţelor sovietice? Ele au fost văzute, într-adevăr, în marş spre sud, dar asta putea fi foarte uşor o strălucită, cu intenţia de a înşela agenţii norvegieni care au transmis probabil ştirea la Amiralitate, la Londra. Sau, poate, vor să facă o nouă încercare de a forţa străpungerea, cu nave mai importante, în Atlantic.

Analiză informaţia privind desfăşurarea forţelor. Un divizion de crucişătoare era pe drum, plecat din Islanda, iar alte unităţi grele ieşiseră din Scapa Flow. Constată că citeşte din ce în ce mai repezit, pe măsură ce imaginea teatrului de luptă i se forma în minte. Aproape toate navele grele disponibile fuseseră dislocate pentru a preîntâmpina orice acţiune posibilă a celor trei nave germane. Îşi închipui cum arată geamandurile părăsite din Scapa. Mai mult ca sigur că, acum, rada părea de a dreptul pustie.

Se uită la Stannard.

– Prelucrează dumneata radiograma asta pe hartă, ia-ţi şi oameni de ajutor, iar eu o să stau pe puntea de comandă un timp, până ce auzim veşti noi.

Stannard arătă din cap că a înţeles şi ridică un telefon.

– Şeful de echipaj? Trimite-l la mine, pas alergător, pe maistrul cu navigaţia. Şi spune şi aspirantului Kemp că am repede nevoie de el. Lăsă grăbit telefonul în furcă şi căută, înfrigurat, prin teancul de hărţi, până ce găsi ceea ce-i trebuia şi trase afară, cu un mormăit de satisfacţie, o hartă, pe care o desfăşură pe masa mică de lângă perete. Uite aşa, o să pot pune situaţia şi din apele Norvegiei. Zâmbi larg şi adăugă: Sigur că nu ne priveşte îndeaproape, dar ne mai trece timpul cu asta.

Lindsay îl cântări lung din priviri.

– Te-ai gândit foarte bine. Numai nu te bizui prea mult pe partea asta, spuse la urmă.

Intrând în timonerie, Lindsay cugetă la informaţiile atât de grijuliu detaliate în ultima radiogramă. Ceea ce nu băgase însă de seamă Stannard era că, în afară de *Benbecula* şi alte două vase de patrulare din Strâmtoarea Danemarcei, nu mai exista aproape nici o altă navă la mai puţin de cinci sute de mile de convoi şi escorta lui.

Îl găsi pe Dancy stând în mijlocul comenzii, cu ochii fixaţi spre prova, privind prin geamul cu curăţitor rotativ. Nu se vedea prea bine prin sticla aceea groasă, dar conturul întunecat al teugei se profila pe şirurile de valuri cu creste albe, care veneau în întimpinarea navei. Dincolo de acestea, nu era decât beznă, nu se arăta nici măcar vreo

stea prin perdeaua groasă de nori.

Dancy luă poziţie de drepţi, când îl zări pe Lindsay aşezându-se în scaun, şi acesta i se adresă:

– Cum e gheaţa pe punte, sublocotenent?

– Cartul zero-patru a curăţat-o înainte a lua noi în primire, domnule comandant, răspunse Dancy. Dar se formează din nou, mai ales la pe postamentul tunului 2. Am să pun oamenii s-o cureţi peste vreo jumătate de oră. Ezită o clipă şi adăugă. Dacă permiteţi dumneavoastră.

Lindsay îl privi. Dancy devenise e mult mai sigur pe sine. Probabil pentru că lucra cu Stannard.

– Bine.

Câteva minute mai târziu, Stannard îşi făcu apariţia în timonerie, dar acum părea mai tulburat.

– Am pus toate datele pe hartă, domnule comandant. Îşi trecu mâna în răspăr pe barba nerasă. Dacă cei trei jupâni ar dori să dea o raită prin Atlantic, pe unde credeţi c-ar încerca?

Lindsay ridică din umeri.

– Sunt şi ei convinşi c-au fost văzuţi, aşa că n-or să mai piardă timpul căutând scăparea prin Strâmtoarea Danemarcei. În afară de problemele pe care le pun aisbergurile în derivă, se gândesc că vor avea de înfruntat şi o sumedenie de nave de patrulare ale noastre, care-i aşteaptă.

– Dacă ar cunoaşte realitatea! Zise Stannard, liniştit.

– Părerea mea e că ar încerca prin Grădina de Trandafiri.

– N-am înţeles, domnule comandant. Dancy părea uluit. Stannard înţelesese:

– Aşa-i poreclită zona dintre Islanda şi Insulele Feroe, copilaş neştiutor ce eşti.

Dancy răspunse, reţinut:

– Totuşi, o să le fie greu să se strecoare pe lângă navele noastre.

– Pe mai mult de patru sute de mile lăţime, sublocotenent? Lindsay îşi întoarse privirea. Să ştii că e o distanţă suficient de mare.

Se aranjă din nou în scaun şi aşteptă ca ceilalţi să plece la treburile lor. Nu avea chef de discuţii. Voia să fie lăsat să gândească şi să-şi explice, singur, de ce se simţea atât de neliniştit. Atât de implicat.

La prima vedere, optimismul lui Dancy era deplin justificat. De când cu pătrunderea executata de *Bismarck*, marina britanică se pregătise pentru o astfel de eventualitate. Numai că, în momentul de faţă, condiţiile erau nefavorabile: vizibilitatea – de-a dreptul descurajantă, acoperirea aeriană – foarte restrânsă, din aceleaşi motive. Nu era imposibil ca nemţilor să le reuşească încercarea. Dacă s-ar întâmpla aşa, către ce s-ar îndrepta? Spre sud ca să prăduiască convoaiele ce vin din zona Capului Bunei Speranţe, sau în continuare, spre vest, în

căutarea unor rezultate mai rapide?

Aikman intră în timonerie; ochii îi luceau uşor în lumina compasului.

– Încă o radiogramă, domnule comandant. Alte două U-boturi au fost semnalate la sud de convoi.

– Dă-mi-o mie! se răsti Stannard. O pun eu pe hartă.

Vocea lui Lindsay îl făcu să e oprească la uşă.

– Tot eşti acolo, navigatorule, pregăteşte–mi, cu ocazia asta, un drum şi o viteză, ca să interceptăm convoiul. Ezită o clipă, presimţind obiecţia nerostită a lui Stannard. Vreau să interceptăm convoiul numai dacă ajunge spre nord până la limita zonei noastre de patrulare;

– Imediat, domnule comandant, a răspuns Stannard.

– Doar n-o să vină ei tocmai până aici, domnule comandant, interveni Aikman.

– Dumneata n-ai veni dacă ai avea pe urme vreo cincisprezece U-boturi? îi replica Lindsay, privindu-l în faţă.

– Ba cred că da, admise Aikman, dând clin cap, amărât.

Undeva, sub puntea de comandă, un difuzor porni să spună, cu ton ascuţit: „Bucătarii să treacă la bucătărie. Cei din cartul de dimineaţă să ia dejunul.”

Lindsay îşi privi ceasul. Trecuseră aproape trei ore de când îl chemase Stannard la telefon să-i raporteze schimbarea de drum. Şi lui i se păruseră numai câteva minute.

Stannard se înapoie.

– Drumul de întâlnire ar fi la o sută de grade, domnule comandant. Cu viteza de cincisprezece noduri. Făcu o pauză şi continuă pe un ton care nu trăda nimic altceva decât interes profesional. Dacă îşi menţine drumul actual şi viteza, putem lua contact cu convoiul către ora douăzeci. Făcu un pas înapoi şi rămase aşa, cu faţa în umbră, aşteptând reacţia lui Lindsay. Apoi adăugă încet: Evident, am putea ieşi din zona noastră do patrulare pe la amiază, dacă doriţi să dăm goană de pe acum, domnule comandant.

Da. Se gândi la cele două linii subţiri trasate de Stannard pe hartă. Două linii convergente. Una pentru *Benbecula*, cealaltă pentru mâna aceea de vase disperate, dar preţioase. Drumul lor iniţial fusese interceptat de submarine inamice. Şi spre sud poarta le fusese închisă în acelaşi fel. Dar dacă îşi va continua drumul spre nord, iar navele grele ale nemţilor forţează trecerea prin liniile de patrulare, convoiul va avea nevoie de orice ajutor, oricât de mic. Zise:

– Foarte bine. Întoarce la drum unu–zero-zero. Când vei dori să iei viteză maximă, previne-l mai întâi pe şeful mecanic, dar avertizează de pe acum compartimentul maşinilor, ca să ştie la ce să se aştepte.

Sesiză brusca nelinişte printre cei din jurul său. Până acum, stătuseră cu toţii moţăind, legănaţi de mişcările regulate ale navei, aproape adormiţi şi amorţiţi de plictiseală. Într-o clipă, toată aceasta

atmosferă fusese schimbată de vorbele sale.

– Cârma stânga cincisprezece! Stannard se rezemă de repetitorul giro cu o mână, urmărind cum timonierul execută comanda de întoarcere.

Sub punţi, oamenii care intrau în cartul dinainte de amiază stăteau în şir, aşteptând să-şi primească gustarea de dimineaţă, cârnaţi şi omletă de ouă praf, ceai îndulcit şi marmeladă. Ei vor simţi, desigur, schimbarea bruscă de drum şi se vor agăţa de mese să nu cadă, până ce se termină întoarcerea. Ceilalţi se vor mulţumi să-i înjure pe ofiţerii de pe comandă care, în mod voit, după părerea lor, încercau să le strice micul dejun.

– Cârma zero! Stannard îşi aţintise ochii pe cadranul repetitorului giro. Drept aşa!

– Drept aşa! Cap compas zero-nouă-cinci.

Timonierul părea că-şi pierde respiraţia când nava se înclină în tangaj greoi după un val înalt.

– Ţine cap compas unu-zero-zero.

Stannard îşi ridică privirea auzind deasupra comenzii clinchetele uşoare, ca de zurgălăi. Spuma răvăşită şi purtată de vânt peste etrava înaltă formase ţurţuri de gheaţă pe greement şi pe comanda de artilerie.

Un telefon ţârâi şi Stannard răspunse.

– Da, domnule şef mecanic. Se uită la Lindsay. E pentru dumneavoastră.

Tonul lui Fraser părea a fi al unui om iritat.

– Ce-i toată chestia asta pe care o aud despre maximum de rotaţii, domnule comandant?

Lindsay se întoarse cu spatele către ceilalţi de pe puntea de comandă şi vorbi liniştit în telefon:

– S-ar putea ca un convoi să intre în zona noastră de patrulare.. Am fost informaţi că trei bandiţi au ieşit în larg, din Norvegia, şi o întreagă haită de U-boturi vine dinspre sud. Mă gândesc că prezenţa noastră are să-i înveselească un pic. Ofiţerul cu navigaţia îţi va povesti amănuntele. Am vrut ca mai întâi să ştii dumneata care-i situaţia.

– Am înţeles, domnule comandant, veni răspunsul după o pauză lungă. Sunaţi la telegraf când sunteţi gata de pornire. Vă dau tot ce pot.

Lindsay îi înmână telefonul lui Stannard şi îi zise:

– Mă duc sub punte. Am impresia că o să fie o zi lungă pentru noi.

Două ore mai târziu, Jupp stătea lângă masa lui Lindsay şi-l privea cu un aer grav, de aprobare. Comandantul se bărbierise, făcuse un duş şi-i permisese lui Jupp să-l înzestreze cu un pulover proaspăt spălat. Dar, ceea ce părea că-i face stewardul o evidentă plăcere, era faptul că Lindsay mâncase primul dejun complet, de la luarea

comenzii navei. Chiar şi el se simţea mai bine şi nu putea spune din ce motiv.

De pe punte se auzeau bocăniturile ciocanelor, care spărgeau gheaţa şi clinchetele făcute de armamentele tunurilor cărora li se verificau piesele, ca nu cumva mecanismele să fi îngheţat peste noapte. Pe punte era încă întuneric şi avea să rămână aşa mare parte a zilei. Pupa se ridica încet pe valurile care o urmăreau, în vreme ce prova se izbea în val şi vibra ca un tunet surd, aruncând în sus spuma, sub formă de fâşii zdrenţuite, înalte cât bigile de prova.

După o bătaie în uşă, maistrul Ritchie trecu pragul, ţinându-şi chipiul sub braţ. Şi el arăta mai odihnit şi mai luminos la faţă decât şi-l amintea Lindsay. Probabil că, asemenea lui, era înfometat de nevoia de a acţiona într-un fel, chiar dacă nu i-ar fi slujit decât la amăgirea durerii din adâncul sufletului.

– Bună dimineaţa, semnalizator. Ceva nou?

Ritchie scoase un carnet din buzunar.

– Nu cine ştie ce, dom'le comandant. Nu s-au mai semnalat alte U-boturi. Şi nici nu ni s-au mai transmis informaţii despre cele trei nave nemţeşti. Răsfoi prin carnet. Vreme rea în Strâmtoarea Danemarcei, aşa că toate avioanele de patrulare au rămas la aerodromuri.

– Lucru normal. Lindsay făcu semn lui Jupp să mai pună cafea.

Ritchie adăugă:

– Dar am primit noi informaţii despre convoi. Sunt zece vase şi trei nave de escortă.

– Numai trei?

– Se pare, dom'le comandant, că e vorba de un convoi rapid. Ritchie făcu o grimasă. Cea mai mare parte tancuri petroliere navigând cu balast şi două vase transportând personal la bord. Din câte am înţeles, unul din cele două are la bord fete din Wren. O echipă pentru cursul special de semnalizatori.

Lindsay rămase cu ochii pironiţi la el, cuprins de o răceală în tot corpul. Era mai mult decât o coincidenţă! Evident. Neliniştea aceea. Instinctul sâcâitor că ceva nu e în regulă. Ca într-un vis. Numai că, de data asta, era real.

– Dă-mi-l! Luă carnetul şi-şi trecu ochii pe scrisul rotund al lui Ritchie, ca şi cum ar fi vrut să descopere mai mult decât detaliile ce-i fuseseră raportate. Ritchie îl privea curios.

– Am auzit şi eu, dom'le comandant, că vor trimite nişte fete din Wren la cursuri în Canada. Şi mie mi-ar ii prins bine, acolo, un post de instructor la fete. Lindsay se ridică.

– Du-te înapoi pe comandă şi spune postului de radio-transmisii că am ordonat să facă veghi pe toate canalele. Orice – făcu o pauză, pironind cu privirea ochii lui Ritchie – orice aud ei, pe aceste canale, vreau să ştiu şi eu. Apoi, anunţă-l pe locotenentul Stannard ca vreau

să-l văd.

Ritchie părea că ar fi vrut să mai întrebe ceva, dar, când îşi ridică ochii, îl zări pe Jupp scuturând negativ din cap şi se hotărî să renunţe.

Jupp aşteptă să se închidă uşa în urma semnalizatorului şi întrebă:

– Să mai aduc cafea, dom'le comandant ? Văzând că Lindsay a rămas neclintit, privind în gol, adăugă, cu ton blând: Cred că fata-i în siguranţă, dom'le comandant. N-o să-şi rişte friţii pielea pentru un vas plin cu fete.

Lindsay se întoarse încet şi-l privi. Sărmanul Jupp, ce ştia el despre Atlantic? Zise liniştit:

– Am impresia că ai dreptate. Îţi mulţumesc.

Jupp se aştepta ca Lindsay să-i miră în cap pentru astfel de cuvinte şi se pregătise să îndure orice. Era hotărât să nu-l lase pe comandant să fie înghiţit de disperarea bruscă care i se citea pe figură. Dar faptul că Lindsay vorbise atât de liniştit era, oarecum, mai rău decât orice. Jupp fu adânc mişcat de această descoperire, după cum a fost şi foarte tulburat de neputinţa de a face ceva să-l ajute.

* * *

În biroul special, de sub puntea de navigaţie, locotenentul Philip Aikman încuie cu grijă codurile secrete în seif şi aruncă o privire scurtă imaginii sale din oglindă. Trecuse de treizeci de ani şi începuse să se îngrijoreze, din când în când, de rotunjimile ce se distingeau sub bărbie şi în talie. Îi plăcea să-şi îngrijească înfăţişarea, ori de câte ori avea posibilitatea, dar, aci şi cu *Benbecula* bălăngănindu-se ca un beţiv după fiecare val, nu-i era deloc uşor să facă exerciţii fizice în linişte şi să–şi transforme în sudoare excesul de greutate corporală, fără a se lăsa privit de ochi indiscreţi.

Spre deosebire de ceilalţi ofiţeri de la bord, Aikman se bucurase, sincer, că a fost ambarcat pe *Benbecula*. Nava nu era implicată în manevre complicate, de cooperare cu acţiunile flotei. Era destul de ferită de toate atacurile, cu excepţia câtorva ocazii rare, în care trebuia să facă faţă unor avioane sau U-boturi, ceea ce lui îi convenea de minune.

Îşi îmbrăcă haina vătuită şi-şi aranjă cu grijă chipiul peste părul blond, frumos pieptănat, puţin cam prea pe-o sprânceană, dar nu destul de mult ca să atragă vreo observaţie usturătoare din partea lui Goss.

În viaţa civilă, Aikman fusese şeful unei mici, dar prospere, agenţii de turism, pentru suburbiile Londrei. Vacanţe pentru familiile de mici-burghezi, la Brighton şi Torquay. Petreceri de sfârşit de săptămână, pentru cei mai puţin înstăriţi la Southend şi Selsey Bill. Nu existau multe variante la acest tipic şi numai rareori apărea cineva care să-i ceară sfatul în privinţa unei călătorii mai îndrăzneţe: Franţa

sau Italia, o croazieră spre insulele greceşti, sau vacanţe pe pantele de schi ale Elveţiei. Aikman cunoştea fiecare loc, de parcă l-ar fi vizitat el însuşi.

Nu avea studii complete, dar le suplinise, cu brio, prin capacitatea sa deosebită de a reţine detaliile şi prin maniere alese. Asculta, în tăcere, pe cei care veneau la agenţie să-şi aranjeze concediul şi, niciodată, nu-şi făcea simţită prezenţa mai mult decât era necesar, când dorea să obţină informaţii de la ei, atunci când aceştia se întorceau să-şi exprime satisfacţia sau nemulţumirea faţă de aranjamentele făcute de el.

În adâncul sufletului încă tânjea să facă şi el parte din lumea pe care alţii o cumpărau la agenţia lui. Acea lume ireală, de pe afişele multicolore, cu fete vesele care ţin în braţe imense mingi de plajă şi te îmbie să te duci la soare şi odihnă. Lumea vaselor albe de pasageri, ancorate în golfuri şi porturi scânteietoare, înconjurate de pitoreşti ambarcaţii băştinaşe şi – evident – alte fete zâmbitoare.

Când s-a declarat războiul, s-a prezentat voluntar la Marină, nici el nu ştia de ce. A folosit toate ocaziile de a găsi pe cineva să-l ajute să-şi atingă acest nou ţel, ambarcarea în Marina militară, iar când i-a surâs norocul, s-a agăţat de el cu amândouă mâinile. În timpul primelor luni, pe timpul „războiului ciudat"' – (cum i se spunea de către cei care nu-şi riscau pielea pe front - multe lucruri erau confuze, căci Marina militară din timp de pace se umflase şi luase proporţii. Din întâmplare, a dat peste un fost client, un comandor în rezervă, rechemat în activitate şi care, ca şi Marina, se îngrăşase grozav. Aikman îl flatase mereu, aşa că bătrânul s-a gândit să-l întrebe pe el întâi dacă nu i-ar conveni o slujbă în echipa de combatere a contrabandei, iar Aikman a primit cu entuziasm.

Avea un mare avantaj asupra ofiţerilor mai tineri, candidaţi la post şi, anume, experienţa vieţii din afara Marinei şi din afara băncilor şcolii. Fără să roşească măcar de minciunile declarate, şi-a completat formularele de înscriere, adăugind o listă de limbi străine pe care pretindea că le vorbeşte curent, împreună cu alta de limbi străine pe care le cunoaşte suficient. În realitate, el nu vorbea decât una, cea maternă, şi chiar asta cu unele limite. Dar, aşa cum spunea el, adeseori clienţilor, „toată lumea vorbeşte engleza". Încrederi asta, absolută, în forţele sale şi graba cu care acceptase noua însărcinare au reuşit, cumva, să-l scoată la liman. În prima parte a războiului, când naţiunile maritimi neutre erau mai numeroase decât cele beligerante, era mereu solicitat la bordul vaselor lor, pentru a se convinge a nu treceau la inamic, prin contrabandă, nici un fel de material. Spre propria-i surprindere, descoperea că, într-adevăr, toată lumea vorbea englezeşte, sau aproape toată lumea, iar, în cazul foarte rar, când interlocutorul se dovedea ignorant în tainele limbii

engleze, Aikman găsea vreun alt ofiţer sau steward de la bord care să-i poată da informaţia necesară, Până la urmă, s-a descurcat atât de bine, încât a căpătat cea de a doua tresă, de locotenent, încă înainte ca prima să se fi învechit de-a binelea.

Totuşi, când a fost transferat pe o navă transportoare de trupe şi, după aceea, pe *Benbecula*, Aikman a răsuflat uşurat. Ofiţerii de aici erau foarte diferiţi, dar oameni cumsecade şi numai câţiva, cum ar fi Maxwell, artileristul, şi Goss, comandantul secund, îi mai dădeau ceva bătăi de cap. Nu primise o altă însărcinare precisă la bord, în afară de ofiţer de priză, până ce noul comandant i-a încredinţat pe aceea de ofiţer cu cifrul, poziţie în care el devenea de neatins şi de neînlocuit. Se potrivea de minune aspiraţiilor sale.

Păşi peste pragul cabinei şi se crispă când vântul îl bufni şi-l împinse înapoi, pe puntea udă de oţel. În jurul navei, marea nu înceta să coboare, ca şi cum şi-ar lua avânt, pentru a se repezi, apoi, cu forţă în bordaj, aruncând apa înspumată peste parapet, aşa că el trebui să alerge pentru a ajunge la scara punţii de comandă fără a fi udat leoarcă.

Intră în camera hărţilor şi-şi scutură cu grijă chipiul, jos, aproape de podea. Stannard nu era acolo, pe cele două hărţi lucrau numai aspirantul Kemp şi Squire -, maistrul cu navigaţia.

Kemp era un om de familie bună, se vedea asta după tenul lui curat şi gura ce denota sensibilitate. Mai avea şi un tată într-o poziţie importantă, după cum aflase Aikman de la cineva, astfel că spera să găsească în el o treaptă de ridicare, dacă se va pricepe să manevreze cum trebuie. Spuse, într-o doară:

– Tocmai am descifrat ultima radiogramă strict secretă. Puse caietul pe hartă. Zice că două, repet două, din navele grele ale nemţilor au intrat în Skagerrak, aşa că aţi face bine să treceţi asta în jurnalul de bord.

Kemp îşi ridică faţa de pe hartă, cu ochii roşii de oboseală.

– Numai două din ele?

Aikman îi zâmbi cu greutate.

– E la mintea cocoşului că dacă două din ele s-au dus în bârlog, cel de-al treilea trebuie să le urmeze îndeaproape. Ridică din umeri. Şi, chiar de n-ar fi aşa, bănuiesc că flota metropolitană o să fie în stare să-i vină de hac unui singur amărât!

Kemp îi înmână caietul lui Squire;

– Fii bun şi trece-o dumneata în jurnal.

– Tot aşa i-am spus şi ofiţerului cu navigaţia. Aikman căscă să-şi rupă fălcile. Când m-a sculat din cârpe cu noaptea-n cap. Aşa că, asta e!

Se apropie de un hublou pătat de picuri de apă sărată şi privi în jos, la crestele înspumate ale valurilor. Trecuse de amiază şi, totuşi, cerul

era cenuşiu, ca o ceaţă de iarnă la Londra. Urmări cu privirea dârele lăsate de spumă pe sticlă, pe care gerul le transformă, curând, în mici viermi imobili.

– Urâtă vreme. Dar am văzut şi altele mai rele!

În spatele lui, Squire îşi ridica capul şi zâmbi larg. „Mincinos fudul. Să pară că e un bătrân lup de mare”, îşi plecă din nou capul şi luă creionul în mână. Squire fusese angajat în marina comercială, iar acum, când, oficial, aparţinea celei militare, era la fel de hotărât ca şi Aikman să-şi îmbunătăţească situaţia. Dar asemănarea dintre ei se oprea aci. Era un tip brunet, de douăzeci de ani, cu o figură drăguţă şi liniştită, asociată, mai degrabă, cu aceea a unui cercetător, decât cu a unui marinar. Muncise din greu şi câştigase invidiata slujbă de maistru cu navigaţia şi ajutor personal al lui Stannard, treaptă care aşa cum îi explicase australianul de nenumărate ori – iar putea aduce şi o tresă aurie pe mânecă, dacă va şti să deosebească pe care parte e unsă pâinea cu unt.

Făcu o pauză, ţinând creionul în aer. Se simţea mult prea obosit. Epuizat de frig şi de umezeala pe care trebuia să le înfrunte cu ocazia prea deselor sale ieşiri pe comandă. O luă din nou de la capăt.

Când Aikman se depărtă spre postul de radio transmisii, Squire spuse liniştit:

– Domnule aspirant, cele două nave ale nemţilor cum de pot fi acum în Skagerrak?

Kemp, care în acest timp rumegase în minte cele petrecute între el şi tatăl său la ultima discuţie furioasă, se întoarse şi-l întrebă obosit:

– De ce nu?

Squire îl privi îngândurat. Îi plăcea de Kemp, dar ca ofiţer nu făcea doi bani. Îi explică cu răbdare.

– Dacă azi noapte au plecat din Tromso trei nave, cum s-ar putea, oare, ca două dintre ele să ajungă atât de departe spre sud, aproape de Danemarca, într-un timp aşa de scurt? Puse creionul jos. Nu e posibil aşa ceva, domnule aspirant, decât dacă au prins, între timp, aripi.

Din afara camerei hărţilor se mai auzea vocea lui Aikman şi Squire îl îmboldi pe Kemp:

– Eu zic să vă duceţi să-i atrageţi atenţia. S-ar putea să fie ceva important.

– Ce să-mi spună? Aikman se întorsese şi le zâmbea cu multă siguranţă de sine.

Kemp lăsă ochii în jos, pe caietul cu radiograme.

– Maistrul susţine că navele alea n-avea cum să ajungă în strâmtoarea Skagerrak aşa de repede, domnule locotenent.

– Ce zici? Aikman continua să zâmbească. Nu vorbi prostii, băiatule. Se apropie de hartă. Dacă înălţimile lor, ăia de la Amiralitate, ne

informează că nemţii au ajuns acolo, cine suntem noi ca să le punem la îndoială spusele? Râse. Sau poate vreţi ca eu să transmit o radiogramă specială primului lord al Amiralităţii? În care să-i spun că domnul aspirant Kemp şi cu maistrul Squire, ajutor al ofiţerului cu navigaţia, sunt de părere că informaţia lui nu face doi bani?

– Ziceam doar că... încercă Kemp lăsând ochii în jos, dar Squire îl întrerupse.

– Eu cred că ar trebui ca dumneavoastră să verificaţi textul original al radiogramei, domnule locotenent.

– Nu zău? Aikman simţi că-l năpădeşte un început de alarmă. „Prea sunt ăştia îndrăzneţi, insistenţi!" Îşi pierdea stăpânirea de sine. Ştii ce, Squire? N-am nevoie de sfaturi de la alţii cum să-mi fac meseria.

– Am înţeles. Squire îi ocoli privirea rănit în simţăminte şi de-a dreptul mânios. „Ce dracu' se întâmplă cu Aikman?" Trase cu coada ochiului la figura încordată a lui Kemp. „Nici ăsta nu-i mai breaz. Ar fi trebuit să se pronunţe, să-şi îndeplinească sarcina pe care i-o trasase Stannard." Zise, cu încăpăţânare:

– Când s-o întoarce ofiţerul cu navigaţia, domnule locotenent, va trebui să-i raportez cazul.

– Da, da, s-o faci neapărat, Squire! Aikman îi fulgeră cu o privire nimicitoare. Şi eu am să-i povestesc câteva lucruri! Ieşi din camera hărţilor trântind uşa.

Kemp ridică din umeri.

– Na. Acum l-ai scos cu adevărat din sărite!

Squire nici nu întoarse capul să-l privească. Era prima oară când o făcuse de oaie. Auzi, să înfrunte un ofiţer! Trebuie că a înnebunit. Nici chiar Stannard nu va putea să-i anuleze notaţia rea din memoriul personal.

Chiar în clipa aceea, Stannard se afla lângă scaunul lui Lindsay, eu privirea fixată pe orizont şi pe panorama veşnic aceeaşi a valurilor înspumate. Zise:

– Ştiţi, domnule comandant, trebuie să vă raportez că e timpul să întoarcem. Chiar dacă punem la socoteală şi aproximaţia dată de navigaţia estimată şi tot ne aflăm cu mult dincolo de limita zonei noastre de patrulare.

Lindsay aprobă din cap. Stannard avea, desigur, dreptate. Întreaga dimineaţă şi-a petrecut-o stând sau plimbându-se de colo până colo pe puntea de comandă, care trosnea şi scârţâia din încheieturi, şi ascultase şirul aproape neîntrerupt de radiograme primite. Convoiul a mai făcut o întoarcere spre vest, probabil pentru că se convinseseră că U-boturile renunţaseră la urmărire. Patrulele americane de recunoaştere le transmiseseră mai multe semnalări de sloiuri şi aisberguri spre sud şi sud-est de capul Farewell. Orice comandant trebuie să fie pregătit ca, în apele astea, să evite de aproape astfel de

piedici. Răspunse:

– Ei, tot e bine, pentru că dacă s-ar fi întâmplat ceva, am fi putut să ajungem la timp şi să-i ajutăm. Justificarea suna tot atât de neconvingătoare pe cât era.

Aikman se prezentă pe comandă şi raportă:

Două nave inamice au fost văzute în apele lor proprii, domnule comandant. Despre cel de al treilea nu se spune nimic.

Stannard zâmbi satisfăcut.

– Şi cu asta, basta. Mă duc să stabilesc un nou drum.

Lindsay se uită la Dancy şi-i zise:

– Pune telegrafele la jumătate viteză.

Se înfundă în scaun şi-şi lăsă gândurile să zboare iar ia convoi şi la grupul de fete din Wren care, probabil, nici nu-şi dădeau seama de pericolul ce se apropia.

Observă că Aikman nu plecase de lângă el şi, când se întoarse, văzu că are faţa palidă, ca şi cum i-ar fi fost rău.

– Ce s-a întâmplat?

Aikman vorbi printre dinţi:

– S-a făcut o greşeală, domnule comandant. Nu mai are importanţă acum, pentru ea navele inamice au intrat în apele lor, la adăpost, dar…

– Ce fel de greşeală? întrebă Lindsay

– Azi dimineaţa am fost chemat aici şi mi s-a ordonat să descifrez prima radiogramă. Vorbea mecanic, ca şi cum îşi pierduse orice stăpânire asupra vocii. Eram obosit, pentru că am avut multă treabă în ultimul timp şi... am amestecat datele iniţiale despre navele inamice.

Lindsay strânse în pumni marginile scaunului.

– Ce-ai făcut?

– Domnule comandant, n-a fost decât o mică greşeală. O picătură de sudoare, apărută pe sub şapcă, i s-a prelins pe frunte. Cele trei nave nemţeşti au plecat din Tromso cu douăzeci şi opt de ore mai înainte decât am calculat eu.

Lindsay observă că Dancy îl priveşti de după repetitorul giro, cu faţa imobilă, ca o mască.

– Dar două dintre ele Sunt acum înapoi în apele lor. Lindsay se forţa să vorbească blând, ştiind că Aikman era pe punctul de a face o criză. Partea asta este reală?

– Absolut, domnule comandant.

Uşa alunecătoare din spatele timoneriei se deschise cu zgomot şi Stannard păşi, răstindu-se:

– Ape proprii, pe dracu! Au ajuns acum în Skagerrak, aşa se face că Squire şi-a dat seama că ăsta – Stannard arătă furios cu degetul spre umerii ţepeni ai lui Aikman – a bălmăjit descifrarea!

– Ia-o uşor, navigatorule! Lindsay se ridică din scaun, cu capul vâjâind de gânduri dezlănţuite. Cearta n-ajută nimănui!

Stannard se plimba furios pe comanda. Îi zise lui Aikman:

– Mă, ticălosule! De ce dracu ţi-a trebuit atâta timp să-ţi descoperi greşeala?

Aikman rămase calm, deşi buzele-i erau decolorate ca cenuşa.

– Ei şi, acum au ajuns înapoi la ai lor, aşa că ce mai faci atâta vâlvă?

Vocea lui Lindsay îi potoli pe amândoi:

– În douăzeci şi opt de ore se pot întâmpla multe lucruri. Se uită la Stannard. Du-te şi vezi ce mai poţi afla despre convoi. Apoi se întoarse spre Aikman: Sper, din tot sufletul, să mă înşel în cele ce bănui acum. Dar dacă nu, să ştii că ai dat de un bucluc mare!

Aikman ieşi din timonerie, cu ochii holbaţi, dar fără să mai vadă pe nimeni în cale, tocmai când Stannard se înapoia de la postul de radio-transmisii. Acesta raportă:

– Convoiul navighează acum în drum doi-şapte-cinci, domnule comandant. Cu cincisprezece noduri. Va trece la circa cincizeci de mile depărtare de limita noastră de patrulare dinspre sud, către ora douăzeci.

Lindsay aşteptă, ştiind că mai urmează ceva.

– Un cargobot suedez a raportat că a văzut un vas neidentificat în Strâmtoarea Danemarcei alaltăieri noapte. E singura informaţie de care dispunem în această privinţă.

Lindsay trecu pe lângă el şi se opri lingă fereastra cu curăţitor rotativ. Rosti încet, ca pentru sine:

– Aşadar, în vreme ce toate navele disponibile au alergat să caute pe cele trei plecate din Tromso, o alta se strecoară, pe tăcute, prin Strâmtoarea Danemarcei. A stat acolo la pândă, aşteptând cu răbdare ca U-boturile să-i hăituiască prada. Se întoarse brusc spre Stannard şi izbi cu pumnul în palma deschisă. Au reuşit să mâne vasele convoiului ca pe nişte vite la abator!

Stannard îl privi uluit:

– Ce capcană, domnule!

Lindsay se întoarse şi-i ordonă:

– Întoarce nava la noul drum! Punem din nou maximum de rotaţii şi dă ordin să se facă exerciţiu de trecere la posturile de luptă, peste treizeci de minute, înainte să se întunece.

Făcu semn unui timonier alergător.

– Trimite-i la mine pe comandantul secund şi pe ofiţerul cu artileria! În timp ce omul alerga să execute ordinul, se adresă lui Dancy: Iar dumneata, sublocotenent, roagă-te să vină un viscol mare, sau ceva asemănător, dacă n-ai nimic mai bun de făcut.

Jos, în micul său birou, Aikman se aşezase pe marginea unui scaun

şi strângea în dinţi cât putea încheietura unui deget, ca să nu izbucnească în suspine zgomotoase. Greşeala de care mai întâi se temuse, iar apoi o dăduse uitării, l-a ajuns până la urmă. Tot nu înţelegea pe deplin ce se întâmplase în realitate, acolo, sus, pe puntea de comandă, dar ştia că e ceva mult mai teribil decât orice îşi închipuise el.

Deasupra, un difuzor al interfonului strigă:

„Echipajul va trece la exerciţii de ocupare a posturilor de luptă, peste treizeci de minute. Echipele pentru combaterea avariilor se vor aduna pe puntea A”.

Aikman privi lung difuzorul, până începură să-l doară ochii. Ce naiba se întâmplă acum? Doar nu exista vreun pericol real. Două din navele inamice fuseseră descoperite şi probabil că şi cea de a treia.

Lacrimile îi curgeau pe obraji, fără întrerupere. Numai măgarul ăla de Stannard şi cu tâmpitul lui de maistru linguşitor erau de vină. Radiograma putea fi clasată şi uitată, ca şi multe altele de mai înainte. Şi. acum, orice s-ar întâmpla, mica lume pe care şi-o făurise cu trudă era sfărâmată şi pierdută, pentru totdeauna.

CAPCANA

Lindsay se sili să rămână neclintit în scaun. În ciuda mişcării navei, care, după ce a ezitat o clipă pe coama valului, s-a zbătut într-un ruliu adânc, pe partea cealaltă. Pe puntea de comandă nu se vedea nici o lumină, în afara celei reflectate de cadranul compasului prin habitaclu. Marea se mai potolise şi zgomotele de la bord păreau acum mult mai sonore. Oţelul scrâşnea şi gemea de dureri, iar deasupra punţii de comandă şiragurile lungi de spumă îngheţată pe sarturi şi saule se ciocneau cu clinchete de geamuri sparte.

Benbecula schimbase de drum făcând o giraţie largă, astfel că acum naviga din nou cu capul pe extremitatea de sud a Groelandei. Şi-au petrecut întreaga după-amiază ascultând piuiturile de morse ale postului de radiotelegrafie şi urmărind teancul mereu crescând de radiograme. Cea de a treia navă germană, un crucişător, fusese văzută intrând in strâmtoarea Skagerrak după consoartele ei, astfel că orice urmă de îndoială din mintea lui Lindsay era acum înlăturată cu totul. Toată tevatura nu fusese deloc o operaţie ocazională, în scop de propagandă sau pentru ridicarea moralului. Marina germană arătase limpede ceea ce poate realiza, atunci când e vorba de cooperare strânsă între toate armele.

De n-ar fi fost cele douăzeci şi opt de zile de întârziere, situaţia putea fi alta în acest moment. Lindsay s-ar fi putut repezi cu *Benbecula*, cu viteza maximă, spre limita de nord a zonei sale de patrulare, unde avea cele mai multe şanse să detecteze orice navă care ar fi încercat să pătrundă prin Strâmtoarea Danemarcei. Păcat că acel cargou neutru n-a comunicat mai devreme că a zărit a patra navă şi astfel vasul necunoscut a profitat din plin de răgazul acordat şi de şiretlicul, plănuit cu grijă, pentru atragerea rezervei flotei metropolitane. În momentul de faţă, inamicul ar putea fi departe de ei, undeva spre convoi.

Amiralitatea intrase şi ea la bănuială. *Benbecula* recepţionase mai multe radiograme cu detalii privitoare la drumul convoiului şi la poziţia lui estimată. Lindsay n-avea altceva mai bun de făcut docil să se menţină într-un drum uşor convergent, punându-şi nava între convoi şi ceea ce era presupus că va veni dinspre nord-est.

Cele zece vase şi escorta lor se aflau acum în prova babord faţă de *Benbecula*. Distanţa exacta însă era imposibil de stabilit. Puteau fi treizeci de mile, tot aşa de bine cum puteau fi şi o sută.

Privi îngândurat cum spuma înălţată de etravă este aruncată de

vânt spre curăţitoarele rotative şi remarcă o scurtă fulgerare de lumină de la lampa unui ofiţer care executa o verificare la tun, în vântul acela îngheţat. Marea era acum mult mai calmă, ondulată de o hulă largă, care nu lăsa decât rareori să se vadă câte o coamă înspumată ce îi trăda furia. Se semnalase, în câteva rânduri, prezenţa de sloiuri, iar faţa mai netedă a apei dădea semn sigur că unele se găsesc în apropiere. Asculta bătăile ritmice ale maşinilor cu o ureche distrată şi şi-l imagina pe Fraser la postul său, urmărind cadranele indicatoare reglate pentru viteza redusă din acest moment, aşteptând să deschidă larg valvulele de admisie într-o secundă de la primirea ordinului.

Gândul i-a zburat, şi la fata aflată undeva, acolo, în beznă. Părea ceva de necrezut. Probabil ca avea pe ea, acum, întregul echipament regulamentar, vesta pneumatică de salvare pe deasupra, şi că vorbea, liniştită, cu colegele sau asculta zgomotele şi strigătele neobişnuite de pe vas. Bine că întregul convoi era format numai din nave rapide. Nu dădeau o siguranţă absolută, dar... Se suci în scaun şi întrebă răstit:

– Ora?

– Douăzeci şi unu, fix, dom’le comandant, răspunse un semnalizator.

Deasupra punţii de comandă, acolo unde Maxwell şi servanţii aparatului director de tir aşteptau înfiguraţi de câteva ore, se auzea acum tropăit de picioare.

Aruncă o privire în jurul său. Erau acolo toţi, Dancy şi maistrul Ritchie, Stannard, chiar lângă uşa dinspre pupa, iar semnalizatorii şi timonierii postaţi lângă telefoane şi porta-voci, ca tot atâtea statui. Jolliffe se aplecase, uşor, asupra timonei, cu faţa încruntată de concentrarea cu care urmărea ticăitul repetitorului giro. Tensiunea devenise aproape ceva fizic, o prezenţă aievea.

Porţile etanşe fuseseră închise, şi toate capacele de tambuchiuri şi hublouri, cu excepţia obloanelor de la ferestrele comenzii, erau zăvorâte.

Lindsay simţi că i se contractă stomacul şi îşi aminti că nu mai mâncase de la micul dejun. Zbârnâitul unui telefon răsună strident, făcându-l pe marinarul de alături să tresară alarmat. Stannard smulse receptorul să asculte şi raportă:

– Radiogramă de la escorta convoiului, către Amiralitate, domnule comandant. Făcu o pauză să audă vocea pe fir, de dincolo de plăcile de oţel care protejau postul de radiotransmisii şi continuă: „Sunt atacat de corsar german. O navă de escortă este pe cale de a se scufunda. Angajez inamicul”. Înghiţi în sec fără să vrea. „Cerem ajutor imediat, repet, imediat!”

Lindsay nu-şi întoarse faţa.

– Amândouă maşinile cu toată viteza înainte.

Stannard ţipă să se facă auzit peste clinchetele telegrafelor:

– Radiogramă de la Amiralitate către *Benbecula*, domnule comandant: „Acţionaţi după cum cere situaţia. Nici o posibilitate de ajutor în mai puţin de douăsprezece ore”.

Dancy şopti:

– Dumnezeule! Un alt telefon zbârnâi şi Lindsay îl auzi pe Dancy răspunzând: Gabia? Da. Bine! apoi raportă: Flăcări de la gura ţevilor, în relevment roşu doi-zero.

Comanda începuse să vibreze sălbatic pe măsură ce rotaţiile elicelor se înteţeau. Stannard vorbi din nou.

– Amiralitatea a ordonat convoiului să se disperseze, domnule comandant.

– Gabia raportează că vede mai multe flăcări, adăugă Dancy.

– Foarte bine.

Lindsay se îndesă cu spatele în spătarul scaunului, forţându-şi mintea să rămână clară. Flăcările constituiau un reper sigur, dar norii, la un plafon atât de coborât şi încărcaţi cu gheaţă, făceau imposibilă aprecierea distanţei.

– Vedem şi noi flăcările, domnule comandant, dar nu avem încă distanţa, se auzi de la difuzorul comenzii de artilerie.

Nu era de mirare, căci spuma îngheţată cădea peste comandă ca o continuă ploaie deasă. Servanţii telemetrului şi ai aparatului director se chinuiau încercând să şteargă lentilele de gheaţă.

– Au mai venit alte ştiri de la escortă?

– Nu, domnule comandant. Stannard era cu receptorul la ureche.

Lindsay curăţă geamul comenzii eu degetele înmănuşate. „Hai bătrâno. Hai mai repede!” Îşi repetă în minte cuvintele Amiralităţii: Acţionaţi după cum cere situaţia”. Ar mai fi spus acest lucru dacă ar fi ştiut că *Benbecula* se află atât de aproape? Dancy întrebă liniştit:

– Credeţi că e vorba tot de nava care a scufundat pe *Loch Glendhu*? Vocea suna foarte răguşit.

– Sigur. Acţiunea aceea fusese mai mult o repetiţie generală. Poate că şi asta de acum e tot o repetiţie.

Cineva a suspinat tare, când o trombă portocalie a luminat brusc bezna orizontului. Părea că atârnă ca o limbă strălucitoare de flăcări şi a dispărut la fel de repede cum venise.

– S-a zis cu el, săracul! oftă Stannard.

Vocea lui Maxwell îl făcu să se întoarcă cu faţa spre difuzor.

– Distanţa aproximativă este de trei-zero-zero, domnule comandant. În relevment roşu unu-cinci

Lindsay îşi strânse pumnii, ca să se poată stăpâni. Cincisprezece mile. La distanţa asta, sau la dublul ei, nu mai avea importanţă, tot târziu vor ajunge. Stannard se apropie din nou de el.

– Suntem un pic mai aproape decât calculasem eu, domnule

comandant. Păru că simte disperarea lui Lindsay, căci adăugă: încă putem să le fim de ajutor.

O nouă jerbă luminoasă s-a aprins pe întunericul neclintit. De data aceasta păru că durează câteva minute şi le-a permis să distingă poalele norilor strălucind şi licărind ca şi când ar fi avut focuri în ei.

Acolo, departe, ardeau vase şi mureau oameni. Lindsay privea pierdut şi neliniştit la pâlpâiala aceea de lumină. Totul fusese plănuit atât de exact, atât de metodic şi de precis, încât semăna cu un asasinat.

Focul dispăru brusc, parcă fusese stins de o mână nevăzută. Lindsay îşi întoarse privirile. Dacă ea se găsea în vasul acela, măcar să se fi sfârşit repede. Să nu fi avut parte de oroarea ce se iveşte sub punte când toată nava se dezmembrează în jur. Nici de agonia dată de opăreala în abur supraîncălzit sau de schijele care sfârtecă măruntaiele. Să moară repede, în apa îngheţată, devenită, în astfel de împrejurări, aproape o milostivire.

Stannard smulse receptorul din mâna unui marinar, încă înainte de a fi terminat de sunat.

– E pentru noi, domnule comandant. De la Amiralitate: „Convoiul s-a dispersat. Cele doua vase cu personal la bord au întors spre nord, sub comanda comodorului. Tancurile petroliere şi escorta rămasă au continuat spre sud. Inamicul a încetat focul!”. Părea surprins.

Lindsay se ridică din scaun şi merse pe grătarele zbuciumate de trepidaţii. Sigur ca neamţul a încetat focul. Distrusese două sau chiar mai multe vase ale convoiului. Submarinele stau acum în aşteptarea tancurilor petroliere, iar corsarul nu are nevoie să se grăbească în acţiune. Poate urmări fără grijă cele doua vase lipsite de apărare până în zona aisbergurilor şi acolo...

Se răsuci şi zise aspru:

– Hai în camera hărţilor, navigatorule. Vreau să schimbăm repede de drum.

– Plecăm după ei, domnule comandant?

– Până în pânzele albe. Lindsay îl privi ţintă.

Ritchie îi pândi cum ies din timonerie, şi, apoi, se apropie de repetitorul giro, lângă care se proţăpi cu picioarele depărtate, să prevină mişcarea legănată a navei pe hulă.

– Ce zici de asta, cârmaciule? Crezi că mai scăpăm?

Fata lui Jolliffe rămase neclintita în lumina rece a compasului, ca săpată într-o stânca roasă de vreme.

– Află un lucru, semnalizator. Dacă ne lăsăm înţepeniţi în gheaţa blestemată, vom fi la fel de uşor de prins ca nişte peşti într-un borcan.

Dancy îl auzi şi se îndepărtă cu paşi repezi spre fereastra comenzii. Privi lung spuma stropită de geamuri şi rumegă în gând cele spuse de Jolliffe şi de Ritchie. Oameni de profesie şi se arătau, totuşi, îngrijoraţi.

Strânse în mâini balustrada şi se cutremură, fără să se poată stăpâni. Simţea că îi este frică.

* * *

Jos, la postul echipei de combatere a avariilor, Goss se aşezase într-un scaun de fier şi sta cu mâinile pe genunchi, cu capul întins înainte şi privirea fixată pe schema de compartimentare a navei, de pe peretele opus. Încăperea în care se afla nu se schimbase aproape cu nimic de pe vremea curselor făcute de vas, cum nu se schimbaseră, de fapt, nici schemele cu diferitele secţiuni prin navă, singurele noutăţi fiind doar unele titluri suplimentare şi câteva funcţii noi. Lumini colorate clipeau pe plan, indicând compartimente şi pereţi etanşi, cambuze şi magazii, labirintul de coridoare şi tuneluri nelipsite din organizarea oricărei nave.

Echipele de luptă pentru vitalitatea navei se aflau la posturile lor de mai multe ore. În spatele lui, Goss auzi câţiva marinari de punte şi mecanici sporovăind între ei, glasurile fiind aproape înecate de larma ventilatoarelor şi bătaia înfundată a maşinilor.

Într-un alt scaun, de cealaltă parte a încăperii, cu şapca pe ceafă şi capul legănat de ruliul navei, sta maistrul principal Archer, aşteptând, ca şi ceilalţi, să se întâmple ceva.

Goss nu-l prea înghiţea pe Archer, cu care avusese câteva discuţii nu tocmai prietenoase. Cu Tobey, ca şef de echipaj, care fusese debarcat pentru a primi însărcinări mai importante – după cum explicaseră cei de la docuri – Goss se împăcase foarte bine. Evident, nu pe tărâm social, ci din punct de vedere profesional, adică exact ceea ce Goss cerea de la un om. Tobey fusese maistru al companiei de navigaţie, unul care o servise ani îndelungaţi, dintre care, cea mai marc parte, pe *Benbecula*. Cunoştea nava ca pe buzunarul său, fiecare nit, fiecare colţ şi o îngrijise cu devotament de a lungul a multor mii de mile parcurse împreună pe oceanele lumii. A fost tot timpul econom cu pitura şi materialul pentru curăţenie, evitând risipa şi pândindu-i cu ochi de vultur pe marinari, forţându-i să pună mâna şi să matisească o parâmă, în loc să dea repede chitanţă pentru una nouă. Şi, totuşi, nava fusese perfect întreţinută, motiv de mândrie pentru companie.

Trase cu coada ochiului la Archer Era tipul adevărat de om al Marinei militare. Habar n-avea de cum trebuie să facă faţă nevoilor cu un minim de materiale şi cu un funcţionar de birou care verifică fiecare cheltuială şi fiece lucru nou cumpărat. Trăise pe banii contribuabililor prea multă vreme şi nu punea nici un preţ pe economisire. Când Goss îl luase la rost, pentru numărul din ce în ce mai mare de pete de rugină pe suprastructură, Archer se mulţumise să ordone oamenilor să dea pe ele cu mai multă pitură. Să le ascundă,

până ce un altul va veni să le trateze aşa cum trebuie. Acest altul, în ochii lui Archer, era docul şantierului, oricare dintre ele. Pe el nu-l interesa.

Sări în sus din scaun când puntea şi instalaţiile s-au smucit brusc, iar pe deasupra bufniturilor regulate ale maşinilor s-a auzit un trosnet prelung şi ameninţător. Un marinar a strigat:

– Ce-a fost asta, dom'le maistru ?

Archer se uită la Goss cu ochi îngrijoraţi.

– Habar n-am.

Goss ascultă cum zgomotul se îndepărtează şi, până la urmă, piere.

– Trebuie că am intrat printr-un sloi de gheaţă. Îşi trecu limba peste buze. A înnebuni comandantul, e nebun de legat dacă mână nava în halul ăsta printre sloiuri.

– Ba deloc, or fi ştiind ei ce fac, acolo sus, pe comandă, zise liniştit Archer. Dar nici el nu părea prea convins.

Se deschise o uşă şi un marinar păşi înăuntru purtând o tavă uriaşă cu ceşti de cacao fierbinte. S-a pornit imediat o tropăitură de picioare şi clinchete de căni ciocnite, când toţi cei prezenţi s-au repezit să-l întâmpine, uitând de îngrijorarea lor trecătoare.

Goss fulgeră cu privirea ceasul. Era şase dimineaţa. Trecuseră nouă ore de când comanda semnalase că se văd flăcări de la tunuri şi pusese telegrafele pe drum înainte. Trebuie că bătrâna *Becky* făcuse până acum peste o sută patruzeci de mile şi era o minune că nu i-au sărit căldările în aer. Un nou trosnet de gheaţă sfărâmată răsună de-a lungul bordajului şi secundul strânse tare în mâini marginile scaunului, cu gândul la sloiurile masive ce se reped în plăcile navei şi apoi se pierd în vâltoarea siajului.

Îşi simţea palmele asudând şi ştia, după tăcerea bruscă, că toţi cei de faţă îl privesc cu atenţie. Zise, îmbufnat:

– N-aveţi grijă, bătrâna asta poate încasa şi altele mai rele, aşa că daţi-i înainte cu cacaua ai nenorocită!

Goss încercă să şi-i alunge pe toţi din minte, să-i ţină departe de gândurile lui, aşa cum făcea întotdeauna când era îngrijorat. Îşi aminti de ultima lui croazieră, făcută înainte ca războiul să schimbe toate lucrurile. Chiar şi numai o singură căutătură la schema compartimentării îi aducea în minte acele vremuri. Deseori pasagerii veneau aici jos, în vizită, în cursul tururilor de acomodare cu nava şi ei toţi se bucurau de o mare popularitate printre călători. Doamnele în rochii de mătase, cu umeri bronzaţi, domnii cu jachete albe de seara, răspândind în jur mireasma de ţigări de foi scumpe şi ascultând explicaţiile vreunui tânăr ofiţer asupra instalaţiilor de securitate ale navei. Pentru aceia, totul nu fusese decât un fel de mică glumă. Ca şi exerciţiile cu bărcile, cu care ocazie tinerii marinari îşi puteau îngădui să ia în braţe cucoanele atunci când le „ajutau" să-şi îmbrace

centurile de salvare. În schimb, Goss considera toate aceste lucruri ca pe ceva extrem de serios. Fusese ambarcat pe o nava de pasageri pe care a izbucnit, brusc, un incendiu, iar bărcile de salvare au fost lăsate la apă abia în ultimele minute. Un episod urât. Se uită la schemă cu o privire întunecată. În vremurile acelea, unul din punctele principale de care trebuia să aibă grijă era sistemul de porţi etanşe. Despre el nu se spunea nimic în schemă, dar Goss ştia că, dacă *Benbecula* ar fi început să se scufunde, datoria lui – fixată de regulamentul companiei – era să asigure ca nu cumva emigranţii, şi pasagerii săraci să pătrundă prin acele porţi, până ce toţi pasagerii de clasa întâi nu au fost urcaţi în bărci. Lui nu i-au plăcut niciodată tururile de acomodare ale pasagerilor până în compartimentul de aici, tocmai de teamă să nu existe vreun deştept care să bage de seamă acest lucru evident.

Simţi că spătarul scaunului îi intra în coaste, şi se uită la un creion care pornise să se rostogolească pe masă.

Se aplecă înainte şi apucă marginea mesei, auzind cum alte sloiuri se izbesc de bordaj. Numai ca de data asta, nu au mai trecut aşa de repede. Chiar în clipa când se ridică pe picioare, întreg compartimentul se opinti brusc, făcându-i pe unii marinari să cadă pe duşumea şi să înjure vehement din mijlocul băltoacelor de cacao răsturnate peste ei. Un bec de deasupra a clipii o secundă şi apoi s-a stins, în mijlocul unei veritabile ninsori de fire de praf şi de pitură uscată. Puntea s-a mai opintit odată şi, apoi, totul a reintrat în normal

Dar Goss se şi afla lângă consola lui cu butoane, cu ochii fixaţi pe punctul din schemă care indica un compartiment din babord şi la care un bec roşu se aprindea şi se stingea mereu, marcând o stare de urgenţă.

– Pompele! Repede, da-ţi drumul la pompe! Smulse un receptor şi urlă în el: Dă-mi comanda! Îl văzu pe Archer şi pe un marinar mecanic cum manipulează butoanele de comandă ale pompelor şi răcni în telefon: Da, comanda, dobitocule!

Benbecula se izbise puternic de ceva şi acum lua apă. Asta era tot ce ştia şi tot ce-l interesa.

– Comanda? Dă-mi-l pe comandant!

* * *

Lindsay privi siluetele deformate ale câtorva marinari care alunecau, încercând să meargă pe puntea bocaporţilor prova. Pojghiţa subţire de gheaţă scotea în evidenţă culoarea neagră a hainelor de ploaie şi-i făcea să se asemene cu nişte gândaci care se agită, atunci când au pornit să spargă cu ciocanele gheaţa de pe scurgerile punţii şi greementului, înainte ca această treaba să devină imposibil de îndeplinit. Dancy rosti:

– Gabia? Da, poţi să te schimbi acum.

Lindsay îşi îndreptă, pentru o clipă, gândul la veghea de pe gabie. Chiar şi cu încălzitorul electric de care dispunea, marinarul trebuia schimbat din oră în oră de la postul său, ca să-şi poată restabili circulaţia sângelui. Se uită la ceas. Şase. Nu părea adevărat că au navigat aşa prin beznă timp de mai multe ceasuri. Se deplasă pe aripa din babord şi văzu cum alte fragmente de sloiuri îngheţate apar prin apa neagră şi se scurg, jucăuşe, de-a lungul navei. Nu era nimic periculos, de fapt acest lucru era firesc şi de neînlăturat. Părea mai ameninţător decât în realitate, iar întunericul amplifica dimensiunea şi viteza sloiurilor. Stannard zise:

– Nu se poate, trebuie să vedem ceva...

Aproape că nimeni nu mai pronunţase vreo vorbă în orele lungi în care nava înainta grăbită în noapte. Zgomotul şi mişcările violente îl determinaseră pe fiecare să se refugieze în sine, pe propriile metereze de rezistenţă, astfel că oamenii care au adus cacao şi sandvişurile cu şuncă au venit şi s-au retras în cursul acelei aşteptări de agonie, fără a stârni mai mult de un cuvânt sau două. Stannard adăugă:

– Mă duc să mai verific odată harta.

– Foarte bine. Lindsay îşi înfundă mâinile în buzunare, simţind sub tălpile cizmelor cum grătarele trepidează de parcă ar fi primit lovituri de ciocan. Fă o verificare.

Poate că neamţul a plecat, într-adevăr, spre casă. Ar fi putut să-şi închipuie că flota metropolitană engleză are o dispunere mai convenabilă decât se întâmpla în realitate şi să se teamă de vreo ripostă rapidă şi copleşitoare. Dar unde erau cele două vase?

Un telefon bâzâi strident şi un timonier raportă:

– E doctorul, dom’le comandant!

Lindsay îşi smulse gândurile de la imaginea hărţii şi a drumului pe care el şi cu Stannard îl calculaseră pentru a ajunge din urmă cele doua nave.

– Şi ce vrea?

– Vrea să vorbească cu dumneavoastră, răspunse marinarul, nevăzut din întunericul punţii de comandă.

Lindsay înjură în gând şi-şi croi drum spre telefon. Era alunecuş, din pricina nenumăratelor picioare ce trecuseră pe acolo încălţate cu cizme murdare de zloată.

Luă smucit receptorul şi se răsti în el

– Aici comandantul. E aşa de urgent ?

– Iertaţi-mă, domnule comandant. Boase părea iritat. E vorba de locotenentul Aikman. S-a încuiat în cabină. Unul din sanitarii mei a încercat să-1 facă să deschidă uşa. Cred că şi-a ieşit din minţi.

– Şi-a ieşit din minţi? Cuvintele răsunară ca un fel de glumă. Şi ce vrei de la mine? Lindsay se forţă să-şi stăpânească vocea. Crezi că e într-adevăr bolnav ?.

– Da, domnule comandant.

În vreme ce Lindsay rămase cu telefonul la ureche şi cu ochii pironiţi pe silueta neclara a lui Ritchie, aflat la fereastră, ceasul din perete arăta 1ora şase şi opt minute.

În acel moment s-au întâmplat câteva mici incidente, oare însumate au condus la efecte major.

Caporalul Laker, poreclit de camarazi Scaraoţchi, din pricina dinţilor lui mari şi ieşiţi în afară, era pe punctul de a fi schimbat de la postul său de veghe, din gabie de către marinarul Phelps. În timp ce amândoi se aflau pe grătarul de fier, din afara gabiei, agăţaţi sa nu fie aruncaţi de ruliul navei, Laker i-a urlat în ureche celuilalt, spunându-i cât de tâmpiţi au fost amărâţii care au înzestrat nava cu un radiator electric aşa de mic destinat să ţină în viaţă omul de veghe din gabie. Nici unul dintre cei doi, ca urmare, nu dădea nici un fel de atenţie celor ce întâmplă dincolo de etrava *Benbeculei*.

Pe puntea bocaporţilor prova, un marinar a alunecat de pe babă şi s-a dus târâş pe gheaţă, ca un crab mare şi negru, prilej cu care a folosit cea mai cruntă înjurătură ce i-a venit în minte într-un răstimp atât de scurt. Oamenii de veghe de la tunurile 1 şi 2 s-au întors cu faţa spre pupa, ca să-i admire traiectoria şi să se bucure, din plin, de hazul stârnit de eforturile lui de a se repune pe picioare. Desigur, şi ceilalţi marinari de pe punte s-au oprit din lucru pentru a se amuza deopotrivă.

Pe puntea de comandă, Dancy se gândea la vocea panicată a lui Aikman şi la patetismul cu care acesta se apăra în faţa mâniei lui Stannard şi a întrebărilor necruţătoare ale comandantului. Nu auzise ce vorbise doctorul Boase la telefon, dar putea ghici. Nu-l cunoştea îndeaproape pe Aikman, dar intuia, probabil, mai bine decât toţi ceilalţi, că omul, ca şi el de altfel, poza faţă de toţi şi juca un rol care-l depăşise, acum, cu totul. Se întoarse să se uite la conturul vag al lui Lindsay, aflat la peretele din pupa al timoneriei, întrebându-se ce putuse face Aikman să-i emoţioneze într-atât pe Boase, încât să-l facă să deranjeze chiar şi pe comandant.

Toate acestea erau incidente mărunte, dar, când Dancy îşi întoarse din nou privirea la curăţitorul rotativ al gramului, văzu ceea ce lipsa de vigilenţă, de numai o clipă, a putut crea. Venind către ei, din întunericul depărtării, se arăta o lamă solidă de gheaţă. Îşi imagină că aisbergurile sunt înalte şi maiestuoase, ca nişte catedrale, astfel că, pentru câteva clipe a fost incapabil să vorbească sau să acţioneze. Apoi, urlă disperat;

– Cârma banda dreapta! Auzi cum timona se roteşte, însoţită de exclamaţiile de alarmă şi strigă în continuare: Gheaţă! Drept în prova!

– Lindsay aruncă telefonul din mână şi se repezi spre fereastra comenzii, ordonând eu voce egală, dar aspră:

– La loc comanda! Cârma zero! Amândouă maşinile cu toată viteza înapoi!

Fără a mai lua în seamă clinchetul telegrafelor şi şocul violent dat de elicele puse în marş inversat, larma vocilor din jur, apucă balustrada şi privi fix la blocul de gheaţă care-i întâmpina. Era greu să-i aprecieze mărimea: nu prea înalt, cam de zece picioare, dar lung, probabil, de optzeci. Profilat pe fundalul întunecat, pe care-l formau marea şi norii, el apărea învăluit în abur, ca un cub de gheaţă scos dintr-un frigider gigantic. Simţi cum maşinile se opintesc şi trepidează eu forţă crescândă, pentru a opri elanul de înaintare a navei şi se pomeni numărând singur secundele, în timp ce distanţa continua să se micşoreze. Dancy nu trebuia să pună cârma. Dacă nava ar fi lovit gheaţa cu carena, aceasta ar fi fost sfâşiată şi deschisă ca o uriaşă cutie de conserve dar dacă omul n-ar fi văzut deloc blocul de gheaţă, nava ai fi izbit cu viteză maximă în el, ceea ce ar fi avut efecte dezastruoase, Stannard sosi pe comandă alergând şi rămase împietrit, lângă Lindsay, cu vocea strangulată de emoţie:

– Vai de mine, intrăm în el!

Părea că va trece o eternitate până ce blocul de gheaţă va ajunge la ei. Maşinile au încetinit mersul navei şi se opuneau, ca nişte ancore grele, înaintării astfel că valul din prova nici nu se mai zărea în momentul în care aisbergul îşi împinse creasta neregulată peste prova babord, de parcă ar fi fost tras de un cablu.

Când s-a produs, izbitura nu a făcut zgomot mare, dar senzaţia s-a transmis în toată nava, prin chilă, ca şi prin carnea şi oasele oamenilor de la bord.

Mormanul de gheaţă se roti încet sub lovitura dată de vas, făcând un fel de piruetă stângace şi lăsând să-i cadă bucăţi de sloiuri, desprinse din el.

– Stop maşinile!

Lindsay alergă la uşa din babord şi o deschise cu o smucitură. Pe aripa comenzii simţea cum vântul îi biciuia faţa. Sub mâinile înmănuşate, balustrada apărea ca poleită. Privi spre aisbergul care acum se depărta încet, în timp ce nava mai aluneca încă, înainte, deşi puntea sub paşii săi era neclintită.

În jur se vedeau sloiuri, dar numai din cele mărunte, ca şi mai înainte. Un moment de ghinion le-a scos în cale masa enormă de gheaţă, fără ca cineva să o vadă dinainte. Stannard strigă:

– Vă caută secundul, la telefon, domnule comandant.

Lindsay reveni pe comandă, unde îl învălui din nou aerul încins, asemenea unui ştergar umed şi cald. Goss a fost scurt:

– Magazia numărul doi ia apă, domnule comandant. Am pus pompele în funcţiune şi aştept să mi se raporteze situaţia din compartimentul căldărilor. Peretele etanş îl desparte de magazia

inundată. Făcu o pauză şi adăugă mormăind: Eram sigur că o să se întâmple aşa ceva.

– Sunt şi răniţi?

– Nu ştiu încă. Întrebarea păru că l-a prins pe Goss nepregătit.

– Atunci continuă treaba şi ţine-mă la curent. Repuse receptorul foarte încet în furcă.

Ştia exact ce gândeşte Goss. Ceea ce probabil gândesc toţi. Că noul lor comandant nu e în stare să-şi exercite comanda ca lumea. Chiar şi asta, de pe un crucişător auxiliar. Mai ales asta. Simţi că-l năpădesc disperarea şi durerea, ca o năvală de sânge în creier,şi a trebuit să se întoarcă cu spatele la ceilalţi deşi n-aveau cum să-i distingă faţa.

Jolliffe îi aminti:

– Stăm în derivă, domnule comandant. Avem acum cap compas trei-trei-zero.

– Foarte bine, timonier, îi zise repede Stannard.

– Compartimentul maşini raportează că nu are nici o avarie, strigă un marinar de pe comandă, şi înghiţi apoi în sec, adăugind moale: Adică, vreau să zic, la peretele etanş, dom'le comandant.

Stannard remarcă, cu voce joasă:

– Am văzut şi eu, odată, un aisberg, în largul coastelor Georgiei de Sud. Era înalt cât podul de la Sydney şi acoperit peste tot cu pinguini.

– Pinguini? rosti, fără intonaţie, Lindsay. Era surprins că vorbise cu glas tare.

– Da. Se găseau prin preajmă balene, din cele mici şi ucigaşe, ştiţi, şi pinguinii împingeau câte unul dintre pui în apă, din când în când, ca măsură de siguranţă. Dacă micuţul rămânea neatacat, toţi pinguinii săreau şi ei în apă. Dacă era mâncat de balene, ceilalţi rămâneau pe gheaţă şi aşteptau, acolo, ca un grup de chelneri fără treabă, iar, după un timp, împingeau au alt pui în apă.

Nimeni nu râse.

Lindsay îşi aminti, deodată, de Aikman şi era pe punctul de a-i spune lui Stannard să-l sune pe doctor, când Ritchie strigă:

– Ascultaţi! Se aude o sirenă de vapor!

Din nou Lindsay se repezi pe aripa tribord a comenzii, în aerul îngheţat, urmat îndeaproape de Ritchie şi Stannard.

– S-a auzit încă o dată! Ritchie înţepenise adulmecând orizontul, ca un ogar la vederea unui iepure.

Stannard zise repede:

– E de la aceeaşi navă. Şi el se aplecase peste balustradă şi asculta cu încordare. Atunci când am văzut pinguinii de care vă spuneam, eram ofiţer trei pe un vas vânător de balene. Unii comandanţi de baleniere îşi întrebuinţau sirenele pentru a putea aprecia mai bine dacă prin preajmă sunt aisberguri. Pe baza ecoului dat de gheaţă.

Lindsay auzi şi el sirena. Un sunet tânguit şi necrezut de apropiat.

Ecoul replică după câteva secunde.

Dancy li se alătură lângă balustradă.

– Eu... Îmi pare rău de comanda pe care am dat-o la cârmă, domnule comandant. Ştiţi, îmi pierdusem cumpătul.

Lindsay nu-şi luă privirea de la relevmentul în care se auzea sirena.

– Erai singur de tot în momentul acela, sublocotenent. Îl auzi pe Dancy că respiră greu şi înţelese că suferă mult. Dacă nu opream maşinile, nu mai auzeam sirena asta.

– Grupul de combatere a avariilor zice că pompele fac faţă spărturii, domnule comandant. Peretele etanş de la compartimentul căldări nu este în primejdie. Marinarul care raportă păru că aşteaptă ceva, gâfâind în aerul îngheţat. Avem un singur rănit; un om de pe puntea A şi-a rupt un braţ,

– Bine, aprobă Lindsay, dând din cap. Începu să cureţe gheaţa de pe faţa repetitorului giro, de pe aripa amenzii, dar aceasta se lipise ca o glazură de tort. O să încercăm să ne apropiem de sirena care se aude, navigatorule. Avertizează grupul de avarii, să n-aibă surprize. Şi să punem câţiva oameni, în plus, de veghe pe puntea bărcilor.

Stannard îl asculta cu atenţie când, brusc, faţa îi fu luminată de o violentă văpaie roşie. Trosnetul sălbatic al unui tun făcu ecou pe întinsul apelor şi bucăţi răzleţite de gheaţă sclipiră, ca pictate cu purpuriu şi galben, când tunurile sfâşiară, în repetate rânduri, întunericul nopţii, sfărâmându-l în scurte şi violente străluciri de camee.

Lindsay se năpusti prin uşa deschisă, binoclul lovindu-i-se de piept. Strigă:

– Amândouă jumătate înainte! În jurul lui oamenii trânteau, la ferestre, noile obloane de oţel. Lăsaţi-l pe ăsta din centru liber, le zise. Îl deschise şi fu izbit de aerul rece pe faţă şi buze, simţi, din nou impulsul forţat dat de maşini, în timp ce nava se punea, din nou, în mişcare.

Se încordă, când o minge de foc explodă şi-şi împrăştie lumina, dând la iveală silueta unui vas aflat la mai puţin de două mile distanţă, puntea superioară şi suprastructura fiind cuprinse de flăcări furioase, în vreo zece locuri. În jurul lui era multa gheaţă, fragmente mai mici şi mai mari, sloiuri neregulate, cure păreau că-l ţin prins, ca într-o capcană. Un nou ropot de bubuituri şi flăcări izbucni de dincolo de vasul incendiat şi Lindsay putu observa grăitoarele jerbe de apă înălţate spre cer, ca şi explozia luminoasă, pornită de sub puntea de comandă a navei. Sirena se tânguia fără întrerupere blocată, probabil, de mâna înţepenită de moarte a celui care o declanşase ultima oară, iar pentru Lindsay, plânsul ei suna ca acela al unui animal în agonie.

Benbecula prinsese viteză.

Hotărâtă şi fără emoţie a sunat în difuzor vocea directorului de tir

către tunari:

– Cu proiectile semiperforante, încărcaţi!

Alte bufnituri şi clinchete se făcură auzite de pe punte. Undeva, o voce pătrunzătoare şi-a strigat ordinele, pe un ton furios, ieşit de sub control:

– Ţinta la tribord în gisment verde doi-zero! Înălţător zero-cinci!

Lindsay îşi duse binoclul la ochi, în vreme ce Maxwell continua să-şi transmită ordinele către tunuri. Cinci mii de metri. Servanţii lui Maxwell de la aparatul director estimaseră deosebit de bine distanţa, la început, numai pe baza flăcărilor de la tunuri.

– Cârma stânga zece! Urmări cum ticăie repetitorul giro. Cârma zero! Drept aşa!

– Drept aşa! Cap compas trei-unu-zero! veni răspunsul greoi al lui Jolliffe.

Lindsay murmură mai mult pentru sine:

– În felul ăsta vor avea şi infanteriştii de la tunurile din pupa ocazia să tragă pe obiectiv.

Flăcări noi brăzdară bezna şi se împletiră cu cele aprinse pe vasul incendiat. Putea vedea două coşuri, piesele mari de echipament prăbuşindu-se în mijlocul flăcărilor şi aruncând până în nori vârtejuri de scântei. Nava nu mai avea mult de trăit. Se răsti la Dancy:

– Comunică-le să pregătească radiograma pentru transmisie.

– Da, dar codurile sunt la Aikman, domnule comandant, interveni Stannard.

Lindsay continua să privească prin binoclu vasul incendiat. Era oare un joc al flăcărilor reflectate în apă, sau vasul începuse să se afunde. Răspunse aspru:

– Spune postului de transmisii s-o dea în clar. Ce importanţă mai poate avea acum?

Stannard făcu semn din cap că a înţeles şi înmână carnetul cu formulare de radiograme unui timonier.

– Dă asta maistrului radiofonist. Ştie el ce trebuie să facă.

– Bateria tribord, fiţi gata! Era din nou vocea lui Maxwell.

Lindsay îşi coborî binoclul de la ochi.

– Deschideţi focul.

Maxwell aşteptă până ce corsarul trase o nouă salvă şi apoi apăsă pe buton. Nici n-au apucat clopotele de la fiecare piesă să sune, că toate cele trei tunuri din tribord au bubuit la unison, limbile lor lungi de flăcări prelungindu-se peste apă.

Lindsay îşi reţinu respiraţia şi numără. Se forţă să nu audă comenzile strigate la tunuri, clinchetul închizătoarelor lovite de culată, corul de voci din diferitele difuzoare. Poate că vreunul de la Amiralitate o fi ascultând toate astea, gândi el vag. Probabil ca acum pun pe hartă poziţia dată de Stannard şi scoală din somn ofiţerii de

permanenţă din beciurile acelea. „De la *Benbecula*, către Amiralitate. Luat contact cu corsar inamic. Deschid focul”. Nu e un epitaf prea grozav, dar s-ar putea ca cineva să-şi amintească de el.

– Lungeşte cinci! Foc!

Din nou tunurile îşi vărsară focul şi fumul, scuturând violent puntea de comandă cu unda lor de şoc şi făcând oţelul să trepideze, ca izbit de un alt aisberg.

– Vasul celălalt se duce la fund, domnule comandant! Dancy a zbierat şi vocea i-a răsunai toarte ascuţit, după bubuitul tunurilor.

– Da.

Lindsay rămăsese nemişcat, cu ochii ţintă la vasul care începuse să se încline către el. Trebuie că fusese lovit rău, adânc, în interior, iar flăcările, pe care le crezuse la început provenind de la suprastructuri, ieşeau, de fapt, dintre punţi. Putea vedea bine, acum, golurile căscate, înroşite de focul mânios, ca şi învălmăşeala de bare de oţel rupt şi de catarge căzute. Ar fi dorit ca, în acea clipă, la bordul vasului să nu mai fie nimeni în viaţă, să nu fie nimeni nevoit să moară atât de groaznic.

Alte flăcări de tunuri îndepărtate şi, de data asta, simţi proiectilele trecând pe deasupra capului, traiectoria lor prea înaltă făcându-le să se audă ca o fâlfâire de aripi. Clopotele lui Maxwell au dat un nou clinchet şi, câteva secunde mai târziu, Lindsay îl auzi strigând:

– O lovitură în plin!

O limbă de foc lumină depărtarea, dincolo de vasul ce se scufunda, timp de câteva secunde, suficiente pentru ca tunurile lui Maxwell să poată trage încă o salvă. Apoi se stinse, şi Lindsay înţelese că inamicul s-a întors, fie să se apropie de îndrăzneţul care-l ataca, fie să fugă, aşa cum făcuse data trecută.

Probabil că auzise şi el radiograma emisă şi acum se întreba cu ce fel de navă are de a face. Numele *Benbeculei* nu figura pe lista generală a flotei, din câte ştia, aşa că neamţului o să-i trebuiască timp să se dumirească.

– Inamicul a încetat focul, domnule comandant. Maxwell părea că abia îşi mai trage sufletul.

– Foarte bine. Lindsay se uita mereu la conturul întunecat al celuilalt vas, care se afunda din ce în ce mai mult în apă. Spune secundului să pregătească plutele pentru lăsare la apă.

– O să oprim maşinile? întrebă Dancy.

Lindsay îşi frecă ochii cu mâna şi apoi ridică din nou binoclul.

– Nu încă.

O explozie înfundată aruncă alte resturi de echipamente peste bordul vasului avariat, iar el avu impresia că vede lumina unei lanterne licărind pe duneta acestuia. Vreun supravieţuitor singuratic, gândi Lindsay.

– Amândouă maşinile, încet, înainte. Auzi oamenii bocănind cu picioarele pe puntea bărcilor. Cârma dreapta cincisprezece! Continuă să privească vasul care acum era învăluit de o perdea de abur şi înţelese că apa pătrunsă prin spărturi stinsese focurile. Era însă prea târziu.

– Nu avem voie să oprim acum, sublocotenent. Dacă ticălosul acela mai e pe aproape, am fi o ţinta fixă pentru el, îl auzi pe Stannard spunând.

– Da, înţeleg. Dar din tonul său se deducea că nu înţelesese deloc. Ca şi ceilalţi, se gândea la oamenii care încercaseră să scape din flăcări pentru a ajunge apoi să moară îngheţaţi în câteva minute.

Lindsay se căţără din nou pe scaunul său şi privi prin fanta de observare a oblonului de oţel. Flăcările celuilalt vas făceau ca fanta să sticlească în roşu, asemenea unei ferestruici de urmărire de la un furnal. Ca o bucăţică ruptă din iad. Privi, iar, cadranul repetitorului giro.

– Cârma zero!

Trecuseră aproape dincolo de pupa vasului, când acesta se răsturnă şi plonjă în adânc, cufundând marea în beznă.

Lindsay îşi privi ceasul. Era şapte şi un sfert.

– Pregătiţi ambele bărci cu motor pentru lăsare la apă. Fiecare din ele să ia la remorcă câte o plută. Ştie secundul ce trebuie să facă.

– La travers tribord se văd câteva luminiţe roşii, dom’le comandant. Ritchie îşi coborî telescopul. S-ar putea să-i culegem la timp.

– Da.

Lindsay auzi duduitul vinciului care manevra gruiele, scârţâitul acestora, ca un protest, când cele două bărci cu motor au fost scoase în afara bordului. „Ar fi o adevărată minune ca motoarele bărcilor să pornească în condiţiile astea.”

– Suntem gata, domnule comandant.

– Stop maşinile!

Alte zgomote se făcură auzite, când bărcile au fost lăsate la apă şi au luat la remorcă plutele. Apoi le-au pornit motoarele şi Lindsay fu recunoscător providenţei că are la bord un mecanic şef ca Fraser, care nu lăsa să-i scape astfel de detalii.

– Cerul s-a mai luminat un pic, domnule comandant.

Stannard se uită la umbra lui Lindsay, ce se confunda cu fundalul format de oblon.

Inamicul fugise. Lindsay n-ar fi putut spune de unde îi venea o astfel de convingere, dar era sigur că fugise, îi scăpase din nou. Ca şi ultima dată. Lăsând în urmă obişnuitul şir de morţi. Sânge plutind pe faţa apei. Se ridică brusc.

– Semnalizator, aprinde proiectorul cel mare. Spune ofiţerului cu artileria să se aştepte la un atac, dar n-avem ce face, vom risca.

Se duse la uşă şi ieşi pe aripa deschisă a comenzii. Fascicolul albăstrui al proiectorului de deasupra comenzii ţâşni în noapte, ca o limbă prelungă de gheaţă, măturând marea şi făcând să apară cele două bărci şi remorcile lor, ca nişte jucării strălucitoare. Lumina lui crudă dezvălui ochilor dâra nesfârşită de resturi carbonizate plutind pe apă. Scaune şi lăzi sparte, plute de salvare pustii, bucăţi de pânză. Ici-colo, câte un trup, cu faţa adâncită în apă, sau altele, susţinute încă de veste de salvare, ochii lor sticlind ca pietrele preţioase, când fascicolul de lumina trecea pe deasupra.

Mirosea a păcură şi a pitură arsă. Lindsay rămase pe aripa comenzii, urmărind cum bărcile se separă pentru a căuta supravieţuitori şi aşteptă acolo, cu trupul aproape îngheţat de frig, dar incapabil sa se clintească de lingă privelişte tristă.

Stannard veni aproape de el şi zise:

– Comandantul secund raportează ca Aikman a încercat să se sinucidă. Şi-a tăiat venele de la mâini cu nişte foarfece, dar a rămas în viaţă. Privi lung la una din bărci, care se oprise să culeagă pe cineva.

– Nici asta n-a fost în stare s-o facă cum trebuie? Lindsay clătină din cap.

Şi el privea bărcile cu motor care porniseră către un alt grup de trupuri. Probabil că cel de al doilea vas cu personal la bord se afla mai departe, spre nord-vest, aşteptând lumina zilei, ca să poată încerca să evite pericolul gheţii şi al unul nou atac. Poate că văzuse flăcările tunurilor *Benbeculei* şi le interpretase ca fiind cele ale unui al doilea corsar inamic.

O lanternă fulgeră peste întunericul apei şi Ritchie remarcă:

– Una din bărci a luat la bord unsprezece supravieţuitori, dom’le comandant. Se întoarse sa urmărească lumina celei de a doua bărci, clipind peste hula leneşă. Asta a luat optsprezece, deşi naiba ştie cum a reuşit să înghesuie atâţia în ea.

Lindsay ar fi vrut să-l pună să cheme bărcile, să întrebe ceea ce îi stăruia în minte şi-l interesa cu deosebire. Dar îi era frică. Frică să nu declanşeze nenorocirea tocmai prin dezvăluirea temerii sale. S-ar putea ca ea să fie în celălalt vas. Înspăimântată, dar teafără. Teafără.

Căutarea a continuat timp de o oră întreagă. De jur Împrejur, în crucişul şi curmezişul petei imense de păcură, cu cadavrele şi fragmentele ei.

– Recheamă bărcile. Telefonează postului sanitar să fie pregătit. Lindsay îşi şterse stratul de chiciură de pe sprâncene.

Uşile din borduri s-au deschis cu zgomot, încadrate de cei care aşteptau să ridice supravieţuitori pe punte. Goss se prezentă pe comandă şi zise:

– Bărcile sunt ridicate la post, domnule comandant. A trebuit, însă, să renunţ la plute. Erau transformate în sloiuri de gheaţă. N-aş fi reuşit

să le urc la bord pentru nimic în lume. Îl studie cu privirea pe Lindsay şi adăugă: Printre cei culeşi sunt şi cinci femei. Dar nu ştiu dacă au să poată supravieţui după toate astea.

Lindsay se sprijini de fereastră. Deci Atlanticul tot îl înşelase până la urmă. Zise:

– Preia dumneata conducerea navei şi pune-o pe drum. Mă duc sub punte.

Aproape că alerga când a ajuns la postul sanitar. S-a strecurat printre corpurile strânse în pături şi sanitarii care-şi vedeau de treburi. Desluşi, pe un scaun, o fată, cu părul năclăit de păcură şi uniforma pârlită ca de un fier prea încins, cu faţa toată numai arsuri. Boase se uită la el, pe deasupra capului fetei, şi-i spuse:

– O să facem tot ce putem, domnule comandant.

Lindsay nu-i dădu atenţie, ci privi în jur, cu faţa asemenea unei măşti de gheaţă, spre această scenă de durere şi supravieţuire chinuită. Un trup zăcea jos, lângă uşă, învelit într-o pătură. Un picior gol ieşea în lumina nemiloasă. şi, ca înnebunit, Lindsay trase învelitoarea de pe chipul fetei. Era foarte tânără, cu trăsăturile feţei torturate de frig, imobilizate în clipa morţii. Apa de mare formase ace de gheată în jurul ochilor şi al gurii, dându-i o înfăţişare de copil care plânge. Îi acoperi la loc capul şi, după o mică ezitare, trase pătura să astupe şi piciorul gol. Degetele l-au atins fără să vrea şi contactul a fost rece, aproape dureros.

Fără a mai scoate vreun cuvânt, s-a întors şi a plecat spre comanda de navigaţie. Maşinile îşi reluaseră bătăile regulate, lăsând resturile naufragiului să plutească, săltate de bolboroseala siajului. Iar ea rămăsese acolo, cu ele. Acolo în urmă, în imensul Atlantic. Singură.

„Ai grijă!” îi fuseseră cuvintele de 1a despărţire. Acum n-o mai putea întâlni decât dincolo de viaţă.

Ajuns pe puntea de comandă, ordonă:

– Daţi liber de la posturile de luptă. Se uită la Stannard. Luăm drum nord-est, timp de o oră, şi apoi vom vedea ce se întâmplă.

Stannard întrebă liniştit:

– Ce facem cu Aikman, domnule comandant?

Lindsay nu l-a auzit.

– Preia conducerea, secund. Plec sub punte, pentru o jumătate de oră.

Părăsi comanda, fără a mai spune ceva. Goss mormăi şi se aşeză în scaunul comandantului. Stannard oftă şi se întoarse în camera hărţilor, la lucrul său.

Numai Ritchie ştia ce-l tulbură pe comandant. Îi explicase Jupp mai înainte. Dar tot nu-l ajută cu nimic pe bietul om, gândi Ritchie.

PERMISIA

De îndată ce păşi în infirmeria lui Boase, Lindsay îşi scoase chipiul. Trecuse o săptămână de când fuseseră aduşi la bord supravieţuitorii, timp în care doctorul şi ajutoarele sale au făcut minuni. Trei dintre cei aduşi n-au rezistat, din pricina rănilor şi-arsurilor puternice, dar, în acele condiţii, fusese un miracol cum supravieţuiseră incendiilor şi frigului tăios de afară.

Când îl zări pe Lindsay, Boase se îndreptă spre el, cu paşi repezi. Arăta foarte obosit, dar avu puterea să zâmbească şi să spună:

– Mă bucur că aţi trecut şi pe la noi, domnule comandant! Mi-ar face plăcere să rămâneţi câteva clipe.

Lindsay cercetă din ochi fiecare colţişor al infirmeriei. Toate ajutoarele lui Boase purtau halate albe, scrobite şi cochete, iar aerul avea acel miros specific, de mediu steril, miros de care Lindsay se săturase în perioada petrecută în spital.

Cea mai mare surpriză a avut-o când a dat cu ochii de cele cinci fete din Wren. Supravieţuiseră. Patru dintre ele stăteau pe scaune, îmbrăcate în haine de tot soiul, adunate de la membrii echipajului, şi îl priveau atent.

A cincea era lungită pe un pat de campanie, cu faţa arsă, acoperită de bandaje, cu mâinile de-a lungul corpului, acoperite de cearceafuri. Boase îi spuse că în timp ce colegele sale dormeau, ea a plâns îngrozită de gândul că va rămâne cu un obraz mutilat după scoaterea bandajelor.

Fuseseră salvate treizeci de persoane. Din câte putuse să afle Lindsay, nava avea un echipaj de o sută cincizeci de oameni şi transporta vreo patruzeci de fete din Wren, spre Canada.

– După câte ştiţi, am primit ordin să ne îndreptăm direct spre Liverpool, unde vasul va putea să intre în reparaţii – spuse Lindsay, pe un ton grav.

În ochii fetelor din Wren se citea recunoştinţa faţă de cei ce le-au salvat de la pieire, cât şi durerea la gândul că toate colegele lor, la fel de tinere şi doritoare de viaţă ca şi ele, s-au stins, în chinuri groaznice. Bărbaţii din paturile infirmeriei, tineri şi bătrâni, majoritatea trecuţi prin bombardamente şi torpilări, îl priveau pe Lindsay tăcuţi, reconstituind, probabil, momentele şalvarii lor. Trebuie să fie grozav ca, atunci când nu mai ai nici o speranţă, să apară, din ceaţă, o barcă de salvare, care să te aducă printre ai tăi, într-un pat cald, fie el şi de campanie, şi o voce necunoscută să-ţi şoptească: „Domnule, trăieşti,

n-ai murit!”

– Am primit, de curând, o radiograma de la Amiralitate, continuă Lindsay. Japonezii au invadai Malaiezia şi ieri dimineaţă au întreprins un atac de o violenţă fără precedent asupra lui Pearl Harbour. În Pacific. Încercă să zâmbească când îi văzu pe cei din faţa lui cum se uitau nedumeriţi unul la altul. Continuă: Asta înseamnă că americanii au intrat în război. Deci, de azi înainte, nu mai suntem singuri. Se întoarse spre Boase. Vă las în pace, doctore. Sănătate la toată lumea!

Nici nu înţelegea de ce venise să le pună noutăţile. Putea s-o facă, foarte bine, şi Boase. Era un mod de a se chinui singur. Dorise să stea, măcar câteva clipe, lângă cei ce fuseseră aproape de Eve, atunci când au înghiţit-o valurile. Ce însemna pentru ei, în acele momente, ocuparea Malaieziei sau atacul de la Pearl Harbour? Vuietul mării din ghearele căreia fuseseră salvaţi îi urmărea şi-l uitau doar când îi fura somnul.

Îşi aminti atmosfera din infirmerie, atunci când *Benbecula* trecu pe lângă al doilea transportor de trupe, la două zile după atac. Se lupta să scape din strânsoarea unui bloc de gheaţă. Apariţia navei sale le-a descreţit, cu siguranţă, frunţile celor de la bord. În infirmeria *Benbeculei*, atmosfera era însă alta. Cei abia salvaţi încercau un sentiment de frustrare. Simţeau, probabil, că nu e drept ca tovarăşii lor să fie măcelăriţi cu cruzime, în timp ce nava cealaltă scăpa cu ceva mai mult decât o cicatrice.

În situaţia în care se aflau, te puteai aştepta şi la un astfel de raţionament din partea lor.

Transportorul de trupe primise ordin să se îndrepte spre Islanda, aşa că, acum, se afla, probabil, la Reykjavik, împreună cu escorta sa. Nici *Benbecula* nu mai era singură, în drumul spre sud era însoţită ele două avioane de vânătoare şi de un distrugător. Paza era, însă, inutilă.

Înainte de a părăsi infirmeria, Lindsay ţinuse să le spună tuturor:

– Nu uitaţi că veţi face Crăciunul acasă!

Crăciunul acasă. Doamne, cine ar fi putut crede aşa ceva?

Când se întoarse să iasă, o mână se agăţă de haina lui. Era fata cu capul bandajat. Se aplecă spre ea şi îi luă mâna...

– Vă mulţumesc pentru tot ce-aţi făcut, domnule comandant. Ştiţi, v-am văzut când am fost adusă la bord... doar câteva clipe... Sunteţi un om bun, domnule.

Boase se apropie să curme discuţia:

– Ai vorbit destul, ajunge. Ştii că n-ai voie!

Dar Lindsay nu-l auzi. Continuă să-i ţină mâna într-a lui. O întrebă, în şoaptă:

– O cunoşti pe Wren Collins? Eve Collins?

– Cred că da. Cred c-am văzut-o într-o barcă de salvare când... Fata s-a oprit, n-a mai putut continua.

Lindsay îi aşează mâna la loc şi-i spuse, cu căldură:

– Încearcă să dormi puţin. Îţi face bine. Se ridică brusc. Voia să scape cât mai repede din acea atmosferă curată, de mirosuri pure, şi minţi şocate.

Îi găsi pe Goss şi Fraser în faţa cabinei sale.

– Îmi pare rău că v-am făcut sa aşteptaţi cam mult. Nu-şi dădea seama de ce, dar nu-i putea privi în ochi. Voiam doar să mă consult cu voi în legătură cu staţionarea noastră în docurile de la Liverpool. Apropo, secundule, mi-ai spus, în ziua în care am luat comanda *Benbeculei*, că una din navele surori era un crucişător auxiliar, aflat undeva prin Orient, nu-i aşa?

Goss îl privea atent.

– Era vorba de bătrâna *Barra*, domnule comandant. Aveţi dreptate.

– Ei bine, mă tem că a fost scufundată de japonezi, la Kuantan.

Îl văzu pe Goss cum se încruntă, cum încearcă să realizeze cele auzite, ca imediat să revină la masca sa sobră.

– Asta-i o veste proastă, domnule comandant. Tăcu apoi.

Privindu-l pe Goss, Lindsay simţea cum sufletul îi este cuprins de agonie, de o tristeţe imensă, ar fi dat orice, în acel moment, să poată merge în cabina lui, să fie lăsat singur.

– Deci, să începem cu muniţia şi carburantul. Goss scoase un carneţel. Îl privea pe Lindsay în ochi, dar gândul lui era departe, la crucişătorul auxiliar *Barra*.

Fusese ofiţer III pe această navă ani în şir. Poza ei îi domina şi acum cabina. Nu mai era, însă...

– Se ridică şi problema permisiilor. Trebuie să dăm drumul la oameni. La cât mai mulţi. Să-şi petreacă sărbătorile acasă – spuse Lindsay.

Aş dori să rămân la bord, domnule comandant, se grăbi Goss să răspundă.

– Pentru Dumnezeu! Şi dumneata, secundule? interveni Fraser.

Lindsay notă ceva pe o bucată de hârtie. În oficiu, Jupp pregătea cafeaua şi se ruga Domnului ca cei doi să nu-l lase singur pe comandant. Îşi dădea seama ce simţea Lindsay de când aflase de moartea fetei şi ştia prea bine că nu trebuia lăsat singur în acele momente. Fusese aproape de el în timpul câtorva coşmaruri şi era sigur că scenele se vor repeta cu o intensitate şi mai mare. Ziua, când rămânea singur în cabină, comandantul îşi făcea de lucru cu tot felul de rapoarte confidenţiale sau buletine informative, încerca din răsputeri să nu se lase pradă gândurilor... dar noaptea...

Poate că atunci când vor ajungi în docuri, Lindsay îşi va găsi liniştea, spera Jupp. Gândul îi fu curmat când îşi aminti că, de fapt, nici nu avea o casa a lui. Se auzi clopoţelul. Însemna că Lindsay rămăsese singur. Jupp puse ceaşca de cafea pe o tavă şi deschise uşa cabinei

comandantului, hotărât să facă tot cei stătea în puteri pentru a-i înveseli acele clipe.

Careul se umplu cu ofiţeri care aşteptau ca unul dintre stewarzi să deschidă barul. În timp ce nava înainta, nu fără dificultate, spre siguranţa care i-o dădea portul, ofiţerii sărbătoreau apropierea de Liverpool, fiecare în felul lui.

Lindsay rămase în scaunul său mare parte din timp. Părea cu gândul departe, iar când cineva voia să intre în contact cu el, se purta de parcă ar fi fost deranjat. De parcă ar fi fost violată propria-i intimitate

Stannard trecu pe lângă Dancy, îl bătu pe umăr şi-i spuse:

– Am scăpat teferi, ce zici, sub? Să vedem data viitoare cum o fi!

Părea destul de relaxat şi Dancy îl invidia…

Stannard avea un rol important pe nava Trebuia să-i determine poziţia, chiar şi atunci când stelele sau soarele nu-l ajutau, să traseze pe hartă drumuri noi. Nu avea voie să greşească.

– Aştept comenzile, domnilor! striga un steward.

Dancy şi Stannard stăteau mai retraşi, dorind să evite îmbulzeala din jurul stewardului.

– Ce zici de japonezii ăştia, navigatorule?

Stannard îl privi gânditor.

– Dumnezeu ştie... Ni s-a spus, întotdeauna, că dacă, vreodată, Malaiezia sau Singapore vor fi atacate, inamicul nu va putea veni decât din sud. Şi, uite acum când mă gândesc că prin locurile alea minunate mişună japonezii, îmi vine să mă iau cu mâinile de cap. Dar ce facem, nu bem nimic?

Dancy se încruntă.

– Eu vreau coniac şi gin.

– Amestecat? se miră Stannard?

– Da. amestecat. Ce vezi rău în asta?

– Păcătos mic, ce eşti. Sper să li se urce la cap chestia asta.

Uşa se deschise larg şi Goss apăru în careu, negru de furie.

– Nu bei ceva cu noi, secundule? Meriţi şi dumneata să te relaxezi niţel!

Dar Goss nu-l auzea. Izbucni, deodată:

– Avem noutăţi din Orientul îndepărtat. Japonezii continuă să avanseze spre sud. Înghiţi în sec. Au scufundat şi *Prince of Wales* şi *Repulse*! Parcă nu-i venea să creadă ce spune. Pe amândouă! În mai puţin de o jumătate de oră! Vă imaginaţi ce înseamnă asta!?

– Dumnezeule! făcu Stannard, privind spre Dancy. Ce nave mari! Cum dracu’ au reuşit să radă doi monştri într-o jumătate de oră?

– N-aveau acoperire aeriană şi, în plus, au fost şi atacate de bombardiere inamice. Asta a fost... răspunse Goss, cu privirea în gol.

– Se împute treaba! zise Stannard, dând pe gât băutura care-i mai

rămăsese în pahar. Credeam că este o acţiune comună acolo. Cum de i-au lăsat descoperiţi pe amărâţii ăia? Ce, au înnebunit oamenii noştri?

Goss continuă, pe un ton mai liniştit:

– Veţi primi permisii de trei săptămâni, fiecare. Va trebui să treceţi pe la locotenentul Barker, să vă luaţi cartelele pentru mâncare şi legitimaţiile de călătorie. Faceţi asta cât mai repede, să nu pierdem timp, atunci, când vom ajunge.

Dancy îşi privea chipul în oglindă. Vestea lui Goss îl emoţionase într-atât încât nu-şi putea reveni. Credea că ori au făcut lucruri mari, ori au lăsat impresia asta. Toate actele lor de bravură păreau uitate, însă, acum, când Goss le anunţă, în câteva cuvinte, vestea scufundării celor două nave grele. Începea să semene a război adevărat. Modificarea rapidă a balanţei în favoarea uneia dintre forţe putea să ducă până la căderea unui guvern, până la schimbarea modului de viaţă a milioane de oameni. Faţă de asemenea consecinţe, o bătălie navală, din mijlocul unui ocean, îi părea, totuşi, un lucru neînsemnat.

– Bea chestia aia, sub! spuse Stannard. Zău că am chef să mă fac praf!

Dancy atinse cu limba băutura şi i se păru că are gust de parafină.

– Fratele meu este într-un batalion în zona aceea. Când mă gândesc că viaţa lui depinde de bestiile alea de japonezi, îmi vine să-mi iau câmpii. Îl privi pe Dancy şi-i zâmbi. Iartă-mă, amice, că mi-am ieşit din fire. Tu n-ai nici o vină.

– Ce-ai zice să vii la mine acasă, navigatorule? Părinţii mei ar fi încântaţi să aibă oaspeţi de sărbători. Se opri, ezită o secundă, dându-şi seama ce făcuse. Întreaga imagine pe care încercase să o creeze se va duce dracului în clipa în care Stannard îi va cunoaşte părinţii.

– Mulţumesc, sub, dar nu pot. Îşi aduse aminte de fata pe care o cunoscuse în timpul ultimei permisii la Londra. Avea un mic apartament în cartierul Paddington, unde îşi petrecuse întreaga permisie. Au făcut o petrecere grozavă, pe care au prelungit-o până la plecarea lui. Stannard se simţi dator să adauge: Mulţumesc, oricum. Ai fost tare drăguţ. Dar poate o facem data viitoare, O.K.?

Dancy încuviinţă, uşurat şi întristat în acelaşi timp. Îşi imagină ce putea gândi Stannard despre el. Îşi aminti apoi casa părintească, împodobită pentru sărbători, mama sa care, cu siguranţă, se plângea că raţiile sunt prea mici, iar tatăl dădea lecţii, în stânga şi în dreapta, despre cum trebuie câştigat războiul.

– Poate ne întâlnim totuşi, odată, să bem ceva. Ce zici navigatorule?

– Sigur. De ce nu? Am să-ţi dau de veste când ajung la frumuseţea aia a mea.

Poate că-l şi uitase, dar trebuia să încerce, cu orice risc. Prea era frumoasă. Avea un păr lung, negru şi o piele catifelată, cum nu mai

întâlnise până atunci.

– Au sosit ambulanţele să ia răniţii. Aşteptă până ce Boase reuşi să se smulgă din grupul ofiţerilor de la bar. Şi şeful de coastă va urca la bord.

– Hai navigatorule să-i vedem şi noi cum pleacă, puse Dancy, trăgându-l de mânecă pe Stannard.

– Tocmai mi-era milă de mine, dragă Dancy. Aşa că sunt chiar bun să le ridic lor moralul.

Îşi potriviră chipiurile şi porniră spre puntea principală. Pe drum, constatară că nu fuseseră singurii cu ideea asta. Mulţi dintre membrii echipajului se îmbulzeau spre pasarelă, pentru a urmări spectacolul. Dacă putea fi vorba de aşa ceva...

Primul care ieşi fu Aikman. Era urmat, îndeaproape, de un maistru, gata să-i acorde ajutor, în caz de nevoie. Locotenentul era trimis la spital, pentru un control suplimentar. Stannard îşi muşcă buza. Era tipic pentru Lindsay. Oricare alt comandant l-ar fi trimis, pe bietul Aikman, la arest, iar apoi la curtea marţială, pentru neglijenţă în timpul misiunii. Sau cine ştie ce Dumnezeu mai născocea. Lindsay considera, probabil, că îşi luase pedeapsa cu vârf şi îndesat. Din câte fusese informat, a leşinat de două ori în timpul intervenţiei doctorului Boase.

Va rămâne un timp în spital, după care va fi trimis la plimbare şi uitat de cei din serviciul Marinei.

– Bietul de el! spuse Stannard. Făcu un pas înainte şi i se adresă lui Aikman: Te retragi, deci, locotenente!

Aikman se opri brusc, ca trăsnit de fulger. Când se întoarse, întreaga asistenţă descoperi o faţă palida, cu cearcăne negre, o figură de drogat. Răspunse scurt:

– Da. Nu sunt... nu sunt încă sigur... Nu mai putea continua.

Dancy îl privea atent pe Stannard, întrebându-se care-i vor fi următoarele cuvinte. Aikman arăta îngrozitor, chiar mai rău decât atunci când încercase să se sinucidă. Nu mai ieşise din cabină, unde un infirmier de-al lui Boase se îngrijea să nu-i lipsească nimic. Acum pleca singur, tăcut şi resemnat, fără vreun cuvânt din partea colegilor săi ofiţeri.

Stannard îi întinse mâna şi-i spuse.

– Noroc, amice! Îmi pare rău de cei a ce s-a întâmplat. Se întoarse, ca şi cum ar fi dorit sa urmărească ambulanţele. Putea să ni se întâmple şi nouă aşa ceva.

Aikman îşi smulse mâna din strânsoarea lui Stannard şi îngână:

– Da, dar nu vi s-a întâmplat. Mi s-a întâmplat mie!

Ochii i se umeziră şi lacrimile începui a să curgă şiroaie. Descărcare nervoasă.

– Să mergem, domnule locotenent. Nu e bine să-i facem să aştepte

atât! spuse maistrul care-l însoţea. Parcă erau vorbele unui profesor către un elev înapoiat mintal, îl luă de braţ şi-l conduse până la ambulanţă.

– Când pleci în război ştii că mulţi trebuie să moară. Dar când ajungi pe câmpul de luptă, ţi se pare imposibil ca printre aceştia să te numeri şi tu. Ce stupid... spuse Stannard, întorcându-se cu spatele la Dancy.

Cabina lui Lindsay era inundată de fumul pipei, iar în aer plutea un miros de whisky.

Oficialii portului, în costumele lor albastre, urcau, unul câte unul, la bord. Un locotenent, de la Serviciul de informaţii, câţiva ofiţeri de la departamentul de întreţinere, urmaţi de un şir nesfârşit de figuri necunoscute. Lindsay îl zări pe Fraser vorbind cu un ofiţer, care tocmai urcase la bord şi, după felul în care se legăna, îşi dădu seama că nu era foarte treaz. Chiar şi el băuse destul, nici nu mai ştia câte pahare de whisky golise, dar, în loc să se încălzească, tremura de frig. Nici oboseala n-o mai simţea. Era doar înţepenit.

Lindsay trecuse prin infirmerie, înainte de plecarea răniţilor. Le-a strâns mâinile, i-a îmbărbătat, pentru că ştia că au nevoie de aşa ceva.

Simţise pe pielea lui ce înseamnă un cuvânt de încurajare, atunci când totul ţi se pare pierdut. Când orice speranţă ţi se pare deşartă.

Fata cu capul bandajat, purtată pe un scaun rulant de un infirmier, se oprise în dreptul lui, să-i mulţumească din nou.

Se făcuse linişte pe navă. Infirmeria se golise, iar ambulanţele erau departe acum. *Benbecula* aştepta, răbdătoare, următoarea etapă. Aceea a reparaţiilor şi a tuturor neplăcerilor cauzate de staţionarea în docuri. Pentru ca, apoi, să ia din nou drumul mării. Tot spre Atlantic.

Lindsay ştia bine că, dacă Goss nu ar fi fost atât de hotărât să rămână la bord, el ar fi fost cel sacrificat.

Secundul nu avea unde să meargă. Între a-şi petrece sărbătorile într-un hotel gălăgios, cu cine ştie ce companie de ocazie, şi a rămâne pe navă, cu oameni oricum cunoscuţi, prefera a doua variantă.

– Voi face un raport amănunţit asupra observaţiilor dumneavoastră, domnule comandant. Sunt sigur că va ieşi ceva folositor din discuţia noastră – spuse locotenentul de la serviciul de informaţii, Lindsay îl privea atent. Era un ofiţer tânăr, cu o uniformă croită perfect, cu o educaţie aleasă. Mai mult ca sigur că înainte de război fusese ziarist. Se simţea că îi place ceea ce face. Vorbea cu o discreţie aproape conspirativă, specifică spionilor de bună calitate, din filmele dinainte de război. Lindsay se întreba la ce-i folosea, totuşi, un raport atât de amănunţit? Trebuia să-şi justifice şi el existenţa într-un fel, aşa că se hotărî să coopereze.

– Cred că dacă am afla mai multe amănunte despre corsarul

german şi despre omul care-l comandă, ar fi un lucru bun. Ce ziceţi, domnule locotenent?

Zâmbetul politicos al tânărului locotenent îl făcu pe Lindsay să înţeleagă că se gândea la cu totul alt gen de informaţii. Continuă, totuşi:

– De când sunt cu japonezii în război, nu cred că putem conta pe o protecţie eficientă din partea americanilor, în cealaltă parte a Atlanticului. Vor avea nevoie de toate navele disponibile pentru a le trimite în Pacific, unde trebuie să echilibreze situaţia, daca doresc ca raportul de forţe să nu se schimbe.

– Cred că ne putem concentra mai mult asupra acestui aspect, domnule comandant.

– Sunt sigur, locotenente.

– Domnule comandant, sunt nevoit să plec acum. Sper să avem prilejul să discutăm pe îndelete, zilele viitoare. Vă urez o şedere cât mai plăcută.

După o baie bună, pregătită cu multă tragere de inimă de Jupp, Lindsay îşi îmbrăcă uniforma cea nouă şi se pregăti sufleteşte să părăsească nava. Va trebui să se reobişnuiască cu o existenţă aproape uitată. Se simţea de parcă ar fi îmbrăcat nişte haine care nu-i aparţineau. Şi, totuşi, trebuia să se obişnuiască cu ele.

AMINTIRI

În dimineaţa zilei de doi ianuarie 1942, crucişătorul auxiliar *Benbecula* a fost remorcat din docul uscat şi tras la cheiul de unde plecase.

Revenirea n-a stârnit nici un fel de emoţie celor din Comandamentul Marinei. Singurul lor gând era de a scăpa cât mai repede de el pentru ca locul să-i fie luat de un alt bolnav al flotilei. Era o nerăbdare explicabilă, de-altfel.

Permisiile se încheiau la prânz şi încă de dimineaţă ofiţerii şi marinarii din echipaj se îndreptau, ce-i drept fără cine ştie ce tragere de inimă, spre acoperişul lor plutitor. Puteai citi pe feţele lor mulţumire sau plictiseală, după cum îşi petrecuseră neaşteptatul concediu. Cum dădeau cu ochii de navă, încercau un sentiment de surpriză şi înţelegere în acelaşi timp. În lipsa lor, aceasta îşi schimbase înfăţişarea. Din prova până în pupa pitură nouă, culori amestecate, verde, albastru închis şi negru, astfel încât la prima vedere aveai impresia că ai în faţă un alt vas.

Lindsay se întoarse din permisie cu câteva zile mai devreme, pentru a putea studia în linişte listele eu provizii sosite la bord şi armament, precum şi ultimele rapoarte ale Serviciului de informaţii. Din cabina sa, înregistra comentariile, nu de puţine ori maliţioase, la adresa navei şi a noilor veniţi.

Ca de obicei, nimeni nu ştia care va fi următoarea misiune încredinţată *Benbeculei*. Era treaba celor de la Cartierul General al Marinei.

În timpul reparaţiilor, toate dorinţele lui Lindsay au fost satisfăcute. În afară de îmbunătăţirile cerute de el, responsabilii departamentului de întreţinere au adăugat, din proprie iniţiativă, două tunuri Oerlikon pe puntea bărcilor, astfel încât apărarea antiaeriană putea fi privită acum cu alţi ochi. Mai optimişti. Câteva mitraliere au fost schimbate cu unele noi, iar tunurilor vechi li se făcuse o revizie minuţioasă. Numărul plutelor de salvare se mărise, un generator nou apăruse lângă cel vechi, în sala maşinilor, găurile produse de obuze fuseseră astupate. Cei din docuri nu şi-au permis nici un moment de relaxare. Chiar şi sărbătorile le-au petrecut aproape de *Benbecula*.

Pentru Lindsay, permisia reprezentase o experienţă tristă, care-l făcea să încerce, acum, un sentiment de frustrare.

În loc să caute liniştea unui hotel, cum îşi propusese la plecare, a ales, drept refugiu, sudul Londrei. După mai multe încercări, a reuşit

să obţină o întrevedere la Amiralitate cu unul dintre ofiţerii superiori ai Serviciului de informaţii. După cum bănuia, nu auziseră nimic despre raportul tânărului locotenent din Liverpool, nimic despre corsarul german, nimic din sugestiile făcute de el. Nu se putea plânge de amabilitatea ofiţerului de la informaţii, dar utilitatea vizitei sale fusese minimă. Când Lindsay începu să expună motivele pentru care crede că nemţii vor începe o nouă serie de atacuri asupra convoaielor aliaţilor, cu scopul de a le reduce capacitatea de transport, ofiţerul deveni, deodată, mult mai interesat. Nu existau probe care să dovedească cele spuse de Lindsay. Dar războiul era şi aşa destul de complicat pentru a nu mai lăsa loc unor „dacă” şi „poate”.

Imaginea tristă a Londrei îi revenea în minte tot mai des. Case transformate în ruine, străzi spintecate de bombe, saci de nisip aşezaţi în jurul clădirilor oficiale, poliţişti cu căşti de oţel care alergau înnebuniţi după fiecare raid inamic; urletul sfâşietor al sirenei nu ţinea seama de zi sau noapte. Locuitorii Londrei erau extenuaţi, cu nervii întinşi În maximum, dar mai găseau resurse să se aşeze răbdători la cozile din staţiile de autobuz. Pe străzi, vedeai numai uniforme şi, ca şi cum uniformele celor trei arme ale armatei engleze nu erau de ajuns, te loveai la tot pasul de soldaţi şi ofiţeri ai ţărilor sub ocupaţie. Polonezi, norvegieni, olandezi, cehi, pe care, dacă îi priveai, îţi dădeai seama de dimensiunea exactă a succeselor inamicului.

Atunci când nu trebuia să aştepte în vreun hol al Amiralităţii sau să parcurgă ultimele rapoarte ale Serviciului de informaţii, Lindsay cutreiera Londra pe jos. Făcuse kilometri – din East End până la docuri, din Green Park până în veselul Picadilly. Pe când se plimba cu mâinile la spate, liniştit, a fost surprins de un raid al aviaţiei germane, pe care îl înregistră ca pe un fapt divers, până ce un pompier, indignat, i-a urlat în ureche: „Cine dracu’ te crezi, dom’le? Dumnezeu? Ai să te trezeşti fără cap, dacă nu intri în adăpost! Mişcă odată!”

Se aşeză pe o bancă improvizată, cu spatele lipit de peretele rece al unui subsol, care se cutremura după fiecare bombă căzută. Oamenii, prea numeroşi pentru încăperea în care se aflau, se gândeau cu înfrigurare la imaginea ce-i aştepta afară. Oare căminul lor, rezultatul trudei şi sacrificiului atâtor ani, mai exista în acea clipă? în dreptul uşii de oţel a adăpostului, acelaşi pompier care-l apostrofase, îl fixa, acum, încercând probabil să-i înţeleagă comportarea.

De afară se auzeau clopotele pompierilor, fluierele poliţiştilor, jeturile de apă ale furtunurilor în acţiune.

Chiar de la începutul carierei sale în Marină, Lindsay învăţase tainele vieţii pe mare, atât pe timp de pace, cât, mai ales, de război. Fusese instruit să conducă o navă, să mânuiască tunurile şi mitralierele de la bord, să folosească bărcile de salvare, să atace şi să se apere. Era pregătit să înfrunte orice situaţie ce l-ar fi solicitat.

Nimeni nu-i pomenise, însă, vreodată de cealaltă faţă a războiului. Dunkerque şi Creta, Norvegia şi Africa de Nord au reprezentat fiecare lecţii triste, despre care nimeni nu le vorbise la şcoala de marină. Figurile îngrozite ale refugiaţilor de pe marginea şoselelor, avioanele de vânătoare nemţeşti, care-i decimau cu bombe şi rafale de mitralieră, soldaţi cu pieptul gol, implorând pe plajele devastate apariţia unui vas salvator, şi Doamne, câte alte imagini de coşmar! Nimeni nu vorbea de preţul plătit de toţi aceşti oameni.

Pierderea propriului vas lăsase o cicatrice adâncă în viaţa lui Lindsay. În timpul ultimei vizite la Londra, îşi dădu seama cât de diferit era războiul acolo, faţă de ce trăia el pe mare. Toţi erau implicaţi, direct sau indirect, îşi dădea seama că dacă cei cu care împărţise adăpostul, în acele clipe, îşi pierdeau încrederea şi speranţa, sfârşitul era mai aproape chiar decât îl prevesteau unii pesimişti. Era uimitor cum de nu le cedaseră nervii până atunci, gândea el. În localurile în care intrase, cu toate lipsurile şi berea care aducea mai mult a apă, oamenii îşi păstrau veselia şi optimismul, fără să aibă motive pentru o astfel de stare.

Pe front, lucrurile mergeau prost, singurul motiv de linişte, acela al intrării americanilor în război ca aliaţi, nu era decât aparent. Pentru că, de fapt, fiecare ştia că adevăratul război de-abia începe.

Nici nesfârşitele coloane ale ziarelor nu puteau explica ultimele evenimente din Malaiezia.

În mai puţin de o lună, japonezii reuşiseră să cucerească întreaga peninsulă, după ce au semănat groază şi au transformat-o într-un abator greu de descris.

În timpul permisiei, Lindsay s-a gândit, o clipă, să încerce să descopere unde locuia Eve Collins. I-ar fi vizitat părinţii. L-ar fi liniştit întâlnirea cu ei. Dar îşi îndepărtă gândul imediat. Ce-ar fi putut să le spună? Că a văzut cu ochii lui cum a fost înghiţită de ape nava în care se afla fiica lor? Că a fost martor al acestei drame şi că nu a putut face nimic s-o salveze? Nu, era mai bine să-i lase să-şi înfrunte durerea cu propriile forţe. Numai timpul îi va ajuta.

Goss bătu la uşă şi intră în cabina comandantului, cu paşi greoi.

– Avem şapte întârziaţi, domnule comandant. Dar am aflat că un tren, care trebuia să sosească acum câteva ore, are o întârziere destul de mare. Ar putea fi în el – spuse secundul, fără vreun alt comentariu.

– Am primit o telegramă de la spitalul Marinei militare. McNiven este reţinut pentru nişte controale medicale. Am dat ordin să fie înlocuit în timonerie.

Părea că nu-i pasă de soarta lui McNiven. De obicei, în astfel de momente, nimeni nu este reţinut pentru simple controale medicale.

– Mulţumesc, Goss. Lindsay îl privea atent. Părea mai încordat ca de obicei. Era clar că nu-i plăcea noua imagine a navei. Probabil că vom

primi în curând ordinele de drum.

– Da, răspunse Goss laconic.

Greu se putea stabili un contact cu el. Era atât de rece şi distant, încât îţi venea să-l laşi în pace, cu gândurile şi preocupările lui.

– Vom face plinul şi vom aduce muniţia la bord, chiar azi. Va trebui să ne îngrijim ca veghea de după amiază să se respecte întocmai. Dacă li se năzare nemţilor să treacă în zbor pe deasupra portului, să nu stăm ca nişte gâşte uitându-ne la ei. Să-i întâmpinăm cum se cuvine.

Afară, pe coridor, se auzeau râsete şi comentarii de tot soiul. Cei întorşi din permisie îşi povesteau aventurile, cu împlinirile şi nereuşitele lor.

– Am coborât de câteva ori pe ţărm, domnule comandant. Mai mult ca să aflu ce ne aşteaptă.

– Şi ai reuşit să „ciupeşti" ceva? întrebă Lindsay.

– Nu mare lucru. Ticăloşii ăştia nu spun nimic. Dar tot am mai „mirosit" eu câte ceva, domnule comandant. Se pare că ne vom îndrepta spre sud.

– S-ar putea să ai dreptate. Judecind după sistemele de ventilaţie cu care am fost dotaţi, sau după pitura mai deschisă la culoare, numai spre Islanda nu ne pot trimite... Asta înseamnă că nu vom mai întâlni corsarul acela blestemat. Şi zău că-mi pare rău.

– Cât aţi fost în permisie, domnule comandant, l-au scufundat şi pe bătrânul *Eriskay*. L-au torpilat. Ai noştri nici n-au anunţat unde s-a întâmplat povestea asta, După tragismul expresiei lui Goss. Lindsay trase concluzia că şi *Eriskay* făcuse parte, cândva, din compania pentru care lucrase ani în şir.

– Au mai rămas trei nave din compania mea, domnule comandant. Nu e drept ce se întâmplă. Cum pot să trimită nişte vase ca astea în regiuni în care n-au cum să supravieţuiască? Este ca şi cum cei de la Amiralitate mi-ar ordona mie să traversez Atlanticul înot, iar în drum să mai distrug şi vreo două, trei nave inamice, aşa, ca să nu mă plictisesc. Este ceva îngrozitor ce se întâmplă! Cine dă dreptul acestor oameni să se joace cu viaţa semenilor lor? Când mă gândesc că cele mai bune distrugătoare sunt ţinute la geamandură şi că nave ca amărâta asta de *Beky* le fac lor treaba. Îmi vine să mă iau cu mâinile de cap. Doamne, ce-aş mai scutura eu pe câţiva de acolo, din birourile alea călduţe...

Goss se înfierbântase de-a binelea şi Lindsay se hotărî să intervină:

– M-am întâlnit, la Londra, cu mai mulţi ofiţeri superiori, de la care nici eu n-am scos mare lucru, secundule. Aşa sunt toţi. Parcă nu-i cunoşti... Mulţi ştiu chiar mai puţin decât noi. Asta ţi-o spun sigur.

– S-ar putea să aveţi dreptate, domnule comandant.

Puntea începu să vibreze uşor, semn că Fraser ajunsese în camera

maşinilor şi testa un motor sau chiar noul generator cu care fusese înzestrată nava.

Ritchie apăru în uşă şi rămase acolo până ce Lindsay îl pofti să intre:

– Ce-ai rămas pironit în uşă, omule? Intră odată! Cum ai petrecut?

– Cum să petrec? Am stat la Union Jack Club. Oricum, mai bine decât nimic. Să ştiţi că nu-mi pare rău că s-a terminat permisia. De fapt, venisem să vă raportez că s-a primit o radiogramă, acum câteva minute... ăă... de la Cartierul general, dom'le comandant. Ofiţerul cu operaţiile vine la bord la ora paişpe. Apoi, adăugă, pe un ton jos: îl aduce şi pe dom' comodor cu el.

Lindsay tresări.

– Comodorul Kemp? Ştiam că urma să rămână la Scapa...

– Aşa sunt ăştia, dom'le comandant. Te pregătesc pentru tropice şi ajungi în Islanda, te înzestrează ca torpilor şi te trezeşti transportor de trupe, ce să mai vorbim, nici ci nu ştiu ce vor! Şi-o mai şi numesc planificare!

Lindsay zâmbi. Îi era bine în compania lui Ritchie. Îl simţea aproape, de-al casei.

– O să vedem ce ne-aşteaptă, dom'le comandant! Am uitat să vă spun că am mai primit o radiogramă. În legătură cu McNiven. L-a prins o patrulă dând lovitura la o farmacie. Voia să fure o siringă. I se spărsese cea veche şi nu-şi făcuse doza din ziua aia. Bietul de el... Trebuie să fie groaznic să ajungi să te droghezi. Oricum, înlocuitorul său şi-a luat postul în primire.

Jupp îşi făcu şi el apariţia în cabina comandantului.

– Vă rog să mă scuzaţi! Nu ştiam că e atâta lume.

– Bine c-ai venit, Jupp. Nu ne-ar strica ceva de băut. Ce spuneţi, domnilor? Aşa, să intrăm în forma.

– Dacă ziceţi dumneavoastră... eu nu refuz niciodată.... mama m-a învăţat că nu e politicos... spuse Ritchie, satisfăcut că a făcut şi el o glumă.

– Şi pentru că suntem încă în port, în siguranţă, să bem din paharele cele mai bune. Ce zici, Jupp?

* * *

Imediat după ora prânzului, întregul echipaj al *Benbeculei* se afla în efectiv complet. Aşa cum ordonase Lindsay, încărcarea muniţiei începu chiar în acea după amiază. Ritmul era alert, căci vântul rece de afară nu te lăsa să şovăi o clipă. Rezervoarele *Benbeculei* erau umplute din pântecele unui petrolier, pe care celelalte vase din radă îl aşteptau cu nerăbdare. În fiecare compartiment al navei, membrii echipajului erau la posturi, concentraţi asupra bunului mers al operaţiilor premergătoare părăsirii portului. Din când în când, fiecăruia

îi reveneau în minte momentele plăcute sau mai puţin reuşite ale permisiei. Meritată şi binevenită permisie.

Fraser urmărea, efectuarea plinului. Asistase de atâtea ori la această operaţie, încât ştia pe de rost fiecare etapă. Se gândea la familia lui, din Dundee. Avusese noroc cu ele trei săptămâni de permisie. În ultimii patru ani era ca un străin în familie. Un om care vine şi pleacă, niciodată n-a putut rămâne mai mult de o săptămână, cel mult două. Cutreiera mările, dintr-o parte în alta a globului, acumulând experienţă după experienţă, supus mizeriei şi privaţiunilor de orice fel.

De data asta, însă, constatase, cu surprindere, că soţia lui îmbătrânise. Chipul nu-i mai era atât de proaspăt şi viu. Faţa nu-i mai era întinsă ca înainte. Cei doi copii se purtau de parcă se aflau în faţa unui străin, îi simţea chiar deranjaţi de familiarismele lui. Renunţase la turul cârciumilor din jur, evitase astfel reproşurile tăioase ale soţiei, atunci când se întorcea acasă ameţit. Încerca sa redescopere acum viaţa după care tânjea, dar, pe care, atunci când a avut posibilitatea să o aibă, a neglijat-o. Încerca să-şi ajute nevasta să treacă peste complexul creat în ani şi ani de viaţă în acelaşi cartier cu alte familii de marinari, cei mai mulţi superiori în grad şi pregătire soţului ei. Soţiile acestora nu scăpau niciodată ocazia să povestească despre avansările, primele primite sau navele mari şi cunoscute pe care erau îmbarcaţi bărbaţii lor. Doamna Fraser nu avea însă cu ce să se mândrească. Au petrecut un Crăciun liniştit, iar venirea Anului Nou însemnă atât încheierea unui capitol în viaţa lor, cât şi apropierea sfârşitului permisiei. Reîntoarcerea pe mare.

– Dacă se va întâmpla ceva cu mine, promite-mi că-l laşi pe Jamie să urmeze şcoala de marină. Bineînţeles, dacă va dori asta, îi spuse soţiei, în seara de Crăciun. Fiul său nu avea decât unsprezece ani, dar era foarte dezvoltat pentru vârsta lui.

– Nu mai vorbi aşa, Donald! Ce ţi-au făcut blestemaţii ăia de te-au adus în starea asta? Tu nu vorbeai aşa niciodată. Îi întinse un pahar plin cu whisky. Bea asta.0 să te mai calmeze.

– Nu am vrut să te supăr, draga mea. Nu ştii cum e în viaţă? Azi eşti, mâine... cine ştie...

– Jamie îţi seamănă. N-am să-l opresc, indiferent de ce va dori să facă.

Înainte de plecare, mai aruncă o privire casei, grădinii ce-o împrejmuia, ca şi când ar fi vrut s-o ţină minte multă vreme. Şi-a îmbrăţişat soţia şi copiii, şi a pornit pe aleea care ducea spre stradă, fără să se mai întoarcă

– E sătulă fetiţa acum. Ce ziceţi, domnule Fraser? îi întrerupse gândul şeful fochist.

Pe puntea bărcilor, locotenentul Maxwell asista la verificarea

elicelor. Ajutorul său, tânărul locotenent Hunter, îi raportă:

– Am verificat legăturile, domnule locotenent. Totul este în ordine. Se ferea să dea mai multe amănunte, ştiind cât de chiţibuşar era Maxwell.

– Foarte bine, Hunter. Foarte bine. Toate trebuie să fie la locul lor, acum, înainte de plecare. De fapt nici nu auzise prea bine ce-i spusese ajutorul sau. Gândul îi era departe, la clipele îngrozitoare pe care le trăise în timpul permisiei. I se părea că încă nu s-a trezit dintr-un vis urât. Îi era greu să accepte realitatea. Dacă ar fi avut inspiraţia să telefoneze acasă, din gară, totul s-ar fi desfăşurat normal. Simţea cum broboane de transpiraţie îi curg pe frunte. Ar fi trebuit să telefoneze sau măcar sa trimită o scrisoare că soseşte. Dar cum se gândea că Decia, soţia lui, stă mai tot timpul acasă, ardea de nerăbdare să-i facă o surpriză.

Decia avea destui bani, tatăl său era putred de bogat, astfel încât prefera să-şi invite prieteni acasă, decât să meargă ea în vizite.

În ultima etapă a călătoriei spre Hampshire, avusese ghinionul ca trenul să fie ţinut în loc mai multe ore datorită unei deraieri. Călătorii compartimentului aşteptau, înfrigurați, momentul în care vor porni din nou mai departe. Când, în sfârşit, ajunse la destinaţie, în gară nici vorbă de taxi sau vreo maşină de închiriat. Întrebă un hamal bătrân ce se întâmplă, şi acesta îi replică iritat:

– Dar dumneata n-ai aflat că suntem în război, dom'le?

„Nenorocitul! Uite cine-mi vorbeşte de război!" îşi zise.

A fost nevoit să meargă pe jos cele cinci mile care-l despărţeau de casă. Când, în sfârşit, ajunse, respira de parcă urcase un munte. Valiza era grea, plină cu ţigări cumpărate la preţ redus şi câţiva metri buni de mătase naturală, obţinută cu mare greutate, de la o cunoştinţă din Liverpool. Pentru Decia.

Casa părea cufundată într-o linişte de mormânt. Câteva clipe a crezut că soţia plecase. Îngrijitorul nu mai locuia acolo. Odată cu deschiderea atâtor fabrici, era din ce în ce mai greu să găseşti servitori. Decia se plângea adesea. De fapt nu era singurul lucru care n-o mulţumea. Deodată o auzi râzând. Un râset prelung, excitant, senzual. Nu-şi mai amintea dacă a urcat scările până la dormitor în fugă sau nu. Nu-şi mai amintea dacă se oprise, pentru câteva clipe, în faţa uşii, sau a dat buzna în dormitorul ei. Nu-şi mai amintea decât scena ce i se înfăţişă dinaintea ochilor, asemenea unui tablou hidos. Decia, în pat, goală, cu pielea care-i strălucea în lumina lămpii, cu părul despletit acoperindu-i umerii, într-o poziţie în care el, soţul ei, n-o mai văzuse niciodată. Alături, un bărbat cu o figură transfigurată, care rămase cu gura deschisă, cu mâinile agăţate încă de mijlocul ei. Când, în sfârşit, îşi dădu seama de situaţia în care se afla, se repezi, împleticindu-se, spre pantalonii aruncaţi pe jos, îi înşfacă şi se năpusti

pe uşă, afară. Maxwell n-a fost în stare să-l oprească şi să-şi descarce nervii pe spinarea lui. Dacă ar fi încercat să-l lovească, l-ar fi omorât cu siguranţă. Nici măcar nu era un bărbat arătos. Nici măcar nu era tânăr. Maxwell trânti uşa în urma lui şi rămase singur cu Decia. Îşi simţea inima cum se zbate în piept, respiraţia îi era tăiată.

– De ce? Pentru Dumnezeu, de ce?!

În loc să încerce să-şi acopere trupul, Decia rămase întinsă pe spate, cu privirea pierdută. Ochii ii deveniseră, deodată, calmi, liniştiţi.

– De ce nu? îţi imaginezi, cumva, că pot trăi la nesfârşit singură, fără un bărbat? Ei bine, domnule, nu pot. După cum ai constatat, nu pot!

– Bărbat?! Dar ăla era bărbat? Asta numeşti tu bărbat, nenorocito?

– A fost o variaţie de care aveam nevoie. Asta-i tot.

Nici dacă s-ar fi aflat între două tunuri Oerlikon, care trăgeau simultan, Maxwell n-ar fi fost atât de şocat. De câte astfel de variaţii mai avusese ea nevoie până atunci?! Destule, probabil.

– Stricato! Târfă ordinară ce eşti!

– Ce voiai? Să stau aici, să-mi pierd vremea singură, în timp ce tu faci pe eroul nu ştiu pe unde? Dacă nu era războiul ăsta, ai fi rămas acasă, să-mi toci banii ca un gentleman în rezervă, când amândoi ştim, la fel de bine, că ai fost dat afară din armată. Mă şi mir cum de te-au mai acceptat! Uită-te cum arăţi! Nu e de mirare că pierdem războiul dacă toţi sunt ca tine.

– N-am fost dat afară! încercă el să se apere. A fost un accident nenorocit. Altcineva a fost de vină!

– Altcineva? Întotdeauna există altcineva când faci o prostie. Placa asta o cunosc prea bine! îşi sprijinea umerii de pernă, sânii săi perfecţi erau conturaţi de lumina pală a lămpii. Eşti un nimic. Asta eşti. Până şi în pat tot un nimic ai fost!

Era aproape deasupra ei, cu ochii în lacrimi, cu privirea disperată, cu mâinile încleştate în jurul gâtului. Faţa i se înroşise şi începu să urle:

– Nu e adevărat! Minţi! Ştii că nu e adevărat! N-am avut niciodată noroc! N-am încercat decât să te fac fericită. Atât am vrut, să fii fericită! Se îneca în lacrimi, nu mai putea continua.

Decia îl privea nemişcată, cu un dezinteres dezgustător, cum se umilea în faţa ei.

– Îmi faci scârbă, pleacă! a fost tot ce i-a răspuns.

Gata. Nu mai putea îndura. Îşi adună puterile, se ridică şi o lovi cu forţă peste faţă. Încă o palmă şi încă una, până ce simţi că se sfârşeşte. Nu-şi mai amintea de câte ori o lovise. Singura imagine care-i rămase întipărită era aceea a buzelor însângerate, a părului vâlvoi şi a obrajilor ei frumoşi care se învineţiseră.

Înainte ca el să-şi revină, ea îl umili din nou:

– Te simţi mai bine acum, nenorocitule? Lacrimile i se amestecau cu sângele care-i curgea din buze. Se aştepta, poate, s-o omoare şi nu-i mai păsa de nimic.

Maxwell nu-şi mai amintea cum plecase de acasă. Chiar şi după ce a închis poarta curţii, o mai auzea urlând: „Nenorocitule!”

Un singur cuvânt, pe care-l auzea şi acum ea un ecou,..’

Îşi petrecu restul permisiei într-un hotel A încercat să-i telefoneze de acolo. A scris chiar şi câteva scrisori, pe care, însă, nu a avut puterea să le expedieze. S-a apucat să bea. Bea, până uita de el, uita de tot ce i se întâmplase. Coşmarul deveni şi mai greu de suportat atunci când ceilalţi oaspeţi ai hotelului au început să cânte colinde de Crăciun. Le cântau din suflet, cu o bună dispoziţie pe care nu mai reuşea s-o înţeleagă. Odată, pe când se afla la masă, scoase din buzunarul hainei o poză de-a ei, o privi, înjură de câteva ori, apoi o rupse furios. Un bărbat din spatele său, care înregistră scena, se apropie şi i şopti la ureche:

– Calmează-te, amice! Pe cine ai rupt acolo? Vreo tigroaică, ha?

Maxwell rămase o clipă pironit, iar apoi cu o disperare patetică, se aruncă în genunchi, adunând cu mâna tremurândă fragmentele de poză. Încercă să le pună cap la cap, să reconstituie fotografia, în timp ce-i murmura numele.

Hunter îl privea pe Maxwell cu atenţie. Nu-l prea avea la inimă, dar starea în care se afla îl puse pe gânduri. Încercă un sentiment de milă. Probabil aflase vreo veste proastă, gândi el. Îl întrebă, totuşi:

E totul în ordine, acasă, domnule locotenent?

– Când auzi întrebarea, Maxwell se răsuci pe călcâie, ca un taur, faţa i se înăspri şi răspunse furios, deranjat de întrebare:

– De ce nu-ţi vezi, domnule, de treburile dumitale? Fă-ţi meseria aşa cum ai învăţat şi vezi lunurile alea să funcţioneze perfect. Atât vreau de la dumneata. E clar?

Nici nu termină bine şi se îndreptă spre aripa comenzii, cu paşi apăsaţi, ca la defilare.

Locotenentul deChair trecea pe lângă ei şi aruncă o vorbă:

– O luăm de la cap cu toţii, ce ziceţi domnilor?

– Ca o familie mare şi unită, locotenente.

– Să sperăm că se va menţine aşa, amice – ţinu deChair să adauge.

La ţărm, opri o maşină oficială. Era de la Cartierul general şi din ea coborî comodorul Kemp.

– Mă duc să-l anunţ pe tânărul aspirant Kemp să fie în recepţie... a sosit o inspecţie din familie! spuse deChair, cu ironia-i cunoscută.

Comodorul Martin Kemp se instală, lejer, în primul fotoliu care-i ieşi în cale. Era la fel de libidinos ca la petrecerea din Scapa.

– Te întrebi, poate, de ce am venit anunţat. Aş fi putut pur şi simplu să dau buzna, desigur.

Lindsay îl privea fără să schiţeze vreun gest. Cuvântul „desigur” făcea parte, cu siguranţă, din vocabularul său preferat, gândi el. Nu se putu abţine şi spuse:

– Sunt pregătit să vă primesc oricând, domnule comodor. Nu avem nimic de ascuns.

– Dar sunt convins, comandante! N-am vrut să te prind cu nimic, cred că îţi dai seama.

– Doriţi ceva de băut, domnule comodor? întrebă Lindsay, calm.

– N-am timp. Sunt foarte grăbit. Dar dacă simţi dumneata nevoia, să nu vezi în mine un obstacol.

Lindsay trecu peste ironia comodorului şi, dorind să scurteze, pe cât posibil, discuţia, îl întrebă:

– De fapt, de ce aţi ţinut să mă vedeţi?

– După câte ştii, am coordonat, destulă vreme, deplasările convoaielor noastre. O sarcină cel puţin ingrată. A fost un spectacol neplăcut, soarta ultimului convoi pe care l-ai însoţit. Dar e de domeniul trecutului, acum.

Lui Lindsay îi veni în minte imaginea fetei cu faţa bandajată. Disperarea cu care-l prinsese de mână.

– A fost crimă curată, domnule comodor! Nu ştiu când vor înceta oamenii noştri de la Amiralitate să considere inamicul ca pe simple jucării. Când vor privi războiul, în sfârşit, ca pe un lucru serios? Este îngrozitor să vezi cum mor oamenii şi să nu poţi să-i ajuţi în vreun fel! Şi să ştii că totul se întâmplă din ignoranţa unora...

Kemp zâmbi, indulgent.

– Văd că n-ai scăpat încă de obsesiile dumitale... În plus, am auzit că nu prea te-ai purtat cu mănuşi la Amiralitate. Nu găseai un mod mai plăcut de a-ţi petrece permisia? De fapt venisem să-ţi spun în ce va consta misiunea *Benbeculei*. N-am să mă complac în strategia asta de amator, pe care constat că nu vrei s-o abandonezi.

– Observ, cu tristeţe, domnule comodor, că pentru dumneavoastră contează prea puţin viaţa oamenilor şi a navelor de luptă.

– Dragă Lindsay, ştiu că ai trecui prin momente grele, în ultima vreme, aşa că îţi propun sa nu mai dezvoltăm subiectul, în interesul nostru comun.

– Cum doriţi, domnule comodor.

În definitiv, gândea Lindsay, ce-l costa să tacă? Tot nu putea să schimbe nimic. Era ca şi cum s-ar fi luptat cu morile de vânt.

– Cred că eşti la curent, cu ce se întâmplă în Malaiezia şi Singapore. Situaţia este mai gravă decât mi-am închipuit. Va trebui să trimitem întăriri de urgenţă. S-a şi format un convoi rapid, care va porni în cel mult patru zile. Este un convoi vital pentru noi. Va transporta vehicule blindate, tunuri grele, muniţie, trupe şi alimente, mă rog, tot ce este necesar, în acest moment, pentru a echilibra balanţa de forţe. Nu mai

putem sta cu mâinile în sân, vom trece la ofensivă. Şi, îţi imaginezi că nu putem ajunge acolo prin Mediterana şi apoi prin Canalul de Suez. Am fi o pradă uşoară pentru bombardierele şi submarinele inamice.

– Asta îmi imaginez, domnule comodor.

– Va trebui să ne îndreptăm, fără oprire, până în Ceylon. De acolo, trupele şi alimentele vor fi împărţite unor nave mai mici, care vor pomi, sub escorte puternice, spre zonele ce ne interesează.

– Ţin să vă atrag atenţia, domnule comodor, că până în Ceylon nu sunt, nici mai mult, nici mai puţin, decât treisprezece mii de mile. Mile marine! Dacă luăm în considerare schimbările de drum minime, atât cât să evităm atacurile submarinelor, ca să nu mai vorbim de micile defecţiuni ce pot apărea, vom ajunge acolo după cel puţin şapte săptămâni.

– Serios? Îmi pare bine că ai un asemenea simţ al distanţelor. Dar sper că nu eşti convins că Singapore se va scufunda, pentru, totdeauna, în şapte săptămâni. Rânji, satisfăcut de răspunsul pe care-l considera spiritual şi ironic. Continuă, sigur pe el. Vom avea o escortă puternică şl trebuie să pornim fără nici o întârziere.

– Vreau să vă spun un lucru, interveni Lindsay. Ideea mea cu corsarul german nu este o născocire. Sunt convins că nemţii au declanşat o acţiune puternică de distrugere a convoaielor noastre. Avem nave în două oceane, iar pe ajutorul americanilor nu putem conta, până ce nu-şi vor reface flota nimicită la Pearl Harbour.

– Nici o clipă n-am luat în calcul flota americană, Lindsay. E treaba lor cum se descurcă. Personal, am mai mult respect pentru japonezi, în clipa de faţă. Sunt curajoşi, agili şi bine pregătiţi.

– Deci *Benbecula* se va îndrepta spre Orientul îndepărtat, cu alte cuvinte.

– Exact, răspunse Kemp, ridicându-se. Trebuie să plec. Am o întâlnire importantă, peste un sfert de oră.

– Nu doriţi să vă vedeţi fiul, domnule comodor? se simţi Lindsay obligat să întrebe.

– Când o să facă ceva demn de luat în seamă, voi dori să-l văd. Până atunci, însă...

Lindsay îşi aminti vorbele lui Goss: „Nu cred că ne vom mai întoarce de unde am venit”.

Avea dreptate. Atlanticul de Sud îi aştepta.

CONVOIUL

– **C**artul de dimineaţă a trecut la posturile de veghe,’ domnule comandant.

Stannard salută regulamentar şi aşteptă răspunsul lui Lindsay.

Acesta aruncă o privire spre ropotitorul giro, după care se aşeză în scaun şi scrută, gânditor, orizontul cenuşiu, timp de câteva secunde.

– Foarte bine, navigator. După ce Stannard se depărtă, îşi duse din nou binoclul la ochi să cerceteze marşul vaselor din formaţie. Convoiul se afla în drum de patru zile pline şi încă nu se semnalase nici un fel de incident. În primele două, au avut mult de furcă cu marea rea, vânturi de tăria furtunii şi vizibilitate scăzută de până la patru mile. Probabil că submarinele se refugiaseră la adâncime, ca să evite zgâlţâiala sălbatică pe care valurile unei astfel de mări ar fi administrat-o carenelor lor alungite. Sau poate că a avut convoiul un noroc deosebit şi nu le-a întâlnit. Era format dintr-un număr mic de vase, dar ducea încărcături preţioase. Organizat pe trei coloane, cea din mijloc era condusă de un crucişător modern, înzestrat cu douăsprezece tunuri de 152 mm, ceea ce făcea ca această navă impunătoare să fie elementul principal al escortei. În urma lui, veneau, în coloană, două petroliere şi cel mai detestat participant la convoi, un cargou mare şi plin cu muniţie, plasat exact în prova *Benbeculei*. Cele două coloane de pe laturi navigau conduse de câte un vas încărcat cu trupe, urmate, la distanţă regulamentară, de cargouri având punţile înţesate de lăzi cu subansamble de avioane şi de vehicule blindate de toate soiurile. După cât erau de joase la apă, Lindsay ghicea că şi magaziile gemeau de încărcătură.

Escorta de distrugătoare era, de asemenea, impresionantă. Nu mai puţin de şase nave, toate noi, lucru cu totul ieşit din comun, dată fiind lipsa de vase de luptă pe toate teatrele de operaţii, dar care evidenţia importanţa deosebită acordată protecţiei acestui convoi.

Vremea se ameliorase în chip miraculos. Şi ăsta era un lucru ieşit din comun pentru luna ianuarie. Orizontul se contura foarte net şi se întuneca, ceea ce, gândea Lindsay, foindu-se pe scaun, făcea şi mai evidentă înclinarea *Benbeculei* într-un bord. Din pricina ei, linia orizontului apărea aplecată pe o latură, iar vasele dădeau impresia că sunt în pericol să alunece pe faţa înclinată a oceanului.

Îşi reglă binoclul, ca să poată observa zigzagul făcut de unul dintre distrugătoare, la cinci mile înaintea convoiului. Se vedeau bine mustăţile albe ale valului din prova, despicate furios de etrava arcuită,

în vreme ce coca sa efilată abia se mai zărea din spumă în drumul ei protector de-a curmezişul direcţiei de marş a convoiului. La vederea navei, îi reveni în minte propriul său distrugător, ca şi celelalte pe care fusese ambarcat mai înainte. Rapid, agresiv şi elegant. Mai presus de toate, aceste vase reţineau în ele arta aproape dispărută a formelor elegante în construcţia de nave. În comparaţie cu distrugătorul, crucişătorul semăna cu o fortăreaţă plutitoare, cenuşie şi greoaie. Punţile de comandă suprapuse, postamentele turelelor triple şi cele ale artileriei secundare îi dădeau aerul unei masive construcţii indestructibile.

La verga transportorului de trupe, din capul coloanei tribord, fâlfâiră câteva pavilioane de semnalizare. Comandantul convoiului atrăgea, probabil cu asprime, atenţia vreunui nefericit comandant de vas că nu-şi ţine corect postul în formaţie, sau că trebuie să mărească viteza. Şi-l imagina pe Kemp stând pe comandă şi împăunându-se de atotputernicia noii sale poziţii de comandant de convoi şi spera că era la fel de conştient şi de marea răspundere ce-i revine.

În jurul lor, orizontul era pustiu; undeva, la travers babord, la câteva mii de mile depărtare, se afla litoralul francez ocupat de inamic. În afara siluetelor întunecate ale navelor de escortă, nimic nu se zărea pe întinsul mării. Nici un avion de cercetare, nici măcar vreun pescăruş singuratic nu întrerupea monotonia cerului acoperit de nori şi nimic nu trăda existenţa unui pericol.

În total şaptesprezece nave. Observă cum câteva tunuri antiaeriene, de la bordul crucişătorului, îşi leagănă ţevile subţiri către înaltul cerului, efectuând exerciţiul zilnic. Fără să vrea, îşi trecu degetele pe tresele aurii de pe mânecă. Nava din faţa lui era cunoscutul *Madagascar*, de nouă mii de tone, capabil să ţină piept oricărui tip de vas de luptă, în afara cuirasatelor. De n-ar fi fost întâmplările nenorocite din trecutul său, acum s-ar fi aflat, probabil, pe puntea de comandă a acestui mândru crucişător, sau pe a unuia de aceeaşi clasă. Să fie, adică, în postul pentru care se pregătise tot timpul. Pentru care muncise toată viaţa.

Îşi roti privirea în jurul comenzii, plimbând-o pe tăbliile uzate, pe scena monotonă şi obişnuită a cartului în navigaţie. Timonierul la timonă, oamenii de la telegrafe legănându-se la unison cu ruliul molcom al navei, cu ochii pierduţi în gânduri intime. Un semnalizator se aşezase pe un rastel şi matisea o saulă, iar Ritchie răsfoia rapoartele cartului de dimineaţă, fără ca ceva să trădeze pe faţa lui natura gândurilor. Un timonier aduna de pe puntea de comandă cănile cu smalţul ciobit, pentru a le duce înapoi la careu. Totul se petrecea ca de obicei.

Dancy ieşise pe aripa deschisă a comenzii, cu binoclul aţintit pe unul din vase. Stannard stătea aplecat spre fereastră, privind înspre

larg, cu faţa brăzdată de cutele încruntării.

Lindsay se aplecă un pic înainte, pentru a putea urmări, din privire, pe cei câţiva marinari care lucrau pe punte, sub supravegherea lui Archer, folosind această rară ocazie de mare calmă pentru a aplica un strat de pitură la suprastructură. Era foarte frig, dar, după cele pătimite pe vremea când totul era acoperit cu gheaţă şi erau nevoiţi să lucreze pe o punte lunecoasă, în timp ce valurile se spărgeau peste trupurile lor amorţite, situaţia de acum li se părea aproape normală.

Îşi duse binoclul la ochi şi privi nava comodorului. Se numea *Cambrian*, un fost pasager cu două coşuri, de pe linia Anglia-America de Sud. De când venise la comanda *Benbeculei*, Lindsay îşi schimbase total vederile în privinţa vaselor comerciale. Înainte vreme, le considera numai nişte obiective ce trebuiau apărate. Nume înscrise pe lista convoiului, cărora le transmitea ordine observatoare, sau pe care le hăituia să nu se rătăcească de convoi. După situaţie, dacă scoteau fum mult sau mergeau prea încet, dacă se apropiau prea tare de vasul din faţă, ori ieşeau în lături din coloana formaţiei. Dar acum, având zi de zi în jurul său aproape numai oameni proveniţi din marina comercială, ajunsese să le privească în mod diferit. Aceştia nu încetau să povestească despre aventurile din trecut, încărcăturile sau pasagerii transportaţi. Despre croazierele de plăcere sau despre lunile petrecute în port din lipsă de încărcătură, cu vasele acostate la danele înţesate cu marinari şomeri şi înfometaţi. Vase năbădăioase şi comandanţi daţi dracului. Traversade rapide sau timp şi încărcături preţioase pierdute în căutarea vreunui alt vas pe cale să naufragieze. Transbordarea încărcăturii pe furtună de gradul nouă sau comandanţi meschini care-şi menţineau echipajele în regim de foamete, numai pentru a-şi realiza scopuri personale. Toate acestea sunau atât de straniu şi de îndepărtate de viaţa ordonată şi corectă a Marinei militare. I se părea că, ascultând pe ceilalţi, a început să reînţeleagă lucrurile.

Stannard lucrase pe o flotă de baleniere şi în comerţul cu carne congelată înainte de a se angaja la compania *Benbeculei*. Ajutorul şefului mecanic, locotenentul Dyke, îşi făcuse prima ambarcare pe un cargou grec care transporta armament pentru republicani, în războiul civil spaniol. Pentru ei, vasele întâlnite în convoaie erau siluete cunoscute, ca nişte prieteni vechi, cu însuşiri caracteristice.

Stannard cerceta cu luare-aminti vasul aflat înaintea lor în formaţie.

– Puneţi două rotaţii în minus! Îl privi pe Lindsay şi zâmbi forţat. Nu vreau să fiu prea aproape de şmecherul din faţă când o încasa ceva.

Lindsay îl aprobă din cap. Văzuse un vas cu muniţie care exploda. Deşi se afla la două mile distanţă, zgomotul formidabil şi presiunea sălbatică în urechi fuseseră aproape de neîndurat. Un glob imens de foc care se ridicase şi crescuse ca un al doilea soare. Când fumul şi

aburul s-au destrămat, pe locul unde fusese vasul nu se mai vedea nici măcar o bucată de lemn. Se întrebase şi atunci, ce fel de oameni erau aceştia care nu ezitau să plece din nou pe mare deşi ştiau că vor fi vânaţi de inamic?

Un tambuchi se deschise la magazia prova şi locotenentul Barker se căţăra pe punte, unde rămase tremurând în bătaia vântului. Fusese să-şi verifice proviziile, fără îndoială. N-avea încredere în nimeni, când era vorba de proviziile lui. Barker revenise din permisie foarte zdruncinat. Lindsay auzise că omul deţinea o proprietate particulară, undeva în Anglia. O casă cu pensiune sau aşa ceva. Dar când şi-a vizitat, în cadrul permisiei, această sursă de venit, a constatat cu groază că-i fusese rechiziţionată de militari. Fiecare cameră era înţesată de soldaţi. Tapetele erau toate sfâşiate, iar parchetul servise drept lemn de foc. Haosul era de nedescris. Jupp îi menţionase întâmplător lui Lindsay. Părea că povestea îl amuză foarte mult.

Un distrugător din escortă făcu o giraţie largă, pentru începerea unui nou zigzag, şi el îl privi fascinat. Îşi reaminti că e vorba despre *Merlin* şi de tânărul său comandant, pe care-l văzuse aşteptând în biroul de la Scapa, în ziua când avusese întrevederea cu Lovelace. Atunci când întâlnise fata aceea pe coridor. Îşi înfundă mâinile în buzunare şi-şi aţinti privirea pe orizont. Parcă ar fi fost ieri.

– Semnal de la comodor, dom’le comandant! Ritchie se trezise 1a viaţă. Zice: „Schimbaţi de drum, prin ocolire la doi-doi-zero”.

– Confirmă!

Îl auzi pe Stannard trecând repede la repetitorul giro.

Ritchie îşi fixă telescopul, să nu se clatine.

– Executarea!

Ca nişte animale greoaie, apocaliptice, vasele începură întoarcerea la noul drum. Un distrugător se repezi în viteză printre coloane, licărind furios dintr-o lampă de semnalizare, către un cargou ruginit, care ieşise cu totul de la postul său din formaţie. Când ajunse în dreptul *Benbeculei*, megafonul cu amplificare bubui pe deasupra zgomotului apei învârtejită de elice:

– Eşti cam aplecat pe o parte, bătrâne!

Stannard smulse un megafon şi alergă cu el pe aripa deschisă.

– Iar tu ai gura cam mare, bătrâne! Era de-a dreptul furios.

Lindsay îl privi, îngândurat. Ca şi Fraser, Stannard era totdeauna gata să ironizeze *Benbecula*. Dar când altcineva încerca acelaşi lucru, lua imediat apărarea vasului, ba devenea chiar agresiv. Acum revenea pe comandă, gâfâind mânios.

– Tolomacul dracului!

Lindsay îl întrebă:

– Ai ceva veşti de cum îi merge fratelui dumitale?

– Nu prea. Stannard privea încruntat vasul din apropiere. De când îl

ştiu, e tot timpul optimist. Cred chiar că îi place în armată.

Lindsay simţi că Stannard ar fi vrut să sporovăiască. Părea foarte încordat, cu totul diferit de cel dinaintea permisiei.

– Din câte am aflat, familia dumitale este în Perth.

– Da. Tata are un atelier de reparaţii şi piese de schimb pentru utilaje agricole. Cred că îi duce lipsa lui Jason. Băiatul are aproape douăzeci şi cinci de ani. Alor mei le-a fost destul de greu că eu am plecat pe mare. Îşi întoarse brusc faţa: Ţine cârma bine timonier! Nu vezi că ai un siaj şerpuit ca drumul unui beţiv primire mesele cârciumii?

– Am înţeles, dom'le locotenent! Dar omul nu părea din cale afară de impresionat. Nu se mai impresiona nimeni când Stannard scăpa, din când în când, câte o expresie mai colorată.

– Cei mai mulţi din ceata lui Jason vin din Perth sau din împrejurimi. Zâmbi scurt. Împrejurimi însemnează, în Australia, cam vreo două sute de mile într-o parte şi alta.

Lindsay îşi îndreptă gândurile către buletinele de ştiri şi telegramele foarte vagi, pe care le citise în ziarele londoneze. Erau formulate ca şi când japonezii au traversat toată peninsula malaieză şi au tăiat-o în două cu o barieră de oţel. Ritchie strigă din nou:

– Semnal de la *Merlin*, dom'le comandant! Avion în relevment zero-opt-zero!

Înainte ca cineva să apuce să facă vreo mişcare, interfonul raportă:

– Avion la roşu unu-patru-zero! Unghi de elevaţie unu-zero!

– Trebuie că *Merlin* are un radar excelent! izbucni Stannard răstit. L-a dibuit imediat, deşi se află cu două mile mai departe decât noi, în pupa tribord. Scutură cu pumnul către tavan. De ce nu ne dau şi nouă echipamente mai bune? Că ce-avem nu fac mai mult decât un binoclu de teatru!

Lindsay trecu pe aripa babord şi-şi potrivi binoclul. Nu era dificil de văzut acum. O schijă neagră, proiectată pe fundalul norilor, părând desprinsă din însăşi linia orizontului.

Îl auzi pe Dancy manevrându-şi binoclul lângă el.

– Nu te osteni degeaba, sublocotenent. Nu poate fi decât un avion de cercetare Focke Wulf. Treaba asta se face de departe. Nici gând să se apropie în bătaia tunurilor, decât doar din întâmplare.

Peste vuietul mării şi bufniturile înfundate ale maşinilor, Lindsay auzi, abia perceptibil, notele ascuţite ale unei goarne. Crucişătorul respecta cu stricteţe literă regulamentului şi proceda ca la carte. După câteva secunde tunurile antiaeriene vor începe să urmărească prin vizoare avionul îndepărtat. Ocazia de a antrena servanţii era oricând binevenită. Se frecă cu mâna la ochi şi-şi potrivi din nou binoclul să urmărească avionul. Ce mic se vedea şi cât de aproape de apa mării! Dar nu erau decât aparenţe, ştia bine acest lucru dintr-o amară

experienţă. Căci avioanele Focke Wulf sunt ca nişte vulturi imenşi atunci când se apropie destul de mult şi le poţi vedea cum trebuie. Sunt capabile să zboare multe sute de mile peste ocean, dacă nu întâlnesc avioane de vânătoare care să le doboare, sau artilerie antiaeriană cu bătaie mare, care să le împiedice să mai dea roată convoiului şi să tot transmită, prin radio, informaţii cheie despre acesta: poziţia, viteza şi drumul. Mereu aceleaşi lucruri. Chiar şi acum, undeva, acolo, în largul Atlanticului cenuşiu, cine ştie ce comandant de U-bot este trezit din scurta lui odihnă de către unul dintre ofiţeri, care-l scutură de umăr: „Convoi, Herr Kapitan!" Nici radiograma comandantului său de pe uscat nu va întârzia să sosească:,,Atacă, atacă, atacă!"

– Semnal de la comodor, dom'le comandant. Ritchie se oprise în pragul uşii. „Menţineţi drumul şi viteza. Nu angajaţi inamicul!"

„Nu angajaţi." Lindsay simţi că disperarea îl împunge, ca o durere. Ce naiba îşi închipuie nebunul ăla că ar putea face în această situaţie? Dancy întrebă:

– Stăm rău, domnule comandant?

– Rău, dar situaţia nu e chiar disperată. Îl privi calm. O să schimbăm de drum la căderea întunericului şi, în felul ăsta, s-ar putea să ne piardă urma. Dacă menţinem viteza de acum, ar fi posibil să ieşim din raza de acţiune chiar şi-a ticălosului care zboară colo sus. Vorbise cu neaşteptată patimă, fără să-şi dea seama şi Dancy îl privea uimit. Uimit că un comandant cu sânge rece poate avea şi simţăminte. Că poate purta ură în suflet. Adăugă, cu glas scăzut: O să stea să ne urmărească de sus cât va putea mai mult. Dându-ne roată tot timpul şi observându-ne. S-ar putea chiar să fie înlocuit de un altul dintre ai lui. Se întâmplă şi asta.

Dancy se întoarse spre crucişătorul din capul coloanei.

– Şi ăsta al nostru are un avion, L-am văzut şi eu pe catapultă.

Lindsay râse.

– Amărâtul ăla de Walrus. E şi el mai bun decât nimic, dar ticălosul de neamţ l-ar doborî în flăcări cit ai zice peşte.

– Când îl văd acolo, sus, am senzaţia că stau dezbrăcat în ochii lumii, domnule comandant.

– Nu-l slăbi din ochi, sublocotenent. Lindsay se depărtă spre timonerie. Mă duc să mai studiez situaţia pe hartă.

Dancy rămase pe aripa comenzii, urmărind avionul cu privirea. Ce încet părea că se mişcă. Dar era un lucru real. Un inamic. Ceva pe care-l puteai vedea bine. Nu ca licăririle acelea nesigure de la gura tunurilor apărute în noapte. Sau oglindirile pe luciul gheţii ale flăcărilor unui vas care arde şi moare sub ochii tăi. Aceştia de acum erau germani în carne şi oase, o realitate fizică. Stăteau, probabil, pe scăunaşele lor şi-şi sorbeau cafeaua, în timp ce studiau convoiul.

„Cum s-or fi văzut de sus, vasele noastre? se întrebă el. Fără îndoială, ca nişte pete mici, întunecate, trădate de siajele lungi şi înspumate, ca şi de dârele de fum de la coşuri. Ceva impersonal. Depărtat. Simt ei cumva, vreo ură împotriva oamenilor din convoi? Au, oare, vreun simţământ sau ascultă, impasibili, cum telegrafistul ţăcăne necontenit în cod morse?”

Îşi schimbă brusc gândurile. către permisia avută. Mamă-sa îl îndemnase blând:

– Hai, Mike mamă, povesteşte-ne cum a fost.

Terminase de aranjat masa pentru cină şi scosese farfuriile şi paharele cele mai scumpe. Cu sandvişuri şi prăjituri de casă. Soră-sa şi iubitul ei erau şi ei de fată. Ca şi tatăl său, însoţit de un prieten, cu care venise de la jocul de popice al cârciumii „La capul de cal”, din josul străzii. Hai, spune-ne cum a fost...

Încercase să le descrie nava, primul contact cu gheaţa plutitoare, serbarea de la Scapa. Pornise să le vorbească despre comandant, despre acest Lindsay care tocmai plecase de lângă el. Mamă-sa întrebase:

– Bănui că e un scorţos, din ăia din lumea bună, nu, Mike? Nu unul de-ai noştri.

Tată-său o privise cu reproş.

– Uite ce, mamă, Mike e pe aceeaşi treaptă cu oricare dintre ei, pentru că e şi el acum ofiţer.

Discuţia se oprise aci. Mamă-sa pornise să se plângă de raţiile prea mici şi cât de greu reuşise să adune câte ceva chiar pentru seara asta de bun-venit.

– Ar trebui să se arate mai multă grijii pentru aceia care au rămas la vatră şi duc greul.

Tată-său scoase atlasul de război editat de ziarul Daily Mail.

– După părerea mea, n-ar fi trebuit să ne încredem deloc în broscării ăştia de franţuzi. Tot aşa au făcut şi data trecută. N-au vână deloc în ei, asta e.

Dancy îşi amintise de figura lui Lindsay din timpul serviciului de înmormântare. De vocea lui cumpătată. Şi, dintr-o dată, i-a pierit tot cheful să le mai povestească ceva. Să-i mai facă părtaşi la ceva pe care ei nu-l pot înţelege, pentru că, de fapt, nu doreau să înţeleagă.

Stannard se prezentă pe aripa comenzii şi-şi miji ochii căutând să vadă avionul. Era acum aproape la travers şi zbura paralel cu coloana de vase din babord.

– Uite, al dracului, cât e de sigur de el! Trase cu coada ochiului la faţa încruntată a lui Dancy şi adăugă: îi urez să-şi termine toată benzina fără să bage de seamă!

Au tăcut din nou amândoi, urmărind din ochi Focke Wulf-ul, până ce le-a fost ascuns de un cargou şi de suprastructura vasului cu trupe,

din capul coloanei. Dancy zise, neliniştit:

– Cu escorta de care dispunem n-avem cum să nu ne descurcăm cu bine.

– Ai dreptate. Distrugătoarele sunt destule ca să le vină de hac submarinelor. Iar crucişătorul ăsta mare poate face oricând fărâme corsarul care-l frământă pe comandant.

– Crezi că aşa stau lucrurile?

– Cu corsarul? Stannard ridică din umeri, amintindu-şi cât de chinuită răsunase la telefon vocea lui Lindsay, atunci când îl trezise din coşmar sau ce naiba era chestia aia care-i sfâşia sufletul. Fiecare ins trebuie să aibă, în timp de război, ceva de care să-şi lege gândurile. Ceva pe care să-l urască sau la care să spere. Un ţel, o ambiţie personală, sau mai ştiu eu ce. Trase cu coada ochiului în jur, ca să fie sigur că nu-l aude omul de veghe din apropiere. Iartă-mă că nu am mai apucat să te sun, sublocotenent. M-am cam încurcat şi eu. Ştii cum se întâmplă, câteodată. Bănui însă că ai avut şi dumneata la îndemână o mică sirenă, care să-ţi ţină de cald, nu?

Dancy încercă să zâmbească.

– Sigur că da.

– Dar, în realitate, nici nu mai voia să-şi amintească de permisie. Sau de cât de tare l-a durut faptul că Stannard nu l-a chemat la telefon. Măcar ca să bea ceva împreună. Orice ar fi fost. Privi profilul regulat al lui Stannard. Mare norocos. Avea ceva deosebit în felul de a fi. Un soi de neastâmpăr lipsit de griji, care plăcea mult femeilor, după câte îşi închipuia Dancy.

În vreme ce el, singura dată când s-a găsit mai aproape de o femeie a fost cu prietena surorii lui. Formaseră un grup de patru inşi, incluzând bineînţeles şi pe iubitul surorii Acesta nu era în armată, ci lucra într-o funcţie specială, la o fabrică de avioane. Dispunea de bani, petrecea zgomotos şi sora sa părea că-l iubeşte la nebunie.

Pe cealaltă fată o chema Gloria. Au mers cu toţii la un local, unde se dansa, şi Dancy s-a simţit atât de dornic de petrecere încât a uitat de toate şi a amestecul băuturile. Apoi, nesăbuit, a invitat fata la el acasă. Sora şi prietenul ei dispăruseră încă de la jumătatea dansului, aşa că el şi-a făcut socoteala în gând că locul cel mai indicat pentru a adânci cunoştinţa sa cu Gloria era camera lor de toate zilele, de acasă. Fata era tânără şi chiar drăguţă; chicotise nervos când el i-a zis:

– Hai să bem ceva ca lumea, noi doi. Am adus eu ceva special.

Focul care-l încingea, mireasma părului şi trupului el, ginul băut, toate îi ameţeau simţurile. Când a sărutat-o, ea nu s-a împotrivit şi părea ea va ceda. Dar când el i-a mângâiat sânul, fata l-a îmbrâncit din toate puterile şi a sărit în sus cu atâta forţă încât ginul şi paharele s-au risipit care încotro, căzând pe podea, cu un zgomot ce părea că

scoală şi morţii.

De fapt nu s-a trezit decât mama lui Dancy. Revedea exact, cu mare claritate, toate cele întâmplate, ca şi cum s-ar fi petrecut acum. Umilirea şi stânjeneala ce l-au cuprins când mamă-sa a apărut în prag, îmbrăcată în halat şi cu părul pe bigudiuri şi s-a răstit:

– Nu mă aşteptam să văd asemenea lucruri în casa mea! Nu ştiu cu ce fel de derbedei ai tu de-a face la marină, dar aici, sub acoperişul meu, nu permit astfel de murdării!

Colac peste pupăză, Gloriei i-a venit rău tocmai atunci, de prea multă băutură. Orice s-ar spune, permisia nu a fost reuşită sub nici o formă!

Stannard duse binoclul la ochi şi-l îndreptă spre vasul cu muniţii, pe care-l observă câteva secunde în tăcere.

– Ia verifică în ce relevment e, sublocotenent, căci mie mi se pare că nu-şi ţine postul în formaţie.

Îl auzi pe Dancy intrând în timonerie şi oftă. „Probabil că s-a întâmplat ceva cu mine”, gândi el. Nu crezuse niciodată în coincidenţe, în dragoste la prima vedere, în „Am fost sortiţi unul pentru altul” şi alte asemenea declaraţii siropoase, care se fac zilnic, în nenumărate porturi ale lumii.

Şi, totuşi, i se întâmplase aşa ceva. Dintr-o dată. Ceva care nu avea viitor pentru nici unul dintre ei doi. Ceva născut fără speranţă. Care ar fi mai bine dat uitării. Dar tot atât de bine ştia că el însuşi e complet subjugat. Indiferent de cum se va sfârşi totul.

Băuse vreo două pahare la hotelul de lângă gară, înainte de a lua un taxi să-l ducă la apartamentul cunoscut. Era exact aşa cum şi-l amintea. Aşa cum îl visase de atâtea ori pe durata patrulărilor şi a carturilor friguroase, a spectacolelor de moarte şi a celor cu supravieţuitori demni de milă.

Dar i-a deschis uşa o altă fată. Când i-a explicat cine este şi pe cine caută, aceasta i-a zis, calmă:

– Da, dar ea a plecat de aici, de acum câteva săptămâni.

Stannard a rămas înmărmurit. Nici un mesaj. Nimic. Nici măcar o vorbă de rămas bun. Fata i-a întrerupt gândurile:

– Dar, dacă vrei să te întorci peste o oră, sunt eu liberă.

– Îi zâmbise şi, în clipa aceea, Stannard îşi dădu seama că visul său fusese prea îndrăzneţ faţă de cruda realitate.

– Ştii, în zilele astea, suntem toate foarte ocupate. Ridică mâna şi-i atinse epoletul. Dar, pentru un locotenent atât de drăguţ ca dumneata, am să contramandez toate întâlnirile, e bine?

Plecase fără a mai spune vreun cuvânt, cu mintea întunecată ca de o ceaţă groasă. Când a dat să coboare scara, fata i-a strigat din urmă:

– Ce moaşă-ta oi fi vrând să găseşti aici, pe artista Betty Grable, sau ce? Fir-ai să fii de amărât!

Peste câteva zile, pe când străbătea fără ţintă străzile Londrei şi se pregătea să intre într-un bar, pe care-l frecventase acum câţiva ani, s-a sunat alarmă aeriană. În câteva minute, sau aşa i se păruse lui, a început să plouă cu bombe, iar capătul străzii s-a umplut de praf, fum şi moloz. A alergat la un adăpost, împreună cu mulţimea de figuri necunoscute, uimit că era singurul care nu părea a şti unde să meargă şi ce să facă.

Semnalul de încetare a alarmei a dat peste vreo treizeci de minute. Fusese un raid scurt, aşa cum îl definise unul de la apărarea pasivă, un poştaş îmbufnat:

– Mai mult ca sigur că măgarul ala s-a rătăcit deasupra noastră.

Dar, când Stannard a ieşit din adăpost, se făcuse aproape întuneric şi începuse să plouă, aşa că toţi ceilalţi s-au topit, ca prin farmec.

Atunci a zărit-o prima oară. Stătuse în uşorul unei uşi de la un magazin bombardat, strângând la piept o pungă de hârtie şi privind speriată picăturile de ploaie. Fără să ezite, şi-a scos mantaua de pe el şi i-a trecut-o peste umeri, înainte ca ea să apuce să protesteze.

– Mergeţi departe? N-are a face, vă conduc până acolo, dacă-mi daţi voie. În felul ăsta nu vom fi singuri, dac-o veni un nou raid.

Aşa începuse povestea lor. Ea locuia într-o căsuţă din Fulham, pe lângă podul Putney. În pragul uşii, fata i-a privit uniforma udă de ploaie şi i-a zis:

– Ai vrea să intri, pentru câteva minute, să te usuci? Măcar atât să fac pentru dumneata.

Se numea Jane Hillier şi era măritată cu un căpitan, dintr-o mare unitate de blindate.

Stannard şi-a scos haina şi a agăţat-o să se usuce la focul din cămin, pe consola căruia a văzut fotografia soţului. Un tânăr cu figură drăguţă, stând, împreună cu câţiva camarazi, în faţa unui tanc.

– Te-aş pofti la masă, dar n-am, acum, decât nişte şuncă din conserve, şi toate magazinele sunt închise până mâine.

Era o fată brunetă şi zvealtă, foarte drăguţă. Desfăcuse punga udă de ploaie şi scosese din ea o pălărioară viu colorată.

– Am fost cam cheltuitoare, dar am ţinut, neapărat, să fiu drăguţă.

Stannard privi, fără să vrea, către fotografie, dar ea ghici ce gândeşte şi interveni repede:

– Nu, nu-i asta. Nu vine acasă. Cel puţin, nu acum. E pe undeva în deşertul Libiei. Nu l-am mai văzut de doi ani.

Stannard merse la valiza lui.

– Am eu ceva mai bun... Am adus pentru...

A zâmbit veselă. Pentru prima dată.

– Prin urmare, pe amândoi ne-au lăsat baltă la întâlnire.

Niciodată de atunci, oricât de serios a încercat, Stannard nu şi-a putut aminti exact momentul, cuvântul sau semnul care i-a adus pe

unul în braţele celuilalt.

Acum, stând rezemat de balustrada aripii comenzii şi privind din depărtare avionul inamic, care-şi făcuse apariţia din nou pe după vasele coloanei, tot ceea ce-şi putea aminti era doar trupul ei, gol, în braţele lui, pasiunea furioasă cu care i se dăruise, trăgându-l spre ea grăbită, ca şi cum nu mai rămăseseră decât câteva minute până la sfârşitul lumii. Afară sirenele sunaseră din nou şi, undeva, în oraş, alte case fuseseră sfărâmate. La un moment dat, pe când Stannard rămăsese treaz şi privea lung, în întunericul de afară, o simţi pe Jane că plânge, alături de umărul lui, uşurel ca un copilaş. Dar plângea prin somn şi el se întreba dacă, asemenea lui, nu se gândea şi ea la celălalt, la omul din fotografie, cel care se afla cu tancul lui undeva în deşert.

A doua zi şi-a luat toate lucrurile de la hotel şi s-a mutat în căsuţa de lângă podul Putney, unde a rămas până la sfârşitul permisiei. La plecare, ea i-a spus:

– Să nu crezi că-mi pare rău de ceea ce am făcut. Îţi dai seama de asta, nu?

Pe când stăteau lângă uşă, un camion încărcat cu soldaţi a trecut prin faţa casei, iar Stannard a ascultat cu ură fluierăturile, piţigăielile şi strigătele admirative ce veneau din camion.

– Şi nici să nu crezi că totul a fost din pricină că tu sau amândoi ne simţeam singuri şi părăsiţi. Vreau să ştii şi asta.

Secundele s-au depănat ticăind. Unde erau vorbele, tocmai atunci când avea mai mare nevoie de ele?

– Jane, nu ştiu încă ce o să facem, dar sunt sigur că vom rezolva situaţia asta. Trebuie să te văd din nou. Neapărat.

În trenul aglomerat, încercase să-şi pună ordine în gânduri, să-şi formuleze argumentele. Totul se terminase. Nu fusese decât un episod, unul inevitabil în vreme de război. O dorise. Ea fusese înfometată de dragoste, tot răstimpul acela de doi ani. Asta era tot şi nimic mai mult.

Când Lindsay i-a vorbit despre convoiul de acum şi de drumul lung, pe la Capul Bunei Speranţe la Ceylon, Stannard s-a hotărât din nou să uite. Timpul şi distanţa vor face ca totul să se şteargă. Dar, în fundul inimii, ştia precis că va trebui neapărat s-o vadă din nou, măcar ca să fie sigur că nu are speranţe.

Pe grătar răsunară paşi şi Lindsay îi zise

– Ne-a venit o radiogramă de la Amiralitate. Cel puţin patru U-boturi sunt în apropierea noastră. Strânge-ţi echipa şi pune situaţia pe hartă. Observă faţa îngândurată a lui Stannard. E ceva care te necăjeşte?

– Nu, domnule comandant. Mă simt bine, răspunse Stannard, forţându-se să zâmbească. Mă gândeam numai că era mai nimerit să fi rămas lângă tata, la vânzarea tractoarelor, decât să mă chinui aici.

Lindsay îl urmări cu privirea. Şi el e ca ceilalţi. Ca şi mine. Bolnav şi obosit de a rămâne mereu în defensivă.

Uzat de necontenita retragere şi de încercările inconsistente de a lovi un inamic invizibil.

– Semnal de la comodor, dom'le comandant. Ritchie făcu o strâmbătură. Pentru *Benbecula*. „Faceţi mai puţin fum!"

– Confirmă primirea.

Lindsay îşi aruncă privirea spre coşul înalt, piturat de curând. Nu scotea mai mult fum decât de obicei. În nici un caz nu mai mult decât era de aşteptat de la un vas bătrân care, de drept, ar fi trebuit să fie lăsat să-şi termine zilele zăcând undeva la soare. Acolo unde războiul nu însemna decât o strădanie pentru încărcătură mai bună sau cheltuieli mai mici de întreţinere.

Probabil că în radiograma scurtă a Amiralităţii, comodorul desluşise, în sfârşit, o sugestie asupra celor ce-l aşteptau de acum încolo. Nu bolduri şi steguleţe colorate pe o hartă. Nici comunicate zilnice pentru presă şi pentru civilii care, după părerea lor, o duceau din greu. Aici, pe mare, totul era real. Câmp de luptă unde nu mai încăpeau reguli şi standarde, ci numai moarte. Un loc unde orizontul părea că nu se mai apropie nici odată, unde cea mai uşoară scăpare era cea direct în jos, la fund.

Observă cum două distrugătoare se întorc într-un vârtej de spumă şi valuri să-şi ocupe poziţie în pupa babord şi să înceapă o nouă căutare, ascultând să surprindă zgomotul inamicului nevăzut şi pregătindu-se să-l atace şi să-l nimicească dacă li se oferă ocazia.

Îşi privi ceasul. Aveau timp destul. Vânătorii şi vânatul îşi cunoşteau fiecare puterile, tot aşa de bine cum ştiau şi că rolurile li se pot inversa cu uşurinţă

– Mă duc în cabină navigatorule. Cheamă-mă dacă se iveşte ceva.

Stannard se uită la el cum coboară scara, comenzii. Apoi se întoarse şi-şi fixă privirea pe orizontul îndepărtat. Căsuţa de lângă podul Putney îi părea acum foarte, foarte departe. Numai o amintire, dar una de care el e nevoit să se agaţe cu disperare. Indiferent de ce s-o întâmpla.

Când torpilele şi-au săgetat drumul spre vasele convoiului se făcuse seară. Toată după-amiaza au primit nenumărate informaţii despre U-boturi aflate în vecinătate, iar, mai târziu, unul dintre distrugătoare, *Merlin* chiar, detectase ceva cu aparatele.

La bordul *Benbeculei*, aflată la coada convoiului, echipajul se găsea la posturile de luptă, dar, deocamdată, nu avea de făcut altceva decât să aştepte şi să privească în întuneric, ascultând bubuiturile năprasnice ale grenadelor antisubmarin. Au privit cum se înalţă coloanele de apă, izbucnind înspumate spre cer, încă de pe când distrugătorul a făcut întoarcerea pentru a executa o nouă pasă de

grenadare deasupra submarinului nevăzut. Curând i s-a alăturat şi cel de al doilea distrugător şi din nou grenadele au fost azvârlite în adânc, bubuiturile lor zguduind carena *Benbeculei*, de parcă ar fi fost ea însăşi atacată.

În compartimentul maşinilor, Fraser observă că unii dintre oamenii săi se opresc din treburi să privească pereţii uleioşi, ca şi cum şi-ar fi imaginat că o torpilă e pe drum să-i lovească.

Pe comandă, însă, lucrurile păreau depărtate şi fără legătură cu atacul sau apărarea. Cele trei coloane de vase continuau să brăzdeze oceanul către orizontul întunecat, în vreme ce distrugătoarele patrulau încolo şi încoace, ca nişte dulăi nervoşi în jurul unei turme de oi preţioase.

Merlin a raportat că a pierdut contactul. Este drept că s-a văzut, la un moment dat, o pată mare de ulei, dar nimeni nu i-a dat prea multă atenţie. S-ar fi putu ea U-botul să fie avariat, dar tot atât de bine putea fi o şiretenie, care să-i permită comandantului neamţ să ia drum de evitare. Oricum, atacul năpustit al lui *Merlin* dăduse un răgaz apreciabil convoiului.

Lindsay, aşezat în scaunul său înalt, privea vasele într-un bord şi în celălalt. Acestea începuseră să-şi piardă personalitatea din pricina întunericului care se adâncea. Mergeau mai repede şi atingeau chiar patrusprezece noduri, ca urmare a insistenţelor comodorului. Dancy zise:

– S-ar părea că o să reuşim să-i pierdem pe drum, de data asta, domnule comandant. Glasul îi suna foarte obosit.

Lindsay ridică din umeri.

– Da, dar cu condiţia ca escorta să le ţină permanent la adâncime. Dacă apucă să iasă la suprafaţă, pot şi ele lua viteza necesară. Se uită la Dancy. Fusese de cart înainte de amiază şi, curând după aceea, venise pe comandă, când s-a dat semnalul de ocupare a posturilor de luptă, aşa că pe figură au început să se vadă semnele încordării.

Stannard smulse repede receptorul de pe telefonul al cărui şuier nemilos a sfărâmat tăcerea punţii de comandă. Se întoarse spre Lindsay şi raportă grăbit de urgenta momentului:

– Gabia anunţă nişte torpile care se apropie în pupa babord!

– Amândouă pe drum înapoi! zise Lindsay, sărind de pe scaun.

Când ajunse la aripa comenzii, reuşi să zărească dârele albe şi palide apărând pe faţa apei şi mintea lui încercă să determine automat direcţia şi viteza lor, în timp ce în faţa ochilor îi jucau licăririle precipitate ale lămpilor de semnalizare care, odată cu bâzâitul înfundat al transmiţătoarelor radio, răspândeau alarma de-a lungul coloanelor de vase.

– Stop maşinile!

Se aplecă adânc peste balustradă să urmărească siajul de torpilă

cel mai apropiat îndreptându-se cu viteză spre prova *Benbeculei*. Dar nu se întîmplă nimic. Torpila trebuie că trecuse pe lângă etrava navei la mai puţin de două picioare.

– Reluaţi drumul şi viteza, navigator!

Mai aşteptă câteva secunde, pe jumătate convins că o a doua torpilă îşi va face apariţia din beznă. Schimbarea bruscă a maşinilor de la marş înainte la toată viteza înapoi, fie chiar şi numai pentru câteva minute, trebuie că a dereglat toată lansarea inamicului.

Nu s-a auzit decât o singură explozie, înăbuşită, ce părea că vine de la mare depărtare, ca tunetul deasupra unui şir de coame de deal. Alergă spre aripa tribord, la timp ca să apuce să vadă un stâlp înalt de foc izbucnind în roşu aprins către cer şi un nor de fum gros care ascundea victima cu totul.

Lindsay se aplecă să ia repede un relevment cu repetitorul giro de pe aripa comenzii. Trebuie că torpila a făcut o cursă în diagonală prin toată lăţimea convoiului şi a lovit un cargou aflat chiar în pupa vasului comandant. Nu s-au mai auzit alte explozii şi bănui că U-botul lansase de la distanţă maximă, răsfirându-şi torpilele în jerbă, în speranţa că va obţine un impact norocos.

Exploziile antisubmarin bubuiră din nou, răspândindu-şi ecourile pe întinsul apelor, iar Lindsay auzi o voce impersonală anunţând pe unde ultrascurte: „Am contact! Trec la atac!”

Cargoul din urma celui torpilat deviase imediat de la poziţia lui în coloană şi bordajul îi lucea, înroşit de lumina flăcărilor vasului incendiat, focul reflectându-se în hublouri, ca şi cum compartimentele i-ar fi fost luminate feeric.

Un distrugător a pornit în viteză de-a lungul coloanei de vase şi Lindsay reuşi să audă, peste bubuitul grenadelor antisubmarin şi vuiala ventilatoarelor, megafonul cu amplificare ţipând spre cargou: „Ţine aproape, *Pole Star*! Nu ieşi în afara coloanei! Stannard rosti, răguşit:

– Uitaţi ce grozăvie!

Cargoul lovit începuse să se răstoarne şi, în lumina flăcărilor, se putea vedea încărcătura de pe punte rupându-se din amare şi prăvălindu-se peste bordajul de oţel, sfărâmându-l cu uşurinţa cu care se rupe băţul de chibrit. Camioane militare se desprindeau în mers clătinat şi se rostogoleau peste bord, iar la pupa o coloană nouă de flăcări izbucnea dintr-o magazie sigilată, întinzându-se pe punte şi incendiind câteva bărci de salvare.

Distrugătorul trecu ca o nălucă pe lângă *Benbecula*, valurile stârnite de el izbind furioase plăcile bordajului, înainte de a dispare în întuneric. Lindsay întrevăzu ţevile tunurilor şi marinarii ghemuiţi lângă lansatoarele de grenade antisubmarin de la pupa. Dancy strigă:

– Pole Star a oprit maşinile, dom’le comandant!

Cineva exclamă răguşit:

– Încearcă să culeagă supravieţuitorii!

Lindsay strânse în mâini balustrada şi privi cargoul care se scufunda încet, la travers de el. Celălalt vas, *Pole Star*, dădea toate semnele că intenţionează să nu respecte ordinul transmis de nava de escortă şi de pe acum se vedea o barcă legănându-se în palane, gata de lăsat la apă, conturată net de lumina flăcărilor, de parcă ar fi fost miezul zilei.

– Cârma dreapta zece!

Timp de câteva secunde, nimeni nu vorbi şi nici nu mişcă. Apoi Jolliffe raportă:

– Cârma dreapta zece! Cârma continuă să fie dreapta zece, dom'le comandant.

Lindsay îşi aţinti privirea pe prova care întorcea încet spre vasul în flăcări.

– Cârma zero!

Prova continua să întoarcă încet, până ce vasul stopat. Pole Star, apăru, dintr-o dată, în linie cu etrava *Benbeculei*.

– Drept aşa! Lindsay alergă din nou pe aripa comenzii, privind peste umăr la semnalizator. Transmite lui *Pole Star*: Reluaţi imediat drumul şi viteza. Nu e permis să opriţi!

Auzi lampa lui Ritchie cum ţăcăne grăbită semnalul ordonat, iar el urmări atent vasul din faţa lor. Stannard exclamă: Îi pintenăm dacă menţinem drumul ăsta, domnule comandant!

– Exact! Lindsay nici nu clinti.

La câteva mile în urma convoiului, un proiectil luminos explodă aproape de nivelul norilor, urmat de bubuitul tunului.

Trebuie că distrugătorul a prins vreun submarin la suprafaţă.

Ritchie zise:

– *Pole Star* cere permisiunea să culeagă supravieţuitorii, dom'le comandant!

– Negativ!

Stannard zări faţa înmărmurită a lui Dancy şi dădu din umeri. Dacă Lindsay nu ordonă schimbarea drumului *Benbeculei*, vor ajunge să izbească celălalt vas exact în pupa babord. La viteza ei de acum, de aproape cincisprezece noduri, *Benbecula* ar intra în dunetă ca o secure într-un arbore.

– *Pole Star* a pornit din nou maşinile, dom'le comandant! Ritchie şi-a dres glasul înainte de a adăuga: A început să întoarcă!

– Cârma stânga, cincisprezece!

Lindsay rămase lângă fereastră, dar inima îi bătea la unison cu maşinile navei. Comandantul lui *Pole Star* nu a executat un ordin categoric impus de situaţie, pentru a încerca să salveze câteva vieţi omeneşti. A trebuit să fie obligat să dea cu ochii de prova masivă şi

ameninţătoare a *Benbeculei* ca să-şi schimbe părerea. Cargoul întorcea acum, greoi, pe drumul normal, lăsând să se vadă în tribordul său vasul pe cale să se scufunde. Lindsay privea ca fascinat nava în flăcări. Când Pole Star s-a îndepărtat, lăsând vederea liberă, a avut senzaţia că se deschide uşa unui cuptor încins. Aproape întreg cargoul era cuprins de flăcări şi se lăsase la apă spre pupa, cu duneta şi bocaporţii învăluiţi în aburul dat de valurile prelinse pe metalul înroşit de foc. Un semnalizator strigă:

– E oameni în apă, dom'le comandant! Îi văz lângă o plută!

Ritchie îl admonestă cu asprime;

– Ţine-ţi ochii boldiţi pe nava comandant, Bunts!

Însă omul se întoarse spre el şi-i ripostă cu voce sugrumată:

– Da', dom'le maistru, e oameni acolo, se îneacă! I-am văzut eu, cu ochii mei, făcea cu mâna la noi! Era gata, gata să izbucnească în plâns.

Ritchie se apropie şi-l apucă strâns de braţ.

– Şi ce-ai vrea să facem noi, măi băiatule? Să ne oprim aici şi friţii să ne bage nouă una în fund, nu? îl suci furios cu faţa spre el. Acolo, în capul convoiului, sunt două transportoare de trupe, cu naiba ştie câţi ostaşi la bord, mă! Dacă vrem să~i trecem cu bine prin năpasta asta, trebuie să ţinem strâns, unul lângă altul!

Marinarul era un tânăr abia ieşit din adolescenţă.

– Ştiu eu asta, dom'le maistru. Îşi repezi o mână să-şi şteargă ochii şi apucă din nou lampa de semnalizare. Da' când i-am văzut că...

Ritchie îl întrerupse cu blândeţe.

– Nu mai spune nimic, ştim cu toţii că e greu, băiatule. Oftă şi-l lăsă pe om să se depărteze spre cealaltă parte a comenzii. Cât mai departe de iadul de flăcări, ajuns acum în dreptul lor. Simţea pe faţă dogoarea de cuptor pătrunzând prin uşa deschisă a timoneriei şi avea în nări izul greţos de pitură arsă şi lemn carbonizat. Un vas care moare! încă unul ce va fi şters de pe listă!

Marinarul de lângă portavoce murmură, înciudat:

– Ia uite la comandant, cum îi priveşte nepăsător şi-i lasă să se prăjească! Ticălos, cu inima de piatră!

Ritchie se răsuci pe călcâie şi-şi împinse agresiv faţa la câţiva centimetri de ochii omului.

– Dacă te mai aud o dată zicând o măgărie ca asta, te scot la raport să te dea la Curtea Marţială! 'nţeles? Se întoarse puţin să tragă cu coada ochiului spre silueta lui Lindsay, profilată pe văpaia furioasă a incendiului. Mă, şeful face mai mult decât douăzeci de netrebnici ca tine şi, ţine minte, ai să ajungi să-ţi înghiţi vorbele alea, dacă reuşeşti să nu mori prea curând de prost ce eşti!

Lindsay nu a auzit nimic din toate acestea. Privea pierdut cum prova vasului lovit începe să se înalţe, încet, deasupra rămăşiţelor

plutind pe faţa mării şi asculta gâlgâitul apei ce se năpustea în compartimente, şi scrâşnetele echipamentelor prăbuşite peste pereţii etanşi, grăbind astfel sfârşitul vasului. Un avion de vânătoare se desprinsese din lada lui şi se agăţase, suspendat deasupra uneia dintre magazii. În văpaia roşie a focului, parcă-i un crucifix înnegrit, gândi Lindsay.

Cu o gâlgâire finală, vasul alunecă vertical în adânc, lăsând în urmă o vâltoare de spumă şi de bule de aer. Şi apoi nimic. Un timonier raportă strigând:

– Dom'le comandant. De la postul de transmisii. Mai mult de şase submarine sunt semnalate în preajma convoiului!

Stannard se răsti:

– Bine. Spune-i şi maistrului meu din camera hărţilor. Se depărtă spre aripa, comenzii, trăgând în piept aerul rece ca un om căzut în apă şi ajuns din nou la suprafaţă. Zise tare: Bieţii de ei! Credeţi că vor reuşi navele de escortă să-i salveze?

Umerii lui Lindsay păreau că atârnă sub o povară grea.

– Ascultă!

În urma lor, exploziile grenadelor antisubmarin creşteau în intensitate şi ritm. Stannard deschise gura, dar o închise fără a mai zice nimic, cu mintea subit cuprinsă de ameţeală. Ceea ce n-a reuşit să facă torpila, vor încheia grenadele. Avusese ocazia să vadă cu ochii lui cum mor sute şi mii de peşti, scoşi la faţa apei în urma atacului cu grenade antisubmarin. Oamenii din apă mor la fel de uşor, eu diferenţa că ei sunt conştienţi de ceea ce îi aşteaptă.

Lindsay continuă să privească în urma convoiului, încă ameţit de priveliştea neaşteptată a morţii. Ar fi trebuit ca până acum să se fi obişnuit. Să-şi fi împietrit inima, aşa cum şi-l imaginează echipajul ăsta instruit numai pe jumătate. Dar nimeni nu se poate obişnui cu aşa ceva...Ţine aproape! Dă-i viteză! Nu privi în urmă!" Gura i se strâmbă într-un fel de zâmbet. Asta era partea cea mai importantă: să nu cumva să priveşti înapoi!

Stannard zări zâmbetul şi zise liniştit:

– Iertaţi-mă, domnule comandant. Nu mi-am dat seama de situaţie.

Lindsay întoarse spatele către mare şi privi silueta lui Stannard.

– Nu te mai preocupa de oamenii aceia. Observă că Stannard se îmbăţoşează şi adăugă, cu răceală: Mai puţin de un metru a lipsit ca să fim noi în situaţia lor. Gândeşte-te cum ai fi reacţionat într-un astfel de caz.

Mai trecu o oră fără ca ceva să întrerupă bătaia regulată a maşinilor şi vuietul mării dincolo de comandă. În bezna nopţii se părea că vasele se strânseseră mai aproape unele de altele, ca şi cum ar fi căutat sa se ajute reciproc. Altă iluzie.

Ritchie îl găsi pe Lindsay aşezat pe scaunul său.

– Semnal de la escortă, dom’le comandant. Nu s-a cules nici un supravieţuitor.

Mai mult pentru sine, Lindsay zise:

– Şi nici un U-bot n-a fost scufundat.

– Nu, dom’le comandant.

Lindsay se întoarse în scaun.

– Spune-i locotenentului Barker să trimită la toate posturile de luptă nişte supă fierbinte. Şi nişte sandvişuri.

Pe când Ritchie instruia un timonier alergător, Lindsay îl auzi pe Stannard murmurând:

– Ar fi trebuit să se gândească ăla singur la aşa ceva.

– Lindsay se întoarse şi-şi îndreptă privirea spre pupa rotundă a vasului cu muniţie ce părea că pivotează de-o parte şi de alta a bastonului din prova *Benbeculei*.

– Vino mai aproape, navigatorule.

– Ordonaţi! Stannard se apropie de scaun.

Lindsay păstră vocea pe un ton foarte coborât.

– Dumneata ai tot ce trebuie unui bun ofiţer, unui ofiţer de marină vreau să spun. Cât de greu îi venea să-şi menţină vocea la un ton egal. Eşti în acelaşi timp şi un bun ofiţer cu navigaţia, ceea ce este esenţial pe o navă ca asta a noastră. Ridică privirea şi studie trăsăturile feţei lui Stannard, palide în umbra nopţii. Dar, spre binele dumitale, nu încerca să fii mai aprig decât ţi-e firea. Nu te înăspri mai mult decât trebuie, căci devii fragil. Destul de fragil ca să cedezi tocmai când e mai mare nevoie de dumneata!

– N-am vrut să spun decât că...

– Nu-mi pasă de ce ai vrut să spui! Din câte ştii dumneata, Barker s-ar putea să se fi ocupat înaintea noastră de hrana oamenilor. Sau ar fi putut să cadă într-un tambuchi şi să-şi frângă gâtul.

Stannard zise brusc:

– Mi-am cerut iertare!

– Atunci e în regulă. Lindsay se întoarse spre ferestrele comenzii. Să-ţi mai spun un singur lucru şi apoi poţi să-ţi vezi de treabă. Dacă se întîmplă să şuiere prin aer o bucăţică de schijă Krupp şi să treacă prin fereastra asta, sau să explodeze un proiectil deasupra noastră, pe Maxwell şi oamenii lui, s-ar putea ca toate lucrurile să se schimbe pentru dumneata, dintr-o lovitură. Lăsă să treacă câteva secunde, cântărind resentimentul şi nehotărârea din sufletul lui Stannard. Într-un astfel de caz, dumneata rămâi la comanda navei. Poate chiar singur pe toată puntea de comandă. Şi poate numai pentru câteva secunde, până ce vine cel de al doilea proiectil. Sau pentru mai multă vreme, în care timp vei fi nevoit să conduci carcasa asta bătrână fără nici un ajutor de la nimeni.

Stannard dădu uşor din cap...

– Cred că v-am înţeles, domnule comandant. Vă cer iertare. Surâse cu tristeţe. Când ai toată vremea pe comandant sau pe altcineva lângă tine să-ţi dea ordine şi să te scoată din încurcătură, e greu să-ţi imaginezi cum va fi când eşti singur.

Lindsay aprobă din cap şi-şi scoase pipa.

– Cu asta am încheiat definitiv discuţia.

Dar Stannard îi răspunse:

– Tot aşa am greşit şi în cazul lui Aikman. N-am să uit niciodată cum arăta la chip când a plecat de la bord.

– Eu sunt acela care a făcut atunci greşeala. Îşi dădu seama că Stannard se miră. Te surprinde că pot greşi? Râse scurt. Şi eu gândeam la fel despre primul meu comandant. A murit la Narvik. Dar, până la urmă, m-am convins că nu era decât un om. Ca noi toţi.

Dancy transmise:

– Domnul comandant secund este la telefon. Vrea să ştie dacă putem da liber de la posturile de luptă.

– Spune-i că nu. În vreme ce Dancy se1 înapoia spre telefon, adăugă, cu voce calmă: Ştiu că le este frig şi sunt obosiţi. Mai mult ca sigur că mă blestemă şi mă înjură pentru tot câte pătimesc. Dar eu vreau să fiu sigur că, dacă vom încasa vreo torpilă, oamenii din echipaj, sau măcar cea mai mare parte a lor, vor fi pe punte, unde mai au şanse de supravieţuire în astfel de cazuri.

Jupp îşi făcu apariţia la uşă, purtând o tavă:

– N-aţi vrea o cacao fierbinte, dom’le comandant?

Lindsay se uită la Stannard, simţind că abia se mai poate stăpâni de încordare.

– Vezi, navigatorule ‘? Cineva tot şi-a adus aminte de noi!

Stannard se duse spre tribord, unde Dancy urmărea prin binoclul de noapte vasul dinaintea lor.

– Ar fi fost bine să auzi şi dumneata, măcar în parte, cele ce mi-a spus mie. Îşi păstră vocea la un ton foarte coborât. Poate că, odată, în viitor, ai fi putut să le pui pe hârtie, în scrierile dumitale.

Dancy lăsă jos binoclul.

– Le pune şi el pe toate, la inimă, nu-i aşa?

Stannard aprobă încet din cap.

– Şi cum! l-am zărit faţa când nava a trecut printre sărmanii ceia rămaşi în urmă, în baltă. Ştii că am fost ambarcat cu fel de fel de comandanţi în viaţa mea, dar nici unul nu era ca ăsta!

Dancy mărturisi simplu:

– Mie mi-a fost o frică, ca de moarte!

Stannard ridică o cană de cacao de pe tava lui Jupp şi o ţinu în mâinile înmănuşate. „Şi mie mi-a fost la fel, gândi obosit. Iar, în acest timp, Lindsay se silea să privească, fără să clintească, cum mor oamenii, deşi a trebuit să se forţeze aproape fizic ca să reuşească.

Parcă şi-ar fi pus la încercare tăria şi s-ar fi urât singur pentru ceea ce face.”

Îşi aduse brusc aminte de un comandant de-al său, de pe un vas cu carne congelată, plecat din Australia. S-a abătut din drum să dea asistenţă unui portughez care-şi pierduse cârma, pe timpul furtunii, în larg de capul Finisterre. Şi ce furtună a fost! Pe atunci Stannard era ofiţer III, proaspăt venit la bord, iar ideea de a rămâne lângă un vas avariat, pe marea zbuciumată de valuri cât munţii, l-a făcut să jure că aceea va fi ultima lui călătorie pe mare, dacă o apuca să mai ajungă în port. Bătrânul comandant a stat atunci pe punte timp de trei zile, fără să doarmă nici un minut şi fără să se odihnească, până a reuşit să ia la bord şi ultimul marinar de pe vasul portughez. Iar soluţia aceasta a adoptat-o abia după ce i-au eşuat toate încercările de a remorca nava avariată.

La bord se afla şi un pasager, de meserie doctor, iar Stannard l-a auzit că-i spune comandantului:

– Eşti obligat, acum, să te odihneşti, că de nu, viaţa dumitale e în primejdie.

Căpitanul, un om tăcut în cea mai mare parte a timpului, l-a privit cu indiferenţă şi i-a răspuns:

– Viaţa mea, doctore? A plecat pe puntea ce se mişca dezordonat şi i-a zis peste umăr: Viaţa mea este făcută numai din obligaţii. Nimic altceva nu mai contează.

Pe atunci, Stannard se lupta cu necazuri proprii şi nu a dat importanţa cuvenită vorbelor acelea.

Acum, îl privi pe Lindsay cum se apleacă pe repetitorul giro, ţinând în dinţi pipa neaprinsă. Abia azi reuşea să le înţeleagă aşa cum trebuie.

ABANDONAŢI

Cea de a treisprezecea zi de la plecarea din Liverpool a găsit convoiul în marş direct spre sud, având insulele Capului Verde la travers babord, la circa trei sute de mile depărtare. Natura îmbrăcase cu totul alte culori, dar cei de la bordul *Benbeculei* nici nu au băgat de seamă momentul exact al acestei schimbări. În locul cenuşiului de plumb, marea şi-a colorat faţa cu un albastru închis, iar deasupra înaltelor catarge, cerul avea o nuanţă mult mai deschisă, a cărei vastă singurătate era întreruptă de câteva fâşii de nori străvezi risipiţi ici-colo.

În scaunul său, Lindsay simţea fiecare clătinare a navei, ale cărei tangaj şi ruliu se îmbinau în neplăcute mişcări în spirală.

Briza constantă nu înceta să răscolească apa albastră, presărând-o cu milioane de berbeci albi, iar vântul de larg îşi adăuga efectul, mărind tangajul şi ruliul, încât comandantul avea impresia că scaunul i se înfige în trup, iar oasele încearcă să-i străpungă pielea.

Treisprezece zile. Zile lungi, urmate de nopţi şi mai lungi, fără aproape nici un răgaz dat oamenilor care veneau şi plecau la treburile lor în mod mecanic, ca nişte roboţi cu ochi obosiţi.

Nu se schimbase numai vremea. Convoiul naviga acum doar pe două coloane, căci se micşorase. A doua zi după ce primul cargou a fost torpilat, un altul, Pole Star, avusese aceeaşi soartă. Cu diferenţa că atacul nemţilor a fost de data aceasta mai bine pus la punct şi executat mai coordonat, probabil simultan de către trei submarine. A încasat două torpile într-un bord şi a început să se scufunde în câteva minute. Mai înainte chiar ca valul din jurul etravei sale ruginite să se stingă, o a treia torpilă a izbit drept la cuplu maestru, rupând vasul în două, partea prova scufundându-se imediat, iar cea din pupa rămânând să plutească, până ce un distrugător a acostat lângă ea şi a cules supravieţuitorii. Tot în aceeaşi zi, una clin navele de escortă a fost lovită, explozia forfecându-i corpul ca o uriaşă flacără de sudură, şi despărţindu-i teuga de rest atât de net încât interiorul carenei a fost vizibil, timp de câteva minute, până ce nava s-a culcat pe o parte şi a dispărut, capătul siajului ei de spumă, drept şi alb, marcând locul unde plonjase.

Încurajate de succesul de până atunci, submarinele au efectuat un atac la suprafaţă, pe timpul nopţii, dar au fost surprinse şi ţinute în şah cu proiectile luminoase de un alt distrugător. Acesta rămăsese în urma convoiului, pentru a culege câţiva supravieţuitori descoperiţi de

hidroavionul crucişătorului. De fapt, erau oameni din alt convoi şi nici nu se puteau numi supravieţuitori. Opt într-o barcă ciuruită de schije, n-au fluturat din mâini şi nici n-au chiuit, când distrugătorul s-a apropiat. Erau morţi de o câteva săptămâni. Purtaţi în derivă de curenţi şi de vânturi, uitaţi de lumea cea vie, pe care o părăsiseră.

Distrugătorul a pornit în viteză, să ajungă convoiul din urmă şi, tocmai când se pregătea să dea semnal de recunoaştere, a detectat submarinele navigând la suprafaţă, chiar în drumul său.

În strălucirea de basm a proiectilelor luminoase, a deschis focul cu toate tunurile care aveau câmp de tragere. Unul din U-boturi a reuşit să plonjeze în imersiune, fără a fi lovit, dar la un altul au fost observate explozii atât de aproape de el, încât mai mult ca sigur că nu va ajunge acasă. Cel de al treilea a fost şi mai puţin norocos. În lumina înşelătoare a proiectilelor, comandantul neamţ n-a apreciat corect relevmentul şi depărtarea la care se afla distrugătorul. Sau poate că tuburile lanstorpile din pupa erau goale, şi a încercat să angajeze adversarul cu tuburile prova. Indiferent de motivul care a determinat rondoul brusc al submarinului, rezultatul imediat a fost catastrofal. Năpustindu-se cu viteza de douăzeci şi cinci de noduri, distrugătorul a pintenat inamicul la mică distanţă în pupa chioşcului, sfâşiindu-i şi încălecându-i puntea şi corpul rezistent, cu un scrâşnet de oţel ce s-a auzit până şi la bordul *Benbeculei*. Ca un rechin despicat, U-botul s-a dat peste cap, rupându-se în două, când distrugătorul şi-a desăvârşit lovitura, trecând complet peste el.

La ivirea zorilor, marinarii de pe vasele din coada convoiului s-au aliniat la balustrade şi au ovaţionat distrugătorul victorios, cu strigăte sălbatice şi disperate, iar acesta s-a întors şi a luat drumul spre periculoasele ape ale Gibraltarului. Din pricina etravei rupte şi îndoite până aproape de peretele etanş al compartimentului de coliziune şi a teugei larg deschise spre mare, nava va fi multă vreme scoasă din luptă. A prezentat o privelişte dureroasă, dar sfidătoare, până ce silueta ei joasă s-a estompat în urma convoiului, în care numai puţini au fost aceia care nu s-au rugat pentru sosirea ei cu bine la destinaţie.

Nimic deosebit nu s-a mai înregistrat în următoarele două zile. Dar apoi, un tanc petrolier a fost lovit de o torpilă lansată de la mare distanţii, încărcătura lui răspândindu-se în jurul carenei sparte, ca un sânge negru, până ce petrolul a luat foc şi a înconjurat vasul cu un zid de flăcări, care aproape a prins în capcană una din navele de escortă, în încercarea ei de a salva câţiva oameni din echipaj.

Lindsay aprinse tutunul din pipă şi căută să se concentreze asupra vaselor care navigau înaintea sa. Fără acest efort continuu, i se închideau ochii şi se vedea silit să se scoale în picioare şi să se mişte, încoace şi încolo, ca un animal în cuşcă, până ce circulaţia sângelui şi mintea îi reveneau la normal. Treisprezece zile. Două nave de escortă

lipsă şi trei vase din convoi scufundate. Cele două coloane rămase aveau în cap transportorul de trupe Cambrian şi crucişătorul Madagascar. Numai câte patru vase în fiecare coloană, *Benbecula* navigând exact la traversul cargoului încărcat cu muniţie. Teama iniţială pe care o produsese prezenţa acestuia în convoi, în cea mai mare parte a timpului într-o poziţie foarte apropiată de *Benbecula*, făcuse loc, până la urmă, unui soi de admiraţie. Zi de zi, sub atacurile de submarine şi disperatele schimbări de drum şi de viteză pentru evitarea lor, vasul continua să se menţină în poziţie. Mare şi urât, ca şi numele pe care-l purta, *Demodocus*, navigase până acum – după părerea lui Goss – sub aproape toate pavilioanele pământului, din momentul când fusese lansat la apă, cu patru ani înainte de izbucnirea primului război mondial. Vasul folosea cărbuni şi constituia, de obicei, calul de bătaie al semnalelor ironice. privind fumul în exces scos pe coş, dar cel de la comanda lui nu dădea doi bani pe observaţiile ce i se făceau, iar şeful mecanic – aşa cum sugerase Fraser – era silit să apeleze la orice metodă, ca să nu-i sară căldările în aer.

Lindsay se uită la câţiva dintre oamenii clin cartul liber, întinşi pe bocaporţii prova. În lumina intensă, feţele şi braţele lor goale apăreau foarte palide, aproape albe. Era bucuros că în ultimele douăzeci şi patru de ore nu mai avusese loc nici un atac de U-boturi şi nici avertizări din partea Amiralităţii asupra activităţii submarinelor inamice. Marinarii au putut astfel să se odihnească un pic, să se bucure de mese calde, gătite ca lumea şi, mai ales, să fie scutiţi de zgomotul iritant şi îngrijorător al clopotelor de alarmă.

Îl auzea pe Stannard umblând prin camera hărţilor. Nu era de cart, aşa că probabil încerca să-şi completeze jurnalul de bord personal.

Locotenentul Maxwell conducea cartul de dinainte de amiază şi se afla, acum, pe aripa babord a punţii de comandă, măsurând din ochi vasul cu muniţii, pe sub cozorocul şepcii trase pe ochi ca să se apere de soare. Locotenentul Anthony Paget părea că nu ştie unde să stea. Temător să nu-şi deranjeze comandantul de cart, se ţinea în tribordul punţii, dar, în acelaşi timp, părea preocupat să nu iasă din raza de vedere a lui Maxwell, în cazul în care acesta ar avea nevoie de el.

Paget îl înlocuise pe Aikman. „Pare un tip destul de plăcut”, gândi Lindsay. Îşi obţinuse certificatul de ofiţer de cart pe o corvetă, deşi intrase în marină doar de optsprezece luni. Înainte de război fusese membru al unei firme de avocaţi din Leeds. Instituţia era fondată de tatăl său, altfel ar fi ajuns cu mult mai greu la poziţia pe care o deţinea, gândi Lindsay. Era sfios şi temător, iar fostul său comandant îi scrisese în caracterizarea-memoriu: „Cinstit şi demn de încredere, dar îi lipsesc calităţile de conducător”.

Însă, acum, se număra printre locotenenţii calificaţi să execute

serviciul de ofiţer şef de cart, ceea ce va uşura mult sarcinile în navigaţie, căci ceilalţi ofiţeri nu aveau nici un fel de experienţă şi nu li se putea încredinţa această răspundere.

Hussey, maistrul telegrafist, se prezentă la Lindsay:

– Nimic altceva decât buletinele obişnuite, dom'le comandant. Nici o avertizare despre submarine. Răsfoi prin registrul de radiograme, pus la punct cu mare stricteţe. Se pare că japonezii continuă să avanseze. Ţinu registrul în lumina soarelui şi-l privi de aproape, ca să descifreze scrisul. Zice că au ajuns la o localitate numită Batu Pahat. Zâmbi încurcat: Din cât mă pricep eu la geografie, ar putea fi şi în Siberia, dom'le comandant.

Uşa spre pupa se închise cu zgomot.

– Care-i aia? Stannard se oprise în lumina soarelui, cu gheara de compas într-o mână. Lindsay îi răspunse calm:

– Batu Pahat.

Stannard se clătină, sprijinindu-se de portavoce.

– La numai şaizeci de mile de Singapore, pentru numele lui Dumnezeu! Nu se poate! Nici o armată nu se mişcă atât de repede!

Paget interveni sfios:

– E situat în colţul de sud-vest al Malaieziei, domnule locotenent.

– Ştiu, îi răspunse Stannard, privindu-l fără să-l vadă.

Paget, zelos, socoti că e momentul să-şi arate cunoştinţele:

– Am citit, pe undeva, că acolo se face un negoţ de coastă foarte intens cu cauciuc şi...

– Du-te, te rog, şi anunţă-l pe ajutorul şefului de echipaj să vină la mine, pe comandă.

În vreme ce tânărul locotenent plecă grăbit să dea telefon, Stannard zise:

– Vă mulţumesc, domnule comandant. Nu era nevoie să faceţi asta pentru mine. Omul n-ave intenţia să mă supere.

– Sunt convins. Lindsay îl privi grav. Dar, uneori, un singur cuvânt în plus e suficient să înnebunească pe cineva. Zâmbi. Cred că fratele dumitale a fost scos de acolo. Dacă insula Singapore trebuie să devină poziţia principală de rezistenţă împotriva inamicului, retragerea oamenilor din peninsulă este o primă măsură evidentă pentru oricine.

– Bănuiesc că da, aprobă Stannard, înclinând din cap. Dar când mă gândesc la toate rapoartele astea! Se încurajă singur, zicând: Nu se poate ca cei răspunzători de luarea măsurilor acolo să nu-şi dea seama de situaţia reală.

Lindsay îşi feri privirea într-o parte.

– Există unii care niciodată nu se obosesc să citească cuvintele de avertizare; Se mulţumesc să verifice numai dacă virgulele sunt puse corect! Se freca la ochi. Să nu ne mai gândim însă la asta. Probabil că şi cei de acolo fac tot ceea ce le stă în putinţă.

Paget se reîntoarse pe comandă.

– Maistrul principal Archer vine imediat, domnule comandant.

– Bine. Lindsay se aşează din nou în scaun. Acum trebuie să ticluiesc ceva de spus ăstuia.

– Da, domnule comandant. Page arăta pierdut, nu înţelegea nimic.

Un semnalizator strigă:

– Semnal de la escortă, dom'le comandant! *Merlin* a prins în aparatul de detecţie sub apă un obiectiv în relevment zero-nouă-zero. Şi distanţa faţă de el descreşte continuu!

Paget îl privea cu gura deschisă. Lindsay se răsti:

– Sună la posturile de luptă! Simţea sudoarea adunându-se sub strânsoarea chipiului. Hai odată, mişcă, omule!

Când clopotele răsunară strident în toată nava, se ridică din scaun şi merse la aripa tribord, unde Maxwell încă se mai uita la vasul cu muniţie.

– Ce s-a întâmplat, tunarule? N-ai auzit alarma?

Maxwell tresări şi-l privi aproape cu uimire.

– Ba da, domnule comandant. Iertaţi-mă!

Alergă către postul său de luptă, de pe comanda de artilerie, concomitent cu Hunter şi ochitorii aparatului director, care tropăiau, venind dinspre puntea bărcilor, să urce cealaltă scară.

Ritchie era de acum pe comandă, ştergându-şi firimiturile de pe jachetă şi mestecând încă, în momentul când şi-a pus luneta la ochi şi a strigat:

– Semnal de la comodor, dom'le comandant. „Formaţia va schimba de cap, luând drum adevărat doi-cinci-zero."

– Confirmă!

Lindsay se sprijini de consolă şi simţi în mâini vibraţia navei, odată cu revenirea la viaţă a portavocelor şi telefoanelor din toate compartimentele.

Luneta telescopică a lui Ritchie scârţâi când o întinse din nou să privească nava comandant.

– Semnal: „Întoarcerea se execută prin ocolire!"

Stannard se şi găsea lângă girocompas, fără ca faţa să-i trădeze vreo emoţie, în timp ce studia coloana care întorcea încet, la tribord. Vasul din prova lor, singurul tanc petrolier care le mai rămăsese, era de construcţie recentă şi evitase cu greu o torpilă în cursul atacurilor anterioare. Ritchie raportă:

– *Merlin* a ridicat la vergă flamura neagră, dom'le comandant. Înseamnă că e pe cale să lichideze submarinul!

– Să sperăm că aşa va fi, mormăi un timonier alergător.

– Cârma dreapta zece!

Gura lui Stannard se încordă când o salvă de grenade antisubmarin explodă undeva, în pupa babord. *Merlin* naviga cu viteză maximă şi

gira acum într-un rondou larg, siajul său curb fiind presărat cu erupţiile de apă înspumată ale exploziilor.

– Cârma zero!

Stannard îşi întoarse faţa să urmărească cum etrava dreaptă a lui *Demodocus* face ocolirea în noul drum, executând astfel ordinul primit prin semnal. S-au auzit noi explozii, iar o altă navă din escortă veni în viteză de-a lungul coloanei, pentru a se năpusti asupra zonei aceleia de apă răscolită de ultimele grenade.

În timp ce escortorul brăzda adânc apa înspumată, Lindsay observă grenadele antisubmarin zburând în ambele borduri, concomitent cu alte două lansate de pe planul înclinat de la pupa, direct în siaj. Şi le imagina cum cad în adâncuri, cu viteză de zece picioare pe secundă şi... apoi... Deşi se aştepta la aşa ceva, nu s-a putut împiedica să tresară când grenadele au detunat şi şi-au azvârlit spre ceruri parte din furia lor dezlănţuita Coloanele de apă înălţate păreau că atârnă mult timp în aer, până să se aştearnă, domolite, în vaste cercuri de spumă şi peşti morţi.

– Semnal de la *Madagascar*, dom'le comandant! Vocea omului se transformă într-un ţipăt: Torpile! Vin spre noi din tribord!

Crucişătorul îşi întorcea masa cenuşie cu prova către torpilele invizibile, iar la mare depărtare, în capul formaţiei, un distrugător făcea rondou pentru a veni cât mai repede să ajute la combaterea inamicului.

– Trebuie că sunt două ticăloase care ne atacă, domnule comandant. Stannard îşi duse binoclul la ochi şi adăugă: Fii cu ochii pe vasul din prova noastră, timonier! Ţine-te după el ca un câine ciobănesc, indiferent de ce se întîmplă!

– Am înţeles, domnule locotenent! Jolliffe manevră uşor timona din cavile şi-şi pironi ochii pe tancul petrolier.

– Bine că nu l-au nimerit? Dancy se răsuci pe călcâie, când o dublă explozie zgudui pereţii comenzii şi fulgi de pitură uscată i se cernură pe chipiu.

Cargoul din pupa crucişătorului fusese lovit. Torpilele au trecut, pe cât se pare, printre cele două transportoare de trupe din coloana tribord, n-au nimerit crucişătorul, dar au lovit celălalt vas, pe când acesta executa întoarcerea.

Începu să se încline în babord, scoţând un fum gros prin spărtura făcută în bordaj şi lăsând să atârne aripa punţii de comandă deasupra mării, ca o încâlceală de fier răsucit şi echipamente sfărâmate.

O bolboroseală puternică de apă înspumată sub etamboul vasului îl făcu pe Stannard să spună:

– A pus maşinile pe drum înapoi. Comandantul încearcă probabil să-l oprească ca să uşureze presiunea asupra peretelui etanş.

Lindsay îşi ţinea binoclul la ochi, cu toate că întreaga comandă se

zguduia de tunetul grenadelor antisubmarin. Observă cum figuri mărunte aleargă pe puntea vasului lovit, în timp ce altele se căznesc să facă să alunece o plută peste bord. S-a auzit o explozie interioară, atât de puternică, încât puntea de comandă s-a ridicat şi s-a sucit cu totul din poziţia ei, iar coşul s-a muiat din tăblii şi s-a prăbuşit într-un vârtej de fum, de parcă ar fi fost din carton.

Indiferent de cauză, gândi Lindsay, explozia îi omorâse pe toţi cei de pe comandă. Sau transmisiile comenzii au fost distruse de şoc. Orice-ar fi fost, vasul continua să toace apa în mers înapoi, cei din compartimentul maşinilor fiind în momentul acesta prea ameţiţi sau prea disperaţi pentru a-şi mai da seama de tot ceea ce se întîmplă pe punte.

Cargoul care avea poziţie în formaţie în urma celui torpilat a înţeles, într-un târziu, pericolul în care se află şi comandantul lui a redus viteza, lucru evidenţiat de valul prova care se micşorase mult, însă distanţa dintre el şi cel avariat continua să descrească.

O barcă de salvare reuşi să ajungă la nivelul apei, dar fu răsturnată de elanul spre înapoi al vasului, oamenii fiind azvârliţi în apă şi înghiţiţi imediat de bulboana elicelor.

Ceilalţi au izbutit până la urmă să dezlege pluta de salvare, dar acum nu mai puteau face altceva decât să stea înghesuiţi lângă balustradă, căci vasul continua să meargă înapoi. Acesta se apleca din ce în ce mai mult într-un bord şi era, evident, pe cale de scufundare, dar mai constituia încă o ameninţare reală pentru vasele din convoi, care căutau să-şi menţină formaţia.

– Comodorul transmite ca *Rios* să ia drum de evitare, dom'le comandant!

Rios era cargoul din pupa celui torpilat şi Lindsay îl observă cum întoarce încet şi ia drum afara coloanei dezmembrate.

– Torpilă în babord, domnule comandant! Dancy strângea în mână receptorul telefonului de comunicaţie cu gabia, de i se albiseră degetele. Distanţii două cabluri!

Lindsay îşi potrivi binoclul pentru a urmări agitaţia de nedescris de pe comanda cargoului cu muniţii. Torpila părea că se îndreaptă direct către el. Cineva strigă în apropiere:

– Dacă sare el, sărim şi noi!

– Linişte pe comandă! Vocea lui Jolliffe răsună ca un oţel de fierăstrău, dar ochii săi rămaseră fixaţi pe vasul din prova.

A fost mai mult o senzaţie decât un zgomot. Lindsay văzu vasul cu muniţie cum se opinteşte în marş şi cum cargoul prova şi bigile sale se prăbuşesc învălmăşite, odată cu apariţia violentă, deasupra punţii, a binecunoscutei coloane uriaşe de apă.

În acele câteva secunde, nimeni n-a mai mişcat şi nici n-a rostit vreun cuvânt. Părea că toţi au încetat chiar şi să respire. *Demodocus*

şi-a încetinit treptat mersul înainte, din care cauză a început să piardă la relevment şi să rămână în pupa babord faţă de *Benbecula*, trăindu-şi, aşa cum erau convinşi toţi cei care îl priveau, ultimele secunde de viaţă. Nici marea, nici cerul, nici exploziile grenadelor antisubmarin nu mai aveau importanţă în ochii lor.

Cargoul torpilat continua să fie tras înapoi de elice şi se adâncea încet în apă, până ce s-a rupt în două şi a plonjat în adâncuri. Dar era foarte puţin probabil ca cineva de la bordul *Benbeculei* să fi fost martor al acestor ultime momente sau să observe cum câţiva dintre marinarii care se zbăteau să se salveze au fost supţi în adânc de bulboana sălbatică, formată în urma scufundării vasului.

Lindsay îşi coborî binoclul şi-şi frecă ochii cu o mişcare bruscă, care-l făcu pe Dancy să tresară alarmat.

Bătrânul *Demodocus* mai era încă acolo. Un fum negru şi des îi ascundea rana şi se înălţa deasupra ei, iar Lindsay îşi ţinu un pic respiraţia pentru a auzi troncănitul metalic al lanţului ancorei din babord derulându-se pe navă şi căzând în apă. Probabil că explozia sfărâmase vreun cabestan sau, pur şi simplu, distrusese puţul lanţului, lovind adânc carena sub teugă.

– Ne cheamă să ne transmită ceva, dom’le comandant! Ritchie îşi cuibări lampa de semnalizare sub braţ şi urmări cu atenţie luminiţa care clipea fără încetare pe puntea de comandă a vasului cu muniţii. „Am un incendiu în magazia prova.” Oftă adânc. „Am gaură mare de apă în babord, dar pompele fac faţă situaţiei.” Suspină şi păcăni cu lampa semnalul de confirmare a recepţiei, înainte de a adăuga: Şi zice că, totuşi, speranţele nu sunt pierdute!

De câteva secunde, un telefon se pornise pe bâzâit. Sau de câteva minute. Se părea că nimeni nu mai înţelege nimic. Apoi un timonier raportă în grabă:

– Postul de transmisii anunţă că navele de escortă au scufundat încă un submarin, domnule comandant. Spun că e o scufundare certă.

Lindsay îşi şterse faţa cu mâna. Devenise lipicioasă.

– Asta o să-i ţină un pic la respect. Se simţea nesigur pe picioare, parcă atunci îşi revenise după o febră teribilă.

– Semnal de la comodor, dom’le comandant! Ritchie se arătă foarte calm. Cheamă vasul cu muniţii. Zâmbi amărât. Nici nu mai pot să-i zic numele. Îl întreabă ce avarii are, dom’le comandant.

Lindsay trecu pe aripa din babord a comenzii şi privi spre cealaltă coloană a formaţiei. Spre crucişător, spre *Rios*, care, cu mare greutate, reuşise să evite pintenarea cargoului torpilat şi spre carcasa aceea urâtă al cărui nume Ritchie nu-i putea pronunţa şi care rămânea din ce în ce mai departe în pupa babord.

Din cele şaptesprezece vase plecate atât de curajos din Liverpool, doar unsprezece mai existau în coloană.

Ritchie rupse brusc tăcerea:

– Vasul raportează comodorului că nu mai poate naviga decât cu cinci noduri, până or termina reparaţiile, dom’le comandant. Dar incendiul este ţinut sub control. Nu există nici un fel de muniţie în magazia aia, dom’le comandant. Continua să urmărească clipirile regulate ale lămpii de semnalizare. Dar magazia de alături e plină ochi cu trinitrotoluen.

Lindsay se uită la Stannard.

– A scăpat ca prin urechile acului. Şi totuşi, s-ar putea să fie obligaţi să abandoneze vasul. Spune-i secundului să pregătească armamentele bărcilor şi pe cei de la manevra plaselor şi colacilor de salvare.

Un distrugător se apropie încet, venind de dincolo de *Demodocus* şi contrastând puternic, prin alura catargelor şi suprastructurilor, cu carcasa greoaie şi silueta demodată a vasului cu muniţii. Când a ieşit în plină vedere, Lindsay observă că e vorba despre *Merlin*.

Megafonul cu difuzor şuieră, înainte de a anunţa cu voce de tunet:

– Am de transmis un ordin pentru dumneavoastră, domnule comandor!

Lindsay îşi îndreptă binoclul spre distrugătorul care trecea încet pe lângă ei. Văzu ofiţerii şi veghea de pe comanda descoperită, odihnindu-se după ultima lor luptă, ultima lor victorie.

Faţa comandantului dansă în lentilele binoclului, bătută de soare şi de vânt, aceeaşi faţă pe care o văzuse în biroul de la baza din Scapa. Acesta avea măcar ceva de care să fie mândru. Scufundase un U-bot şi avariase cel puţin încă unul.

Lindsay luă megafonul şi ţipă în el:

– Bravo, *Merlin*!

Dar în interiorul său fu din nou cuprins de un val de resentiment şi disperare. Pentru acest tânăr ofiţer de pe distrugător, *Benbecula* nu era decât un vas oarecare, ce trebuia escortat şi protejat. Nimic altceva decât o mare şi vulnerabilă pacoste.

Megafonul continuă:

– Ordin de la comodor: „Veţi rămâne lângă *Demodocus* şi-i veţi asigura escorta.” Dânsul consideră că încetinirea marşului constituie un risc prea mare pentru transportoarele de trupe. Adăugă, cu ton oarecum de scuză: în aceste condiţii, chiar şi crucişătorul este cam golaş în faţa inamicului.

În spatele lui Lindsay, Dancy şuieră furios:

– Ce zice ăsta? Fără escortă? Chiar ne părăsesc şi ne lasă să ne descurcăm singuri?

Distrugătorul îşi mări viteza, iar vocea răsună din nou la megafon:

– Mâine, în zori, veţi fi luaţi în primire de alte nave de escortă. Dar suntem siguri că acum nu mai există nici un U-bot prin preajmă.

Oricum. se va ţine tot după convoi, chiar dacă a mai rămas vreunul

Lindsay ridică o mână şi flutură spre el:

– Noroc bun!

Urmări distrugătorul cum se depărtează, în plină viteză. „Noroc bun.” Era sigur că tânărul avea aşa ceva, din plin. Iar lui îi venea greu să-şi ascundă durerea, convingerea că s-ar fi cuvenit ca el să fie pe puntea de comandă a unei astfel de nave. Să fie cu adevărat folositor.

Se întoarse cu spatele la celelalte vase.

– Semnalizează lui *Demodocus* să ia poziţia în pupa noastră. Determină-i viteza exactă, şi reduceţi în mod corespunzător rotaţiile noastre.

Stannard se mai uita încă la tancul petrolier. Naviga înainte atât de repede încât părea ca *Benbecula* are maşinile în marş înapoi. Lămpi de semnalizare continuau să clipească şi la verga navei comandant fluturau pavilioane de semnalizare. Navele de escortă şi-au reluat postul în formaţie, iar crucişătorul schimbă de drum, pentru a lua conducerea liniei de şir formată de vasele comerciale, ca un cavaler în armură, care-şi păzeşte avutul. În răstimp de cincisprezece minute, convoiul se depărtase destul de mult pentru ca vasele, care le erau până atunci atât de familiare, să-şi piardă cu totul personalitatea şi caracteristicile. După o oră, aproape că nu se mai vedea nimic. Doar o pată de fum la orizont, o lucire de soare reflectată de fereastra comenzii vreunei nave de escortă, în giraţie pentru reluarea căutării antisubmarin. Ritchie zise, cu ton liniştit:

– Ei, timonier, ai văzut ce mai ispravă faină?

Jolliffe trase cu coada ochiului spre ofiţerii din jur şi aprobă grav din cap.

– Am văzut. Nu m-aş mira să aud cum comodorul a umflat ordinul Serviciul Credincios, comandantul escortei Crucea Serviciul Credincios şi toţi pricopsiţii ăilalţi câte o medalie. Zâmbi silit. Şi noi? Noi ne putem socoti al dracului de norocoşi dac-om apuca să vedem zorii zilei de mâine, darmite vreo nenorocită de navă de escortă.

– Veniţi să vedeţi avaria, domnule comandant! strigă Stannard.

Lindsay i se alătură pe aripa babord a comenzii şi studie vasul cu muniţii. Avea o spărtură mare, de parcă ar fi fost pintenat de un alt vas în plină viteză. Tot mai ieşeau nori de fum din spărtură şi de pe puntea de deasupra ei. Dar nu mai erau în cantitate tot atât de mare şi pe teugă se desfăşura o activitate febrilă, oamenii zbătându-se să debaraseze sfărâmăturile bigilor căzute. „Parcă ar lucra pe o uriaşă bombă plutitoare, gândi el. Dacă incendiul le scapă de sub control sau peretele etanş se încinge prea tare, chiar că devine o bombă uriaşă.” Ordonă:

– Liber de la posturile de luptă!

Stannard părea surprins.

– Aşa trebuie, navigatorule. Pentru că, dacă există vreun submarin, noi tot nu-l putem auzi; aşa că la ce bun să scoatem sufletul din oameni degeaba? Îl apucă pe Stannard de braţ. Află că, dacă era pe aici vreunul dintre huni, cum le zice comodorul, până acum şi-ar fi manifestat prezenţa fără doar şi poate.

– Bănuiesc că da, fu de acord Stannard.

– Dar dublează posturile de veghe şi menţine servanţii lunurilor mici grupaţi în apropierea pieselor.

Stannard plecă grăbit să execute ordinul, tocmai când Goss urcă scara spre comandă şi se opri în uşă, răsuflând din greu. Apoi îşi întoarse capul în stânga şi în dreapta, cu o mişcare lentă, ea şi cum nu-i venea să creadă că întreg convoiul se evaporase.

Ritchie strigă:

– Vasul cu muniţii a luat contact radio cu noi, dom'le comandant.

Lindsay se grăbi spre postul de transmisii, unde Hussey şi telegrafiştii săi moţăiau obosiţi în scaunele de oţel.

Hussey zise:

– Poftiţi aci, dom'le comandant. Înmână un microfon lui Lindsay şi adăugă: Ne daţi voie să fumăm, dom'le comandant? Băieţii mei au ajuns aproape la limita de rezistenţă.

Lindsay aprobă din cap şi întoarse întrerupătorul cu un ţăcănit.

– *Benbecula* către *Demodocus*. Vorbeşte comandantul. Cum merge treaba?

Telegrafiştii şi-au îndreptat privirile spre difuzorul din care o voce obosită răspundea:

– Vă mulţumesc că aţi rămas cu noi. N-o ducem prea rău. Doar că peretele compartimentului de coliziune lăcrămează un pic şi toţi oamenii liberi sunt ocupaţi acum să-l proptească cum or putea mai bine. În magazia prova mai este încă incendiu, iar noi nu dispunem de măşti cu oxigen. Nu se poate lucra acolo, înăuntru, mai mult de câteva minute. În difuzor se auzi, răspicat, un oftat. Nu pot lua mai mult de patru noduri viteză. Dacă blestematul ăla de perete se prăbuşeşte, se inundă toată magazia. Greutatea apei, adăugată la cea a încărcăturii din prova, o să-mi scoată pur şi simplu fundul afară din lighean! Râse. Da' tot e mai bine, chiar şi aşa, decât cum dorise bestia de neamţ, nu?

Lindsay îi răspunse:

– Menţineţi o veghe cât mai bună la pupa, domnule comandant. Am să las o barcă la apă ca să vă trimit nişte măşti cu oxigen şi câţiva marinari ca mână de lucru.

– Vă rămân îndatorat. Urmă o scurtă pauză. Trimiteţi şi un doctor, dacă vă puteţi lipsi de el pe moment. Al meu a fost ucis de explozie şi doisprezece dintre băieţi abia o mai duc.

– Şi un doctor. Lindsay îl zări pe Ritchie în pragul uşii: Spune asta

secundului. Cât poţi mai repede!

Mai ezită o clipă şi apoi continuă în microfon:

– La primul semn că sunteţi pe cale să daţi de necazul cel mare, domnule comandant, săriţi cu toţii în apă. Voi face tot ce pot să vă culeg.

Difuzorul amuţi şi el se reîntoarse pe aripa comenzii. Goss îi raportă:

– I-am pus pe toţi în mişcare, domnule comandant. În cinci minute, barca e gata de lăsat la apă. Am să-l trimit pe locotenentul Hunter ca şef al echipei. Doctorul aşteaptă pe puntea bărcilor. Mă duc şi eu cu ei, dacă doriţi, adăugă el, după o mică pauză.

– Nu! Lindsay se uită cum barca cu motor din babord atârnă liberă, în afara bordului, la gruie. Am nevoie de dumneata aici.

– N-ar fi mare diferenţă între un loc şi celălalt dacă mai apare un submarin, zise Goss, ridicând din umeri.

O jumătate de oră le-a luat transbordarea oamenilor şl echipamentului necesar şi ridicarea bărcii cu motor. Grupuri de marinari din bordul liber s-au adunat pe duneta *Benbeculei* să privească activitatea de pe puntea vasului avariat: furtunurile aduse aruncau jeturi de apă în magazia incendiată, un vinci s-a trezit la viaţă cu zgomot şi a început să fie curăţite şi ridicate resturile de pe teugă.

Lucrul a continuat toată după-amiaza, în vreme ce navele brăzdau apa albastră a oceanului cu o viteză ceva mai mare ca cea a melcului.

La bordul *Benbeculei*, atmosfera devenise calmă şi curios de lipsită de griji. Când se găseau în convoiul apărat, iar din toate direcţiile se raportau submarine inamice, moartea devenise ceva foarte apropiat. Dar, de regulă, cei mai mulţi dintre oamenii aflaţi în război speră că moartea îi va alege pe alţii, niciodată pe ei. Acum însă, fără escortă sau vreun ajutor oarecare, starea de spirit se schimbase radical. Marinarii îşi vedeau de treburi cu o calmă indiferenţă. Întocmai ca şi oamenii pe care Lindsay îi observase la Londra, pe timpul raidurilor aeriene. Ştiau bine că ei nu pot interveni cu nimic să schimbe situaţia, aşa că „ducă-se dracului, fie ce-o fi!”, părea să spună starea lor de spirit.

Maistrul principal Archer şi oamenii săi verificaseră din nou plutele de salvare şi posibilitatea de lansare grabnică la apă, iar când soarele a început să-şi moaie discul în negura orizontului, majoritatea echipajului acceptase inevitabilul cu resemnare.

Cea de a doua parte a cartului de după-amiază era aproape de sfârşit, când un semnalizator strigă:

– Cineva ne dă semnale, domnule comandant!

Ritchie, care se sprijinea de un rastel de pavilioane, cu picioarele întinse înainte, ca şi cum ar fi dormit, a ajuns la aripa comenzii înainte ca Lindsay să se fi mişcat din scaun.

– Nu văd nici pe dracu’!

– Acolo, dom’le maistru, deasupra punţii de comandă! i-a arătat marinarul.

Lindsay îşi potrivi binoclul şi zări pe unul dintre ofiţerii vasului cu muniţii, o siluetă estompată pe platforma demodată a girocompasului, mişcând braţele foarte încet, ca acelea ale unei păpuşi.

Ritchie îşi potrivi şi el telescopul şi înjură:

– Semnale cu braţele! Cum mă-sa mare crede el că pot eu să le citesc în lumina asta?

Lindsay îşi desfăcu picioarele ca să fie mai stabil pe grătare. Nava dansa pe o hulă leneşă, căci briza dispăruse aproape de tot. La viteza lor foarte mică era greu să poţi menţine binoclul pe silueta aceea minusculă.

– Zice că-i ceva în pupa, dom’le comandant! La cinci mile sau cam aşa ceva. Se uită repede la Lindsay, să-i citească pe faţă. Ar putea fi un submarin.

Lindsay îşi lăsă binoclul pe piept. Vasul cu muniţii devenise de acum parte integrantă din scenă. Familiar. Aproape să fie socotit de-al lor. Părea imposibil ca ceva să-i mai despartă. Zise:

– Comandantul ăsta e un om dibaci, maistre Ritchie. Telescopul lui Ritchie se legăna, din pricina hulei, ca o ţeavă de tun. Mulţi alţii, obosiţi şi îngrijoraţi cum trebuie că este el acum, ar fi folosit o lampă de semnalizare, sau, şi mai rău, chiar transmisia radio.

Goss ieşi în grabă mare din camera hărţilor.

– Ce face?

– Du-te la pupa, semnalizator, zise Lindsay şi ţine legătura cu comanda prin telefonul de pe dunetă. Lui Goss îi adăugă: Redu viteza la cea mai mică posibilă, ca să micşorăm distanţa şi să ajungem în dreptul vasului. Trebuie neapărat să menţinem contactul de vedere. Ştiu că veghea de pe vas poate să observe bine U-botul, dar dacă noi facem acum rondoul, inamicul va înţelege că l-am detectat.

Stannard întrebă:

– De ce n-o fi trăgând, ticălosul?

– Ştie, al dracului, că noi abia ne mişcăm şi că ne poate ajunge oricând, răspunse Goss, clătinând din cap.

Un timonier comunică:

– Postul de transmisii raportează că nu a înregistrat nici o emisie radio, dom’le comandant.

Lindsay dădu încet din cap. „Ar fi, totuşi, posibil ca submarinul să fi fost avariat în cursul atacului anterior. Poate că nici nu are cum să între în imersiune, sau că tuburile lanstorpile sunt scoase din funcţie, din pricina exploziilor de grenade antisubmarin. Şi, totuşi, se ţine după noi. Şchiopătând ca un lup rănit, dar periculos.”

Aruncă o privire spre flamura de la catarg. Flutura foarte uşor spre

pupa. Deci vântul continua să sufle dinspre sud-est.

Se întoarse să privească, fără a clipi, la soarele îndreptat spre asfinţit. Era încă prea sus pe cer. Ambele nave, cu mişcările lor încete, se vor profila pe orizont, ca nişte ţinte perfecte, încă o jumătate de oră, poate chiar mai mult.

– Cred că U-botul va încerca să se apropie şi să folosească tunul de pe punte.

Chiar în clipa când pronunţă cu voce tare aceste gânduri, ştiu că se angajează într-un risc. Care-i privea pe toţi. Goss arăta uimit.

– Păi, dac-o băga un proiectil în prăpăditul ăla cu muniţii.. Nu s-a simţit în stare să mai continue.

Stannard interveni:

– Să le dau un semnal să abandoneze vasul, domnule comandant? Lăsăm la apă, pentru ei, toate bărcile şi plutele de salvare şi poate că vom reuşi să revenim să-i culegem.

Lindsay continua să privească vasul din pupa. Mare, solid şi negru. E sigur că va fi recunoscut uşor de comandantul submarinului. Ba, poate că acesta cunoaşte chiar şi periculoasa lui încărcătură, până la ultimul glonţ. Ce straşnică plată pentru cele îndurate de nava sa pe timpul atacurilor cu grenade antisubmarin. Pentru teroarea sub care au fost ţinuţi submarinişti săi, în timp ce grenadele plouau asupra lor, lansate de vânătorii de la suprafaţă.

– Vrei să spui că trebuie să-l părăsim? Vorbise foarte liniştit. Şi să fugim?

– Nu este chiar aşa, interveni Goss. Trebuie să luăm în considerare şi nava noastră. Şi oamenii noştri.

Un semnalizator strigă:

– Dom’ maistru zice că vasul cu muniţie vede bine submarinul, dom’le comandant. Zice că-i la suprafaţă, complet la suprafaţă. Lindsay îşi îndreptă gândul la comandantul lui *Demodocus*. Un om pe care ar vrea să-l întâlnească neapărat. Un om care, în ciuda hidoasei morţi ce-i pândeşte, atât de aproape, pe el şi pe oamenii săi, putea observa detaliile, mărunte dar vitale. „Nici un submarin n-ar îndrăzni să umble după pradă cu balasturile total golite şi cu nava ieşită complet la suprafaţă. Ci s-ar menţine cu o parte din balast în tancuri, astfel ca să nu iasă la suprafaţă decât cu strictul necesar, chioşcul şi puntea. Înseamnă că-i sigur avariat! Aceasta este unica noastră speranţă de scăpare şi nu poate să fie altfel!”

– Spune-i maistrului semnalizator să-şi folosească lampa Aldis când transmite ordinul pe care i-l comunic. În poziţia de acum, lampa este mascată de corpul celuilalt vas. Vreau ca *Demodocus* să pornească un nou incendiu. Ştiu că e foarte periculos. Dar comandantul lui cunoaşte lot atât de bine ce riscă, fără să mai fie nevoie să-i spun eu. Stupă, zdrenţe murdare de păcura, orice, dar să facă un fum al dracului! Îi

dădu la o parte pe ceilalţi şi ridică receptorul telefonului cu compartimentul maşinilor. Şeful mecanic? Aici comandantul.

– Am crezut c-aţi uitat de noi, chicoti Fraser

– Ascultă. Vreau să faci fum; cu tot ce ştii şi ce poţi, să-mi scoţi cea mai teribilă perdea de fum de la facerea lumii încoace! De îndată ce-ţi dau cu semnal.

– Am înţeles, domnule comandant. Lindsay îl auzi cum urlă către asistentul său, Dyke, întrecând zgomotul puternic al ventilatoarelor. Mi-aţi putea spune şi mie motivul, domnule comandant?

– Sigur. Suntem pe cale să angajăm în luptă un submarin aflat la suprafaţă.

Puse receptorul la loc, când Stannard zise:

– Aoleu, ce mai foc au făcut! Dacă n-aş fi auzit ordinul pe care l-aţi dat, aş fi fost sigur ea vasul ăla s-a prăpădit.

Lindsay văzu şi el trâmba de fum ce se ridica cu repeziciune la pupa.

– Sună la posturile de luptă! Îl apuca de braţ pe Goss. Peste zece minute am să pun cârma banda dreapta. Văzu că pe faţa lui Goss se întipăreşte o expresie de îngrijorare şi se întrebă dacă este pentru viaţa sa, sau pentru cea a navei? Faptul că U-botul n-a întrebuinţat, încă, radioul nu înseamnă că nu-l va folosi de acum încolo. S-ar putea ca staţia lor de transmisie radio să fie avariată, dar dacă apucă s-o repare, s-a zis cu noi. A trebuit să ţipe ca să se facă auzit, peste toată larma clopotelor. Aşa că du-te la postul dumitale de combatere a avariilor şi roagă-te!

Dancy îi strigă:

– Echipajul este la posturile de luptă, domnule comandant.

– Foarte bine. Dă ordin comenzii de artilerie să fie gata. Maxwell va trebui să angajeze lupta cu bateria din tribord.

Îl privi pe Stannard şi-i zise:

– Spune şefului mecanic să facă fum, acuma.

Se întoarse să urmărească norul unsuros şi gros care începuse să gâlgâie peste buza coşului, aproape imediat ce Stannard a pus receptorul în furcă. Se sili să aştepte câteva minute, simţind cum nava se opinteşte sub el şi încercând să estimeze mărimea rondoului făcut în asemenea împrejurări disperate.

Eşti gata, timonier?

– Gata, dom’le comandant! Jolliffe aprobă şi din cap.

– Ofiţerul cu navigaţia?

– Gata, ca întotdeauna, domnule comandant. Stannard îşi forţă un zâmbet.

Lindsay îşi scoase pipa din buzunar şi o strânse între dinţi.

– Stop maşina tribord. Babordul, toată viteza înainte. Numără din nou câteva secunde, simţind cum puntea se zbuciumă violent, sub

împingerea puternică a unei singure elice. Cârma banda dreapta! Privi printr-un hublou înspre pupa, la fumul dens. Maşina tribord toată viteza înapoi!

Se întoarse către marea pustie din faţa provei. „S-ar putea să nu reuşim. Cărţile nu scriu nimic care măcar să îndreptăţească o asemenea încercare. Dar, în toate cărţile alea, nu găseşti prea multe lucruri despre războiul adevărat”, gândi Lindsay.

– Cârma zero! Amândouă maşinile pe drum înainte!

LOVITURI DE RĂSPUNS

Dând bandă accentuată într-un bord, sub efectul violent al cârmei şi al elicelor, *Benbecula* se răsuci în rondou, până ce ajunse să ia un drum aproape opus celui iniţial. Lindsay sta la centrul comenzii de navigaţie, cu binoclul ridicat în dreptul bărbiei, aşteptând clipa în care va zări inamicul. Teuga era aproape ascunsă de norul gros, înăbuşitor, scos de coş şi împins de vânt. Schimbarea de direcţie şi curentul descendent făcuseră ca fumul motoarelor lui Fraser să se întindă peste navă, ca o perdea proiectoare. Lindsay ştia bine că *Demodocus* se află undeva în tribord, dar perdeaua de fum era aşa de groasă, încât nu-şi putea da seama dacă e la o milă depărtare sau numai la cincizeci de metri. Chiar şi cu uşile închise, Lindsay simţea în gură gustul acru şi neplăcut şi auzea, peste zumzetul maşinilor, cum pe pasarela comenzii oamenii de veghe icneau şi-şi trăgeau răsuflarea. Îşi coborî privirea până la repetitorul giro.

– Ţine cap compas zero-unu-zero!

Auzi răspunsul imediat ai lui Jolliffe, dar îşi menţinu ochii fixaţi pe pala de fum ce se subţia mereu pe direcţia de marş a navei. Nu mai era mult şi va afla dacă avusese dreptate. Dacă hotărârea sa era justificată.

Comandantul U-botului presupunea, probabil, că cele două vase sunt răzleţite de convoi, ceea ce era adevărat şi se simţea atât de sigur de sine, încât considera că folosirea torpilelor împotriva lor ar fi fost o risipă.

Lindsay îşi şterse sudoarea de pe ochi. Dacă aşa stăteau lucrurile, iar submarinul german era nevătămat, o singură jerbă de torpile din tuburile prova ale acestuia vor fi de ajuns. Cum *Benbecula* înainta cu viteză maximă, efectul lor ar fi atât de îngrozitor, încât nici nu se mai gândea la el.

În difuzorul comenzii se făcu auzită vocea detaşată şi lipsită de intonaţii a lui Maxwell:

– Bateria din tribord, fiţi gata!

Lindsay îşi coborî privirea spre teugă, urmărind, cum cele două tunuri din tribord îşi mută, încet, gurile în vârtejul de fum, bâjbâind ca nişte fiinţe oarbe. Mai la pupa, artileriştii lui deChair erau obligaţi, deocamdată, la inactivitate. Tunul lor din tribord nu avea câmp de tragere, dacă presupunerile lui Lindsay erau corecte. Dacă, dacă, dacă! Părea că acest cuvânt îi răsună în creier ca şi cum cineva l-ar fi strigat cu voce tare.

Fâşii înspumate ţâşniră peste provă; era convins că toate cadranele lui Fraser ajunseseră să indice limita de pericol. Bătrâna carcasă se cutremura şi gemea sub forţa elicelor, iar puntea de comandă părea că se dezmembrează din pricina efortului.

Vocea lui Maxwell răzbi pe deasupra tuturor celorlalte zgomote, ca şi cum ar fi avut microfonul lângă buze:

– Submarin la suprafaţă, în gisment verde doi-cinci! Distanţă zero-opt-zero!

Lindsay scrâşni din dinţi, în dorinţa de a pătrunde mai repede prin perdeaua de fum şi a vedea singur cele zărite de Maxwell şi telemetriştii săi, de la posturile de pe pasarela comenzii.

Dincolo de fum se făcu văzută o scurtă lucire şi, la câteva secunde după ea, se auzi explozia unui proiectil. O clipă fu convins că inamicul îi anticipase manevra şi că acum trage cu tunul în *Benbecula*, pentru a o face să se abată de la drum şi să prezinte astfel o ţintă perfectă jerbei de torpile.

Prin fum apăru o nouă lucire, urmată de bubuitul exploziei.

Lindsay îl privi pe Stannard şi zise:

– Trage în vasul cu muniţii!

Când îşi reîntoarse privirea, zări, în fine, U-botul. Chiar la depărtare, de patru mile, silueta austeră a acestuia arăta exact aşa cum şi-o închipuise. Lumina asfinţitului se reflecta puternic pe chioşc, făcându-l să pară confecţionat numai din aramă.

Atunci clopotele de sub comanda de navigaţie sunară şi ambele tunuri de 152 mm deschiseră focul la unison.

Părea că un secol întreg s-a scurs până ce proiectilele eu ajuns la ţintă. Când Lindsay şi-a fixat binoclul la ochi, două coloane gemene de apă au ţâşnit în pupa submarinului, albul lor deosebindu-se uşor de orizontul întunecat.

– Lungi! Scurtează doi!

Maxwell se simţea ca la un exerciţiu de tragere la poligon. Niciodată nu-l auzise Lindsay vorbind atât de calm.

Urmări cu respiraţia tăiată reacţia bruscă a celor de pe puntea submarinului. Acesta schimba de cap, pentru a lua drum de coliziune. Dar era încă prea sus la apă, valul din prova trimiţând limbi înspumate de-a lungul curburii tancurilor de balast, în timp ce-şi executa scurta întoarcere.

Clopotele au sunat din nou şi ambele tunuri s-au smucit în arcuri, undele de şoc zăngănind în geamurile comenzii, ca un suflu de furtună.

Lindsay îşi muşcă buzele când cele două proiectile au răscolit marea la dreapta ţintei.

Tunul de pe puntea submarinului răspunse cu o lucire şi Lindsay simţi cum corpul navei se cutremură, când proiectilul inamicului

explodă alături de bordaj, azvârlind o coloană înaltă de apă şi fum, în vreme ce schijele zăngăneau pe tăblii.

Se simţea foarte liniştit. Tot ceea ce se va întîmplă în momentele următoare va decide soarta navei sale şi a vasului avariat *Demodocus*. Un lucru însă era sigur. Comandantul german nu putea intra în imersiune şi nici să-şi folosească torpilele. Dacă ar fi putut, ar fi făcut-o de mult. Lindsay îşi imagina consternarea celor de pe chioşcul submarinului faţă de proiectilele lui Maxwell, care se prăvăleau spre ei, din ce în ce mai aproape, în fiece secundă agonizantă. Şi cât de uşor le păruse totul la început: două inofensive vase răzleţite de convoi, fără nici o navă de escortă, cât vedeai cu ochii…

Dinspre prova ţâşni o trâmbă de fum şi Lindsay auzi izbitura scrâşnită a proiectilului ce exploda între punţi.

– Distanţă zero-şase-doi!

Lovi cu pumnul în balustrada din lemn de tec. Submarinul nu dădea semne că vrea să întoarcă şi tunul trăgea mai repede ca înainte. Era de ajuns o singură lovitură bună şi *Benbecula* ar fi fost oprită sau încetinită, în vreme ce nava germană ar fi manevrat într-o poziţie favorabilă, chiar în prova, acolo unde nici unul din tunuri nu ar fi avut câmp de tragere.

Un proiectil şuieră pe deasupra comenzii şi explodă undeva, spre pupa. Făcea un zgomot îngrozitor pe traiectorie, ca de pânză sfâşiată, şi a trecut atât de aproape, încât, repetitorul giro, de la aripa din tribord a comenzii, a explodat ca o mică bombă, fragmente din el izbind în uşă şi în plăcile de oţel de deasupra.

Lindsay auzi un om ţipând şi pe Maxwell răstindu-se!

– Echipa de prim ajutor, pas alergător!

Stannard strigă sălbatic:

– L-am încadrat pe ticălos!

Aproape că suspină de emoţie, atunci când două jerbe au încadrat submarinul, îngropându-i puntea pupa sub tone întregi de apă înspumată.

Două firave siluete căzură de pe platforma din pupa chioşcului, unde cele patru ţevi ale unui Vierling împungeau neputincioase cerul, şi dispărură în potopul ce se prăvălea pe punte. Unul dintre proiectile căzuse destul de aproape şi împroşcase cu schije toata puntea.

Stannard zise repezit:

– Submarinul schimbă de drum, domnule comandant!

Difuzorul comenzii anunţă:

– Ţinta schimbă de drum, mergând spre dreapta. Tunul numărul trei, fiţi gata de tras!

– Cred că are avarie la cârmă, fu de părere Lindsay.

Tunul submarinului mai fulgeră odată şi explozia proiectilului

pătruns în navă făcu să tresalte puntea sub picioarele lui Lindsay.

Un tun Oerlikon deschise focul de pe puntea bărcilor, proiectilele sale trasoare zburând ca nişte mingi roşii spre U-bot, înainte de a se pierde inutil în spinarea valurilor întunecate.

Se auzi vocea lui Maxwell furioasă:

– Oerlikonul numărul trei, încetează focul!

Lindsay îl înţelegea pe deplin pe tunarul Oerlikonului, ca şi motivul pentru care îşi pierduse cumpătul. Nici convingerea că tunul său este neputincios la distanţe mai mari de o mie de metri, nici instrucţia făcută şi nici disciplina impusă de Maxwell nu au fost de ajuns pentru a-l opri. Să vezi clar inamicul, să-l prinzi exact în vizor şi totuşi, să nu faci nimic pentru a-l lovi, era ceva peste puterile oricărui om.

Tresări când cele două tunuri din prova şi-au dezlănţuit din nou flăcările. Nu mai avea nici o noţiune de timp şi de distanţă parcursă. Mintea şi auzul păreau pierdute în trăsnetele tunurilor şi ale loviturilor trimise de submarin.

O coloană înaltă de apă ţâşni înspre cer, dincolo de antena submarinului german, în vreme ce un al doilea proiectil explodă direct în bordaj. Probabil că lovise un balast imediat sub suprafaţa apei şi, pentru câteva secunde, Lindsay fu convins că inamicul fusese rupt în două. Spuma continua să cadă, când zări clar coca U-botului alunecând înainte şi-l auzi pe Stannard ţipând:

– Ticălosul pluteşte încă!

Lindsay îşi potrivi binoclul, aşteptând să vadă care-i va fi direcţia. Se pomeni zicând:

– Se duce la fund. Uite, navigatorule, marinarii sar în apă.

Oare de ce vocea îi suna atât de egală? Atât de lipsită de emoţie?

Îşi mută uşor binoclul pentru a observa cum alte forme întunecate se răsturnau de pe chioşcul care începuse să se încline înspre el. Părea că se rupe de corpul submarinului, în jurul căruia explodau la suprafaţă bule gigante de aer, ca nişte creaturi obscene, venite din adâncuri!

– Reduceţi viteza la jumătate. Cârma dreapta zece!

Se răsuci în jurul său când cel de al doilea tun se smuci înapoi şi proiectilul îi explodă lângă bordajul înclinat al submarinului, ca o minge de foc.

– Încetaţi focul! strigă Lindsay, coborându-şi privirea spre girocompas. Cârma zero! Drept aşa! Ţine cap compas zero-patru-cinci 1

Ultima lovitură fusese mai mult decât de ajuns. Prova submarinului s-a ridicat încet deasupra capetelor celor din apă, iar oceanul lacom începu să înghită treptat puntea pupa, care târa după ea, spre adânc, un cadavru.

Lindsay urmărea scena fără emoţie. Atlanticul îşi savura încă o

victorie. Era la fel de imparţial, pe cât era de nemilos.

– Echipa de luptă pentru vitalitate comunică: „Gaura de apă la magazia numărul trei”, domnule comandant! raportă Dancy. Mai este şi un incendiu pe puntea B!

Lindsay îşi menţinu privirea asupra submarinului. În lentilele puternice ale binoclului putea distinge algele şi mâzga de pe coca ieşită din apă. Fusese, probabil, în misiune multă vreme, săptămâni sau chiar luni. Poate chiar astăzi s-ar fi aflat în drum spre casă, dacă n-ar fi fost ambiţia comandantului său. Ambiţia stârnită de vederea a două obiective neajutorate şi lipsite de importanţă.

– Reuşeşte secundul să se descurce? întrebă el, aproape cu dezinteres.

– Da, domnule comandant. Vocea lui Dancy tremura de emoţie, sugrumat de efortul de a şi-o stăpâni. Doar un marinar a fost ucis, iar alţi douăzeci sunt răniţi de schije sau au arsuri.

– Bine. Dă semnal la *Demodocus* ţi cere să retrimită pe doctor cât pot de repede.

Se întoarse pentru a privi printr-un hublou spre pupa. Vasul negru, încărcat cu muniţii, arăta acum şi mai întunecat în umbrele înserării. Rămăsese de faţă la întreaga luptă, deşi ştia că ar fi fost aruncat de explozie până în fundul iadului, dacă tactica *Benbeculei* ar fi dat greş.

Cineva ţipă:

– Se duce la fund!

De pe puntea de deasupra, Lindsay auzi alte strigăte, urmate de o serie de urale, când submarinul începu să alunece spre adânc. Câteva secunde, acesta se mai menţinu ridicată spre cer, lucind în ultimele raze ale soarelui, ca şi cum ar fi fost mistuită de un foc interior. Apoi dispăru cu totul.

Uralele descrescură şi se stinseră, iar Lindsay observa cum unii marinari se aliniază lângă balustradă să privească în tăcere pata de ulei care se lăţea pe apă, mărind întunecimea ca o umbră de nor solitar.

– Amândouă maşinile încet înainte!

Lăsă binoclul să-i cadă pe piept. Aproape că simţea fizic ce a ce gândeau oamenii, tulburarea şi nesiguranţa care-i cuprinsese. Era prima lor victorie clară, probabil una din acele puţine ocazii în care o navă construita în scopuri paşnice a distrus una creată pentru război. Acum, că imposibilul se împlinise, toate emoţiile le dispăruseră, lăsând loc şocului psihic şi îndoielii.

– Lumina zilei aproape că a dispărut, domnule comandant, zise Stannard. Urmări faţa impasibilă a lui Lindsay, aşteptând să-i descifreze reacţia.

– Se apropie şalupa de la vasul cu muniţii, dom’le comandant, anunţă Ritchie.

– Foarte bine. Comunică oamenilor secundului să-l ajute pe doctor să urce la bord.

Lindsay se îndreptă încet spre uşa deschisă a comenzii şi privi îndelung repetitorul giro avariat. Pe placa suportului se distingea o cicatrice neagră. Atât de aproape trecuse proiectilul. Numai trei metri mai la dreapta şi ar fi explodat în interiorul timoneriei. Se gândi la Stannard şi la Dancy, la Ritchie şi la toţi ceilalţi care ar fi murit odată cu el.

Stannard i se alătură lângă paravânt.

– Oprim maşinile, domnule comandant?

Lindsay urmări cu privirea forma întunecată a şalupei care se apropia de ei.

– Da. Îl văzu pe Stannard că rămâne pe loc. Aştepta. Adăugă scurt: Pune o echipă din oameni de-ai noştri în şalupă şi trimite-o să culeagă supravieţuitori. Dacă mai sunt cumva.

Strânse în mână balustrada până ce durerea fizică reuşi să-l cumpănească. Auzi telegraful sunând din nou, ca şi suspinul apei de-a lungul bordajului, când nava începu să-şi încetinească mişcarea. Fuseseră obligaţi până acum să treacă nepăsători pe lângă vase ce se scufundă. Oameni aidoma lor strigând şi murind, în timp ce ei şi celelalte vase ale convoiului ascultau de ordinul primit prin semnale: „Nu priviţi înapoi!”

De data asta, însă, exista răgazul necesar, pentru o bucată de vreme erau feriţi cu totul de un al doilea atac. Aşa încât vor respecta codul marinăresc. Cu deosebirea că acum supravieţuitorii erau nemţi, nu oameni de-ai lor.

Goss se prezentă pe puntea de comandă şi raportă:

– Incendiul a fost stins, domnule comandant. Părea incredibil de obosit. Învins. Pompele fac bine faţă găurii de apă din magazie, dar careul infanteriştilor a fost total distrus. Bordajul din tribord arată ca o sită!

– Vasul cu muniţii ne-a transmis, prin radio, că ultimul proiectil pe care l-a tras submarinul în el i-a îndoit axul elicei. Şeful lor mecanic zice că nu crede să poată executa marşul, îl anunţă Ritchie, din timonerie.

Lindsay îşi scoase chipiul şi se întoarse cu faţa spre briza răcoroasă a serii. „După toate câte au tras, vor trebui să părăsească vasul. Să-l abandoneze!” Zise cu voce tare:

– Dacă ştiam asta dinainte, aş fi... Goss îl întrerupse:

– A-ţi fi lăsat nemţii aceia să se înece?

Lindsay îl privi, încercând să-şi stăpânească mintea îndurerată.

– Cred că da.

Goss urmări cu privirea şalupa care tocmai pornea înapoi, către coca înaltă a *Benbeculei*.

– Oricum, tot n-au rămas mulţi... Se întoarse spre Lindsay: Ticăloşii!

Ritchie întrebă, liniştit:

– Dăm vreun răspuns vasului cu muniţii, dom'le comandant?

Goss i se adresă şi el:

– Am putea oare rămâne lângă vas până mâine dimineaţă?

– Da. Lindsay îşi repuse chipiul. Este mai sigur decât să încercăm să-i transferăm echipajul la noi, pe întuneric.

– Nu la asta mă refeream. Goss părea straniu de calm. Am putea să-l luăm la remorcă.

Lindsay îl privi cu uimire.

– Vorbeşti serios?!

– Ştiu că nu suntem echipaţi pentru aşa ceva. Bătrâna *Becky* a fost construită pentru lucruri mai alese. Vorbea foarte repezit, ca şi cum hotărârea sa fusese luată în ciuda unor îndoieli şi reticenţe interioare. Dar dacă mobilizez câţiva marinari buni, am putea lucra toată noaptea şi aranja un cablu de remorcare. Nu prea avem de ce să-l fixăm la pupa, dar cred că...

– Obuzierul de la pupă?

– Da. E probabil că nu va mai apuca să tragă vreodată, dar poate ţine foarte bine locul unei babale pentru remorcare.

Lindsay îşi întoarse gânditor faţa de la secund.

– Din câte ştiu eu, nici n-a tras vreodată.

Se iviseră multe probleme de rezolvat. Planuri privind acţiunile viitoare, cercetarea şi remedierea avariilor. Apoi răniţii şi cei care muriseră.

Dar nu se putea concentra decât asupra tonului lui Goss şi convingerii evidente cu care îşi susţinea cauza. Ba, chiar mai mult decât atât. Pentru prima oară, de când preluase comanda, secundul său Goss, împărtăşea în mod deschis responsabilitatea în conducerea navei. Aprobă din cap.

– Aşa vom face. În cel mai rău ca vom avea mângâierea că am încercat tot ce am putut. Apoi, către Stannard: Transmite lui *Demodocus* ca vom rămâne în preajmă, până se luminează de ziua. Explică-i ce am hotărât să încercăm mâine. Se corecta însă imediat. Nu, explică-i ceea ce vom face mâine!

Încotoşmănat în mantaua grea de veghe, Goss ridică din umeri.

– Probabil că mâine vor veni alte nave de escortă. Cred că vor fi trimise de la Freetown. Oricum, nu ne vor mai găsi pe aici, îşi trase pe ochi cozorocul chipiului şi privi lung la puntea promenada. Acum mă duc să constat câtă marinărie cunoaşte amărâtul ăla de maistru principal Archer.

Lindsay rămase nemişcat pe puntea de comandă, urmărind cum şalupa saltă pe hulă, alături de bordajul navei.

– Comandant secund!

– Ordonaţi, domnule comandant. Goss se opri cu piciorul pe prima treaptă a scării.

– Dă ordin doctorului să improvizeze ceva pentru cazarea supravieţuitorilor nemţi. Postul său sanitar a devenit neîncăpător, după cât se pare.

– Mă îngrijesc eu. Aşteptă, ştiind că Lindsay mai are ceva de spus.

– Şi încă ceva, secund. Vreau să-ţi mulţumesc.

Goss se răsuci în capul scării şi privi lung silueta întunecată a lui Lindsay, profilată pe cerul asfinţitului. Apoi, fără a rosti vreun cuvânt, coborî zgomotos scara, pierzându-se în lumina pală a înserării.

Lindsay îşi scoase pipa şi o ciocăni mecanic de oţelul umed al comenzii. Goss avea mândria lui. De neclintit, ca şi încrederea nestrămutată în vasul său. Aproape că reuşise să şi-o învingă acum, pentru câteva secunde. Dar nu de tot.

Oftă şi intră în timonerie.

– Amândouă maşinile încet înainte! Preia conducerea, navigatorule, până ce vom putea stabili deriva reală. N-aş vrea să ajung să-l pintenez pe *Demodocus*, tocmai acum când partea grea a trecut.

Stannard zâmbi grav şi se apropie de compas. Auzise cea mai mare parte din conversaţia ce avusese loc pe aripa descoperită a punţii de comandă, scorojită de proiectil. Îşi dădea seama ce mult îl costase pe Goss să se hotărască să facă propunerea cu remorcarea. „Ar fi putut foarte bine să tacă, iar Lindsay ar fi abandonat vasul celălalt. Căci, slavă Domnului, făcuse destule pentru noi toţi până acum şi fără asta”, îşi zise.

Dar Goss iubea vasul mai presus decât însăşi viaţa; iar Stannard nu se îndoia câtuşi de puţin că, dacă secundul ar fi fost pus în situaţia de a proba ce poate realiza bătrâna lui *Becky*, remorcând fără nici o instalaţie, doar cu mâinile goale, nebunul ar fi încercat chiar şi aşa ceva.

Un telefon ţârâi şi ajutorul şefului de echipaj raportă:

– Aici postul sanitar, dom’le comandant. Dom’ doctor zice că printre supravieţuitorii nemţi e şi un locotenent. Şi ne mulţumeşte că i-am scos din saramură. Aşteptă un pic, apoi întrebă: Dăm vreun răspuns, dom’le comandant 7

Stannard se uită la Lindsay.

– Domnule comandant?

– Spune doctorului doar atât: să facă tot ce poate pentru ei. Se îndreptă spre camera harţilor. Dar să nu mi-l aduceţi pe ticălosul acela de locotenent pe puntea de comandă, aţi înţeles?

În timp ce marinarul transmitea prin telefon cele ordonate, Lindsay adăugă, din pragul uşii:

– Ce-or fi aşteptând de la mine? Să le strâng mâna? Să fim prieteni, acum că războiul s-a terminat pentru ei? Vocea îi era calmă, dar, în

liniştea bruscă, răsuna ca un bici. Ei bine, eu nu sunt de acord, navigatorule. Dar dacă dumneata se întîmplă să dai cu ochii de acest pricăjit de locotenent politicos neamţ, să-i spui, din partea mea, că nu i-am cules decât cu un singur scop. Şi anume, să-i văd eu însumi cum arată la faţă.

– Şi acum ce facem, domnule comandant?

– Acum? Râse amărât. Acum, nu-mi mai pasă. Nu mai dau nici doi bani pe tot ce se întîmplă. Păru că-şi dă seama de prezenţa tuturor celor de pe comandă, care-l priveau, şi adăugă scurt: Rămânem cu toţii la posturile de luptă, dar aveţi grijă ca oamenii de veghe să fie schimbaţi cât mai des posibil. Servanţii tunurilor pot dormi lângă piese. Şi vezi să li se dea ceva hrană caldă tuturor. S-ar putea să mai fie vreun U-bot prin preajmă, deşi mă îndoiesc.

Stannard răspunse liniştit:

– Voi executa întocmai. Văzu cum Lindsay se clătină un pic în dreptul uşii deschise, îl privi cu compasiune şi înţelese cât de mult îl uzase starea de tensiune. Ezită puţin şi adăugă: Şi, domnule comandant, felicitări. Manevra asta a fost un adevărat exemplu de măiestrie!

Lindsay se opri în pragul uşii, cu faţa în umbră.

– Şi dumneata ai fost la înălţime, navigatorule. Privi în jur, prin comanda întunecată. Cu toţii aţi fost la înălţime. Apoi plecă.

Dancy se apropie de Stannard şi-i suflă:

– Am crezut că s-a zis cu noi.

Stannard se uită la mustăţile de spumă, alburii, aruncate de etravă.

– Şi eu la fel. Iar acum, că am rămas în viaţă, tot nu-mi dau seama cum stau, în fund sau pe coate.

Dancy încuviinţă din cap şi-şi trecu degetele pe balustrada lucioasă, de lângă scaunul lui Lindsay. Nu putea să-şi explice, să se dumirească. Când erau în convoi, reuşise să-şi ascundă frica, ce-i drept cu foarte mare greutate. Fiece minut fusese pentru el o eternitate. Iar când, la un moment dat, s-a dat liber de la posturile de luptă, fusese incapabil să se târască până la cabină, deşi, cu câteva momente mai devreme, acest lucru i se păruse tot pe poate fi mai important, însuşi ţelul suprem al vieţii sale. O forţă cruntă îl ţintuise pe loc. Se pomenise meditând la scurtele radiograme ale Amiralităţii. Începuse să se gândească la toţi marinarii din cele şase submarine inamice anunţate în preajma convoiului. Şase submarine! Asta însemna un total de circa patru sute de oameni. Patru sute de nemţi, pitiţi acolo, undeva în adâncul nemilosului ocean, aşteptând şi pregătindu-se să ucidă. Să-l omoare pe el. Chiar atunci când se ghemuise, asudat, dar complet treaz, lângă peretele comenzii, îşi închipuise că o torpilă se şi afla pe traiectorie spre ei. Tăcută, şi nevăzută, ca toţi acei patru sute de marinari nemţi.

Toate acestea au fost însă schimbate de lupta neaşteptată cu submarinul aflat la suprafaţă, deşi nu putea explica de ce sau în ce fel. Ca şi cum fusese împins într-o altă lume, unde sta la adăpostul unui scut protector, într-o ţară a nimănui. Cum o numise comandantul? „Terenul de ucidere.” Nici bunul simt, nici speranţa, nici raţiunea, nimic nu mai avea importanţă aici. Numai oamenii dimprejurul tău. Şi nava din jurul lor. Nimic altceva nu mai conta.

Stannard îi zise:

– Du-te şi verifică toate careurile. Ai grijă să nu se vadă vreo lumină.

– Aş putea trimite pe altcineva, replică Dancy.

Stannard clătină negativ din cap.

– Dumneata trebuie să te duci. Să te mai mişti puţin, e mai bine, decât să rămâi proţăpit aici şi să rumegi tot felul de gânduri. Stai prea mult pe gânduri.

Jupp îşi făcu apariţia în timonerie

– Am adus niscaiva sandvişuri pentru dom’ comandant, dom’le locotenent.

Stannard deschise uşa camerei hărţilor şi-l privi pe Lindsay cum dormea prăvălit pe un cheson, cu o mână încă întinsă după nişte hârtii, cu chipiul căzut pe punte. Închise uşa uşurel.

– Lasă-le aici, Jupp. Am eu grijă să i le dau, mai târziu.

– Am înţeles, dom’le locotenent. Dar părea că nu se dă dus, ca şi Dancy.

– Lasă-l să se odihnească cât are un pic de vreme. Merită şi el măcar atât, îi zise Stannard.

Auzi scrijelitura oţelului frecat pe oţel, precum şi vocea răsunătoare a lui Goss tunând pe puntea promenadă. Se şi pornise pe lucru, cu sârme şi ocheţi, cabluri şi întinzători, cu tot ceea ce constituise până atunci întreaga sa viaţă. Stannard se plimbă nesigur, de-a lungul grătarelor punţii de comandă, alungându-şi amorţeala din membre. Probabil că stătuse tot timpul la fel de înţepenit şi de rigid ca şi infanteriştii lui deChair, îi trecu vag prin minte. „Ai fost la înălţime, navigatorule!”. Cuvintele acestea îi stăruiau încă în gând. Dar el nu-şi prea amintea cum a acţionat pe timpul luptei, dacă a dat vreun ordin sau a intervenit în vreun fel. Ştia doar că la un moment dat, gândurile i-au zburat către fata din Londra şi că a încercat să-şi reamintească chipul ei.

Oftă. Mai aveau de făcut cale lungă, lungă de tot, până la Trincomalee, în Ceylon. Iar de acolo, încotro?

– Vasul cu muniţii în prova tribord, dom’le locotenent, strigă un transmisionist.

Stannard se scutură de amorţeala care-l cuprinsese şi se apropie de geamul timoneriei. Va avea destul timp să mediteze la ceea ce-i

rezerva viitorul, atunci când toată tevatura prezentului va lua sfârşit.

– Vino la stânga zece! Se frecă la ochi. Cârma zero! Cartul a continuat să se desfăşoare normal, în timp ce în camera hărţilor, învăluit în semi-obscuritatea ei, Lindsay dormea netulburat de vise sau amintiri, braţul său întins legănându-i-se uşor după mişcările navei.

În zorii zilei următoare s-a pornit o activitate frenetică pentru fixarea parâmei de remorcare. A ţinut toată dimineaţa şi mare parte a după-amiezii, în vreme ce şalupele nu mai conteneau cursele între nave, pentru transportul celor care supravegheau operaţia. Le-au trebuit ore întregi de muncă istovitoare şi de răbdare fără margini, în care timp Lindsay o menţinea pe *Benbecula* cât mai aproape de *Demodocus*, iar Goss se agila într-o parte şi alta a pupei, urlând ordine şi directive, din care cauză vocea i se transformase într-un şuierat răguşit. De două ori cablul de remorcare s-a rupt chiar în momentul când maşinile *Benbeculei* începuseră să ia asupra lor întreg efortul şi, de fiecare dată, toată treaba a trebuit reluată de la capăt.

Duneta şi puntea bocaporţilor pupa erau în întregime presărate cu sârme, parâme şi cabluri grele, iar postamentul obuzierului luă curând înfăţişarea unui obiect prins într-o menghină uriaşă.

A treia oară însă treaba a mers bine.

– Un semnal, dom’le comandant, striga Ritchie. „Cablul de remorcare a fost fixat”.

– Amândouă încet înainte!

Din nou se simţi vibraţia crescândă a maşinilor, în timp ce cablul, ridicându-se încet pe toată lungimea, preluă treptat efortul.

Lindsay urmări cu binoclul silueta masivă n celuilalt vas, fixându-şi privirea pe un ofiţer aflat în prova, înarmat cu un pavilion de semnalizare, viu colorat, pe care-l ţinea deasupra capului. Trecură câteva secunde, apoi minute întregi, cu *Demodocus* rămas aparent imobil între valurile scunde, ca şi cum ar fi pândit momentul propice să se elibereze din legătură.

Dar, dintr-o dată, prova vasului începu să se mişte şi Lindsay observă cum pavilionul din mâna ofiţerului se agită deasupra capului acestuia, descriind cercuri mici. Încet şi greoi, vasul îşi roti prova, aducând-o în micul siajul făcut de *Benbecula*, în timp ce sirena lăsa să se audă un muget prelung, de parcă dădea o aprobare.

Cablul de remorcare nu s-a mai rupt, iar când cele două distrugătoare le-au întâlnit, a doua zi, ambele vase erau în plin marş.

Distrugătorul care comanda formaţia făcu întâi un cerc în jurul lor şi apoi se apropie ca să le vorbească prin megafon.

– Bucuroşi că v-am găsit! Din câte se vede, aţi cam avut de tras!

Lindsay îi răspunse, tot prin megafon:

– Aveţi şi un remorcher în drum spre noi?

Comandantul distrugătorului îşi aduse nava şi mai aproape, încât Lindsay desluşi marinarii care se aliniaseră la balustradă, pentru a vedea mai bine găurile de schije din bordajul *Benbeculei*.

– Da. Aveţi mare noroc că mai sunteţi în stare de plutire! Ni s-a semnalat că există un submarin la suprafaţă, care urmăreşte convoiul. O să-l luăm noi în primire de îndată ce se apropie.

Lindsay se mulţumi să spună cu voce joasă:

– Adu-i pe ăia pe punte, sublocotenent!

N-a mai scos nici o vorbă până ce marinarii nemţi şi locotenentul lor nu şi-au făcut apariţia pe teugă, aliniindu-se în bătaia soarelui. Mai aşteptă câteva secunde şi zise către distrugător:

– După cum vedeţi, ne-am şi întâlnit cu submarinul! Îi urmări din privire pe marinari cum îşi întorc capetele, să se uite la grupul de pe teugă. Vă mulţumim, totuşi, că v-aţi oferit.

A mai trecut o zi până ce a apărut şi remorcherul care l-a luat pe *Demodocus*. În acest timp, au transferat, pe unul dintre distrugătoare, zece marinari grav răniţi. În Freetown vor putea beneficia de o îngrijire mai bună, cu toate că Lindsay avea impresia, pe când răniţii erau coborâţi în şalupă, că cei care nu-şi pierduseră cunoştinţa nu ardeau deloc de dorinţa de a părăsi vasul.

Iar când remorca a fost molală, acelaşi simţământ îl cuprinse şi pe el. Tot nu reuşise să dea ochii cu comandantul vasului cu muniţii şi, probabil, nu-l va întâlni niciodată. Dar, pe când nava luneca încet la traversul său, fiind ţinută în frâu de cablul masiv al remorcherului, Lindsay îl văzu pe comandantul lui *Demodocus* în poziţie de drepţi pe comanda de navigaţie, salutând cu mâna la chipiu. Pe puntea de sus, marinarii lui fluturau din mâini şi adresau urale vasului acela curios, înclinat în tribord şi cu pitura scrijelită şi găurită de schije, urmărindu-l cu privirea până când s-a pierdut în negura evaporaţiei oceanului.

Goss se prezentă pe puntea de comandă, cu mâinile încă murdare şi cu uniforma pătată de ulei şi rugină, îşi umbri ochii, ca să poată urmări mica procesiune care schimba de drum spre est, şi apoi zise, morocănos:

– Ei, cu asta le-am arătat eu lor.

Stannard şi Dancy se aflau lângă Lindsay, iar locotenentul Paget, noul venit, se ţinea, nervos, la câţiva paşi depărtare. Dar cu toţii înţeleseseră ceea ce secundul voise să „arate”. Mai ales Jolliffe, căci stătuse neîntrerupt la timonă şi simţise astfel întreaga tensiune la care fusese supusă nava, pentru a face faţă imensei greutăţi a remorcii.

Goss se întoarse către Lindsay şi-i zise:

– Recunosc, nu cred c-aţi fi putut manevra mai bine nici dacă eraţi ofiţer al companiei noastre. Îi întinse mâna: Dacă îmi permiteţi, domnule comandant!

Lindsay i-o strânse cu căldură. Vedea feţele celor din jur estompate şi neclare, şi simţea strânsoarea puternică a mâinii lui Goss. Dar nu putea articula nimic. Oricât de mult s-a străduit, tot n-a putut scoate o vorbă.

Goss adăugă, cu voce joasă:

– Am avut şi diferenduri între noi, nu zic nu. De drept, nava ar fi trebuit să fie sub comanda mea. Se uită lung la flamura de la mărul catargului. Dreptul ăsta, însă, era în vreme de pace. Acum recunosc că bătrâna carcasă are nevoie de noi amândoi.

Lindsay privi într-o parte:

– Îţi mulţumesc pentru cele ce-mi spui. Îşi drese vocea. Îţi mulţumesc foarte mult. Apoi intră în timonerie, iar sunetul paşilor săi pe scara metalică se pierdu când coborî în cabina de sub comanda de navigaţie.

Goss nu contenea să-şi examineze pumnul slinos, dar, la un moment dat, îl observă pe Paget că-l fixează, cu privirea plină de respect.

– La ce mama dracului te zgâieşti atâta, domnule Paget? Se năpusti spre scară, mormăind: Ageamii! N-ai ce dracu face cu ei, nici unul nu-i mai breaz!

Stannard se uită la Dancy şi zise liniştit:

– Totdeauna a mers vorba, în compania noastră de navigaţie, că se întîmplă ceva necurat cu vasul ăsta. Îşi roti privirea în jur, ca şi cum îl vedea pentru prima oară. Ei bine, am ajuns azi s-o cred şi eu. Să fiu al dracului de n-o cred! Apoi privi înspre prova şi adăugă: Şi acum, bagă naibii pe friţii ăia sub punte, că am uitat de tot de ei!

Pe când Dancy alerga să execute ordinul, îl auzi pe Stannard mormăind:

– Că are o voinţă a lui, proprie, aşa se spunea. Şi, pe cinstea mea, am simţit cum şi-o manifesta!

DINEUL

De sus, de pe aripa tribord a punţii de comandă, Lindsay urmărea cu privirea forfota ce se pornise pe chei. Docherii, toţi de culoare măslinie, cam câteva sute, mişunau care încotro, deşi, de unde se afla, Lindsay vedea limpede nu numai haosul aparent, ci şi scopul acelei agitaţii deosebite.

Saulele bandulelor s-au şerpuit prin aer pentru a fi prinse pe chei de o duzină de mâini tuciurii, ce păreau total indiferente faţă de comenzile răguşite, strigate de cartnicii de pe *Benbecula*, în vreme ce bordajul navei se sprijinea, încet, de tranchetele de lemn masiv, care-l fereau de zidăria din piatră colţuroasă a cheiului.

După bandule, au urmat parâmele grele de sârmă, ale căror gaşe fuseseră petrecute, cu multă vociferare, peste babalele imense ale cheiului, spre marea uşurare a ofiţerilor de pe teugă şi dunetă, astfel că *Benbecula* n-a mai apucat să lunece decât câţiva metri, înainte de a fi oprită definitiv de springurile date la mal.

Un timonier raportă:

– S-a luat volta la springul pupa, dom’le comandant!

Lindsay rămăsese cu receptorul la ureche, privind lung la clădirea albă şi magaziile portuare de pe dană.

– S-a luat volta şi la springul prova, dom’le comandant!

De pe teugă, Goss flutură din mâini către Lindsay, statura sa voinică apărând foarte stângace în pantaloni scurţi şi cămaşă albă.

– S-a luat volta peste tot, dom’le comandant!

– Foarte bine.

Lindsay se aplecă peste balustradă, sub soarele care-i înfierbânta ceafa, pentru a examina cum parâmele de acostare se slăbesc şi se întind datorită hulei uşoare.

– Daţi traversele şi spuneţi şefului de echipaj să dea schela la mal.

Pe ţărm, printre docherii ocupaţi cu parâmele, desluşea mai mulţi tipi în uniforme albe, care aşteptau ca *Benbecula* să termine manevra şi să devină din nou dependentă de uscat.

– Daţi liber la maşini!

Ascultă clinchetul telegrafului, imaginându-şi cum arătătoarele cadranelor de sub punte se sucesc în poziţia „Liber la maşini”, spre marea uşurare a lui Fraser şi a oamenilor săi.

Acostarea se făcuse lent. Întreg portul Trincomalee era înţesat cu nave de toate soiurile, astfel că nici chiar cele două remorchere, care ajutaseră la manevră, nu se putuseră descurca decât cu greu pe

distanţa ultimelor cabluri până la chei. Nave de luptă şi vase de aprovizionare. Vase pentru transport de trupe, cu arborada împodobită de rufe soldăţeşti întinse la uscat, de parcă ar fi purtat pavoaze kaki, şalupe portuare şi cargouri costiere, ca să nu mai vorbim de covârşitoarea masă de ambarcaţii locale de toate tipurile. Dhowuri, sampane, schoonere, ca şi unele bătrâne costiere ce păreau construite în primele zile ale existenţei maşinii cu aburi.

Simţi, sub tălpi, un ultim tremur al grătarului punţii de comandă, rămas, după aceea, neclintit. Ritchie îi spuse:

– Unul dintre vasele cu trupe este *Cambrian*, dom'le comandant.

– Da.

Lindsay răspunse fără să se întoarcă. Probabil că Ritchie se gândea, ca şi el, la primele zile după plecarea din Liverpool, când vasul comodorului naviga în capul coloanei din tribord. La exploziile şi flăcările ce pâlpâiau peste întunecimea apei. La toată strădania zadarnică şi la preţul plătit.

Îl auzi pe Stannard vorbind într-o portavoce şi încercă să-şi închipuie cam ce gândea acesta.

De la un moment dat, au ajuns, în sfârşit, să simtă că totul se va sfârşi cu bine. Li se schimbase norocul, dacă se poate spune aşa.

După ce s-au despărţit de vasul cu muniţii, şi-au continuat drumul într-o climă mai blândă, învăluiţi, pentru prima dată, de o atmosferă de linişte, ca aceea a unei sărbători. La optsprezece zile după plecarea din Liverpool au trecut ecuatorul, cu care ocazie s-a întrerupt orice activitate, în vederea sărbătoririi tradiţionale şi gălăgioase a evenimentului. Revedea în minte totul. Jolliffe îl întruchipase pe Neptun, cu coroană de carton pe cap şi în mână cu un trident impunător, fălcile-i masive fiind bine ascunse de o falnică barbă confecţionată din cârlţi. Soaţa zeului a fost personificată de unul din marinarii lui Boase, un tânăr imberb, al cărui sex fusese deseori pus la îndoială, în glumă, din pricina tenului său alb şi neted, ca de fată.

Soarele şi cerul senin, trupurile din ce în ce mai bronzate de soare şi o raţie suplimentară de rom au completat ceremonia. Totul fusese ca un adevărat preludiu al zilelor plăcute ce vor urma.

Au întrerupt marşul la Simonstown, pentru facerea plinului de combustibil, cu care ocazie echipajul a fost învoit să viziteze împrejurimile şi să culeagă, drept amintiri, ca de obicei, tot felul de nimicuri, ce vor împodobi, până la urmă, numeroase rafturi şi policioare de-a lungul şi de-a latul Marii Britanii.

Barker aranjase ca învoiţii să fie duşi cu autobuzul la Cape Town. Încetase pentru o zi să mai fie ofiţerul cu aprovizionarea al unui crucişător auxiliar. Devenise, din nou, agentul administrator al pasagerului companiei şi acum nu precupeţea nici o strădanie pentru organizarea unor excursii reuşite, ca şi cum fiecare marinar învoit ar fi

fost un pasager de clasa întâi.

Apoi au ieşit din nou în mare şi Lindsay îşi reamintea exact momentul în care Stannard venise la cabina sa. *Benbecula* dublase capul Bunei Speranţe şi naviga în Oceanul Indian, în drum nord-est, pentru completarea ultimului traseu al voiajului.

Şi, dintr-o dată, mica lor lume îşi schimbă înfăţişarea. Evenimentele din afara ei, războiul şi tot ce îi aparţinea acestuia au dat năvală şi i-au încolţit din nou.

Japonezii nu putuseră fi opriţi. Fâşia aceea de apă, dintre insula Singapore şi continent, nu a constituit nici pe departe un Canal al Mânecii, aşa cum pretinseseră unii. Inamicul a trecut-o şi acum înainta în interiorul insulei. Părea ceva imposibil şi, totuşi, s-a întâmplat aievea.

Stannard, rămas în picioare în cabina luminată de soare, urmărea cum Lindsay citeşte radiograma.

– Ce părere aveţi, domnule comandant? Vor reuşi s-o scoată la capăt băieţii noştri de acolo?

Retrăind acum momentul acela, era greu să-şi amintească ce crezuse într-adevăr. În mod sigur, nu va exista o nouă retragere. Căci, de data asta, nu mai putea fi vorba de un nou Dunkerque, şi nici de falezele albe din apropiere, la îndemâna celor suficient de viteji sau de îndrăzneţi să încerce să ajungă la adăpostul lor. Nici un om întreg la minte nu va fi atât de nesăbuit încât să ordone distrugerea întregii garnizoane. A unei armate întregi. Era ceva de neconceput, dar acum, pe când sta în cabina luminată de razele soarelui, îşi dădea seama clar că fusese totuşi ceva inevitabil.

A urmat o perioadă în care ruperea tăcerii radio a fost interzisă din motive de securitate, în care n-au mai aflat veşti noi despre război. *Benbecula* şi-a continuat drumul prin Oceanul Indian, ca şi cum s-ar fi bucurat că se află din nou în ape bine cunoscute ei. S-a încrucişat în acest timp, cu mai multe convoaie ce navigau în sens invers. Carne şi cereale din Australia şi Noua Zeelandă, petrol din Golful Persic. Provizii indispensabile pentru supravieţuirea oamenilor care aşteptau ca aceste vase să sosească în Anglia.

Marinarii de pe *Benbecula* le-au urmărit cu privirea cum trec pe lângă ei. Au fluturat din mâini şi au râs la auzul obişnuitelor schimburi de semnale fără perdea sau glumeţe. Dar, în minte, le-a stăruit imaginea celuilalt ocean, care aştepta să prindă aceste convoaie. Cel prin care ei trecuseră luptând şi reuşiseră să supravieţuiască.

Lindsay observase că Stannard îşi vede de treburi din ce în ce mai absorbit de gânduri. Şi nu numai el era obsedat de soarta Singaporelui. Mulţi dintre marinari aveau fraţi şi prieteni acolo. Unii aveau pe insulă chiar taţi şi unchi, atât de mari ajunseseră cerinţele războiului.

Apoi, exact cu o săptămână în urmă, pe când *Benbecula* trecea, la distanţă de vedere, de insulele Seychelle, veştile s-au dezlănţuit. Singapore căzuse. Gibraltarul Orientului îndepărtat, cum fusese el numit deseori de presă, capitulase în faţa inamicului. Şi, odată cu el, toţi cei care nu putuseră scăpa pe puţinele vase rămase neavariate de bombardierele japoneze.

Convoiul rapid al comodorului Kemp, mai bine zis rămăşiţele lui, se afla încă la Trincomlee, împreună cu celelalte vase care se pregătiseră să ducă ajutoare la Singapore. Câţi soldaţi nu mulţumeau acum sorţii că n-au ajuns la timp, pentru a fi sacrificaţi în zadar!

Stannard se prezentă pe aripa punţii de comandă şi salută. Purta ochelarii de soare şi era imposibil să-ţi dai seama de expresia privirii.

– S-a luat volta peste tot, domnule comandant. Pot avea permisiunea să dau liber de la posturile comenzii de navigaţie?

– Bine. Ezită o clipă şi apoi zise, liniştit: Uite ce, navigatorule, nu înseamnă neapărat că fratele dumitale mai este încă acolo. Poate că se află printre cei norocoşi, care au scăpat.

Stannard privi în jos, la mogâldeţele care se munceau să dea o mână de ajutor oamenilor lui Archer la întinsul schelei.

– Nici măcar nu ştiu cum ar fi mai bine să fie: prizonier sau mort?! Aţi auzit, cred, de ceea ce fac japonezii cu prizonierii. Adăugă, cu multă amărăciune: După cum văd eu, şansa de a mai recuceri Singapore vreodată, ca şi oricare alt obiectiv pierdut până acum, este al dracului de mică.

– Înţeleg toată neliniştea din sufletul dumitale.

Stannard se întoarse.

– Ştiu. Şi eu înţeleg la fel de bine ceea ce simt. Dar pe mine mă preocupă Jason, care n-a fost niciodată plecat din Australia. Nu e nici pe departe ca noi, e doar un copilandru. Salută. Deci, dau liber pe comanda de navigaţie, domnule comandant!

Făcu stânga împrejur şi intră grăbit în timonerie.

Între timp, pe aripa punţii de comandă apăruse Goss, plin de năduşeală pe faţa-i înroşită.

– Ce i s-a întâmplat?

– Fratele.

Goss dădu din cap a înţelegere

– Aşa e. Uitasem. Oftă. Bănuiesc că lipii de la docuri or să vină curând la bord să vadă cum stăm cu avariile, domnule comandant. Îi fulgeră cu o privire cruntă pe băştinaşii de pe chei. O să trebuiască să bat în cuie toate chestiile ca să nu le şterpelească, dracului, prăpădiţii ăştia!

– Ocupă-te dumneata de problema asta.

Lindsay îl privi obosit. Goss se retrăsese din nou în universul propriu. Dar numai în parte. Acum exista o diferenţă faţă de situaţia

dinainte. O înţelegere tacită. Una care fusese pecetluită cu o strângere de mână. Lindsay ştia bine că n-are nevoie să întrebe. Era o înţelegere de nezdruncinat. Ca şi omul, de altfel.

– Am înţeles, domnule comandant. Goss făcu un gest cu mâna spre restul portului. Ce vor să facă cu toate vasele astea şi cu trupeţii de pe ele?

Lindsay privi câteva figuri în uniformă care se apropiau de schela navei. Primii vizitatori. Întrebări şi rapoarte, aprobări şi promisiuni.

– Cine ştie? Poate în India. Sau Australia, dacă japonezii ameninţă să ajungă atât de departe.

Goss se încruntă.

– Chestia asta s-a îngroşat atâta, că nici nu mai încerc s-o pricep. Privi şi el figurile în alb care veneau pe schelă.

– Mă duc să-i primesc la bord, domnule comandant. Îşi arătă dinţii, ceea ce constituia, pentru el, aproape un zâmbet. Apoi făcu un gest spre coşul navei, pe care fusese piturat un submarin, cu o svastică sub el. Cred că asta o să le mai ia din scrobeala de pe izmene, galonaţilor!

Maxwell sosi pe comandă şi salută. În pantaloni scurţi şi cu cămaşa sclipitor de albă, părea subţire ca un băţ.

– Sunt ofiţer de gardă, domnule comandant. Ambulanţele sosesc îndată să preia răniţii. Aduc şi o escortă pentru friţii ăia.

– Bine.

Lindsay îl urmări eu privirea. Se schimbase şi ăsta. Continua să fie foarte gălăgios, dar se ţinea retras şi părea că evită, pe cât îi era posibil, pe ceilalţi ofiţeri.

Se aşteptase ca Maxwell să se laude cu precizia tragerii sale şi cu scufundarea submarinului. Mai ales că, de data asta, infanteriştii lui deChair aflaţi la bord nu luaseră deloc parte.

Când l-a felicitat, Maxwell a răspuns scurt:

– Am făcut ceea ce am fost instruit să fac, domnule comandant. Cu timpul, până şi un butuc poate fi învăţat să tragă precis. Fusese tot ce avea de spus.

Lindsay îşi ridică privirea spre U-botul piturat pe coş şi se întrebă la ce bun păstrase prizonierii la bord. Putea să-i debarce, foarte bine, la Simonstown, sau să-i paseze unuia din distrugătoarele care îi căutaseră pe el şi pe *Demodocus*. Îi zărise o dată sau de două ori până atunci, în vreme ce se dezmorţeau pe puntea bocaporţilor pupa. Vreo duzină cu toţii, inclusiv locotenentul, care se plimba întotdeauna singur, numai cu un om de escortă. Ce se aşteptase să vadă? Vreun semn caracteristic „rasei superioare”? Fiinţe extraordinare care-şi afişau înfumurarea chiar şi în captivitate? Până acum se înfăţişaseră ca nişte oameni foarte obişnuiţi.

Probabil că ajunsese şi el un om de tipul lui Goss, care piturase

submarinul pe coş. Dorea să-şi arate nemţii capturaţi în chip de trofee. Capete tăiate în bătălie. Scalpuri.

Îşi petrecu mâna după ceafă şi se cutremură. Soarele era mai tare decât îşi închipuise.

Privi, în treacăt, spre timoneria goală şi straniu de paşnică. Coborî vioi scara punţii de comandă şi apoi pe aceea spre puntea principală, unde se deschisese o uşă în parapet, pentru a primi schela grea de lemn ce făcea legătura cu malul. Trecu pe lângă diferite grupuri de marinari lăsaţi liberi de la îndatoriri şi plecaţi spre cazarma de sub punte, să se pregătească de ieşirea în învoire. Păreau veseli, chiar joviali, şi el pricepu că oamenii retrăiesc încă clipele micii lor victorii. Când vor coborî pe uscat, gândi el, se vor trezi că a fost într-adevăr foarte mică. Alte evenimente, mai cu greutate şi mai însemnate, au depăşit semnificaţia unui U-bot scufundat, fie chiar şi în împrejurări deosebite.

Mai spre pupa, câţiva dintre infanterişti îşi lustruiau cizmele, hotărâţi, după cât se pare, să-şi păstreze renumele de excepţională disciplină, în ciuda faptului că în luptă cazarma le fusese transformată într-o ruină incendiată.

Se opri să privească pereţii cu pitura scorojită şi afumată de incendiu. Cicatricele lucioase lăsate de schije l-au făcut, dintr-o dată, să se simtă mişcat. Socotise tot timpul că, la fel cu distrugătorul său, şi nava pe care o comanda acum a ajuns la capătul carierei. La momentul de uitare de la care nu mai există întoarcere, în care nu se mai întrevede nici un viitor.

Mai târziu, însă, îşi schimbase părerea. Iar când ultimul proiectil al submarinului făcuse să-i tremure puntea de comandă sub picioare, în suflet simţise cu totul altceva decât îngrijorare. Afecţiune, dragoste, nici nu există un cuvânt care s-o definească exact. Cu toate acestea, nava se afla acolo şi nu-l părăsise.

Se prea poate ca destui dintre ofiţerii bordului să fi fost ambarcaţi pe navă fiindcă nu erau apţi pentru altceva mai bun. Majoritatea marinarilor erau neobişnuiţi cu rigorile războiului, aşa că şi ei fuseseră trimişi aci ca să conteze la număr. Înţelegea perfect chiar şi motivul pentru care i se dăduse această comandări îl accepta fără crâcnire.

Iată însă că, pe sutele de mile marine parcurse între cercul arctic şi Ceylon, toţi cei de la bord deveniseră un tot unit, ceea ce nu se întîmplă chiar pe oricare navă.

Ca şi pentru Goss, *Benbecula* era acum pentru el totul pe lume. Avea nevoie de ea ca să poată continua să vieţuiască.

Goss îl aştepta la schelă, lângă un elegant locotenent în uniformă albă. Acesta salută respectuos şi zise:

– Domnul comodor Kemp vă transmite complimente, domnule comandor, şi vă roagă să-i faceţi plăcerea de a accepta invitaţia la un

dineu în reşedinţa sa.

Lindsay aprobă din cap.

– Foarte bine.

– Desigur, şi domnul amiral doreşte să vă vadă. Vă transmite, prin mine, regretul că nu are posibilitatea să facă acest lucru decât mâine. Vi se va comunica ora, în timp util, domnule comandor.

– Mulţumesc.

Locotenentul se uită în jur, la găurile lăsate de schije.

– Firele de transmisii au bâzâit grozav despre U-botul dumneavoastră, domnule comandor. Oftă. Evident, acum suntem cam înglodaţi în evenimentele nefericite de pe aici.

Bocănind pe punte cu cizmele, prizonierii germani au fost escortaţi spre schelă de câţiva oameni ai poliţiei militare. În urma lor, locotenentul, care-şi păstrase în chip miraculos chipiul, atunci când sărise de pe submarin în apă şi când fusese cules de şalupă, se îndreptă singuratic spre malul însorit. Dând cu ochii de Lindsay şi de ceilalţi ofiţeri, saluta cu rigiditate regulamentară şi i se răspunse cu egală formalitate de către locotenentul lui Kemp.

Ofiţerul german făcu un gest ca şi cum ar fi vrut să-i vorbească, dar Lindsay se întoarse cu spatele, până ce auzi paşii neamţului îndepărtându-se pe schelă.

Locotenentul rupse tăcerea, iritat:

– Hei. Dumneata de colo! Nu ştii că trebuie să iei poziţie de drepţi atunci când trece un ofiţer, indiferent dacă este inamic sau nu?

Din nefericire, „dumneata de acolo” fusese Fraser. Fără şapcă, cu salopeta de serviciu aproape total înnegrită de recenta inspectare a santinei, se rezemase de carcasa unui ventilator, cu trupul uşor îndoit de oboseală. Îşi îndreptă, foarte încet, statura şi privi lung la locotenentul înfuriat.

– Mai întâi, eu nu salut niciodată ticăloşii care au încercat, cu tot dinadinsul, să mă facă praf! Şi în al doilea rând, eu nu primesc ordine de la un mucos prăpădit ca tine!

Goss pronunţă, cu gravitate:

– Acesta este şeful mecanic, locotenent-comandor Fraser.

Locotenentul se înroşi ca focul

– Vă-vă-îmi pare rău, domnule comandor! N-am înţeles bine.

Fraser îl privi calm.

– Nici n-ai putea.

Locotenentul se întoarse disperat spre Lindsay.

– Domnule comandor, voi raporta domnului comodor acceptul dumneavoastră. Aruncă o privire fricoasă spre Fraser. Acum, trebuie să plec.

Goss se uită la Fraser şi-i zise:

– Formidabil! Mă mir cum naiba n-a reuşit ăsta să recunoască

gentlemanul din tine, când te-a văzut în halul în care eşti!

Cu egală gravitate, Fraser îi întoarse privirea.

– În cartea mea de maniere elegante, gentleman este unul care iese din cada de baie ca să se ducă să facă pipi!

Goss i se adresă lui Lindsay:

– Vedeţi, acum, de ce, la compania de navigaţie am căutat să-i ţinem pe mecanici departe de pasageri, domnule comandant? Pentru că, prin rafinamentul lor înnăscut, ţiclerii i-ar fi făcut pe clienţii noştri să se simtă inferiori!

Se întoarse şi plecă încet spre comandă.

– Măi, să fiu al dracului! se minună Fraser, privind lung după secund. Uite că a făcut un banc! Nu-i prea cine ştie ce de el, dar vorba e că l-a făcut!

Lindsay îi zâmbi.

– Nu poţi zice că n-ai căutat-o cu luminarea. Dacă mai insulţi vreodată pe vreunul dintre aceşti viitori amirali, s-ar putea să nu mai fiu în stare nici eu să te salvez,.

– Când carieriştii că cel de azi vor ajunge amirali, zise Fraser, ridicând din umeri, eu mă voi afla în grădină, trebăluind la stratul cu flori, sau la doi metri sub strat. Chicoti. Dar nu-mi iese din minte minunea că John Goss a făcut un banc. Mai chicotea încă în vreme ce se îndrepta spre cabină.

Maxwell se apropie de comandant şi-l salută.

– Am adunat specialiştii docului, în careu, unde vă aşteaptă, domnule comandant.

– Bună idee. Nu strică să-i îndulcim cu câteva păhărele, înainte de a le cere ajutorul. Se opri lângă uşă. E ceva ce nu merge, artileristule? Te pot ajuta cu ceva?

Maxwell deveni băţos.

– Ce să nu meargă? De ce să nu meargă, domnule comandant? Fixă cu privirea un punct deasupra umărului lui Lindsay. Întreg bordul tribord şi a doua jumătate a bordului babord sunt învoiţi astăzi, domnule comandant?

– Da. Pune să se semnalizeze cu sifleea, zise Lindsay, privindu-l gânditor.

Va trebui să fie cu ochii pe Maxwell, în viitor. Era aşa de încordat, tot timpul, încât putea uşor deveni un al doilea Aikman. Zâmbi cu amărăciune. Sau un al doilea Lindsay.

Îşi îndreptă statura şi deschise uşa careulu.

– Şi, acum, domnilor, să discutăm despre reparaţii.

* * *

Reşedinţa temporară a comodorului Kemp era situată la câteva mile depărtare de baza navală. În contrast cu străzile înghesuite,

aglomerate, ticsite de un număr nesfârşit de soldaţi, ea dădea o confortabilă impresie de izolare paşnică. Un automobil de comandament, având la volan un caporal bărbos, îl luase pe Lindsay de la chei, exact la ora stabilită, iar atunci când îl depuse la poartă, acesta se întrebă, cu mirare, cum de mai era viu şi nevătămat. Caporalul condusese cu o totală indiferenţă, de parcă toate străzile ar fi fost complet pustii, iar singura formă de supravieţuire ar fi constituit-o claxonul.

Casa era foarte atrăgătoare, cu pereţi albi şi înconjurată de palmieri. În jur se întindea o grădina viu colorată şi bine îngrijită, şi nu putu să nu se gândească la numărul de servitori necesari pentru întreţinerea ei. Un copil de casă, cu tunică albă şi turban stacojiu, îi luă chipiul şi-l conduse într-o încăpere mare şi răcoroasă, în care se afla comodorul, stând cu spatele la un portret de mari dimensiuni. Pictura reprezenta un bărbos din epoca victoriană, privind ţintă în depărtare, cu braţele încrucişate şi cu piciorul pe capul unui tigru ucis.

Kemp aşteptă până ce Lindsay ajunse la el şi-i întinse mâna.

– Îmi pare bine că te văd sănătos şi nevătămat. Pocni din degete către servitor. Îmi închipui că accepţi un păhărel înainte de cină?

– Vă mulţumesc, domnule comodor. Aş bea un scotch.

Kemp fuma o ţigară de foi şi-i făcu semn lui Lindsay să ia loc pe unul din scaunele înalte, cu incrustaţii aurite.

– E drăguţ aici, nu? Aparţine unui plantator de ceai. În cea mai mare parte a vremii stă sus, la plantaţie. Vine jos numai când i se face lehamite de viaţa de acolo.

Lindsay încercă să se relaxeze. Whisky-ul era bun. Foarte bun. Kemp părea că se complace în noul său rol. Îl savura chiar, ca şi cum casa şi tot ceea ce îi era aferent i se cuveneau de drept.

– Mi-a părut grozav de bine când am auzit despre U-botul dumitale. Kemp urmări fumul de ţigară până ce fu absorbit de un ventilator. Comandantul lui *Merlin* era absolut sigur că-l lichidase definitiv, altfel nu te-aş fi lăsat în urmă fără escortă, evident.

Lindsay îşi reaminti de convoiul care se depărta la orizont. De senzaţia de părăsire şi de pericol.

– Dar navele dumneavoastră au reuşit să treacă cu bine, domnule comodor?

– Am pierdut şi celălalt cargou, zise Kemp, ridicând din umeri. A avut o avarie la maşini. Comandantul mi-a semnalizat că unele din grenadele noastre antisubmarin au explodat prea aproape de vas. Îşi turnă singur în pahar, fără a mai chema servitorul. Mâna îi cam tremura. Dar eu ştiam precis că nu mai există nici un risc de a fi atacaţi de submarine, aşa că am dat bătaie. După cum ţi-ai dat seama convoiul era elementul vital al misiunii noastre. Şi, oricum, de la Freetown porniseră mai multe nave de escortă, plus două

distrugătoare de la escadrila pentru apele interioare.

Lindsay îl privi pe deasupra paharului.

– Aşa că l-aţi lăsat să se descurce singur.

Kemp nu părea a fi la largul său.

– Era absolut în siguranţă. Numai că distrugătoarele n-au mai găsit nici urmă de vas. Trebuie că a avut loc vreo explozie la bord, Oricum, nu exista altă soluţie. Cum s-ar zice, nu poţi face omletă fără să spargi ouă.

Lindsay îşi înghiţi băutura şi întinse paharul servitorului care aştepta impasibil. Kemp îşi abandonase şi cel de al doilea cargou. Întocmai ca şi pe *Benbecula* şi vasul cu muniţii.

– Şi n-a transmis nici un semnal de ajutor?

– Nici unul. Răspunsul lui Kemp suna cam prea dezinvolt. Nimic.

– Curios lucru.

Kemp se ridică şi se îndreptă spre o fereastră.

– Ei, ce naiba să-i mai facem acum! Se întoarse spre cameră, cu faţa toată numai zâmbet. Hai să vorbim despre dumneata. Sunt sigur că i-ai frecat ca pe naiba pe ăia de la docuri, în legătură cu reparaţiile. Le vor face fără îndoială, dar nu-ţi pot promite prea mult. Va trebui să ne mulţumim cu o treabă de peticire. Am fost informat că avariile sunt numai superficiale.

– Ne vom descurca, domnule comodor. Încercă să-şi ascundă amărăciunea clin ton.

Kemp aprobă din cap.

– Îmi place cum priveşti lucrurile. Îmi pare rău, dar navele de luptă trec pe lista de urgenţa întâi. De altfel, nu e nevoie să-ţi spun dumitale aşa ceva.

– Mă întrebam care va fi misiunea noastră următoare, domnule comodor. Observă cum sticla de whisky se ridică deasupra paharului lui Kemp.

– În seara asta nu putem discuta chestii de serviciu, nu? Mai ales că este un fel de sărbătorire a dumitale. Un „bine aţi venit!” Redeveni serios. Desigur, acum că Singapore a fost înghiţit de inamic, n-avem ce face cu toate întăririle acestea pe care le-am adus din Regatul Unit. Am discutat cu amiralul şi cu şeful său de stat major şi, din cât am înţeles eu, vom avea de escortat un alt convoi. Nu dădu alte amănunte şi continuă: Bănuiesc că trupele acestea vor fi foarte bine-venite în altă parte. Din câte ştiu, lucrurile au devenit cam dureroase şi în Africa de Nord.

Lindsay îl privi turnându-şi încă un pahar. Gândi: „Nici măcar nu-ţi pasă. Nu dai doi bani pe nimic, în afară de tine! Vase părăsite fără ajutor, oameni muribunzi, nimic nu contează. Toate sunt în afara ta, dincolo de viziunea comodorului Kemp şi de interesul lui.”

Kemp păru că-şi dă seama că este studiat de Lindsay şi zise, cu

veselie forţată:

– Dumneata, însă, n-ai de ce să te plângi. Îşi clătină paharul spre el. Să nu te surprindă dacă ai să capeţi o decoraţie pentru că ai salvat vasul cu muniţii şi ai scufundat submarinul neamţ. Nu m-aş mira să fii şi înaintat în grad. Acum, că problemele dumitale din trecut, ca să spun aşa, au fost ca şi anulate, nu văd nici un motiv care ar împiedica să ţi se dea o nouă comandă, mai acătării.

– Am câţiva dintre oamenii mei pe care i-aş recomanda...

Kemp se încruntă.

– Trebuie să mai aşteptăm... şi să vedem. Nu este încă nimic definitiv stabilit, înţelegi? Aici totul este ca o vâltoare şi se aude că întreg comandamentul naval va suferi o schimbare. Comandantul lui *Merlin* va fi înaintat în grad şi va primi comanda unuia din noile grupări de escortă. Grupări de distrugere li se spune acum. Drăguţ băiat. O să ajungă departe. Privi vag la paharul lui Lindsay şi zise : dacă n-ar fi fost cele din trecut, şi dumneata a fi fost acum pe listă pentru o carieră similară.

Lindsay răspunse calm:

– Mi-am pierdut nava, domnule comodor. Şi am sărit în aer cu o a doua. Mulţi ofiţeri au avut aceeaşi soartă ca mine. Vocea i se înăspri. Dar mulţi alţii au fost mai puţin norocoşi.

Kemp părea că n-a prins poanta celor spuse. Aprobă greoi, din cap.

– Cunosc toate astea, Lindsay. Noi, cei care stăm cu moartea în faţă şi trăim ca să intram din nou în luptă, rareori ne dăm bine seama de cât de mică este şansa supravieţuirii!

Lindsay îşi fixă privirea pe portretul din faţa scaunului său. Supărarea lui, născută din cuvintele lui Kemp, făcea de pe acum loc unei noi stări de conştiinţă. Îşi dădea seama nu numai că Kemp este beat, dar şi de faptul că acesta avea nevoie să fie astfel. „Noi, cei care stăm cu moartea în faţă”. Kemp nu mai navigase niciodată în timp de război înainte de acest ultim convoi. Fusese, într-adevăr, nevoia acută şi vitală de oameni şi nave pentru Singapore motivul care-l împinsese să-şi mâne formaţia fără răgaz? Sau fusese propria lui teamă, subita sa convingere că este complet depăşit de condiţiile acestui război, că nu-şi cunoaşte decât foarte vag rolul pe care trebuie să-l joace?

În uşă îşi făcu apariţia un alt copil de casă:

– Dineul este servit, domnule comodor.

Îşi dezgoli dinţii, deschizând gura până la urechi.

– Ce clică de impertinenţi, se văită Kemp, clătinându-se, în vreme ce se ridica greoi. Şi, totuşi, ne mai sunt încă de folos. Presupun chiar că ne vor binele.

Se opri lângă masă şi adăugă brusc: Ţi-aş fi recunoscător dacă mâine, când vom fi primiţi de comandantul şef, nu mai pomeneşti nimic de ideile dumitale despre nave corsar şi altele asemănătoare.

Are şi aşa destule pe cap. Nu văd cum ţi-ar putea fi recunoscător pentru că-i faci să-şi piardă vremea fără rost.

– Chiar dacă prin asta reuşim să salvăm nave şi oameni de la pieire, domnule comodor?

Kemp părea că are dificultăţi cu claritatea vederii, atunci când încercă să-l privească ţintă.

– Cargoul ăla ultim s-a scufundat dintr-un accident, Lindsay, zbieră el. Asta-i tot şi nimic mai mult!

Lindsay rămase împietrit. Nici măcar nu-i trecuse prin minte ceva despre vasul acela nefericit, în afară doar de faptul că Kemp îl părăsise la voia întâmplării. Dar acum, adevărul ieşise la iveală şi nu mai putea fi ocolit. De fapt, Kemp era convins de realitatea celor raportate de Lindsay, însă era hotărât să ignore adevărul, pur şi simplu, pentru a-şi scăpa propria-i piele. Avea nevoie ca lucrurile să rămână aşa cum sunt, ca şi cum timpul s-ar fi oprit în loc, exact atât cât îi trebuia să-şi facă rost de o poziţie mai convenabilă în altă parte.

Mintea lui Lindsay era preocupată de această înspăimântătoare eventualitate, în vreme ce traversa pardoseala de marmură, spre sufragerie, în urma siluetei mătăhăloase a lui Kemp.

Vestea teribilă a căderii Singaporelui putea însemna exact ceea ce le trebuia nemţilor pentru a trage cât mai mare folos de pe urma victoriei aliaţilor lor. În următoarele câteva luni, trupele britanice şi aprovizionările lor vor trebui desfăşurate într-un dispozitiv care să facă faţă noului pericol, iar forţele navale vor fi nevoite să se disperseze dincolo de orice limită de siguranţă. Japonezii ar putea invada India şi ar înainta în bogatele terenuri petrolier ale Orientului Mijlociu. Este chiar posibil ca acest lucru să fi fost plănuit de ei şi de germani cu luni, ba chiar cu ani în urmă, astfel că unirea dintre forţele lor armate să devină un fapt împlinit. Un imens cleşte de oţel care, străpungând prin Rusia şi prin Orientul Mijlociu, să sfâşie omenirea în două părţi.

Stând în răcoroasa locuinţa a plantatorului de ceai, totul apărea cu claritate stranie, încât el se simţi aproape în panică. „Nu se poate ca situaţia să nu le pară la fel de clar şi celor care ne conduc. Doar dacă…” Se uită la umerii dolofani ai lui Kemp. „În războaiele din trecut au fost necesari câţiva ani până ce conducerea să se debaraseze de tipi ca acesta. Se spune că pe vechile câmpuri de bătălie din Flandra, plugurile continuă să dea la iveală oasele celor trimişi la moarte de generali convinşi de superioritatea cavaleriei faţă de mitraliere şi de sârma ghimpată. Ca şi amiralii care pufneau dispreţuitori când era vorba de consecinţele atacurilor cu submarine.

Fu foarte surprins să constate că nu era singurul oaspete la dineu. Un medic, căpitan-comandor din statul major al amiralului, adjutantul comodorului - cel care fusese ridiculizat de Fraser – şi un maior mai vârstnic, din artilerie, se aflau în jurul mesei, impecabil aranjată.

Aspirantul Kemp era şi el de faţă, dar stătea mai retras de ceilalţi; se afla şi o femeie micuţă şi uscăţivă, prezentată ca fiind soţia medicului şi îndeplinind acum rolul de gazdă.

Deşi toate ventilatoarele funcţionau, aerul era foarte încins, iar porţiile respectabile, servite din diferitele feluri de mâncăruri indiene, nu erau de natură să dea vreun ajutor în această privinţă. Dincolo de ferestrele cu jaluzele lăsate, Lindsay putea zări ultimele raze de bronz ale soarelui şi siluetele negre ale palmierilor, proiectaţi pe cerul asfinţitului.

S-a băut foarte mult. Prea mult. Lindsay se minuna de ce cantitate putea bea comodorul. Vocea i se făcea din ce în ce mai tare şi limba i se împleticea, iar servitorii nu conteneau să aducă, cu paşii lor neauziţi, feluri de vin care dispăreau repede.

Lângă Lindsay, aspirantul îşi vedea de mâncare în tăcere, rareori ridicând ochii de pe masă, până ce tatăl său spuse, deodată:

– Ce naiba, Julian, termină cu ciugulitul! Încearcă şi mănâncă, ca un bărbat, dacă altceva nu faci bărbăteşte!

Lindsay îşi aminti de înfăţişarea băiatului, imediat după terminarea luptei. Cu gura încleştată, dar straniu de hotărât. Stannard îi povestise cât de devotat lucrase în cadrul echipei de navigaţie şi cum, deşi i se făcuse rău, a reuşit să se stăpânească şi să-şi vadă de îndatoriri. Probabil că în tot acest timp, băiatul şi-l imagina pe tatăl său fugind cu escorta aceea puternică, pentru a se pune în siguranţă. Părăsindu-l la voia întâmplării, aşa cum făcuse toată viaţa.

Lindsay se lăsă pe spătarul scaunului. Simţea că este puţin ameţit, dar acum nu-i mai păsa de nimic.

– De fapt, domnule comodor, aspirantul s-a comportat excelent în ultima misiune. Observă că băiatul îl priveşte atent şi că soţia medicului şi-a întrerupt uimită zelul cu care îşi potolea foamea, aparent nesfârşită, rămânând cu furculiţa ridicată în aer.

Adjutantul interveni repede:

– Bravo lui! Îmi amintesc că eu la Dartmouth...’

– Ţine-ţi fleanca! Îl opri, categoric, comodorul. I se adresă apoi lui Lindsay: Nu-mi cunoşti băiatul, că altfel n-ai mai vorbi aşa. Făcu semn să i se mai toarne vin, indiferent faţă de tensiunea stârnită printre comeseni. Fiul meu nu agreează marina. I-ar conveni să stea lungit, ascultând muzică sofisticată, decât să facă ceva folositor. Când îmi aduc aminte de tatăl meu şi de tot ce m-a învăţat el, îmi vine să plâng.

Maiorul artilerist îşi şterse bărbia cu şervetul.

– Bătaia-i ruptă din rai, nu? Râse, dar râsul său sună gol în liniştea camerei.

– Cred că e destul de matur să ştie ce vrea. Lindsay simţea cum îi revine mânia. Când se va termina războiul îşi va putea alege singur

drumul.

– Aşa crezi dumneata? Comodorul se aplecă înainte, arătându-şi ochii înroşiţi în lumina candelabrului. Ei, bine, află, domnule căpitan-comandor Lindsay, că eu sunt acela care voi hotărî ce să facă şi ce nu! Nu voi permite nici unui fiu al meu să-mi facă familia de ruşine, înţelegi dumneata?

– Perfect, domnule comodor. Îşi strânse cu putere paharul pentru a nu lăsa mâna să-i tremure. Dar în prezent, este sub comanda mea şi eu îi apreciez calităţile aşa cum sunt.

Comodorul se foi pe scaun şi, într-un târziu, se răsti:

– Vom servi un păhărel de Porto în camera de alături!

Lindsay se ridică:

– Vă rog să mă iertaţi, domnule comodor, că vă cer permisiunea să mă retrag.

Nevasta medicului interveni în graba

– Trebuie că eşti grozav de obosit, domnule comandor. Dacă numai jumătate din cele ce se spun despre misiunea dumitale sunt adevărate, atunci cred că ai absolută nevoie de odihnă.

Comodorul nu reuşi să se ridice din scaun decât cu ajutorul unui servitor.

– Ai permisiunea să te retragi. Îl privi pe Lindsay drept în faţă şi adăugă, cu gura încleiată: Iar în ceea ce mă priveşte, poţi să... Se întoarse cu spatele şi plecă, clătinându-se, spre uşă, fără a încheia fraza.

Lindsay părăsi încăperea şi aşteptă să-i fie adus chipiul, de către un copil de casă. Auzi zgomot de paşi şi îl văzu pe aspirant privindu-l în ochi.

– Îmi pare foarte rău, domnule comandant. N-aş fi vrut, pentru nimic în lume, să se întâmple aşa ceva.

Lindsay se forţă să zâmbească:

– Vezi-ţi de treabă. Totul a fost numai din vina mea.

– Nu m-aţi înţeles, domnule comandant. Vocea lui Kemp se înăsprise de îngrijorare: Eu îl cunosc bine. Nu se va lăsa până nu se va răzbuna pe dumneavoastră. Îşi plecă privirea: Nu e ca dumneavoastră. Dacă ar fi fost, n-aş fi avut nevoie să mi se spună să intru la Marină.

Sinceritatea băiatului, ruşinea şi umilinţa lui îl făcură să pară şi mai lipsit de apărare decât de obicei.

– Mi-ai făcut un compliment foarte frumos, îi zise liniştit Lindsay. Unul pe care eu îl apreciez deosebit, de mult.

Îşi luă chipiul şi se depărtă în grădină.

În urma lui, băiatul rămase privind lung prin uşa deschisă, mult timp după ce Lindsay dispăruse în întuneric.

Un taxi hodorogit îl aduse, încet, pe Lindsay înapoi în port. Capul i

se clătina fără să vrea la fiecare hurducături a maşinii, iar gâtul îi era uscat, deşi băuse atâta vin.

Când reuşi să găsească dana, luna răsărise şi, în lumina ei palidă, *Benbecula* se odihnea lângă chei, pitura de camuflaj ieşind în mod straniu în relief. Santinela se plimba în sus şi în jos la intrare, iar el distinse, în lucirea albastră a lămpii de camuflaj, pe şeful de cart aplecat peste un pupitru, probabil cufundat în lectura unei cărţi sau a unei scrisori vechi, de acasă.

Totul era foarte liniştit şi, după ce şi-a aprins pipa, Lindsay parcurse agale pe chei toată lungimea navei, de la etrava dreaptă şi înaltă până la duneta demodată, pe care tunul acela vechi ţintea către lună, ca un deget de oţel. Oftă şi urcă apoi pe schela abruptă, dând din cap la salutul uimit al şefului de cart şi îndepărtându-se spre prova către cabină.

Tocmai trecea prin dreptul unei uşi când auzi zgomot de sticlă făcută ţăndări. Era cabina lui Stannard şi, când vru să pună mâna pe clanţă, îl auzi pe Dancy spunându-i:

– E mai bine să-l lăsăm în pace, domnule comandant, Dancy stătea sprijinit de balustrada ascuns complet în umbră Adăugă:

– Imediat după ce aţi plecat, a sosit o radiogramă. Fratele ofiţerului cu navigaţia se afla la bordul unei nave spital.

– A reuşit să iasă de acolo, deci?

Lindsay îl urmări atent cu privirea, dar Dancy păru că nu auzise.

– S-a dus imediat să-l vadă. De când s-a întors şi până acum stă închis acolo şi bea. Dancy se rezemă cu coatele de balustradă şi adăugă: A reuşit să-l vadă. Dar băiatul nu mai avea mâini. Umerii lui Dancy se zguduiră fără putinţă de stăpânire. când adăugă: Şi, în plus, este şi orb, domnule comandant!

Lindsay privi ţintă spre clădirile îndepărtate, albite de strălucirea lunii.

– Ai stat aici tot timpul?

– Pentru orice eventualitate, răspunse Dancy, înclinând capul.

Lindsay îi atinse braţul.

– Deocamdată, eu nu mă culc. Vino să bem un pahar în cabina mea, după ce adoarme Stannard. Aşteptă un pic şi apoi zise: Dacă simţi că ţi-ar face bine.

Dancy îşi îndreptă statura.

– Vă mulţumesc, domnule comandant.

Lindsay se îndepărtă, încet, spre scara punţii de comandă. Într-o singură seară aflase o sumedenie de lucruri despre ofiţerii săi. Ca şi despre el însuşi.

MIRACOLUL

În următoarele trei zile nu s-a primit nici un ordin pentru *Benbecula* şi nici vreo altfel de ştire despre misiunea viitoare. Nici Lindsay nu fusese chemat să dea ochii cu amiralul, sau măcar cu şeful lui de stat major, dar, pentru început, această omisiune nu l-a tulburat câtuşi de puţin. Ba chiar, dacă se gândea bine, se simţea uşurat. Statul major local avea destul de lucru şi aşa, iar el era ocupat cu reparaţiile navei.

Tocmai în legătură cu reparaţiile *Benbeculei* şi cu completarea aprovizionărilor simţi Lindsay primele semne că se petrece ceva nedefinit, de care el nu are cunoştinţă. Lucruri mărunte în cea mai mare parte, dar care, adunate, stabileau o conjunctură precisă.

Locotenentul Hunter se prezentase la el plângându-se că nu reuşeşte să înlocuiască muniţia de 150 mm trasă, deşi i se spusese că există destulă în depozit.

Când Lindsay l-a întrebat dacă a vorbit, în această privinţă, cu ofiţerul cu artileria Hunter i-a răspuns cam reţinut:

– Cum să vă spun, domnule comandant, a fost cam preocupat cu altele în ultima vreme. Oricum, pot rezolva singur problema, dacă mi se dă mână liberă.

Maxwell se comporta şi mai curios decât înainte, lucrul era sigur. Rămăsese în fiecare noapte la uscat, cu toate că nimeni nu văzuse unde anume.

Goss fusese şi el necăjit de lipsa de atenţie cu care era tratată lista sa de reparaţii de către conducerea docurilor. Lucrul era normal într-o oarecare măsură. Secundului i se părea că fiecare lucrător de la docuri este un hoţ, un bun de nimic, unul care nu face decât să strice aspectul navei şi eficienţa ei. Dar era adevărat că unele lucrări fuseseră mai mult date peste cap, decât remediate. Şi locotenentul Baker se izbea de aceeaşi poveste. Proviziile se obţineau cu greu şi, în afara raţiilor normale de hrană şi îmbrăcăminte, foarte puţine lucruri erau disponibile pentru *Benbecula*.

Toate adunate reprezentau, în mintea lui Lindsay, mai mult decât o coincidenţă.

Echipajul, însă, accepta această situaţie cu evidentă satisfacţie. Învoirile la uscat, priveliştile noi, femeile în costume orientale, îmblânzitorii de şerpi, elefanţii şi ricşele, toate contribuiau la transformarea fiecărei zi obişnuite într-un eveniment.

Stannard nu coborâse decât rareori pe uscat. De fapt, în afara îndatoririlor sale, aproape că nici nu mai părăsea cabina.

Lindsay stătuse de vorbă cu el, între patru ochi, după noaptea cu dineul comodorului, şi-l întrebase dacă poate face ceva pentru a-l ajuta. Stannard îi replicase:

– L-au trimis pe Jason la un spital, domnule comandant. Mâine îl vor expedia la un altul, în oraşul Karachi. Iar după asta, zic ei, totul este chestiune de timp. Îl privise pe Lindsay cu îngrijorare bruscă. Spuneţi-mi, cum să fac să-i scriu bătrânului acasă astfel de lucruri?! Vă daţi seama ce-o să-i producă o asemenea veste?

După această scurtă întrevedere, Lindsay îl întâlnise numai de puţine ori. Nici chiar Dancy nu părea că reuşeşte să-l ajute în disperarea sa.

Poate că atunci când se vor afla din nou pe mare, lucrurile se vor mai schimba. Şederea aceasta cu vasul legat la chei, în căldură înăbuşitoare nu putea ajuta cu nimic cuiva torturat de gânduri cum era Stannard.

În dimineaţa celei de-a patra zi, Lindsay a primit ordinul de a se prezenta la comandamentul naval şi, ca urmare, a îmbrăcat o uniformă albă, pe care n-o mai purtase de la declararea războiului, în vreme ce Jupp îl dădăcea, ca o cloşcă îngrijorata de puiul ei. Jupp făcu remarca:

– E puţin cam prea largă în talie, dom’le comandant, dacă pot îndrăzni să v-o spun. Trebuia să mi-o daţi mai devreme, s-o ajustez. I-a înmânat sabia de paradă şi a adăugat: Nu v-aţi hrănit ca lumea în ultima vreme, dom’le comandant. Prea multe griji nu vă fac bine.

Lindsay se privi în oglindă, Chiar în timp de război, regulile etichetei trebuie respectate. Să vadă bine că nu există nici un fel de fisură a fundaţiilor. Îşi descreţi fruntea.

– O să mănânc mai cu poftă când o să ştiu despre ce este vorba.

Aşteptă, convins pe jumătate că Jupp îi va furniza vreun zvon sau măcar vreun motiv pentru această bruscă chemare la comandament. Dar Jupp părea preocupat numai de înfăţişarea comandantului *Benbeculei*, de impresia pe care o va face când va ajunge la amiral.

La plecare, Goss a trebuit să zbiere, ca să se facă auzit peste bocănitul ciocanului pneumatic:

– Nu uitaţi să le spuneţi despre pitură, domnule comandant, Mai avem numai foarte puţină. Şi despre lanţul ancorei babord, care-mi dă bătăi de cap

Lindsay zâmbi discret. Echipa pentru onor era aliniată la milimetru, şeful de cart udându-şi mereu buzele gata să sune din siflee semnalul pentru plecarea sa de la bord.

Locotenentul Paget, ofiţer de gardă, stătea ţeapăn în poziţie de drepţi, cu ochii ţintă la Lindsay şi părea cuprins de spaimă, ca şi cum se aştepta ca schela să se rupă tocmai acum, sau unul dintre timonieri să moară subit.

Lindsay răspunse:

– Voi face tot posibilul. Am şi eu câteva probleme de pus.

Apoi, cu o mână la cozorocul cu frunze de stejar al şepcii şi cu cealaltă ţinând forma puţin familiară a săbiei, coborî grăbit schela, spre maşina care licărea în arşiţă, aşteptând să-l poarte până la sediul atotputernicilor zilei.

Dar a fost întâmpinat de un adjutant hărţuit, un locotenent, care s-a grăbit să-i explice că amiralul nu poate, totuşi, să-l primească. Comandantul şef al teatrului de operaţii fusese solicitat la o conferinţă foarte importantă. Aşa cum se întîmplă deseori. Inevitabil...

Lindsay a mai aşteptat vreme do douăzeci de minute, într-o cămăruţă, până când locotenentul să reapară şi să-l conducă în încăperea de alături. Şeful de stat major se ridica de la biroul său şi-l întâmpină ca să-i strângă mâna.

– Îmi pare foarte rău că s-a ivit încurcătura asta. Trăim timpuri grele. Sunt însă sigur că şi dumneata eşti destul de sătul de întâlniri cu amirali. Îi zâmbi: Ca şi mine.

Lindsay se aşează pe scaunul oferit şi-l urmări pe superiorul său cum priveşte lung pe fereastră, către port.

Celălalt zise, rar:

– Aşadar, am aşteptat să ne vină instrucţiuni noi de la Amiralitate. Ni s-au făcut unele recomandări şi e de datoria mea să te informez în privinţa lor. Se întoarse şi-l studie gânditor.

– Războiul devine mai crâncen. Intensa activitate submarină şi aviaţia cu rază mare de acţiune au transformat ideile tactice în nişte gândiri perimate. De pe o zi pe alta, dacă pot spune aşa.

Lindsay se încordă. Se aşteptase să primească unele aluzii la ordinul pentru noua misiune, ba chiar şi acceptarea propunerilor făcute el în privinţa unora din membrii echipajului *Benbeculei*. Dar era ceva în atitudinea şi în tonul şefului de stat major care emana a avertizare. Părea tulburat. Ba nu, părea stingherit.

– Statul major lucrează în momentul de fată la ordinele pentru dumneata, Lindsay Cred însă că e mai bine pentru toţi cei interesaţi să afli neîntârziat conţinutul lor. Se aşeză la biroul său masiv şi-şi privi mâinile: *Benbecula* se va reîntoarce în Marea Britanie, de îndată ce docurile vor garanta că este capabila să navigheze.

„Capabilă să navigheze.” Nu „gata de luptă”, sau „gata pentru patrulare”. Ci doar să fie în stare să facă voiajul până acasă. Lindsay întrebă încordat:

– Şi, după aceea, domnule comandor?

– La Rosyth. Am dedus că vor să o folosească drept depozit şi navă-cazarmă pentru recruţi, personal în refacere şi alţii. Căută ceva printre hârtii. Secundul dumitale va fi avansat la gradul de căpitan-comandor când va ajunge acolo. Tot atunci va prelua şi

comanda navei. Încercă să zâmbească. Un fel de diamant necizelat, din câte îmi dau seama, dar pentru munca asta va fi exact ceea ce trebuie. Îşi plecă din nou ochii. Este foarte probabil că avansarea dumitale e pe drum. Îmi pare bine pentru dumneata. Ai meritat-o eu prisosinţă.

Lindsay se simţea de parcă pereţii se prăbuşeau peste el. I se părea că-i zdrobesc plămânii şi-i scot tot aerul din ei.

– Dar încadrarea mea, domnule comandor?

Şeful de stat major îşi menţinu privirea plecată.

– Marina se măreşte pe zi ce trece. Recruţii curg spre baze, ca furnicile. Va trebui să scurtăm perioadele de instrucţie, nu să le lungim, iar ei au nevoie de tot ajutorul pe care li-l putem oferi. Mai răsfoi puţin prin maldărul de hârtii şi continuă: Şi eu detest slujba de acum. Am intrat în marină ca să simt în jurul meu un vapor. Sunt convins că munca de acum este mai importantă şi că sunt mult mai folositor aici, decât pe comanda unui crucişător, în baza de la Scapa Flow. Ridică din umeri. Îmi este totuşi greu să mă resemnez. Privirea se ridică până pe faţa lui Lindsay şi adăugă liniştit: Tot aşa cum îţi va fi şi dumitale la început.

– Cum? O slujbă la uscat?

Tocmai sunt pe cale să finiseze o nouă bază de instrucţie pe coasta răsăriteană. Nici nu i-au dat încă vreun nume, dar nu mă îndoiesc că până ajungi dumneata să preiei comanda, lorzii cei mari îi vor găsi un nume măreţ.

Lindsay se ridică în picioare fără să-şi dea seama că s-a mişcat din scaun. Coasta răsăriteană. Slujbă la uscat. Probabil, vreo tabără de vacanţă, sau vreun hotel din timp de pace transformat pentru nevoi de instruire. Cu un pavilion naţional înălţat la un catarg. Cu un clopot de vapor, la intrarea principală. O iluzie temporară, pentru marinari temporari. Zise:

– Credeam că voi căpăta...

Şeful de stat major îl privi amărât.

– Ştiu. Evident, poţi face întâmpinarea regulamentară împotriva acestei hotărâri, dar ştii şi dumneata, la fel de bine ca mine, cât de puţin va atârna în cumpănă.

Lindsay trecu la fereastră şi se uită în curtea de dedesubt, fără a privi ceva anume. Putea să-şi imagineze, cu exactitate, cum va arăta baza de instrucţie, ca şi cum ar fi vizitat-o de curând. Aproape că şi auzea voci zicând: „Noul comandant? A, da, a venit aici fiindcă l-au cam sonat bombele...”

Cei mai mulţi dintre ofiţerii care comandau astfel de instituţii erau bătrâni în retragere, aduşi din nou în marină, ca să mai uşureze din sarcini. Oameni de tipul comodorului Kemp.

– Înţeleg că ideea asta îi aparţine comodorului Kemp, domnule

comandor?

– Ştii bine că nu pot discuta rapoartele confidenţiale. Şeful de stat major adăugă: Dar poţi trage singur concluziile pe care le crezi de cuviinţă.

– Voi face acea întâmpinare. Se întoarse de la fereastră şi-l văzu pe comandor dând din cap.

– Este dreptul dumitale. Totuşi, dat fiind că suntem în război şi că tocmai ai fost avansat în grad, te sfătuiesc să nu întreprinzi o astfel de acţiune.

Un telefon zbârnâi impacientat şi şeful de stat major se răsti „Nu. Aşteaptă!" Trânti telefonul în furcă şi adăugă, liniştit:

– Eu, personal, nu-l cunosc pe comodorul Kemp. Merg chiar mai departe : nu vreau să-l cunosc prea bine. Dar, din câte am înţeles, aş spune că nu este omul care să acţioneze fără justificare, chiar şi aparentă.

Lindsay se târî până lângă birou şi se rezemă de el, zicând, cu voce aproape rugătoare:

– Nu se poate să nu fi fost radiograme de la cargou, domnule comandor! Măcar cu aluzii la chestia asta.

– Încă odată, toate sunt confidenţiale. Dar a existat un raport integral făcut către Amiralitate. Privi în altă parte. Inclusiv unul din partea ofiţerului medic al statului major.

Lindsay îşi îndreptă statura, scârbit. Îşi aminti de medicul bărbos şi de soţia sa, care nu se putea opri de la mâncare. Kemp trebuie că plănuise totul dinainte. Probabil chiar în urma antipatiei resimţită la prima lor întâlnire, la Scapa.

Îşi aminti şi de vocea aspirantului care-l avertizase: „Nu se va lăsa până nu se va răzbuna pe dumneavoastră"..

Sau, poate, a stârnit el toate acestea, în seara când a luat apărarea băiatului, în timpul dineului. Intrase singur în capcana pe care o deschisese lipsa lui de prevedere.

În aceste secunde interminabile, revedea în minte coca *Benbeculei* rezemată de francheţii cheiului, în lumina soarelui, Până şi ea îi fusese luată. Mai ales gândul acesta era cel mai greu de îndurat.

– Ascultă, Lindsay, încearcă să nu iei toată chestiunea aşa de tragic. Că doar războiul nu se termină săptămâna viitoare. Şi, cine ştie, se prea poate ca în Anglia să primeşti alte ordine, care vor face ca toate astea să ţi se pară că au fost un vis urât.

„Un vis urât." Cuvintele îi stăruiau în minte. Poate că cineva, de la bordul navei, iniţiase prima mişcare. Ascultase aiurelile sale pronunţate în somn, pe când retrăia coşmarul, înregistrase până şi cele mai mici acţiuni sau toane, în scopul de a-l distruge.

– E timpul să plec, domnule comandor. Întâlni privirea turburată a celuilalt. N-aş dori să fiu în locul dumneavoastră şi să am sarcina de a

transmite ordine atât de dureroase. Vă mulţumesc că aţi încercat să-mi menajaţi sentimentele.

Şeful de stat major zâmbi.

– Este drept, am încercat. Şi, totuşi, nu mă pot împiedica să am senzaţia că sunt un călău. Sper numai că oamenii care vor trece prin mâinile dumitale vor şti să aprecieze ceea ce sunt sigur că le vei oferi.

– Ce anume, domnule comandor?

– N-am de gând să te plictisesc cu toată gargara obişnuită, despre exemplul personal şi arta de a conduce. Ştiu că o să ai parte de ea din plin, mai târziu. Se aşează din nou pe scaun, privirea-i devenind, dintr-o dată, pierdută în depărtare. Dă-le acelaşi simţ al valorii, pe care îl ai dumneata faţă de bătrâna *Benbecula*. Iată ce ar fi mai folositor decât o cameră întreagă plină de amirali

Lindsay îşi luă şapca şi se îndreptă încet spre uşă. Totul se terminase. Pentru el, ca şi pentru navă.

– Voi încerca să-mi amintesc mereu cele ce-mi spuneţi. De acum încolo voi avea timp berechet să meditez la ele.

În anticameră, locotenentul adjutant îi înmână un plic şi-i zise:

– Aveţi aici o listă cu toate numirile noile posturi, domnule comandor. Dacă doriţi, puteţi să le comunicaţi oamenilor dumneavoastră.

Lindsay străbătu toată clădirea, fără a mai scoate un cuvânt. Avea numai impresia că a trecut pe lângă oameni la birouri, înregistrând, nedefinit, zgomot de voci la telefoane şi clămpănit de maşini de scris. Un altfel de război. Unul pe care-l va purta, în curând, şi el sau pe care îl va urmări de pe margine.

Răspunse la salutul celor două santinele şi se îndreptă spre automobilul comandamentului.

Trebuie să se stăpânească. Măcar până când ajunge în cabină. Să se ascundă, aşa cum făcuseră Stannard şi Maxwell. Deşi ştia că se minte singur. Nu există pe lume loc în care să te ascunzi de tine însuţi!

* * *

Goss se ţinea la câţiva paşi în faţa biroului lui Lindsay, ascultând, cu faţa ferită într-o parte, noile instrucţiuni de pe foaia scrisă la maşină.

– Aşa că, până la urmă, tot ţi-ai căpătat nava, secundule. În timp ce pronunţa cuvintele, Lindsay se gândea că ele prezintă pentru el singura fărâmă de bucurie adusă de noua situaţie. Iar avansarea în grad face ca, după război, să ai o poziţie avantajoasă când te vei angaja la o nouă companie de navigaţie şi vei concura cu oameni mai tineri.

Nu ştia nici el la ce fel de reacţie să se aştepte. Tăcerea lui Goss era aproape ceva fizic. Se foi pe scaun şi întrebă:

– Nu eşti bucuros? Am crezut că este ceea ce-ţi doreşti?

Goss îşi descleştă mâinile şi le împreună din nou.

– Am dorit-o dintotdeauna pe *Becky*. Nici nu mai ţin minte de când. Degetele i se încleştară, din nou, cu forţă, în pumnii strânşi. Dar nu în felul ăsta!

– Ca navă bază are să fie în siguranţă. Nu mai are de-a face cu convoaie. Nici nu mai e lăsată singură, fără altă apărare decât câteva amărâte de tunuri, rămase din primul război mondial.

Goss răspunse, liniştit:

– O navă moare atunci când devine inactivă. Am văzut cu ochii mei câteva nave bune prăpădindu-se în felul ăsta, în timpul crizei. Părea că se luptă să-şi găsească cuvintele. O navă trebuie să fie pe mare. De asta are nevoie. Asta e viaţa ei. Raţiunea ei de a fi. Se întoarse puţin şi Lindsay desluşi emoţie pe trăsăturile greoaie. Ca un om bătrân care a devenit prizonierul scaunului. Începe să moară din acel moment. Nu mai poate face nimic ca să scape.

Lindsay îşi smulse cu greu privirea de la figura disperată a lui Goss.

– Îţi las dumitale sarcina să le comunici celorlalţi. Poţi folosi lista asta. Stannard este trimis la un curs de specializare pentru navigaţie modernă. Va fi, probabil, ambarcat după aceea pe unul din distrugătoarele noi. DeChair şi oamenii lui vor fi trimişi la cazarma Eastney, pentru a fi repartizaţi la alte posturi, iar Maxwell va primi o tresă în plus. Va fi trimis la Whale Island, pentru specializare ca instructor.

Se minuna singur cum de-şi poate menţine vocea atât de calmă, în vreme ce întreaga sa făptură scrâşnea ca un instrument torturat. Calm, chiar indiferent. Trebuia să fie astfel. Era singura atitudine posibilă.

Îşi aminti de vremea când mama sa a luat hotărârea să plece în Canada, pentru totdeauna. El s-a plimbat îndelung prin bătrâna casă, pentru a mai privi o dată toate lucrurile apropiate lui, pe care le considerase până atunci cuvenite de la sine şi care acum se vor dispersa după bunul plac al ciocanului de lemn al celui care conduce licitaţia. Lucrurile pe care el le iubise.

Acum se întâmpla acelaşi lucru. Feţe cunoscute, despărţite şi trimise care încotro.

– Tânărul Dancy se va duce la un curs de specializare în navigaţie. Practica lui ca ajutor al lui Stannard o să-i ajute mult. Ceilalţi sublocotenenţi vor transferaţi la nave de escortă, de îndată ce se întorc din permisie. Hunter este numit ofiţer cu artileria pe o navă a Zonei maritime costiere vest.

Goss întrebă brusc:

– Şi Fraser ce face?

Este transferat la o navă atelier a flotei.

– Înţeleg. Goss se plimbă câţiva paşi şi apoi se opri, ca şi când nu

ştia încotro să se ducă. Nu rămâne chiar nimeni de la compania de navigaţie?

– Dyke va prelua conducerea camerei maşinilor, deşi îndatoririle sale vor fi limitate, căci nava rămâne o navă bază. Adăugă: Credeam că Fraser nu ţi-e simpatic.

Goss răspunse evaziv:

– Dyke nu poate face faţă. Trebuie să existe un şef mecanic adevărat. Nava e bătrână, are nevoie de îngrijire ca lumea. Adăugă, cu o violenţă bruscă: Nu, nu mi-a fost deloc simpatic. Dar este un bun şef mecanic. Cel mai bun din întreaga companie şi, indiferent de ce v-a spus până acum, să ştiţi că şi el a îndrăgit al dracului nava asta.

– Ştiu... Lindsay se uită lung la hârtiile de pe birou. Le distingea cu greu, ca şi pe cele de pe biroul şefului de stat major. Rămâne Barker la dumneata. Va primi şi el o nouă tresă, ca şi Maxwell.

Goss se apropie de birou şi-l privi pe Lindsay câteva secunde.

– Sunteţi şi dumneavoastră debarcat, domnule comandant. Ştiu ca multă lume nu-i în stare să vadă decât tresa în plus pe care aţi căpătat-o şi să vă invidieze pentru ea. Însă eu îmi dau seama că treaba stă altfel. Nu sunt un tip isteţ şi n-am fost niciodată. A trebuit să scot din mine sudori de sânge, ca să ajung unde sunt, şi o mulţime de netrebnici ticăloşi au fost avansaţi înaintea mea, numai pentru că eu sunt greoi din fire. Sunt greoi şi-mi trebuie timp să mă descurc la ceva. N-am putut niciodată să-mi ofer luxul unei greşeli. N-a existat în companie nici un comandant pe care să nu-l invidiez, cum n-a existat nici unul a cărui slujbă să n-o pot face eu mai bine decât el, dacă mi se dădea ocazia. Îşi sprijini mâinile pe birou. Dar pe dumneavoastră nu v-am invidiat, pentru că eu n-aş fi putut face niciodată ceea ce aţi avut dumneavoastră de făcut. Indiferent de cât de mult m-am minţit pe mine însumi în această privinţă. Sunt convins de asta şi nimeni nu mi-o poate scoate din cap.

Lindsay nu-şi ridică privirea.

– Îţi mulţumesc!

Îl auzi pe Goss că se foieşte lângă un hublou deschis şl că exclamă:

– Uite că şi ea simte de pe acum! Săraca bătrânică simte ce se întîmplă!

Lindsay se ridică în picioare:

– Pentru numele lui Dumnezeu, secundule, trebuie să executăm nişte ordine. Nimic altceva nu mai poate avea importanţă. Vapoarele nu simt. Sunt făcute din oţel şi lemn, din ţevi şi maşini şi sunt bune sau rele, după cum sunt oamenii care le conduc.

Încă de pe când articula cuvintele, celălalt clătina din cap.

– N-are rost să-mi spuneţi mie lucrurile astea, domnule comandant. Nici dumneavoastră nu le credeţi. Bătrâna simte totul. Se răsuci către hublou, cu ochii pierduţi în depărtarea însorită şi strigă: Şmecherii

ăştia cu nasul pe sus, care-şi tocesc fundurile prin birouri, nu vor înţelege niciodată, chiar de-ar trăi şi un milion de ani! Eu nu cunosc prea multe, dar să fiu al dracului dacă nu cunosc vapoarele! Şi, mai ales, pe ăsta. Când vorbi din nou, rosti foarte calm: Iertaţi-mă pentru ieşirea mea. La vârsta pe care o am ar trebui să mă fi învăţat de mult să încasez lovituri în fundul nădragilor.

Undeva, un difuzor zbârnâi: „Masa echipajului! Bordul babord în învoire de la 14 la 23. Maiştrii şi cartnicii până la opt jumătate mâine dimineaţă. Marinarul Jones să se prezinte la şeful de cart, pentru scrisori.”, Goss se îndreptă spre uşă.

– V-o puteţi imagina zăcând legată de vreun chei împuţit, plină ochi cu ostaşi de la uscat, sau cu porcării inutile, domnule comandant? Aşteptă, privind capul plecat al lui Lindsay. Aşa-i că nu? Nici eu nu pot!

În timp ce uşa se închidea în urma lui, Jupp intră în cabină şi întrebă:

– Nu vreţi să serviţi masa, dom’le comandant?

Lindsay scutură din cap. Goss ştia dinainte. Cu siguranţă că ştia mai demult. Un minut în plus şi nici el n-ar mai fi rezistat.

– Adu-mi, te rog, nişte whisky.

Jupp ridică sabia de paradă de pe scaunul pe care o trântise Lindsay şi răspunse:

– Iertaţi-mă că vă zic, dom’le comandant, da’ nu e bine.

– N-ai auzit? Numai whisky!

Jupp se grăbi să dispară. Era singura dată în viaţa lui când nu ştiuse ce să zică sau ce să facă, pentru a înţelege ce se petrece.

Înapoiat la bufetul careului, un steward mai tânăr îl întrebă:

– Ce s-a întâmplat, şefule? Vine sfârşitul lumii?

Jupp îl fulgeră cu privirea, iar celălalt păli întâlnindu-i figura înfuriată.

– O singură dată, în toată viaţa ta ticăloasă, ai şi tu dreptate.

Apucă un pahar curat şi-l ridică în mod automat în lumină, înainte de a-l aşeza pe tava de argint. Tânărul se bâlbâi:

– N-a fost decât o glumă, şefule!

Jupp puse cu grijă carafa pe tavă şi se gândi la figura abătută a lui Lindsay, stând în cabină, cu privirea fixă pe birou. Zise cu glas tare:

– Să nu glumeşti, băiatule, când cineva este pe moarte.

Dar stewardul plecase.

* * *

Lindsay nu-şi mai aducea aminte cum de a ajuns tocmai la restaurantul ăsta. I se părea că mersese ore întregi, picioarele purtându-l tot pe străzi înguste, departe de îmbulzeala de oameni şi de vehicule cu claxon... Clădirea era mică, partea de sus fiind hotel al aceluiaşi proprietar.

Purta o firmă care înfăţişa un elefant împodobit cu bijuterii. Sub acesta era scris: „Mâncăruri englezeşti şi franţuzeşti. Numai cele mai bune”.

Se făcuse seară şi soarele se ascunsese de pe acum în spatele unui templu alb şi înalt, pe partea opusă a pieţei prăfuite. Ghicea că hotelul ar fi arătat foarte prăpădit în lumina necruţătoare a soarelui.

Dar era liniştit şi părea aproape părăsit. Nu existau uniforme şi nici feţe familiare, ca cele pe care le văzuse la Clubul naval, unde se oprise să bea ceva. Recunoscuse pe câţiva acolo. Câţiva din trecutul lui. De pe alte nave şi din locuri uitate.

Au fost binevoitori cu toţii, dar lui i se părea mereu că vede în ochii lor aceleaşi întrebări. Curiozitate, simpatie? Era greu de desluşit. Şi-a terminal băutura şi a plecat mai departe. Îşi dădea seama că este foarte obosit şi că i se lipise cămaşa de spate, ca un ştergar ud.

O scândură scârţâi sub picior, când pătrunse printr-o perdea de mărgele şi se lăsă să cadă pe un scaun, la una din mesele de trestie împletită. Din fericire, nu mai erau acolo decât doi clienţi, care i-au aruncat doar o privire în treacăt. Conversaţia lor părea a fi compusă, în întregime, din preţurile curente ale cauciucului şi ale mâinii de lucru. Ca şi de ineficienţa transporturilor, în general. Înţelese că erau amândoi plantatori, care se cunoşteau atât de bine, încât nici unul nu părea că ascultă ce zice celălalt. Un chelner, numai zâmbet, se frânse de mijloc lângă masă.

– Domnul? Lindsay privi lung la lista de bucate, dându-şi seama, pentru prima oară, că de la amiază nu făcuse altceva decât să bea mereu. De când stătuse de vorbă cu Goss, Dar se părea că toată băutura nu avusese alt efect asupra lui decât să-i facă insuportabil gândul mâncării.

– Poate că domnul comandor doreşte să fie servit ceva mai târziu?

Îşi ridică privirea către figura nou apărută. Ori noul venit umbla ca pisica, ori Lindsay era mai beat decât îşi închipuise. I se părea imposibil să nu fi băgat de seamă că un astfel de om era prezent în cameră. Gras, cu trupul său uriaş bine îmbrăcat într-un costum alb, încins la brâu cu o eşarfă purpurie, asortată cu fesul minuscul din vârful capului. Unul din scaune gemu groaznic când omul se lăsă în el.

– Poate ceva de băut, pentru început? Pocni din degete. Am un gin special.

Lindsay îl privi întunecat. Ar fi vrut să plece de îndată. Nu dorea de fel să susţină o conversaţie. N-avea nimic de spus. Omul însă îl informă, calm.

– Eu sunt proprietarul. Flutură din mâna dolofană, făcând să scapere mai multe inele, în lumina colorată a lanternelor de deasupra. Şi vă urez bun venit.

Chelnerul turnă gin simplu, în două pahare. Lindsay reuşi să

descifreze pe eticheta sticlei cuvintele „Scutit de taxe. Numai pentru consum pe navele Maiestăţii sale.”

– Mulţumesc. Luă paharul, întrebându-se ce i se va întâmpla acum stomacului.

Patronul gustă din gin şi zâmbi.

– Religia mea consideră ginul ca ceva rău. Şi, totuşi... Gustă din nou din pahar. E necesar să te adaptezi la obiceiurile locului, nu? îl privi pe Lindsay fără să clipească. Avea ochi foarte negri, umezi ca aceia ai unui tânăr silit să stea închis într-o mască grotescă. Continuă, pe acelaşi ton blând. Eu sunt turc. Odinioară, deşi e greu pentru cineva să mă creadă, am făcut parte din cavaleria imperială. Căpitan de cavalerie. Chicoti, cu un sunet care parcă venea din adâncuri. Ştiu ce gândeşti, că acum mi-ar trebui mai mult de un cal ca să mă poarte.

Lindsay zâmbi:

– Iartă-mă. Nu cred că sunt un interlocutor prea plăcut.

– Numai singurătatea este rea, domnule comandor. Făcu apoi semn chelnerului Am luptat împotriva compatrioţilor dumitale, la Dardanele, în celălalt război. Am învăţat acolo să respect curajul lor, cu toate că nu pot spune acelaşi luciu şi despre comandament. Aşa că, atunci când a trebuit să fug din propria mea ţară, am decis să vin aici. La jumătatea drumului dintre două moduri de viaţă. Est şi vest. Voi fi fericit să-mi sfârşesc zilele aici.

Lindsay simţi că ginul îl ustură pe gât ca focul. Îi zise:

– Trebuie să plec. Încercă să zâmbească. Aşa cum spuneam, nu sunt prea simpatic... acum

Omul scutură din cap:

– Nu încă. Nu este încă timpul.

– Timpul?

Omul zâmbi, blând.

– Nu te juca cu soarta, domnule comandor. Mai bea încă un pahar şi, atunci, poate va fi timpul.

Lindsay îl privi lung. Trebuie că n-a auzit bine sau că şi-a pierdut minţile. Se uită repede, în jurul său, dar în cameră nu mai era absolut nimeni. Cei doi plantatori se evaporaseră.

Patronul zise, liniştit:

– Totul e în ordine, domnule comandor. Au fost amândoi aci. Acum au urcat la ei în camere, căci au un aranjament cu nişte femei. Îşi încreţi nasul, dispreţuitor. Mai întâi se îmbată bine şi pe urmă femeile lor li se par din nou frumoase. Părea că ideea aceasta îl amuză grozav.

Lindsay oftă şi duse paharul la gură. Ce-o fi făcând acum echipajul navei? Unii, probabil sărbătoresc avansarea şi noile numiri. Alţii sunt, pe semne, la uscat, să profite cât mai mult de ultimele zile petrecute în Ceylon. Acasă, în Anglia, totul va fi cenuşiu şi rece. În lunile sau anii care vin, multora dintre oamenii echipajului de pe *Benbecula* le vor

deveni preţioase amintirile adunate pe aceste meleaguri.

Turcul masiv pocni din nou din degete şi, ca prin farmec, sticla de gin dispăru de pe masă.

– Trebuie să plec acum, domnule comandor. Se ridică de pe scaun şi răsuflă adânc. Mi-a făcut plăcere mica noastră conversaţie. Întinse o mână grăsulie. Poate că veţi mai veni pe aici. Dar eu cred că nu.

Lindsay îşi apucă şapca, întrebându-se dacă face sau nu să se ofere să plătească pentru băuturi, fiind convins, totodată, că omul se va supăra în acest caz. Îi auzi că adaugă, liniştit:

– Acum puteţi pleca. Simt oarecum că puteţi suporta mai uşor durerea dumneavoastră.

Lindsay îi mulţumi şi ieşi în penumbra purpurie, cu mintea încă ameţită de această neaşteptată întâlnire. Poate că omul era nebun... Din cauza asta hotelul era atât de pustiu...

Se clătină şi se rezemă de uşa oblonită a unei prăvălii. Dar ginul oferit fusese real, adus de un om sănătos.

La capătul străzii, zări lumini lucitoare şi mulţimea de pietoni ce se încrucişează grăbiţi. Poate că va reuşi să găsească şi un taxi. N-avea curajul să ia în piept grupurile acelea vesele şi să-şi croiască drum până înapoi în port.

Dar n-a găsit nici un taxi liber, aşa că-şi mări pasul, cu hotărâre, izolându-se de zgomotul vocilor şi al muzicii, al claxoanelor, al roţilor de ricşe, în timp ce încerca să-şi concentreze atenţia asupra turcului acela gras, care fusese, odinioară, căpitan de cavalerie la Dardanele.

– Hei, camarade, ai un foc? Se opri în faţa celor doi australieni, agăţaţi unul de celălalt, în căutarea unui sprijin. Îşi scoase cutia cu chibrituri. Le-o oferi şi aşteptă, în timp ce unul dintre ei se căznea să aprindă ţigările. Felul lor de a vorbi îi amintea de Stannard.

Unul dintre soldaţi îşi aruncă privirea spre gradele de pe umărul lui Lindsay.

– Marinar, hă? Zâmbi larg. N-are a face, camarade, ’mneata m-ai scos pe mine şi pe prietenul meu din Singapore din încurcătură. Râse de parcă ar fi fost cea mai grozavă dintre glume. Cel puţin, unii dintre voi ne-a scos!

S-au îndepărtat, clătinându-şi pălăriile cu bor larg, arătând straniu de ne la locul lor în lumina lanternelor colorate şi a bazarelor.

Îşi scoase pipa, dar îşi dădu seama ca soldaţii plecaseră fără a-i mai înapoia chibriturile. Se mai căuta încă prin buzunare, când un taxi prinse cu aripa una dintre tarabele alăturate şi trimise un maldăr de fructe, cât un munte, să se reverse în cascadă sub roţile maşinii. Într-o clipă s-a adunat în jur o grămadă de gura cască, dispusă să se distreze pe gratis, ascultând aprigele replici schimbate între şofer şi negustor. Lindsay încerca să se elibereze de strânsoarea din ce în ce mai mare a mulţimii, dar fu în zadar. Printre cei din jurul său deosebi şi

feţele a doi poliţişti impasibili, care-şi croiau drum prin mulţime, către taxiul înconjurat din toate părţile de spectatori.

Zări o uşă întunecată, undeva, şi se hotărî să se îndrepte spre ea. Îi vor trebui cel puţin câteva minute poliţiei să împrăştie gloata. Poate că va reuşi să găsească şi nişte chibrituri. Două persoane în alb se aflau în pragul uşii cu pricina, conduse probabil de aceeaşi idee ca a lui. Un grup de oameni l-a înghesuit mai tare şi se simţi împins, încet, către vitrina unui magazin. Abandonă orice încercare de eliberare. Nu mai avea nici o şansă şi, în plus, îi venise rău, voia să vomite.

Dar, peste zumzetul ameţitor de strigăte şi răcnete, i se păru, dintr-odată, că aude o voce. Parcă ar fi fost ceva de vis. Un nerv dezgolit în mijlocul memoriei.

– Domnule comandor! Comandor Lindsay!

Chemarea l-a făcut, brusc, să-şi reia lupta pentru a-şi croi drum prin mulţime, să împingă, cu toată puterea ce-i mai rămăsese, deşi ştia că nu mai are rezerve.

Un poliţist îl apucă de braţ, urlându-i ceva, dar el îl îmbrânci într-o parte, surd la vacarmul mulţimii, cu ochii orbi faţă de orice altceva, decât uşa cu cele două figuri albe în cadrul ei.

Păreau că plutesc în întunericul nopţii, ca nişte stafii, iar el, zbătându-se în acele ultime momente disperate, avu convingerea că a înnebunit.

Gâfâind de oboseală şi aproape suspinând, se eliberă din strânsoarea mulţimii şi se aruncă înainte, în spaţiul liber. Apoi, se opri locului, înmărmurit. Îi era frică şi să clipească sau să respire, deşi totul nu putea fi decât doar un alt vis.

Ea îi zise:

– Ştiam că dumneata eşti!

Încet de tot, el întinse mâinile şi i le puse pe umeri.

– Eve. O simţi cum se înfioară în strânsoarea mâinilor sale. Eve. Am crezut că... Ea încă îl mai privea, cu faţa ascunsă de umbră. Colega ei se dăduse deoparte şi stătea lângă vitrină, neştiind ce să facă. Atunci el o atrase la piept şi o strânse puternic în braţe, murmurând: Vai, Eve, atâta timp...

Îi răspunse liniştită:

– Văd că nu te simţi bine. Se adresă apoi celeilalte fete: Spune poliţistului să ne aducă un taxi. Îşi apăsă faţa pe pieptul lui şi îi şopti: E un miracol. Tocmai încercam să ajungem înapoi în port, când s-a ivit gloata asta şi te-am văzut. Nici idee n-aveam că ai putea fi aici. Se cutremură. Încă nu-mi vine să cred. Apoi îşi ridică din nou faţa, ochii ei mari căutându-i pe ai lui. Deci, n-ai primit scrisoarea mea?

El o privi cu teamă, ca şi cum visul s-ar fi putut termina dintr-o dată.

– N-am mai primit nici o scrisoare, în afara celor locale.

– Şi, în acest timp, ai crezut că sunt în Canada? Fata râse, cu ochii înecaţi în lacrimi. În ultima clipă s-a făcut o încurcătură. Fişa mea medicală s-a încurcat cu aceea a unei alte Wren şi, până să se clarifice greşeala, convoiul plecase fără mine. Aşa că, în loc de Canada, m-au trimis aici. Probabil că cei în cauză se prăpădesc de râs pe chestia asta. Fata ridică o mână şi-i atinse faţa. Eşti rece ca gheaţa. Ce s-a întâmplat? Spune-mi!

– Convoiul... Simţea cum este apucat de tremur în tot corpul. A fost atacat. Vasul cu fetele din Wren a fost scufundat. Şi eu eram de faţă. Am văzut totul cu ochii mei. Îi mângâie părul cu degetele. L-am văzut arzând. Venisem acolo pentru a încerca să te găsesc. Nu mai avu putere să continue cu voce tare şi şopti: Să te salvez.

Unul dintre poliţişti strigă:

– Ce se întîmplă acolo?

– Mai bine adu un taxi şi nu face pe nebunul, îi replică cealaltă Wren, la fel de răstit.

Lindsay auzea totul, dar nimic nu-l interesa, în afară de fata pe care o ţinea strâns la piept. Era nevoie s-o simtă aproape, să se sprijine de ea. Căci altfel...

– Vine taxiul acela, Marion, întrebă ea? Trebuie să-l ducem repede la vapor, îi este rău. Îl mângâie din nou pe faţă, cu un gest plin de blândeţe. De-acuma, totul e în regulă, băiatul meu drag. Îmi pare aşa de rău de cele întâmplate!

– A venit taxiul!

Lindsay nu-şi mai amintea decât foarte puţin de călătoria cu maşina... nişte discuţii la intrarea în docuri şi o pauză, în care cealaltă Wren s-a dus grăbită să dea un telefon.

Între timp, fata îi spuse:

– Noi două nu putem merge mai departe. Din cauza regulamentului. Am avut o permisie de patru zile şi ar fi trebuit să ne prezentăm înapoi încă de acum câteva ore. Îi trase capul să se sprijine pe umărul ei şi îi vorbi cu duioşie. Altfel aş fi ştiut că eşti aici; aş fi văzut nava intrând în port.

Cealaltă fată reveni şi li se adresă vehement, privindu-i prin geamul maşinii:

– Am vorbit cu ofiţerul de serviciu pe docuri şi i-am explicat situaţia. Dar n-am putut să mă înţeleg cu boul ăla!

Eve îi şopti lui Lindsay:

– După cum vorbeşte n-ai zice că tată-său e lord, nu-i aşa? Pe jumătate râdea şi pe jumătate plângea.

Cealaltă adăugă:

– Atunci am pus sentinela să-mi facă legătura direct cu nava. Aşa cum mi-ai spus, n-am vrut să vorbesc cu nimeni în afară de el.

În întuneric, se auzi scrâşnet de paşi şi faţa lui Jupp îşi făcu apariţia,

peste umărul fetei.

– Bine că v-am găsit, dom’le comandant. Recunoscu fata şi aprobă grav din cap. Mă bucur pentru dumneavoastră, dom’şoară. Pentru amândoi, de fapt.

– Ai grijă de el, îi răspunse. Când Lindsay încercă să o ţină din nou de braţ, adăugă: Totul e în regulă, dragule. Ne vom revedea mâine, îţi promit.

– ’aideţi cu mine, dom’ comandant.

Jupp îl ajută să coboare din taxiul al cărui şofer urmărea fascinat scena, până ce fiica de lord se răsti la el:

– Du-ne la cazarmă, pas alergător!

Lindsay îşi dădu seama că a ajuns la schelă. La capătul ei recunoscu figura aceluiaşi şef de cart. Ca şi lumina albastră.

– Doar câţiva paşi, atât mai avem, zise, încet, Jupp şi se retrase. Dumneavoastră, singur. Îl urmă pe Lindsay cu ochii ţintă la umerii lui, dorindu-i din suflet, să poată urca nesfârşita lungime a schelei.

Lângă şeful de cart apăruse şi Stannard. Acesta îi cuprinse dintr-o privire, pe Lindsay şi Jupp, şi comandă, cu voce hotărâtă:

– Comandant pe bord! Apoi păşi între şeful de cart şi intrare şi adăugă liniştit: Bine aţi venit, domnule comandant.

Jupp zâmbi recunoscător, dar nu-şi dezlipi ochii de pe Lindsay.

– Nişte supă fierbinte, dom’le comandant, aranjează toată treaba.

Stannard îi urmări cu privirea cum se depărtează în întuneric. De fapt, ofiţer de gardă era Paget, dar, când Jupp venise la Stannard să-i ceară ajutor, acesta l-a trimis imediat pe locotenent undeva, nici nu-şi mai amintea cu ce pretext. Se aflase până atunci în cabină, bând cu Dancy. Nu stăteau de vorbă, ci doar beau, în tăcută tovărăşie.

A fost, oarecum, mişcat, în mod curios, că Jupp l-a ales tocmai pe el să-l ajute în a face neobservată situaţia comandantului. Că a avut încredere să-i împărtăşească secretul.

Paget se înapoie, gâfâind.

– N-am găsit, domnule locotenent.

– Ce să găseşti?

– Ce m-aţi trimis să caut. Paget privi cu mirare registrul de schelă. Comandantul e la bord?!

– Îhî.

– Şi eu nu l-am văzut! Părea dezamăgit.

– Păcat, nu? Stannard se îndepărtă fluierând încetişor, pentru sine însuşi.

Jupp reuşi să-l conducă pe Lindsay la cabină, fără a mai întâlni pe altcineva. Aşteptă până ce ofiţerul se prăvăli în cuşetă şi-i zise:

– Acu’ aduc supă, dom’le comandant.

– Nu-ţi bate capul. Ochii lui Lindsay erau închişi. Mă simt destul de bine.

– O am gata făcută. Nu-i nici o daravelă. Văzu că lumina de citit, bate direct pe faţa lui Lindsay. O sting eu, chiar acu'.

– Nu, las-o. Îşi deschise ochii. Ai văzut-o şi tu, nu-i aşa?

– Sigur că da, dom'le comandant! Surâse larg. N-aveţi nici o grijă, lumină sau nelumină, mâine vă întâlneşte sigur, de-ar fi s-o aduc cu forţa la bord, şi asta v-o garantez eu!

Ochii lui Lindsay se închiseră din nou.

– Turcul ăla... M-a făcut să mai rămân. Zicea că nu o timpul. Şi ceva despre soartă. Voiam să plec şi, totuşi, nu mă puteam mişca. Iar el îi da, întruna, despre timp şi despre Dardanele.

Jupp aşteptă cu răbdare, în vreme ce vorbele lui Lindsay deveniră mai liniştite, iar trăsăturile feţei i se relaxară.

– Încercam să găsesc nişte chibrituri. Şi, atunci, am auzit-o că mă strigă pe nume. Vocea i se stinse treptat.

– Aşa e, dom'le comandant. Jupp îl privea cu tristeţe. Nu înţeleg nici o boabă, da' sunt sigur că aşa e. Stinse lumina şi ieşi, încet, din cabină.

Înapoiat, la bufetul său, se aşează pe un scaun şi privi, îngândurat, la supa care fierbea molcom, pe un reşou mic. N-o să aibă nevoie de ea acum. Îşi ciuli urechile să asculte atent, dar nu auzi nimic. Numai scârţâitul oţelului de trancheţi şi zgomotul înăbuşit al paşilor sentinelei, în mersul ei regulat.

Atunci cotrobăi într-un dulap şi scoase de acolo o sticlă de Drambuie. Era mica lui slăbiciune şi numai pentru ocazii speciale. Şterse un pahar şi-l ridică în lumină, înainte de a-şi turna o porţie generoasă.

Pentru Jupp, ocazia de azi era, într-adevăr, foarte specială.

CASA DE PE MALUL MĂRII

Cartnicul Ritchie aşteptă să audă răspunsul lui Lindsay şi apoi intră în cabină.

– Bună dimineaţa, dom’le comandant. Puse mapa cu radiograme pe birou şi îi înmână un plic sigilat. Chiar acum a venit de la comandament.

În timp ce Lindsay deschidea plicul, Ritchie furişă o privire spre Jupp. Auzise de întoarcerea la bord a comandantului, căci Jupp îl trezise înainte de zorii zilei şi-i povestise. Observă că gustarea de dimineaţă sta neatinsă pe masă, spre marea îngrijorare a lui Jupp.

– Am primit, în sfârşit, ordine, zise liniştit Lindsay. Spune-i secundului să vină la mine de îndată ce termină ceremonia ridicării pavilionului. Privi îndelung instrucţiunile redactate cu multă grijă. Termen, patru zile. Nu era mult deloc.

Telefonul din perete zbârnâi. Se forţă să rămână foarte liniştit, până ce Jupp îl anunţă:

– Era ofiţerul de gardă. Despre cei scoşi la raport sau cu cereri.

– Înţeleg.

Încercă să-şi ascundă dezamăgirea şi să-şi concentreze atenţia asupra ordinului primit. Lucrările de reparaţii trebuiau terminate înainte de ieşirea în mare, dar acordarea de permisii rămâne la latitudinea comandantului. Informaţii de detaliu urmează a fi transmise în timp util etc. etc. etc.

În spatele cabinei, o trompetă izbucni prelung, cu sunetele pătrunzătoare ale semnalului. „Atenţie la pavilion, cei de pe punte. Faceţi front la pupa şi salutaţi!”.

Lindsay se ridică din scaun şi merse, încet, la un hublou deschis, lăsându-şi faţa să se scalde în soarele dimineţii. Ascultă onorul dat de unul din trompeţii lui deChair şi urmării, cu închipuirea, cum pavilionul se înalţă, la semn, la bostonul pupa, odată cu geacul ridicat la prova.. De îndată ce vor ieşi în mare, pavilionul majestos de astăzi va fi înlocuit cu unul vechi, rupt şi mai puţin curat, pe care Ritchie îl păstra pentru momentele de uzură ale navigaţiei îndelungate.

Când se deşteptase din somn, Jupp tocmai se apropia de cuşetă, cu o ceaşcă de cafea, gata pregătită, şi-l scutura de umăr. Timp de câteva secunde a rămas pradă unei senzaţii de teroare, până ce Jupp i-a zâmbit larg şi i-a zis:

– E-n regulă, dom’le comandant. Aşa s-a ’ntâmplat, exact cum vă amintiţi acum.

În vreme ce se rădea, încercă să-şi adune gândurile şi să refacă şirul evenimentelor. În jurul său nava se deştepta la rutina zilnică. Voia să retrăiască până şi cel mai neînsemnat moment, astfel ca să i se întipărească în minte pentru totdeauna.

Când te gândeşti că ceea ce la salvat a fost doar o chestiune de secunde. Era de ajuns ca o singură clipă să mai treacă şi nu s-ar mai fi întâlnit. Scrisoarea ei, probabil, a fost pierdută sau s-a înfundat în cine ştie ce oficiu poştal. Dacă n-ar fi rămas în restaurantul acela straniu... Dacă, dacă, dacă... Părea că nu se mai sfârşeşte.

Goss apăru în prag:

– M-aţi chemat, domnule comand?

– Am primit ordinul, secundule. Avem termen patru zile.

– Nu-i mult deloc. Mai avem o grămadă de făcut. Presupun că ălora nici nu le mai pasă de noi.

– Fă şi dumneata ceea ce poţi. N-ar fi exclus să ni se anuleze ordinul acesta.

Goss clătină din cap, a îndoială.

– Am fost în oraş, aseară, şi m-am întâlnit cu un prieten de-al meu. Zicea că se formează aici un convoi mare de tot. Cu plecarea foarte pe curând, după cât se pare.

Zvonul era plauzibil. Vor avea nevoie de toate navele de escortă disponibile, dacă e un convoi mare. Replică:

– Învoirile se vor da ca şi înainte.

– Foarte bine, aprobă Goss. Îmi rămâne spaţiu liber, să pot aranja unele lucruri, dacă cea mai mare parte a răţoilor ăstora ai noştri ies la uscat.

Telefonul zbârnâi din nou. Faţa lui Jupp nu arăta nimic deosebit, când raportă:

– Centrul de transmisii la aparat, dom’le comandant. Îi înmână receptorul şi zise voios: Şi acum, dom’le Goss, că tot sunteţi aci, ce-aţi zice de o ceaşcă cu cafea?

Vocea fetei părea că-i vorbeşte chiar lângă el.

– Iartă-mă că te-am decepţionat, dar chiar vorbesc de la centrul de transmisii. Apoi, adăugă repede: Cum te simţi, bine?

– Da, sigur. Perfect. Goss, Jupp şi cabina întreagă dispăruseră pentru el. Când te pot vedea?

Auzi răspunsul ei pe un fundal de ţăcănit al maşinilor de scris.

– Şi acum, dacă vrei. La poartă. Trebuie să te văd cât mai curând cu putinţă. Adăugă, foarte răspicat: Nu-i aşa că n-avem prea mult timp la dispoziţie?

– Aşa e. Se uită repede la ceas. Vin la poartă de îndată.

Când puse receptorul în furcă, observă că Goss îl urmăreşte cu privirea, ceaşca de cafea părând un degetar în mâna lui mare.

– Cobor la uscat, secundule. Nu întârzii mult.

– Fac eu faţă şi singur, domnule comandant. Îl studie pe Lindsay pe deasupra marginii ceştii. Va să zică asta era. Ei, să fie într-un ceas bun!

– E fainã cafeaua, dom'le Goss? întrebă Jupp.

– Foarte fainã. Goss îşi compuse o faţă ca la jocul de poker. Dar şi mai fain este pentru unii, nu?

În mod cu totul surprinzător, făcu cu ochiul şi ieşi din cabină, pe urmele lui Lindsay. La capătul schelei se opri, lângă comandant, şi privi forfota de pe chei.

– Apropo, domnule comandant. Dacă – şi zic dacă – v-ar surâde o mică permisie... Aşteptă până ce Lindsay se întoarse cu faţa la el. Să ştiţi că ne putem descurca destul de bine. Ridică din umeri. La urma urmei, cu cât mă obişnuiesc mai din vreme să port toată răspunderea, cu atât mai bine, ca să zic aşa.

– Da. Îţi mulţumesc. Se întoarse să privească o coloană de soldaţi, ale căror siluete erau grotesc deformate de raniţe şi armament. Să ştii că s-ar putea să-ţi accept propunerea. Apoi salută şi coborî schela în goană.

Eve îl aştepta la poartă, părând şi mai tânără, în uniforma ei albă. Dar exact aşa cum şi-o amintea.

– Există un restaurant micuţ, chinezesc, puţin mai sus, pe şosea, propuse ea. Şi e liniştit. Îi aruncă o privire pe furiş. Nici nu e prea luminat.

În vreme ce se îndepărtau grăbiţi, pe lângă vehiculele în drum spre docuri şi printre marinarii care salutau, îi spuse, cu răsuflarea tăiată:

– Ştii că azi dimineaţă a trebuit să mă ciupesc ca să fiu sigură că nu visez? Ba şi acum, încă mai mi-e frică să nu mă trezesc din somn.

Restaurantul se înfăţişă exact aşa cum îl descrisese. La ora asta era complet pustiu. Au fost conduşi la o masă, unde el îi şopti:

– Dumnezeule, eşti mai frumoasă decât îmi aminteam eu.

– Trebuie că aici e prea întuneric! Vocea îi suna răguşită şi, pentru câteva momente, nici unul dintre ei nu rupse tăcerea. Ea îşi scoase boneta şi-şi scuturã părul, să cadă liber. Şi gestul acesta, plin de feminitate, îi dădu lui o strângere de inimă. Lucrez, acum, la centrul de transmisii. Evita să-l privească în faţă. Aşa că ştiu ce ordine ai primit. Patru zile. Tăcu pe timpul cât un chelner le-a pus pe masă ceştile de ceai. Şi eu voi fi trimisă înapoi, în Anglia. Se întoarse cu faţa la el şi-i prinse mâna între ale ei. Poate că vom fi amândoi în acelaşi convoi. Îi strânse blând mâna. N-ai grijă, nu va păţi ca celălalt. Nu se poate întîmplă aşa ceva.

– Sigur că nu. Dar de ce te înapoiezi aşa de repede?

Ea îşi încreţi năsucul.

– Am fost trimisă aici, împreună cu câteva colege, pentru operaţia Singapore. Trebuia să lucrăm la transmisii. Acum, că totul s-a

terminat, ne ducem din nou acasă. Poate chiar să urmez cursul acela de specialitate. Îşi coborî privirea. Iartă-mă că am uitat despre celelalte fete, care s-au prăpădit. Trebuie că a fost groaznic. Lindsay se pregăti să răspundă, dar Eve îi strânse din nou mâna cu afecţiune. Stai un pic. Trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Nu ştiu ce ai să crezi sau ce ai să spui, dar eu mă simt obligată să fiu sinceră.

Lindsay aşteptă cu sufletul la gură.

– Îţi aminteşti de prietena mea, Marion?

– Cea al cărui tată e lord?

– Exact, Marion. Tatăl ei este grozav de bogat, dar ea e o fată deosebit de drăguţă. Eve deveni, brusc, încurcată.

– El are o întreprindere aici. Tatăl ei, vreau să zic. Are o casă pe malul marii. Unde am stat noi două la ultima permisie. Mâna îi tremura peste a lui. Acum, că sunt pe lista de plecare, pot lua o altă permisie. Se întoarse brusc şi-l privi drept în ochi. Dacă ţie ţi-ar face plăcere.

– Eve! Ştii bine că aş fi fericit. Dacă eşti sigură că...

Ea privi gânditoare la mâinile lor înlănţuite pe masă.

– Sunt absolut sigură. Pentru că mi-e teribil de frică să nu te pierd din nou. În felul acesta ne vom convinge amândoi. Râse fără haz. Mi-a fost, de asemenea, grozav de teamă că tu ai să crezi că am obiceiul să invit, la vilă, pe malul mării, toţi comandorii pe care îi cunosc.

– Când poţi lua permisia?

Ea îşi ridică din nou privirea, cu ochii luminaţi de bucurie.

– Chiar azi. Şi tu?

Îşi aminti cuvintele lui Goss. Vorbi se de parcă ar fi ştiut. Te pomeneşti că toţi de la navă erau în cunoştinţă de cauză.

– În după-amiaza asta. Cu ce mergem acolo?

– Pot căpăta o maşină. De fapt, Marion o găseşte. Fata asta e în stare să găsească orice.

– Ştii că a început să-mi fie foarte simpatică şi mie?

– E mai bine să plecăm de aici, ii răspunse, liniştită. Mai am de făcut câteva lucruri până la plecare. Îşi repuse boneta şi adăugă: Cel puţin eşti sigur că vei fi condus de un şofer excelent. Cel mai bun din Scapa, se spunea pe atunci.

– Şi aveau dreptate.

La ieşirea din restaurant, lumina era de-a dreptul orbitoare.

– Am să-ţi telefonez la cazarmă.

– Da. Iar eu am să vin să te iau. Zâmbi. Nu sună urât?

– Mie nu. O mângâie pe braţ. Te iubesc, Eve.

O coloană de marinari mărşăluia pe şosea, spre o corvoadă oarecare şi, când ajunse în dreptul lor, cartnicul urlă comanda: „Pentru onor, spre stân... ga!”

Când se întoarse după primirea onorului, fata îl salută

regulamentar, cu ochii numai zâmbet:

– Şi eu pe dumneavoastră, domnule comandor!

O urmări cu privirea până ce dispăru în interiorul unei clădiri vecine şi apoi se grăbi să intre pe poartă, în urma coloanei de marinari. Chiar şi după ce a parcurs întreaga schelă, încă se mai temea să nu apară vreo piedică. Vreo modificare a ordinului. Sau o conferinţă la statul major. Cine ştie ce moment de criză, care să-l imobilizeze la bord, întocmai ca o ultimă şi crudă capcană.

Goss ascultă cu atenţie toate instrucţiunile pe care i le dădu şi apoi spuse:

– Unde o să staţi, domnule comandant? Pentru cazul când am nevoie să iau legătura cu dumneavoastră.

– Îţi dau telefon, în momentul când aflu numărul la care mă poţi găsi.

Se uită la Stripey, pisica bordului, care urca voioasă pe schelă, după o scurtă vizită la docuri.

– Păi, atunci propun să plecaţi chiar acum, domnule comandant, îi zise Goss, aprobând grav din cap.

Intră în cabină să-şi pună câteva schimburi într-o valiză, dar nu se putu abţine să nu stea cu urechea atentă la ţârâitul telefonului. Jupp îl ajuta la împachetat, iar când fu gata să plece, acesta îi zise:

– Poate că-i bine să luaţi şi asta, dom’le comandant. Îi întinse o mică machetă a *Benbeculei*, fin executată, din argint; n-avea nici cinci centimetri în lungime, dar fiecare detaliu era perfect reprodus la scară. Adăugă, ceva cam încurcat: A fost făcută de nostromul lui *Becky*, cu mulţi ani în urmă. Ştiu că nu se cade să vă zic, taman dumneavoastră, da’ nostromul a trebuit să topească f’o patru ceainice de argint din restaurantul de la clasa întâi, ca s-o facă.

Lindsay îl privi, mirat:

– Bine, dar ştiu ca aşa ceva ai dori din toată inima să păstrezi pentru dumneata.

– Ei, o păstram şi eu, aşa... dom’le comandant. Poate chiar pentru un caz ca ăsta. Da’ oricum, sunt sigur c-o să-i placă dom’şoarei.

Lindsay puse macheta în valiză.

– În mod sigur da. La fel de mult ca şi mie.

Jupp se schimba de pe un picior pe celălalt.

– Aoleo, eu stau la taclale şi treaba nu vrea să se facă singură. Ezită un pic şi apoi adăugă: Şi, dom’le comandant, vă urez vânt de mare larg în vele!

– Cum am să-i mai duc dorul felului în care mă răsfeţi, atunci când voi ajunge din nou la milităria Marinei!

Jupp zâmbea cu gura larg deschisă.

– Am de gând să-mi iau o cârciumioară, când s-o termina prăpădenia asta, dom’le comandant. Vă invit să veniţi să mă vedeţi,

câteodată.

– Îţi promit solemn că voi veni.

Jupp îl conduse până la scară şi-l privi cum se grăbeşte pe puntea promenadă. „Curios, cum am avut tăria să mă despart de miniatura asta de argint, după atâţia ani de zile?” gândi el, vag. Dar fata pentru care o pregătise nu l-a aşteptat. Se strâmbă, dezgustat de micimea firii omeneşti. „S-a măritat cu un pârlit de zidar şi, aşa-i trebuie, să se înveţe minte!”

Auzi trilurile sifleei dând onorul comandantului şi oftă adânc, a uşurare. Lindsay reuşise să plece fără nici o piedică. Se duse în cabină şi ridică receptorul telefonului.

– E-n regulă. Bob. De-acu’ poţi să pui din nou telefonul în legătură. Toată treaba-i în ordine.

Apoi, fredonând vesel, se duse spre bufetul său să-şi caute sticla de Drambuie.

Era un automobil militar, deschis, de tip vechi, dar motorul suna normal şi, când au depăşit cartierele de margine ale oraşului, kilometrii au început să se scurgă din ce în ce mai repede.

La un moment dat, când luau o curbă largă pe faleza ce se ridica binişor deasupra mării, ea îl întrebă:

– De ce mă priveşti aşa de insistent? Nu e drept. Eu sunt obligată să mă uit pe şosea şi tu...

Lindsay îşi petrecu braţul pe după spătarul scaunului ei, atingându-i părul cu degetele ori de câte ori i-l resfira vântul. N-o mai văzuse până atunci fără uniformă. La poarta docului era cât pe-aci să treacă pe lângă ea fără s-o recunoască. Rochia era foarte simplă, de culoare verde deschis. O luase – i-a explicat ea – chiar atunci, direct din galantar şi, ca să-i dovedească, a rupt în faţa lui eticheta cu preţul, prinsă de tiv.

– Fiindcă îmi face mare plăcere. Aşa că, tu conduci şi eu te privesc, e bine?

Altă dată, în timp ce aşteptau o cireadă de vaci să traverseze şoseaua, şi-au înlănţuit mâinile, uitând cu totul de zăpuşeală şi de praf, ca şi de văcar, care se uita la ei cu gura căscată.

Colinele înverzite, cu arbori aproape împreunaţi deasupra şoselei, se succedau cu porţiunile de câmpie cu drumuri lungi, deschise, lângă care numai rareori apărea câte o clădire sau vreun bungalou, formând un singuratic semn de viaţă. Praful izvora necontenit de sub roţi, formând un neîntrerupt nor gălbui, iar maşina se hurduca violent peste rădăcini şi pietroaie, de parcă nu-i păsa de nimic. Se căţăra în viteza a doua, pentru ca, apoi, să pornească din nou, sforăind, la vale, lăsând să se întrevadă scurte luciri de albastru, printre palmierii înalţi, ca să arate că marea nu se găsea niciodată prea departe.

Apoi au intrat pe o altă şosea, mai îngustă decât cea principală, în

care fata a fost nevoită să reducă viteza pentru a putea efectua numărul mare de viraje. Îi zise:

– Ce spuneai despre navă? S-a hotărât definitiv?

– Da, i-a răspuns, aprobând din cap.

Ea întinse o mână şi o apucă pe a lui, ţinându-şi privirea îndreptată spre şosea.

– Îţi pare tare rău de asta, nu-i aşa? Ezită, dar continuă: Poate că voi reuşi să mă transfer şi eu în apropierea localităţii unde vei fi tu.

Probabil că i-a revenit în minte povestea cu plecarea în Canada, căci adăugă:

– Să ştii că nu mai plec de lângă tine, acum că abia te-am găsit. Am să fac tot ce pot să împiedic aşa ceva.

– Ar fi bine să vorbeşti cu Marion în problema asta. E cea mai indicată să cunoască astfel de dedesubturi.

Ea râse cu hohot, arătându-şi dinţii ca perlele, şi-i strigă, ca să se facă auzită în ciuda zgomotului de motor:

– A mai făcut treaba asta pentru o altă fată. A sfătuit-o să rămână însărcinată, ca să evite de a fi trimisă din ţară.

– Şi a rămas?

– N-aş crede. Să-i fi văzut amorezul! Parcă era un rinocer.

Într-un târziu, opri maşina pe creasta unei mici coline. Lindsay avu privelişte a unei semiluni de nisip auriu, terminată cu un promontoriu, căruia oceanul îi făcea un colier de valuri înspumate. Un soi de clădire, tupilată printre palmieri, părea că se află aici de la începutul începuturilor.

– Asta e?

Ea îl privi grav:

– Cum o să fie? Ăsta-i un templu, bătrân de tot. Lăsă maşina să mai meargă un pic şi apoi strigă: Uite, acolo, vezi?

Casa era situată în interiorul unei îngrădituri joase, din zid văruit în alb şi ascuns în parte de un şir de pomi. Arăta foarte răcoroasă şi îmbietoare.

Lindsay nu putu discerne nici un semn de viaţă şi, chiar după ce maşina se opri la poartă, nu se văzu nici o mişcare din casă.

– Un bătrânel şi cu fiul său au grijă de ea în cea mai mare parte a timpului. Atunci când sosesc, însă, invitaţi de soi, aduc servitori de meserie, bineînţeles.

– E de-a dreptul minunată!

Ea sări din maşină şi-l trase de braţ.

– Stai frate-meu, că încă n-ai văzut nimic!

Râdea din plin, copilăreşte, spionându-i faţa, în timp ce-l trăgea de mână spre casă.

Locuinţa nu avea decât parter şi părea construită numai din piatră şi marmură. Chiar şi pe vremea când mâna de lucru era ieftină, tot

trebuie să fi costat o mică avere.

– Uite-l, îi zise ea.

Îngrijitorul avea o bărbuţă cenuşie şi faţa plină de riduri adânci. „Probabil că are optzeci de ani”, gândi Lindsay.

– Bine aţi venit înapoi, domnişoară, o întâmpină el. Am trimis băiatul să vă aducă bagajele în casă.

Fata se uită la Lindsay.

– Dacă ai nevoie de telefon, e acolo. Arătă către o uşă. Pentru o clipă, faţa i se întunecă. Să nu te duci înapoi! Indiferent de ce se întîmplă. Chiar dacă ia baza foc!

– Tu ce faci acum?

– Of, praful ăsta! răspunse, trecându-şi degetele prin păr. Mă duc să mă scald în mare şi, după aceea, vom mânca ceva. Făcu, în glumă, o plecăciune de curtoazie. Mai doreşte ceva domnul?

Lindsay păşi într-o încăpere cu plafonul scund. Nu avea multă mobilă, dar cea care exista părea a fi foarte veche şi sculptată de mână. Telefonul de alamă arăta neverosimil şi fusese instalat lângă fereastră. Lindsay îşi imagină pe cineva aparţinând trecutului că se află în cameră şi ascultă o voce venind din lumea de afară. Există oare cineva care să vrea să mai plece dintr-un astfel de loc? se întrebă singur.

Legătura telefonică era surprinzător de clară şi, după un scurt timp, putu vorbi direct cu nava.

– Aici e comandantul. Dă-mi, te rog, pe ofiţerul de gardă.

Aşteptă, imaginându-şi ce zarvă a iscat pe puntea superioară a navei şi încercă să-şi alunge o presimţire ca o strângere de inimă.

Dar nu ofiţerul de gardă s-a prezentat la telefon, ci Goss. Părea calm şi indiferent.

– Totul este în ordine de partea noastră, domnule comandant. Tocmai mi-au adus doi din trupeţii de uscat beţi turtă. Iar eu sunt pe cale să-i fac fundul praf unui hoţoman de hamal, un băieţandru, pe care l-am găsit în magazia de materiale a şefului de echipaj. Făcu o pauză. Cu alte cuvinte, o zi normală.

Lindsay citi numărul telefonului de alamă şi-l comunică lui Goss. Apoi adăugă:

– Cum să-ţi mulţumesc că stai la metereze şi aperi fortul?

– Nu-i nici o bătaie de cap, domnule comandant. Urmă o pauză în care, pe fir, nu se auzi decât murmurul vocii cuiva, mai de departe, apoi Goss zise brusc: Tocmai am aflat unde aş putea pune mâna pe nişte pitură. Nu mai am timp de vorbă, domnule comandant, că mi-e frică să nu pierd aşa ocazie! Şi legătura se întrerupse, cu un ţăcănit.

– După zâmbetul tău de motan şmecher, deduc că baza n-a luat încă foc.

Se întoarse şi o distinse profilată în uşa deschisă. Purta un costum

de baie, negru, care scotea şi mai mult în evidenţă bronzul pielii.

– Iar te-am prins uitându-te lung la mine!

– Aşa cum îţi spuneam, eşti adorabilă. În special astăzi. Se îndreptă spre ea.

Îşi puse mâinile în şolduri şi încercă să se încrunte:

– Am gura prea mare, toată faţa mi-e numai pistrui şi silueta este exact ca a unui băieţoi. Tăcută, îl privi cum o prinde de umeri. Şi te iubesc, deşi eşti un mare mincinos.

– Mă şi mir că te-au primit în serviciu ca Wren. Ar trebui să porţi ochelari, îi zise el şi se minună cât de moale şi de catifelată e pielea fetei.

Ea îşi puse capul pe pieptul lui.

– Minţi, da' eşti drăguţ! Apoi îl respinse: Puneţi chiloţii, sau cum se cheamă ceea ce poartă comandorii în ocaziile nesimandicoase, şi vino după mine pe plajă. Făcu o pauză, ca să-l poată privi în voie, şi se înroşi toată. Bătrânul Mohammed îţi va arăta unde-ţi sunt puse lucrurile.

– Asta-i numele lui adevărat?

Dar ea era afară, alergând scăldată în soare, picioarele zvelte lucind ca aurul, în contrast cu verdele frunzelor de palmier unduite de briză.

Bătrânul îl aştepta la uşa unei camere, ţinând în mână costumul de baie şi-i zise cu seninătate:

– Domnişoara este foarte vioaie astăzi. Mă bucur s-o văd aşa.

– Înainte era nefericită? întrebă Lindsay, scoţându-şi cămaşa.

– Singuratică, cred eu. Dar acum a trecut. Luă cămaşa şi adăugă: Am eu grijă să pun femeia să o spele.

Lindsay îl urmări cu privirea cum se depărtează, încet, pe coridor. Bătrân, dar plin de demnitate. Ai putea spune, un al doilea Jupp.

Privi în jurul său prin cameră. Rochia verde se odihnea pe un scaun lingă pat. O mângâie uşor. Mai păstra încă din căldura trupului ei. Atunci, el descinse valiza şi scoase macheta de argint. Pe măsuţa de lemn de tec fata îşi lăsase ceasul-brăţară. Ezită un moment, apoi puse micuţa navă lângă acesta. Patru ceainice de argint, spusese Jupp. Ce echilibristică oratorică trebuie că făcuse atunci ca să explice asemenea lipsă din inventar.

Zâmbind, se întoarse şi alerga prin holul a cărei pardoseală o simţea rece sub picioarele goale.

O regăsi pe Eve stând până la brâu în apă, corpul ei zvelt fiind clătinat într-o parte şi alta de hula adâncă.

– Haide, vino! Îşi mijea ochii în lumina soarelui, ceea ce l-a făcut să regrete că nu are la îndemână un aparat de fotografiat. Na! Iar te prind că mă mănânci din priviri! Râse voios, acelaşi sunet cristalin pe care-l auzise în noaptea aceea de la Scapa Flow, şi se aruncă în valuri.

Când, într-un târziu, au ieşit din mare, şiroind şi trăgându-şi

răsuflarea, lumina zilei începuse să se stingă. Linia înaltă de arbori avea coroanele aurite de ultimele raze de soare şi-şi trimitea umbrele lungi, ca nişte bare negre, peste casă.

Ea îi aruncă un prosop şi începu să-şi frece viguros părul cu un altul. Apoi, brusc, îl chestionă:

– Nu mi-ai spus până acum.

– Ce?

– Cât timp?

– Două zile.

Observă cum umerii ei devin mai rigizi sub sclipirea picurilor de apă înspumată. Apoi, fata îi răspunse, cu ton liniştit:

– Vom profita la maximum de ele, nu-i aşa? Dar trupul îi tremura, ca sub biciuirea unui vânt rece, până ce el o cuprinse în braţe. Să ştii că n-am să plâng, promise. Apoi se suci în braţele lui şi-l privi în ochi. Sunt atât de fericită, încât nici n-am cuvinte să-ţi spun.

– Apropo, bătrânul s-a enervat de-a binelea când i-am zis Mohammed.

Lindsay se aplecă şi-şi culese prosopul de pe nisip. Ea îl privi, deznădăjduită:

– Vai de mine, nu cumva...? Dar îi zări faţa şi exclamă: Răule! Să ştii că nu mai vorbesc cu tine, niciodată! Chicoti. Deşi văd şi eu că e bătrân bine.

Au traversat plaja, alergând împreună şi au intrat în casă. Mai multe lumini erau aprinse, iar în camera cu tavanul scund, masa fusese aranjată şi o sticlă de vin se răcea în frapiera de alături. Rămaseră unul lângă celălalt în pragul uşii, încântaţi de cina care-i aştepta şi de camera atât de liniştită. Îşi petrecu braţul pe după umerii ei, simţind că pielea umedă este aproape rece. O auzi spunând:

– E de-a dreptul miraculos. N-am crezut că astfel de lucruri se pot întîmplă aievea.

– Nici eu. Am impresia că tot Marion şi-a băgat coada un pic.

Da, da. Aşa cred. Se depărtă cu o mişcare uşoară, înainte ca el s-o poată reţine Mă duc să mă schimb. Am să încerc să arăt ca o doamnă, în cinstea ta. Făcu o pauză. Apoi te poţi îmbrăca şi tu. Dar nu în uniformă. Măcar de data asta.

– Nici n-aveam de gând. Zâmbi. De data asta.

– Serveşte-te cu o băutură. Dar nu prea multă. Vreau să împart cu tine toate cele. Fugi prin hol către dormitor. Vai, Doamne, ce neruşinată m-am făcut! Zău că da.

Bătrânul servitor apăru, ţinând în mâini un halat de baie.

– Vă anunţ eu când domnişoara e gata, domnule.

– E minunat ceea ce ai făcut aici pentru noi. Îţi mulţumesc.

– Asta e un nimic, zise omul, ridicând din umeri. Dar pe faţă i se citea umbra unui zâmbet, când se depărtă cu demnitatea lui

dintotdeauna.

Lindsay se aplecase asupra tăvii cu băuturi, când fata dădu buzna în cameră. Era tot în costum de baie şi ţinea în mâini nava de argint.

– Ce dar minunat mi-ai adus, iubitule! Alergă la el şi-l sărută, apăsat, pe obraz. Faţa îi era umeda toată, dar de data asta nu din pricina mării.

– E de la Jupp. Doreşte s-o primeşti tu.

– Drăguţul de el. Făcu un pas înapoi şi-l studie câteva secunde. Şi scumpul de tine. Apoi plecă din nou din cameră, ţinând strânsă la piept miniatura, ca pe un talisman.

Cina, ca toate celelalte ele până acum, a fost perfectă. Pe când Lindsay se îmbrăca cu pantaloni şi cămaşă deschisă, pe masă şi-au făcut apariţia lumânări aprinse. Au fost serviţi de bătrân şi de fiul său. Lindsay şi fata au luat masa unul în faţa celuilalt, absenţi de la toate cele din afara prezenţei lor. În depărtarea întunecată se auzi un răcnet de animal sălbatic, iar insectele nu conteneau bâzâitul în încercările lor orbeşti de a trece prin sitele ferestrelor. Dar nimic de dincolo de cercul luminos al luminărilor nu mai era pentru ei real sau de importanţă.

Fata purta o rochie de un galben diafan, croită astfel ca să-i lase umerii liberi. Faţa arăta senină, în lumina pală, şi-şi schimba expresia de la un moment la altul, oglindind perfect starea lor sufletească. O singură dată Eve reveni la lumea din afara lor.

– Când se va sfârşi, oare, blestemul ăsta? Ar mai putea dura ani de zile.

– Nu te mai gândi la el. Mâinile li se uniră pe deasupra mesei. Gândeşte-te la noi doi.

Şi-au vorbit foarte puţin după aceea, iar când masa a fost strânsă şi ceştile de cafea s-au golit, Lindsay desluşi o nouă schimbare în starea ei de spirit.

Eve se depărtă, spre uşă, de unde-i zise:

– Să nu te uiţi la mine. Nu. Nu vreau să mă fac de ruşine. Îşi întoarse faţa spre el şi continuă cu voce foarte domoală: Dar avem prea puţin timp la dispoziţie. Buza de jos îi tremura uşor. Şi te doresc atât de mult! Când el vru să-i spună ceva. adăugă: Dă-mi răgaz doar câteva minute. Încercă din nou să râdă. Mi se zbate un pic sufletul!

Lindsay a rămas în camera tăcută, ascultând bâzâitul insectelor care se loveau de site. Nu se mai auzea răcnetul animalului, ceea ce făcea ca liniştea să fie şi mai puternic resimţită.

Apoi suflă în luminări şi ieşi din încăpere. În hol ardea o singură lumină şi sub uşa dormitorului se zărea alta.

Eve, întinsă în pat, nu făcu nici o mişcare, dar îl urmări cu ochii cum trece prin lumina lămpii şi se opreşte lângă ea, să o privească tăcut.

Un chimonou negru se odihnea pe spătarul unui scaun şi ea zise:

– E al lui Marion.

Andrew se aşează pe marginea pulului şi-i mângâie părul.

– Dar nu vreau să port acum nimic care aparţine altcuiva, adăugă, cu voce liniştită Nu-i aşa că sunt o caraghioasă?

– Nu. Bineînţeles că nu. Se aplecă şi o sărută pe frunte. Sunt de părere că tu eşti aparte, ceva eu totul special.

– Nu doresc decât să fii fericit cu mine. Îşi îndreptă privirea asupra mâinii lui, în timp ce el îi trăgea, încet, velinţa de sub bărbie. Vreau să nu stric, să nu pângăresc absolut nimic. Apoi închise ochii şi nu reacţionă când Lindsay îndepărtă cu totul velinţa şi-şi plimbă, mângâietor, mâna pe corpul ei marmorean, privind-o cu dragoste. Nu s-a mişcat până ce nu s-a dezbrăcat şi el şi s-a lungit alături, trecându-i un braţ pe sub cap. Atunci a deschis ochii şi l-a privit, suflarea ei caldă mângâindu-i faţa.

– Două zile şi trei nopţi...

Când mâna lui a lunecat pe curba lină a taliei, întreg trupul fetei s-a încordat. Andrew şi-a pus capul pe pieptul ei şi a auzit cum inima i se zbate, ca un animal în capcană. Cum se sileşte să ajungă la unison cu a lui.

Braţele fetei se desfăcură şi-l cuprinseră pe după gât, iar unghiile se prinseră de umerii lui, sub imperiul unei subite nerăbdări, în timp ce-i şoptea:

– Vai, Doamne, cât de mult te iubesc!

Degetele se înfipseseră mai adânc în carne când mâna bărbatului a coborât şi a simţit cum trupul ei se înviorează sub mângâiere, nevoia şi dorinţa amândurora sfâşiind orice reticenţă, ca pe un simplu cuvânt nerostit.

Când el s-a îndreptat, Eve şi-a desfăcut larg braţele şi l-a privit în ochi, gura-i întredeschisă lucind în lumina lămpii.

Atunci Andrew a coborât asupră-i, simţind-o cum se arcuieşte să-l primească, cum îl prinde şi-l trage după sine, în adânc, în vârtejul acela ca un abis al simţurilor, până ce ardoarea feroce a dragostei lor i-a făcut să cadă înlănţuiţi, în semiobscuritatea camerei, un grup statuar vlăguit.

Lindsay n-a mai ştiut de el până ce s-a trezit deodată, cu capul cuibărit pe şoldul fetei, care-şi trecea, blând, degetele prin părul lui. Lampa se stinsese, iar printre jaluzele puteau zări lumina ştearsă a zorilor. Ea îi şopti:

– Ai strigat tare, iubitule. Dar numai odată, şi apoi ai fost liniştit.

El îi sărută şoldul. Simţi cum un fior o străbate în tot corpul. Oare îl părăsise, în sfârşit, coşmarul? S-a izbit, oare, acesta de unica, invincibila tărie care l-a alungat definitiv şi a readus pacea în suflet? O sărută din nou şi-i zise:

– Te doresc.

Eve îi cuprinse capul şi-l trase spre faţa ei, gemând uşurel, pe măsură ce el o amăgea, amânând câte un pic momentul contopirii.

Mai târziu, când amândoi s-au întins istoviţi să privească printre jaluzele primele raze galbene de soare, i-a zis:

– Curios, mă simt cu totul altfel decât eram. Parcă n-aş mai fi eu.

– Oricine ai fi, pentru mine eşti minunată.

I se păru că aude paşi în hol. Şi clinchet de veselă. Aproape că se aştepta să-l vadă pe Jupp apărând pe după uşă.

Trase învelitoarea peste trupurile lor şi-i zise:

– Acoperă-te, că e ruşine! O sărută apăsat pe gură. Ori vrei să ne dea afară?

Ea s-a încadrat repede în joc, aruncându-şi picioarele peste toată lăţimea aşternutului, a sărit din pat şi şi-a luat chimonoul de pe scaun.

– Dacă îndrăzneşti să mă atingi, fie şi doar cu un deget, ştii ce-ai să păţeşti? Alerga şi îl luă în braţe, strângându-l bine la piept. Am sa te las să faci ce vrei cu mine!

Au continuat aşa următoarele două zile şi nopţi. Au fost momente de linişte şi de tăcere intimă, altele de pasiune violentă, care-i lăsa cu respiraţia tăiată şi fără vlagă, ca pe două animale tinere. Soarele şi marea albastră, singurătatea lor netulburată şi perfecţiunea găzduirii formau fundalul pe care li se profila fericirea.

Când a venit momentul de a se urca din nou în bătrânul automobil, Lindsay zise, liniştit:

– Nu voi uita raiul de aici cât voi trăi! Îi strânse mâna cu putere. Într-o bună zi am să-ţi aduc aminte de el. În ziua când vei începe să te plictiseşti de mine.

Ea se uită lung la căsuţă. Bătrânul şi fiul său îşi luaseră rămas bun mai dinainte, ca să permită o mai mare intimitate momentului plecării.

– Într-o zi vor pune o placă comemorativă aici. Îşi scutură părul care-i acoperea ochii. „Pentru Wren Eve Collins, care a căzut în acest loc”.

Au zâmbit şi el îi aminti:

– E timpul să pornim.

Maşina s-a opintit în susul colinei, pe lângă ruinele pentru care nu au avut timp de vizită.

Aproape că nu şi-au vorbit de loc pe tot drumul de întoarcere; la un moment dat, el a observat o lacrimă pe obrazul ei şi fata l-a prins de mână, zicându-i:

– N-am nimic. Nu te îngrijora, iubitule. Îi aşează palma pe coapsa ei şi continuă să şofeze pe drumul prăfuit, ce trecea acum pe faleza înaltă. Aşa sunt eu: egoistă, încăpăţânată şi caraghioasă.

Îi strânse coapsa în mână, ştiind că şi fata trăieşte aceleaşi emoţii ca şi el. O completă:

– Şi perfectă.

Primele clădiri ale oraşului îşi făcură apariţia şi Eve îi zise:

– Te las la poarta docurilor.

El încuviinţă din cap.

– Da. Îţi telefonez de îndată ce aflu ce se va întâmpla.

Maşina se opri, lucind sub soarele neîndurător. Eve îşi menţinu mâinile pe volan.

– Nu regreţi cele întâmplate?

– Dimpotrivă, sunt recunoscător. Observă că-şi întoarce capul să-l privească. Şi fericit.

– Şi eu la fel.

Maşina se depărtă, înghiţită de trafic, şi Lindsay se îndreptă spre poarta docurilor.

– Bună dimineaţa, răspunse el salutului sentinelei.

Soldatul, urmărindu-l cu coada ochiului, bombăni:

– Bună pentru unii.

DRUMUL SPRE PATRIE

Zvonul ajuns pe căi lăturalnice la urechea lui Goss se dovedi pe deplin întemeiat. La douăsprezece ore după ce şi ultimul dintre cei câţiva neîntorşi din permisie şi daţi lipsă la apel a fost găsit şi adus de patrulele garnizoanei, *Benbecula* se afla în marş spre ieşirea din pori.

În ajunul plecării, Lindsay luase parte la o conferinţă ţinută în clădirea comandamentului bazei, în urma căreia şi-a dat seama de importanţa vaselor ce intrau în compunerea convoiului. Transportul de trupe, muniţii, petrol şi alimente fusese organizat sub forma unei uriaşe curse de ştafetă. Primul schimb, de-a curmezişul Oceanului Indian, urma un drum mai mult sau mal puţin drept, căci aici submarinele japoneze nu ajunseseră decât puţin sau chiar deloc. După ce vor dubla însă Capul Bunei Speranţe, noi nave de escortă vor lua în primire convoiul, ca nişte gardieni care se perindă la paza unei comori deosebite. În tot acest timp, o puternica escadră de crucişătoare se va menţine în larg, suficient de aproape pentru a interveni împotriva oricăror unităţi grele inamice.

La Gibraltar, convoiul urma să se reorganizeze. O parte din vase se va refugia la adăpostul instalaţiilor de apărare ale bazei de pe stâncă, ducând acolo aprovizionări pentru nave şi pentru armata care lupta în deşert. Alte câteva se vor integra într-un convoi cu destinaţia America. Iar cele rămase, reprezentând majoritatea, îşi vor continua marşul pe ultimul şi cel mai periculos schimb, încercând să se strecoare sub ameninţarea submarinelor şi a aviaţiei germane cu rază mare de acţiune.

Deosebita grijă arătată pentru partea finală a voiajului dovedea marea importanţă dată convoiului. Ba chiar se zvonea că un portavion, însoţit de escortă proprie, va asigura zi şi noapte acoperirea aeriană, lucru nemaiauzit până acum.

Ajunsă în larg, *Benbecula* s-a alăturat celorlalte nave care erau ocupate să îndrume în formaţie, pe trei coloane, vasele ce trebuiau escortate şi al căror număr se ridica la douăzeci şi patru. Lindsay luase până atunci parte la convoaie mult mai numeroase, dar acesta de acum părea a fi mai impunător. Probabil ca mărimea şi ţinuta marţială a fiecăruia dintre vase impresionau mai mult decât numărul lor. Cele patru încărcate cu trupe, de exemplu, fuseseră înainte de război pasagere de linie, de reputaţie mondială. Mari, cu maşini foarte puternice, de construcţie modernă. Celelalte erau la fel de diferite ca şi pavilioanele sub care navigau. Spre deosebire de majoritatea

convoaielor la care participase Lindsay, acesta, de acum, era compus, în cea mai mare parte, din vase moderne, capabile să menţină viteza de croazieră în aproape orice împrejurare.

Încă de pe când se adunau în port, venind din Colombo şi Bombay, din Kuweit şi chiar din îndepărtatele Noua Zeelandă şi Australia, se lămurise de marea lor varietate. Aproape fiecare pavilion reprezenta câte o ţară ocupată de inamic. Erau franceze şi olandeze, daneze şi norvegiene, o suită aproape nesfârşită de pavilioane piturate pe bordaj sau fluturând la pupa. Existau şi câteva britanice, precum şi două americane, iar Lindsay ajunsese să se întrebe cam ce ar putea simţi cineva care se află pe mare, la discreţia resurselor proprii, dar liber, în timp ce patria sa geme sub călcâiul inamicului.

Zvonul prins de Goss omisese, totuşi, un fapt. Întrucât convoiul urma să-şi schimbe de mai multe ori formaţia şi componenţa, era necesar sa se numească un comandant, care să conducă întreaga operaţie, de la bordul unei nave care va rămâne în convoi pe toata durata traversării. *Benbecula* a fost această navă şi comodorul Kemp – ofiţerul comandant.

Kemp, probabil, nu era încă sigur de reacţia lui Lindsay sau poate că şi-a dat, în sfârşit, seama de lipsa sa de popularitate în cercurile oficiale superioare. În orice caz, părea mulţumit să se menţină la distanţă, luând cât mai rareori cu putinţă contactul direct cu Lindsay.

Când venise la bord, îl avertizase pe acesta:

– Dumneata comanzi nava, eu voi supraveghea desfăşurarea generală a evenimentelor.

Acum, după patru zile ele mare, navigând spre sud-vest prin orbitoarea lucire albastră a Oceanului Indian, Lindsay se întreba ce nou post i se va oferi comodorului la capătul călătoriei. Fără îndoială, foarte mult va depinde de succesul prezentului convoiaj, deşi era greu de întrevăzut ca operaţia să dea greş, când se dispunea de escorte atât de grijuliu planificate.

Păşi pe puntea de comandă până la aripa din babord şi privi spre pupa, la panorama vastă înfăţişată de numărul acela mare de nave. *Benbecula* avea poziţie în capul coloanei tribord, iar unul din vasele mari cu trupe conducea coloana din centru. Cea din babord avea în frunte un crucişător piturat în culori de camuflaj. Îşi lăsă privirea să alunece pe fiecare vas, întrebându-se care din ele vor supravieţui războiului. Tancuri petroliere şi cargouri, cerealiere şi mineraliere, având în mijloc cele patru maiestuoase pasagere de linie, purtând cea mai preţioasă încărcătură dintre toate. Chiar fără binoclu se putea distinge masa de oameni de pe punte, nişte palide siluete kaki, ocupând fiecare metru pătrat de la bord. Cel de al doilea transportor de trupe era ascuns de către primul, iar el se întrebă unde se afla, în acel moment, Eve. Se uita oare la *Benbecula*? Sau se odihnea în

cabină, sporovăind cu nelipsita Marion? Nici nu se putea uita la vas fără ca Eve să nu-i apară în minte.

Din pricina şedinţelor de instructaj, a planificării şi a activităţii de organizare în detaliu a convoiului, nu putuse să se întâlnească cu fata decât de două ori, şi atunci numai pentru scurt timp.

Pe când îşi încorda privirea, încercând să zărească vasul, îşi reaminti de întreg acel joc de coincidenţe care i-a făcut pe amândoi să se reîntâlnească. Chiar greşeala autorităţilor de la Liverpool, care au trimis la moarte o fată, dar au salvat-o pe Eve, părea că face parte dintr-o stranie planificare.

Prin uşa deschisă a timoneriei auzi vocea lui Stannard predându-şi cartul.

– Capul compas este tot doi-doi-zero. Mergem cu una-una-zero rotaţii.

Distinse şi răspunsul înăbuşit al lui Hunter.

Stannard se prezentă pe aripa comenzii şi admiră navele.

– Grozavă privelişte, domnule comandant.

Lindsay îl cercetă din ochi. Omul părea la fel de încordat ca mai înainte, iar tonul cu care vorbise îl trăda. Nu mai pomenise despre fratele său şi a făcut tot timpul eforturi evidente de a părea neafectat. Dar semnele tulburării interioare erau foarte clare. Poate că după terminarea cursului de specializare în navigaţie şi după prezentarea la nava pe care va fi apoi îmbarcat, noile îndatoriri nu-i vor lăsa răgaz să se frământe cu gânduri negre.

– Cum vi se pare, domnule comandant?

Lindsay observă că australianul îi privea epoleţii. Cea de a patra tresă aurie lucea, nouă, în contrast cu cele vechi.

Avansarea în grad, la care nu aştepta, fusese unul din primele noutăţi pe care i le raportase Goss, la înapoierea din cele două zile de permisie. Niciodată nu puteai fi cu adevărat sigur de ceea ce gândeşte acest Goss. Dacă vorbeşte serios sau se amuză de vreo glumă ascunsă. Îi spusese:

– Două veşti noi, domnule comandant. Una bună şi una nu atât de bună.

Vestea bună fusese avansarea lui Lindsay la gradul de comandor. Cea rea – sosirea comodorului Kemp la bord. Acum, când răspunse lui Stannard, zâmbi:

– Nu mi se pare nimic deosebit.

Era adevărat. Odinioară, cu mulţi ani în urmă, îşi imaginase că obţinerea gradului atât de râvnit era tot ce-şi poate dori un tânăr ofiţer. Dar, între timp, se schimbase. Totul părea acum diferit.

Stannard se arătă mirat:

– Zic aşa pentru că nu v-am mai văzut până acum arătând atât de destins, domnule comandant. În ce mă priveşte, cred că n-o să apuc

niciodată să fiu apăsat de tensiunea răspunderii de a comanda. Nici n-o doresc, de altfel.

Lindsay privi înspre nave.

– Mă însor când ajungem în Marea Britanie.

Stannard rămase uluit:

– Ei, asta-i...! Vreau să spun, mă bucur foarte mult, domnule comandant. Cu adevărat o veste foarte bună!

– Eşti primul care o afli. Nici nu ştia ce-l determinase să i-o spună tocmai lui Stannard. Aşa dintr-o dată. Dar, văzându-l cât de sincer se bucură, nu regretă că a făcut-o.

– Total pe neaşteptate, domnule comandant.

Un transmisionist raportă:

– Semnal de la *John P. Ashton*, dom'le comandant. Cere permisiunea să reducă viteza. Are avarie la maşini.

Lindsay aprobă din cap:

– Răspunde afirmativ. Mai bine acum, decât atunci când vom fi la strâmtoare.

Semnalul venise de la un distrugător american, cea mai bătrână navă din tot convoiul, cu excepţia *Benbeculei*. Amândouă fuseseră lansate de pe cală în acelaşi an şi Lindsay înţelegea perfect greutăţile de care se izbea mereu comandantul distrugătorului. Nava era de tip vechi, cu patru coşuri, şi făcea parte din cele închiriate de americani marinei britanice pentru misiuni de luptă antisubmarin. Nu era prima de acest fel care-şi schimba pavilionul în urma convenţiei încheiate între cele două state, dar, spre deosebire de celelalte, se afla la Singapore în momentul când japonezii declanşaseră atacul. Acum se legăna într-un neobosit ruliu, odată cu imaginea reflectată de oglinda albastră a oceanului, rămânând în urmă, pe flancul formaţiei; probabil că în acest, moment comandantul lui imploră providenţa ca avaria să nu fie prea gravă, de neînlăturat.

În faţa convoiului, abia de se zăreau prin negura evaporaţiei, alte două distrugătoare, dar Lindsay ştia că unul din ele era *Merlin*. Şi comandantul acestuia sta, probabil, pe gânduri. La noua sa comandă, fără îndoială. Nu a unei nave, ci a unui grup de nave. O sarcină de încredere. Ceva care conta cu adevărat.

Pentru prima dată de când revenise la bord simţi că resentiment şi amărăciunea pun din nou stăpânire pe el. Cât a stat pe uscat, a încercat să-şi ascundă simţămintele faţă de Eve, presupunând că fata este încântată de postul pe care îl va primi. N-ai cum să te îneci sau să arzi de viu la comanda unei baze de instrucţie. Decât dacă te-ai născut fără noroc.

Dar acum, pe când observa crucişătorul din escortă şi clipirea lămpilor de semnalizare vechile nemulţumiri îi reveneau.

Îl privi pe deChair, care supraveghea pe teugă exerciţiile făcute de

soldaţii săi, cu nişte puşti mitraliere Bren. În pantaloni scurţi şi cu cizme, în trupurile bronzate de soarele Ceylonului, păreau a fi oameni din alte ţări.

– De la *John P. Ashton*, dom'le comandant: „Am reluat marşul". Omul făcu o pauză şi adăugă: Ăsta n-are zile multe, e ca o găină gata de pus în oală!

Stannard interveni:

– La naiba! Ce nume o fi şi ăsta pentru o navă? Mă întreb cine o fi fost tipul?

– Vechi sau nou, distrugătorul e binevenit. La ora actuală, orice poate pluti reprezintă un mijloc necesar. Lindsay zâmbi.

Stannard se uită la mărul catargului şl completă, liniştit:

– Cu excepţia lui *Becky*. Pe ea n-o mai vrea nimeni.

– Îţi înţeleg sentimentele, îi zise Lindsay, privind într-o parte, repetând cele ce-i mai spusese odată: dar nu putem face nimic.

– Cred că e timpul să pun şi eu puţin capul pe pernă, domnule comandant, zise Stannard, oftând. Prevăd că o să am multă treabă mai târziu.

Lindsay aşteptă până ce ofiţerul cu navigaţia părăsi puntea de comandă, după care ridică binoclul, să-l cerceteze pe cel de al doilea transportor din coloana de centru. S-ar putea întâmpla, totuşi, s-o zărească, măcar în fugă.

* * *

După optsprezece zile de la plecarea din Ceylon, convoiul se afla în larg de Capul Bunei Speranţe şi lua drum nord–vest, prin Oceanul Atlantic. Fiecare zi nu se deosebea cu nimic de cea precedentă. Instrucţie şi alte activităţi de rutină, vremea fiind caldă şi prietenoasă. Cele două distrugătoare, din capul formaţiei, fuseseră înlocuite de altele, venite de la Cape Town, iar canoniera indiană, care le întovărăşise până aici, s-a reîntors în patria sa. Crucişătorul continua să fie cu ei, tot aşa cum, spre surprinderea tuturor, rămăsese şi *John P. Ashton*. Mai avusese două mici incidente la maşini, care-l ţinuseră în urmă, dar, de fiecare dată, a reuşit să-şi reia locul în formaţie, în zorii zilei.

La ora când oamenii cartului de dimineaţă îşi luau posturile în primire, Lindsay urcă pe puntea de comandă şi-l găsi pe comodorul Kemp înfundat în scaunul său şi cu privirea pierdută peste prova, spre marea largă. Goss era de cart, dar nu-şi părăsea deloc postul de observare din aripa tribord a comenzii, menţinându-se, după cât se pare, cât mai departe de superiorul său. Acesta din urmă nu se prea arătase pe comandă până acum. I se pusese la dispoziţie o cabină vastă, de la pupa, rezervată, odinioară, pentru pasagerii de foarte mare importanţă şi ţinută liberă şi în timpul războiului, cam în acelaşi

scop, iar Lindsay bănuia că antipatia lui Goss cântărise mult în repartizarea unui loc atât de retras comandantului de convoi.

Kemp îşi întoarse capul spre Lindsay, când acesta îl salută regulamentar.

– Tocmai voiam să trimit după dumneata. Se răsuci în scaun, să privească din nou, zările oceanului. Am primit, acum, o radiogramă, strict secretă, de la Amiralitate. Glasul îi suna răguşit, făcându-l pe Lindsay să se întrebe dacă nu cumva comodorul îşi petrecea timpul bând din greu în cabină. Se pare că a avut loc un mic necaz în largul insulelor Capului Verde. A fost scufundat un cargou. Se crede că a fost bombardat de o navă de suprafaţă. Îşi mişcă umerii sub tunica imaculată, de doc. Nu ne priveşte pe noi, bineînţeles, dar e bine să cunoaştem aceste evenimente.

Lindsay îl urmărea cu atenţie.

– Astă-i tot ce spune radiograma, domnule comodor?

– Amiralitatea este de părere că ar exista oarecare legătură cu o altă informaţie. Un crucişător a fost grav avariat de o mină. Una aflată mult prea în largul Atlanticului pentru a proveni dintr-un câmp minat. Probabil lansată în derivă, împreună cu altele, în ideea că ar putea, eventual, lovi vreun vapor ce trece prin zonă.

Lindsay îşi încleştă pumnii spre a stăpâni.

– Trebuie că e tot corsarul acela. Nu ne poate să nu fie el.

– Nu ştim precis dacă e tot ăla. Nimeni nu ştie acest lucru, răspunse evaziv Kemp. Oricum, dacă cele două atacuri au, într-adevăr, legătură între ele, pe hunul respectiv îl aşteaptă o mare surpriză. Convoiul nostru face parte din cele înscrise în lista strict secretă, ca şi formaţia de crucişătoare care ne face siguranţa îndepărtată. Dacă inamicul încearcă să ne pună beţe în roate, pot asmuţi pe el suficiente tunuri de calibru mare, pentru a-l face ţăndări. Se roti iar în scaun şi-l înfruntă cu privirea. Eşti satisfăcut?

Lindsay simţi un iz de alcool.

– Nu pe deplin. Se îndreptă spre balustradă şi-şi plimbă mâna de-a lungul lemnului de tec. S-a mai primit vreo informaţie de la cargou, înainte de a fi redus la tăcere?

– Era sub pavilion grec. Kemp înghiţi în sec. A raportat, întâi, că se duce să dea ajutor unui vas spaniol, care se afla în dificultate.

– Lindsay îşi muşcă buzele. Cât timp le trebuie, oare, până să-şi dea seama de această simpla înşelătorie? Revedea în minte, fără efort, flăcările sălbatice ale gurilor de foc, profilate pe albul sloiurilor de gheaţă, vasul cuprins de incendiu şi fata care fusese orbită.

Kemp avea dreptate în privinţa unui singur lucru. Dacă nava corsar întâlneşte convoiul, chiar şi numai crucişătorul din escortă îi poate veni cu siguranţă de hac. Dacă pui la socoteală şi pe cele din siguranţa îndepărtată, inamicul nu are nici o şansă, nici măcar de a se

apropia la bătaia tunurilor sale.

Kemp interpretă tăcerea lui Lindsay ca fiind o acceptare a spuselor şi adăugă, scurt:

– Peste o săptămână, ne întâlnim cu o puternică escortă suplimentară, plecată din Freetown. Gândul acesta reconfortant îi dădea din nou siguranţa de sine. Aşa îmi plac mie lucrurile, să meargă strună!

Uşa dinspre pupa se deschise şi aspirantul Kemp păşi în timonerie.

Comodorul îl privi cum îşi trece câteva note în jurnalul de bord şi apoi îi spuse:

– Aha, Jeremy. Iată-te, în sfârşit. Începusem să mă întreb cu ce te ocupi. Schiţă cu grijă un zâmbet. Te ascunzi de mine, nu?

Băiatul îl privi:

– Ordonaţi.

Comodorul îşi desfăcu mâinile.

– Nu m-ar mira ca în Anglia să te aştepte o surpriză plăcută. Nu promit nimic, evident, dar dacă pun eu o vorbă bună, acolo unde trebuie, ai putea căpăta ceva care să te avantajeze. Îşi plimbă privirea, încântată de sine, pe rând, pe la fiecare dintre cei aflaţi în timonerie, devenită subit, foarte tăcută: timonierul impasibil, omul de la semnale, un ajutor al şefului de echipaj care privea în toate părţile, în afară de direcţia în care se afla comodorul.

Fără a fi impresionat, aspirantul îl întrebă:

– Mai doriţi ceva, domnule comodor?

– Nu. Vezi-ţi de treabă! se răsti Kemp, întorcându-i, smucit, spatele. Când uşa se închise în urma băiatului, bufni înfuriat: A dracului lighioană nerecunoscătoare!

Jupp îşi făcu apariţia, prin uşa din babord, purtând o tavă acoperită cu un şervet. Îl căută cu privirea pe Lindsay şi-i zâmbi, dezgolindu-şi dinţii.

– Un sandviş şi nişte cafea, dom’le comandant.

Dar pentru mine? întrebă tăios Kemp.

Ordonaţi! Jupp plasă cu grijă tava pe un rastel de pavilioane, ce vibra în ritmul maşinilor. Îi zic eu ordonanţei dumneavoastră că a-ţi dori să vă aducă ceva de-ale gurii. Privi faţa furioasă a ofiţerului superior şi adăugă: dom’le comodor.

Kemp îşi desprinse trupul gras din scaun, şi se îndreptă spre uşă. În vreme ce dispărea pe scară, Lindsay avu senzaţia că oamenii din jurul lui revin la viaţă, ba chiar îl surprinse pe timonier făcând cu ochiul către semnalizator.

– Degeaba, nu merge aşa, Jupp. Zâmbi cu gravitate. Mai ales că nu ajută la nimic.

Jupp era foarte atent să împăturească şervetul exact în patru.

– Nu înţeleg ce vreţi să ziceţi, dom’le comandant. Am făcut eu

ceva?

– Hai, du-te înapoi la bufetul tău, îi zâmbi Lindsay, cât mai eşti încă în viaţă!

Goss reapăru în timonerie, căscând zgomotos.

– Tii, ce bine miroase aici!

Lindsay îşi mută privirea spre mare. Se comportau cu toţii la fel. Până şi Goss. Pentru el şi pentru navă. Era singura lor cale de a arăta ceea ce simt.

Jupp încă îşi mai făcea de lucru pe lângă rastelul cu pavilioane.

– Iertaţi-mă, dom'le comandant, da' aş vrea să raportez că au dispărut nişte chestii de la careu.

Goss îl întrerupse, calm:

– Nu-ţi face griji. Probabil că le-a şterpelit vreunul din dracii ăia de băieţandri de la docuri. Sau a fost aruncat din greşeală pe tromba de gunoi.

Lindsay nu ştia cum să facă să nu-i privească direct.

– Nu cumva ceainice de argint?

– Ba, ca să fiu sincer, se arătă foarte mirat Jupp, chiar aşa e, dom'le comandant.

Goss oftă.

– Eh, se mai întîmplă.

Se îndepărtă, încet, spre aripa comenzii, faţa fiindu-i lipsită de orice expresie.

În zilele care urmară, Lindsay începu să se vadă din ce în ce mai des cu comodorul. Acesta nu spunea multe, ci se mulţumea să citească radiogramele sosite, sau să stea, tăcut, în scaunul de pe comanda de navigaţie.

Era evident că devenea din ce în ce mai neliniştit, pe măsură ce primea alte informaţii de la Amiralitate, asupra noilor situaţii create de activitatea inamicului. Se părea că nu mai poate exista nici o îndoială asupra faptului că toate incidentele au o legătură între ele. Un corsar german se afla în marea largă, ba, mai mult, era acelaşi pe care-l văzuse Lindsay, ultima oară, în largul Groelandei.

Comandantul german părea că nu se sinchiseşte deloc de propria sa siguranţă. De mai multe ori scăpase ca prin urechile acului de crucişătoarele care-l căutau, iar acum plasa se strângea, din ce în ce mai mult în jurul lui. Ultima victimă fusese scufundată la trei sute de mile nord-est de Trinidad şi, din această cauză, mai multe convoaie au fost amânate, pentru a nu risca să fie atacate. Pe malul vestic al Atlanticului se dispunea de prea puţine nave de escortă, iar ameninţarea submarinelor în apele de nord ale oceanului anula orice speranţă de a se putea face un transfer rapid de forţe. Convoaie cu încărcături de care era urgentă nevoie au trebuit ţinute la geamandură sau în porturi, în timp ce crucişătoarele îşi intensificau

eforturile de a vâna şi nimici nava germană, odată pentru totdeauna.

Cu două zile înainte de întâlnirea planificată cu navele de escortă de la Freetown, Kemp îl chemă pe Lindsay în cabină. Stătea înfundat într-o canapea, în jurul său podeaua fiind acoperită cu radiograme şi instrucţiuni Părea că îmbătrânise în ultima săptămână şi avea cute adânci în jurul ochilor şi al gurii. Nu-l invită pe comandor să i-a loc.

– Alt raport despre un vas scufundat.

Lindsay încuviinţă din cap. Citise şi el radiograma. Un tanc petrolier danez, navigând cu balast şi fără escortă, fusese atacat cu tunurile şi scufundat, la mai puţin de o sută de mile depărtare de locul atacului precedent. De data aceasta, comandantul danez reuşise să emită şi câteva informaţii, nu numai chemarea de ajutor. Nu mai încăpea nici o îndoială, corsarul era aceeaşi navă ca în celelalte cazuri. Răspunse comodorului:

– Neamţul îşi face treaba în apele de sud, domnule comodor. Caută să prindă cât poate mai mult din transporturile Americii. O să mai scufunde câţiva de-ai noştri, până să fie încolţit şi distrus. Nici nu încercă să-şi ascundă amărăciunea din glas.

Kemp ridică o radiogramă şi apoi o lăsă să cadă.

– Ştiam şi singur că ticălosul nu poate să ajungă la noi. Se uită la el cu ochi furioşi. Dar şefii au dat ordin crucişătoarelor din siguranţa noastră să se deplaseze spre Vest. Mi-au luat tot sprijinul pe care contam.

Lindsay îl privi cu răceală.

– Da, domnule comodor. Am auzit de asta.

– Nici măcar nu mi-au cerut părerea.

– N-aveau de ales. Dacă nava corsar continuă să înainteze spre sud sau sud-est, crucişătoarele îl vor prinde ca într-o plasă. N-are cum să fugă, aşa, o veşnicie.

– Da, dar convoiul ăsta este de mare valoare. Poate chiar vital. Părea că spune cu voce tare ceea ce gândeşte. Nu e drept să mă lase, numai pe mine, cu răspunderea.

– Mai aveţi să-mi spuneţi altceva, domnule comodor?

Kemp îl privi furios.

– Ştiu ce speri dumneata! Să fac o greşeală, pentru ca, apoi, să poţi croncăni la toată lumea despre ea!

– Atunci înseamnă că nu mă cunoaşteţi deloc. Lindsay îşi forţă tonul să sune egal. Când sunteţi la comanda unui convoi, există riscul să apară schimbări şi modificări de planificare. Nu este neapărat obligatoriu ca lucrurile să meargă întotdeauna perfect!

Se auzi o bătaie în uşă şi Stannard păşi în cabină. Kemp îl fulgeră cu privirea.

– Ce este?

– Altă radiogramă de la Amiralitate, domnule comodor. Cere să

detaşaţi, de îndată, crucişătorul *Canopus* şi distrugătoarele din escortă. Îl privi pe Lindsay. Au ordin să lase convoiul imediat şi să pornească în căutare cu toată viteza. Ridică din umeri. Se pare că plasa se strânge în jurul neamţului.

Kemp dădu din cap a încuviinţare.

– Executarea! Când uşa se închise în urma ofiţerului, mormăi: De acum nu mai avem decât nava noastră până ce sosesc cele de la Freetown. Ridică privirea din pământ. Când are loc întâlnirea?

– Peste patruzeci şi opt de ore, domnule comodor. Am trecut paralela douăzeci, astăzi la prânz.

Lindsay îl lăsă pradă gândurilor şi se întoarse pe puntea de comandă. Crucişătorul începuse manevra de ieşire din coloană, iar departe, în faţa convoiului, cele două distrugătoare îşi măreau de acum viteza, pentru a-şi lua posturile în formaţia nouă.

– Transmite cargoului *Brittany* să ia poziţie în capul coloanei babord. Ridică binoclul la ochi şi urmări clipirile lămpii de semnalizare de la comanda cargoului. Zise: După cum se vede, am ajuns noi responsabili pe toată comedia.

Ritchie, care nu-l slăbea din ochi pe semnalizator, încuviinţă din cap.

– Afară doar de american, dom’le comandant. Arătă cu degetul mare peste umăr. Stă cu noi şi acum, mai mult sau mai puţin.

Lindsay zâmbi. Nu exista nici un pericol real, dar era straniu ca, în câteva ore, toată forţa convoiului să se topească, lăsându-l sub protecţia a numai două nave bătrâne.

– Transmite lui *John P. Ashton* să ocupe poziţie în faţa convoiului.

– O să-i sară căldările în aer, dom’le comandant, îi zise Ritchie.

– Comandantul distrugătorului ştie că e singurul care dispune de aparate de detecţie submarină. Nu-i nevoie să-i spunem noi ce are de făcut.

Mai târziu, pe când bătrânul distrugător se grăbea pe lângă vase, îi văzu lampa de semnalizare clipind cu repeziciune şi auzi pe Ritchie raportând:

– Semnal, dom’le comandant. „Trebuie că azi e ziua veteranilor!”. Clătină din cap. Da’ să ştiţi că nu glumeşte.

Când întunericul căzu peste cele trei coloane, americanul cu patru coşuri îşi ocupase poziţia, departe, în faţa convoiului. Lindsay spera să nu mai aibă vreo avarie pe timpul nopţii. Căci, altfel, era foarte posibil să fie pintenat de câteva vase din convoi. Ştiind că s-ar putea întîmplă aşa ceva, mecanicii de la bordul lui vor fi foarte grijulii, fără îndoială.

Moţăia în scaun, pe jumătate dormind, pe jumătate ascultând bătaia cadenţată a maşinilor. Într-un târziu, Stannard îl trezi.

Aţipise de-a binelea când s-a schimbat cartul şi nu auzise nimic. Visa o plajă scăldată în soare. Şi Eve, udă de la spuma valurilor şi

caldă, în braţele sale. Râzând voioasă.

Se îndreptă în scaun.

– Da?

Stannard era cu spatele la lumina camuflată a habitaclului şi Lindsay nu-i putea observa faţa.

– Am descifrat o radiogramă foarte urgentă, domnule comandant. De la Amiralitate. Dacă veniţi în camera hărţilor, o puteţi citi.

– Zi-mi dumneata... Aşteptă, ştiind aproape cu exactitate ce-i va spune ofiţerul.

– Cercetarea aeriană raportează căi o navă grea germană a ieşit în mare. De la Brest.

Lindsay îl privi lung.

– Când s-a întâmplat asta?

– Aici e buba. Nici ei nu ştiu. Vremea a fost foarte neprielnică pentru luat fotografii aeriene iar antiaeriana din jurul Brestului este deosebit de densă. Friţii întrebuinţează acolo tot felul de şmecherii pentru camuflaj, plase şi aşa mai departe. Tot ce au putut afla cu siguranţă e că o navă mare, care era acolo, nu mai este...

– Când s-a făcut ultima verificare?

– Acum două săptămâni, domnule comandant. Stannard părea că se teme de ceva. Nu ne poate afecta pe noi, nu-i aşa? Vreau să spun, având în vedere că noi suntem un convoi strict secret.

Lindsay se lăsă să alunece din scaun.

– Nimic pe lume nu poate fi atât de secret. Cum s-ar putea ascunde douăzeci şi patru de vase şi Dumnezeu ştie câţi oameni de pe ele? Adăugă aspru: Trimite pe cineva să-l scoale pe comodor. E o problema care îl interesează.

În timp ce Stannard se grăbea să telefoneze, Lindsay se duse în aripa babord a comenzii. Putea distinge foarte clar, în lumina lunii, transportorul de trupe cel mai apropiat, puntea bărcilor şi cele două coşuri cu siluetele lor, pe cerul înstelat, ca donjoanele unei fortăreţe.

Să fie o greşeală? E posibil. Germanii au căutat totdeauna să-şi mute navele grele dintr-un loc în altul, pentru a le feri de raiduri aeriene. Erau obligaţi să le aibă mereu în bună stare şi gata, oricând, să iasă în mare. Numai prin simpla lor prezenţă, navele acestea constituiau o permanentă ameninţare. Destul de însemnată pentru a obliga flota metropolitană engleză să-şi ţină navele grele nemişcate la baza de la Scapa, precum şi altele ceva mai la sud. Fiind stăpân pe întreg ţărmul francez, şi pe al său propriu, inamicul avea posibilitatea să-şi extindă această ameninţare.

Strânse în mâini balustrada şi încercă să-şi descurce gândurile de îndoiala care-l sâcâia. Şi dacă toate făceau parte dintr-un plan ticluit? Acela ca atacurile corsarului asupra lui *Loch Glendhu* şi a celuilalt convoi să constituie o pregătire pentru cele ce aveau să urmeze. În cel

mai bun caz, însemna că germanii erau îndreptăţiţi să spere că un singur corsar poate fixa un număr de nave mult mai mare decât l-ar presupune valoarea lui. În cel mai rău caz... Strânse şi mai tare în mâini lemnul balustradei. Înseamnă că toate crucişătoarele de care se dispunea în acest moment au fost retrase de la convoi, ca să fie trimise să vâneze potcoave de cai morţi. Este drept că vor găsi şi scufunda corsarul. Îşi fixă privirea pe vasul care transporta trupe. Dar, în schimbul acestui sacrificiu, germanii pot spera să obţină premiul cel mai preţios. Un convoi întreg. Oameni, aprovizionări, materiale esenţiale şi...

Făcu stânga împrejur când un om îi strigă:

– Domnul comodor soseşte sus, pe comandă, domnule comandant.

Stannard i se alătură pe aripa babord.

– Ce facem, domnule comandant?

Aşteptăm, navigatorule. Dar nu-l privi direct. Şi sperăm.

* * *

Dimineaţa se ivi frumoasă şi senină. Chiar din ultima parte a cartului patru-opt, soarele şi-a anunţat arşiţa ce avea să vină, iar orizontul s-a învăluit într-o negură joasă, ca un abur.

Maxwell era ofiţer de cart, iar locotenentul Hunter porni să execute verificarea zilnică a coloanelor din formaţie şi a diferitelor relevmente în care se menţineau vasele din preajmă. Maxwell a rămas lângă balustradă, cu ochii aţintiţi pe forma abia vizibilă a distrugătorului american. Negura dată de evaporaţie producea distorsiuni jucăuşe imaginii suprastructurilor şi a coşurilor zvelte şi prezenta nava ca şi când ar fi fost tăiată în două jumătăţi, lipite apoi în unghi greşit.

Trase cu coada ochiului spre Lindsay, care însă continua să rămână aţipit în scaun, un braţ, atârnându-i pe lângă corp, ca fără viaţă. Îşi reluă firul gândurilor, încleştându-şi mâinile la spate, într-un gest reflex, ca la paradă.

Curând îşi va primi şi tresa îngustă de locotenent-comandor. Îşi imagina cum va fi la şcoala de artilerie Whale Island. Şirurile de marinari şi ofiţeri trudiţi în marş. Comenzile lătrate la ei şi clinchetul armelor. Pentru el va fi ca şi când a reînnodat, în sfârşit, firul. Cu puţin noroc, o nouă avansare va veni în mod automat şi lumea va uita de acea singură greşeală, care, însă, îl costase atâta timp pierdut.

Fiind ofiţer cu artileria, pe un distrugător, a trebuit să organizeze şi să execute o tragere de instrucţie, treabă absolut normală, un exerciţiu de rutină. Ajutorul său era, pe atunci, un sublocotenent, un tânăr răsfăţat şi stupid, în care n-ar fi trebuit să aibă deloc încredere. Probabil că, în acel moment, se gândea la proaspăta sa soţie. La emoţiile şi brusca îmbelşugare pe care i-a adus-o căsătoria. Era mândru din fire şi, la început, îi displăcuse ideea de a se însura cu o

fată bogată, în timp ce el trăia dintr-o amărâtă soldă de locotenent.

În momentul acela, gândurile îl duceau aiurea şi nu putea să se concentreze asupra tragerii. Sublocotenentul făcuse o greşeală grosolană în calcularea derivei, astfel că, în loc să nimerească ţinta remorcată, proiectilul a lovit remorcherul, omorând şapte oameni.

Sublocotenentul a fost dat afară din armată, cu blam. Dar era un tânăr fără experienţă şi şocul nervos pe care l-a avut în urma accidentului a convins completul de judecată asupra acestui punct. Ca urmare, chiar dacă nu Maxwell apăsase pe trăgaci, a fost considerat ca fiind primul vinovat. Numai notaţiile excelente din dosarul său personal l-au salvat de la soarta sublocotenentului. Din punctul de vedere al completului de judecată, obligaţia de a-şi da demisia era o pedeapsă mai uşoară, dar, pentru Maxwell, aceasta însemnă un dezastru.

Reintrat în Marină datorită războiului, aproape că se aştepta ca trecutul să-i fie uitat. Spera că i se oferă o şansă. O nouă ocazie. Dar nu a fost aşa. I s-au dat numai însărcinări lipsite de semnificaţie, una după alta, până ce, în final, a fost ambarcat pe *Benbecula*. Pe cea mai de jos treaptă a scării.

Se lăsă pe spate, apăsând în călcâie. Dar când va ajunge din nou la Whale Island, nimeni nu va mai îndrăzni să-l ironizeze, sau să-l privească de sus. Va fi pentru ei cel care a scufundat un U-bot şi care a făcut astfel istorie. Cu nişte tunuri îmbătrânite şi câţiva rezervişti neinstruiţi, care să le armeze, împotriva elitei Marinei germane. Ochiul şi mintea sa realizaseră acest lucru.

Gândul îi zbură apoi spre Decia. Spre acea viziune de coşmar a dormitorului ei, în care, un bărbat străin îngenunchease şi-i ceruse, lui, îndurare pentru că-l înşelase. Asta a făcut ca acum totul să fie prea târziu. Nu o mai poate avea. Nu mai poate savura admiraţia şi invidia de pe feţele camarazilor ofiţeri atunci când va intra cu ea la braţ într-o cameră.

Telefonul de lângă cot îl făcu să tresară.

– Ofiţerul de cart?

Îşi ridică ochii spre gabia catargului prova, revenindu-i în minte imaginea omului de veghe.

– Avion, dom’le locotenent. La verde patru-cinci.

Maxwell continuă să privească catargul prova.

– Mai zi o dată!

– Zău, dom’le locotenent, sunt sigur că a fost un avion.

Maxwell acoperi microfonul cu mâna şi privi spre Lindsay.

– Nebunul ăsta zice c-a văzut un avion, în prova tribord, domnule comandant. Se încruntă. La o mie cinci sute de mile depărtare de cel mai apropiat mal şi el vede avioane! Trebuie că l-a năucit arşiţa asta blestemată!

Lindsay se sculă de pe scaun şi luă receptorul.

– Aici comandantul. Exact ce vezi, băiatule?

Marinarul păru tulburat.

– Acu' nu mai văd nimic, dom'le comandant. Continuă cu încăpăţânare: Da' a fost unul. Ca o fărâmă de sticlă, aşa lucea în soare. Jos de tot. Deasupra negurii.

– Continuă veghea! Lui Maxwell îi adăugă: A dispărut.

– Evident, strâmbă din nas ofiţerul.

Hunter veni de afară, împăturindu-şi listele cu vase.

– Poate că a fost un avion mic, domnule comandant. Zâmbi stânjenit, când cei doi îl priviră. Am uitat că nu există nici un portavion pe aici.

Telefonul zbârnâi din nou. Lindsay ridică repede receptorul.

– Aici comandantul.

– Tocma' l-am zărit din nou, cam în acelaşi relevment, dom'le comandant. Numa' o sclipire. Foarte mic, dar e, sigur, un avion.

Lindsay înmână receptorul lui Maxwell.

– Raportează comodorului că i-aş fi recunoscător dacă ar veni până aici. Aşteptă ca Maxwell să transmită mesajul. Foarte bine, tunarule. Îşi aruncă privirea spre vasul cu trupe cel mai apropiat. Acum poţi da liber de la posturile de luptă.

Nimeni nu mai mişcă. Apoi Maxwell întrebă:

– De ce aşa, domnule comandant?

– Ca să ne dea... făcu o pauză, amintindu-şi de restaurantul pustiu şi de turcul de la masa sa, ca să ne dea „timp".

Maxwell ridică din umeri. Fără vreun cuvânt, apăsă tare pe butonul roşu.

* * *

Dancy îşi frecă fruntea cu o batistă. Cu toate conductele de aerisire ale punţii de comandă, atmosfera, era înăbuşitoare. Întrebă, liniştit:

– Crezi că o să se întâmple ceva?

Stannard trase cu coada ochiului spre făptura voluminoasă a comodorului aflat în scaun, apoi la Lindsay, care sta în afara uşii din tribord.

– Nu ştiu. Aşteptarea asta mă fierbe de tot.

Nava se afla, de două ore, în alarmă de luptă, deşi tuturor li se părea că dura de mult mai mult timp.

Fără veste, comodorul se ridică din scaun şi se răsti:

– La camera hărţilor. Aşteptă până ce Lindsay îl ajunse din urmă şi adăugă: Şi dumneata, navigatorule.

În camera hărţilor, aerul era şi mai încins, căci toate hublourile şi capacele lor fuseseră închise ermetic. Comodorul zise:

– Nimic.

Stannard se uită la Lindsay. Părea foarte echilibrat, chiar calm.

– Omul de veghe era foarte sigur de avion, domnule comodor. Lindsay îl privi pe deasupra mesei. E un marinar cu experienţă.

– Înţeleg. Mâinile comodorului fluturară vag peste masă şi apoi se aşezară pe hartă. Ce propui?

Lindsay se relaxă, un pic.

– Dacă nu greşesc, a transmite acum o radiogramă pentru a cere ajutor, înseamnă a căuta cu luminarea un dezastru. Întâi, pentru că ştim că navele de la Freetown vor lua contact cu noi cel mai devreme mâine. Al doilea pentru că dacă există o navă inamică aici, în larg, s-ar putea ca ea să nu ştie de prezenţa şi poziţia noastră.

– Ei şi?

– Propun să schimbaţi direcţia spre est, domnule comodor. Sau să facem o întoarcere de o sută optzeci de grade şi, după aceea, să cerem ajutor. Să mărim viteza de marş la maxim. Asta ne-ar da timp şi spaţiu de manevră.

– Îţi dai seama ce ceri dumneata? Vocea lui Kemp tremura. Ca eu să fug de frica unei umbre! Trebuie că ţi-ai pierdut minţile!

Lindsay zise răbdător:

– Acel avion a fost, după toate probabilităţile, catapultat de pe o navă de luptă. Dacă este aşa, atunci trebuie să vă aşteptaţi la tot ce poate fi mai rău. Adăugă, tonul său luând o asprime bruscă: Şi care e alternativa? Să dăm ca berbecul, cu capul înainte, direct în distrugere? Vorbi mai repede, ca şi cum ar fi vrut să evite să fie întrerupt. Stannard îl văzu strângând pumnii, ceea ce vădea efortul pe care-l face ca să înfrângă rezistenţa lui Kemp. Gândiţi-vă, domnule comodor, la urmări, dacă lăsăm acest convoi să fie decimat. Nu mai vorbesc de lovitura morală pe care o va da, acum, după dezastrul de la Singapore, iar pierderile pe care le vom înregistra vor fi teribile. Trupele acestea sunt vitale pentru următoarele luni şi, din câte ştim, tot aşa sunt aprovizionările şi materialele.

Kemp făcu câţiva paşi spre peretele cabinei şi rămase cu spatele la ei, un timp.

– N-o pot face. E prea mult. Adăugă ezitant: Suntem obligaţi să riscăm.

– Domnule comodor. s-au luat până acum prea multe riscuri. Lindsay vorbise foarte liniştit. Cel pe care şi l-a asumat amiralul Phillpis, cu *Repulse* şi *Prince of Wales*, dar amândouă au fost scufundate. Singapore a căzut, tot aşa. Am riscat să trimitem o armată pentru a-i ajuta pe greci, când oricine, în afara unui nebun, putea vedea că este o imposibilitate să se oprească acolo lanţul eşecurilor. Rezultatul: am pierdut o groază de oameni şi un număr de vapoare bune, încercând să-i scoatem din Creta.

– Mă acuzi că risc convoiul? Aşa e? Kemp tot nu se întorsese cu

faţa.

– Cred că nu aveţi de ales, sunteţi obligat să luaţi un drum de evitare, acum, domnule comodor. Cum Kemp nu răspunse, persistă: Dacă mai aşteptaţi, încercarea de a dispersa convoiul va fi fără folos. Avem în faţă o zi întreagă de vizibilitate bună...

– Lasă-mă să mă gândesc, îl întrerupse, brusc, Kemp.

– Ce fac cu echipa mea de calcule nautice, domnule comodor?

– Lasă-i să aştepte până sunt eu gata! ţipă Kemp. Şi, acum, pentru numele lui Dumnezeu lăsaţi-mă singur!

Stannard îl urmă pe Lindsay pe coridor şi se strecură pe lângă aspirantul şi semnalizatorul său, care aşteptau. Îşi mormăi în barbă. „Ticălos nemernic!” Apoi trânti uşa în urma lui, ce-l făcu pe unul dintre timonierii alergători să sară în sus, alarmat.

Deasupra punţii de comandă, la pustei său blindat de conducere a focului, Maxwell auzi bubuitul uşii. Era leoarcă de sudoare, iar cămăşile observatorilor şi a lui Hunter, care se afla imediat dedesubtul scaunului său de oţel, arătau de parcă ar fi fost scoase atunci din mare. În apele Groenlandei, reuşiseră să facă faţă rigorilor vremii, cu îmbrăcămintea groasă şi cu mici radiatoare electrice. Dar, în arşiţa de aici, nu exista nici un fel de posibilitate de apărare împotriva soarelui.

Hunter se suci în scaun şi-l privi.

– Nici un avion. Nu e nici dracul pe aici. Atunci de ce nu se dă liber de la posturile de luptă?

Pentru că tâmpitul ăla de comodor nu-i în stare să se hotărască odată, de aia. Dar, cu voce tare, Maxwell răspunse aspru:

– Pentru Dumnezeu, nu mai începe şi tu acuma!

Hunter ridică din umeri şi se întinse să deschidă o fantă de observare în peretele din babord. Nu aducea decât foarte slabă briză, dar vederea vasului cu trupe din apropiere îi dădea încredere. Aceeaşi privelişte zi de zi, zi de zi. Îl simţi pe Maxwell că se foieşte în spatele lui şi zâmbi. Whale Island. Lui Maxwell o să-i placă grozav acolo. Numai gura şi nădragii de el, ca toţi cei de felul lui.

Pentru o frântură de secundă, i se păru că un avion a venit în picaj, peste ei, dar era ceva imposibil. Şuierul ţipător părea că se grămădeşte asupra lui, până ce mintea se întunecă cu totul. Atunci auzi şi exploziile şi, uitându-se mirat spre vasul cu trupe, văzu jerbele de apă înspumată cum se ridică dincolo de acesta, mai sus şi mai sus, până ce ajunseră să strălucească ca mătasea albă în lumina soarelui.

Când coloanele înalte de apă începuseră să cadă, distinse şi pala atotgrăitoare de fum negru, crescând şi învârtoşându-se pe cerul senin, ca o pată murdară. Un vas din coloana babord primise o lovitură. Dar, de la ce? Nu fusese decât o chestiune de secunde. Secunde în care totul şi fiecare om din jurul său păruseră suspendaţi în timp şi spaţiu.

Atunci Maxwell urlă:

– Nu căsca gura la mine! Începe observarea obiectivului! Dădu un pumn în umărul unui marinar apropiat. Mişcă-te odată, treci pe obiectiv!

Îşi îndesă ochii în puternica lunetă a aparatului director de tir, care începuse să se rotească încet pe soclul său. Clipi din pricina luminii orbitoare şi-şi şterse fruntea cu încheietura mâinii. Nimic. Orizontul era încă înceţoşat, dar nu aşa de tare ca să ascundă nave. Ar trebui să se vadă ceva. Simţi că-l trece un fior rece prin şira spinării, când puse mâna pe telefon şi raportă:

– Domnule comandant, proiectilele vin de dincolo de orizont.

Îl auzi şi pe Hunter gâfâind.

– Nu e nici un obiectiv, domnule locotenent.

Lindsay auzi vocea tremurândă a artileristului, şi alergă spre uşa timoneriei. Vasul ce fusese încadrat de trei sau patru proiectile grele ieşise din formaţie, cu puntea arzând puternic sub o trâmbă imensă de fum. Strigă:

– Transmite o radiogramă! Mai mâzgăli pe hârtie câteva cuvinte în plus, înainte ca Ritchie să apuce să se repeadă la postul de TFF. Cel puţin aşa, va exista cineva care să ştie ce se întîmplă.

Îl auzi pe comodor făcându-şi loc printre oamenii de veghe de la comandă şi întrebând, cu voce tremurătoare:

– Ce-a fost asta? Unde-i inamicul?

Din nou se auzi şuieratul ţipător, iar Lindsay se încordă gândindu-se la proiectilele care se năpusteau spre ei, din arcul de foc al traiectoriei lor. Avusese dreptate. Trei coloane de apă izbucniră deasupra liniei de vase din cealaltă latură a formaţiei, Strigă:

– Am raportat că suntem atacaţi! Nu-şi dezlipea ochii de pe cargoul în flăcări.

– Da, da.

Kemp părea că nu mai poate gândi cu claritate. Se uita şi el la cargou, la fumul şi flăcările care acum înghiţiseră întreaga dunetă a vasului.

Lindsay îi zise:

– Trag cu observare din avion. Loviturile au căzut cam la întâmplare. Privi, cu coada ochiului, la faţa înspăimântată a celuilalt. Mi-e teamă, însă, că n-o să ne mai putem bizui pe noroc.

Îl lăsă pe comodor pe aripa comenzii şi intră în timonerie. Era prea târziu, acum, pentru întoarcerea convoiului din drum. În orice moment, nava inamică îşi putea face apariţia. Dar, dacă trăgea de la aşa distanţă şi cu precizie atât de mare, însemna că e o navă grea. Mult prea grea.

Văzu feţele oamenilor din jur, pândindu-l, aşteptând să-i audă hotărârea. Zise, liniştit:

– Dă semnal convoiului să se disperseze.

Umbra lui Kemp umplu uşa.

– N-am dat un astfel de ordin! îşi trăgea nervos gulerul. Ordon să fiu imediat informat!

– Ei, bine, vă informez acum, domnule comodor! Aveţi vreo obiecţie?

Kemp îşi plecă privirea.

– Presupun că în felul acesta unele vase vor scăpa. N-avem ce face altceva.

Lindsay îl privi calm. Doamne, cum de putea să se simtă atât de detaşat? Zise:

– Aşa după cum mi-aţi spus când aţi venit la bordul navei, domnule comodor, nava asta este sub comanda mea. În momentul când convoiul se dispersează, comanda dumneavoastră a luat sfârşit.

Kemp îl privi lung, cu ochii umezi de efortul concentrării.

– Dar distrugătorul american mai există!

De data asta, Lindsay nu se mai osteni să-şi ascundă dispreţul.

– Aţi fi în stare să-l trimiteţi la pieire, nu-i aşa? Îi întoarse spatele. Oricum, vom avea nevoie de el, ca să menţină contactul cu inamicul, când totul se va fi isprăvit.

Parcă pentru a sublinia finalitatea cuvintelor sale, difuzorul transmiţătorului de ordine comunică:

– Directorul de tir către comandă: inamicul în vedere!

NE-AU SCUTIT EI DE PERICOL

Cargoul cuprins de flăcări rămăsese cu o milă în urma convoiului, când coloana de vase din babordul formaţiei a început întoarcerea ordonată prin semnale de Lindsay, valul din ce în ce mai înalt în prova vaselor vădind că acestea îşi măresc progresiv viteza.

De la *John P. Ashton*, dom'le comandant. Ritchie îşi potrivi luneta să vadă semnalul. „Cer permisiunea să angajez inamicul!"

O nouă salvă de artilerie trecu vâjâind pe deasupra lor, făcând să vibreze întreaga punte de comandă. Proiectilele au explodat la numai un cablu depărtare de vasul cu trupe aflat în capul coloanei de centru, făcând să ţâşnească în sus jerbe înalte de spumă şi fum negru.

– Răspunde negativ. Chiar şi o lovitură care nu l-ar nimeri în plin, dar ar cădea lângă ţintă, ar fi de ajuns să scufunde bătrânul distrugător. Dă semnal celei de a doua coloane să se disperseze imediat!

Stannard mormăi, furios:

– N-or să poată ajunge departe, ticăloşii ăştia trag prea bine.

Un nou muget înfricoşător învălui puntea de comandă şi locotenentul văzu, uimit, cum proiectilele explodează exact în locul în care gigantul pasager de linie s-ar fi aflat dacă n-ar fi schimbat la timp direcţia de deplasare.

Lindsay deschise o fantă de observare dinspre tribord şi-şi ridică binoclul la ochi. Nu distinse, la început, decât negura şi apa albastră a mării, mai jos de orizont. Auzi, în spate, la interfon, vocea lui Hunter:

Verde trei-zero! Distanţă unu-opt-zero!

Şi apoi, brusc, dădu cu ochii de nava inamică. Forma o pată, mai închisă, pe negura orizontului, iar în momentul când o desluşi, licăririle portocalii de la gura tunurilor dezvălui privirii silueta suprastructurilor. Căută să se abţină de a înghiţi în sec, deşi gâtlejul îi ardea ca un cuptor. Ştia că toţi cei din jur stau cu ochii pe el. Încercând să-i interpreteze fiecare gest.

Cel puţin un crucişător, dacă nu cumva o navă mai mare. Auzi din nou geamătul asurzitor al proiectilelor sfâşiind tăriile cerului, pentru a se abale pe vasele care încercau să se disperseze şi simţi binecunoscuta zguduire a exploziilor în apă.

– Transmite acelaşi semnal şi coloanei noastre. Spune-le să execute cât pot mai repede.

Inamicul mai trase odată şi vasul clin coada coloanei fu încadrat de trei proiectile. Continuă să înainteze cu încăpăţânare prin torentele de

spuma revărsate de explozii, dar când reuşi să le străbată, Lindsay observa că este avariat. Puntea bărcilor arăta de parcă se prăvălise pe ea o avalanşă de stânci.

– Au confirmat toţi primirea semnalului, dom'le comandant.

Ritchie scria înfrigurat în jurnalul său. Deşi nu mai avea nici un rost. Nimeni nu va mai apuca să citească vreodată ceea ce scrisese.

Se făcu o tăcere apăsătoare în timonerie, când Lindsay zise:

– Dă-mi microfonul.

Îl luă din mâna lui Dancy şi, pentru o clipă, revăzu în minte pe toţi cei de sub comanda sa.

– Vă vorbeşte comandantul. Suntem atacaţi de o navă grea de luptă a inamicului, aflată în momentul de faţă în prova tribord, la distanţă de nouă mile. Este o navă mare şi rapidă. Dacă ar fi fost întuneric sau timp cu vizibilitate redusă, convoiul ar fi putut scăpa prin dispersare.

Făcu o pauză, în timp ce marea izbucni departe, în pupa-babord, cu alte jerbe ucigătoare, care încadrau unul din vase. Chiar la acea distanţă se putea auzi scrâşnetul de metal ciocnit, asemănător loviturilor de topor ale pădurarului, într-o zi liniştită. Sunetul schijelor ascuţite muşcând din oţelul bordajului.

Continuă să vorbească în microfon:

– Pentru a le lăsa măcar speranţa de scăpare, trebuie să le dăm timp.

Închise întrerupătorul microfonului şi-l privi pe Ritchie.

– Şi cu asta, basta. Semnalizator, ridică pavilionul de luptă!

Comodorul, care până atunci privise pierdut cargoul cu puntea bărcilor răvăşită, se roti în scaun şi strigă:

– Stop! îţi ordon să...

– Intenţionez să dau convoiului cât mai mult răgaz posibil, ca să aibă o şansă de salvare, îl întrerupse, răstit, Lindsay. Cu sau fără încuviinţarea dumneavoastră, domnule comodor!

Ritchie se împinse printre cei doi, apucă de mână pe un timonier semnalizator şi-i zise:

– Hai cu mine, băiatule! O să ai ce povesti nepoţilor!

Lindsay se apleca pe girocompas.

– Vino la dreapta zece. Cârma zero! Drept aşa!

– Drept aşa! Cap compas trei-patru-zero, domnule comandant!

– Amândouă înainte!

Stannard ascultă clinchetul rapid al telegrafelor.

– Să-l chem aici pe şeful mecanic, domnule comandant?

– Nu e nevoie. Ştie ce se întîmplă. Lindsay simţi sub picioare grătarul de pe puntea de comandă vibrând şi zăngănind. Iată dovada, ştie perfect!

În timp ce nava se înclina uşor, făcând curba pentru luarea noului

drum, Lindsay deosebi o umbră întunecată, care trece scurt, prin faţa geamului comenzii. Urmări cu privirea pavilionul mare de luptă înălţându-se de-a lungul catargului prova şi pe câţiva dintre marinarii armamentelor de la tunuri cum se întorc să-l privească. Îl auzi pe Ritchie făcând remarca:

– Curios lucru. Îs de atâţia ani cu semnalele şi pavilioanele, da' n-am apucat până acum să-l văd pe ăsta ridicat!

Când îşi reîntoarse privirea, în pupa navei marea părea plină de vase, navigând care încotro, în drumuri şi relevmente diferite.

Din nou văzduhul fu sfâşiat de zgomotul proiectilelor pe traiectorie şi din nou explodară în apropierea unei ţinte, un tanc petrolier în plină viteză.

– Avion, drept în prova, domnule comandant!

Descoperi din ochi ciobul acela argintiu de deasupra orizontului, mişcându-se calm, în lumina soarelui. Ochiul inamicului, ucigător şi imposibil de ajuns. Raportând cum cade fiecare dintre proiectile. Gata pregătit să urmeze şi să ghideze crucişătorul, întocmai ca un peşte pilot care-şi îndrumă rechinul.

Prea rapid pentru tunurile greoaie ale lui Maxwell. Şi prea depărtat pentru bătaia tunurilor automate.

Până acum nimeni de la bordul navei inamice nu părea că a observat provocarea de luptă a *Benbeculei*. Îşi imaginau, probabil, că şi ea încearcă să scape cu fuga, în direcţie greşită, sau că nu mai poate guverna. Stannard zise, încordat:

– Tunurile lui Maxwell nici măcar n-ajung până la ticălosul ăsta, la asemenea distanţă!

Lindsay nici nu-l privi. Apucă receptorul, care-i vibra puternic în mână, ca şi structura întregii punţi de comandă, sub smuciturile maşinilor lui Fraser.

– Ofiţer cu artileria! Aici comandantul. Începe tragerea cu bateria din tribord. Aşteptă un pic şi apoi continuă, întrerupând hotărât protestul lui Maxwell. Ştiu că tunurile armate de cei din trupele de uscat nu au acum câmp liber de tragere. Dar trebuie să abatem focul inamicului de la vasele convoiului. Încerc să micşorez distanţa cât pot mai repede.

Puse receptorul la loc şi ascultă sunetul înăbuşit al soneriei de deschidere a focului, urmat imediat de bubuitul tunurilor 1 şi 3, care au reculat amândouă odată.

– Scurte!

Îşi ridică binoclul la timp ca să vadă jerbele subţiri do spumă destrămându-se exact pe direcţia siluetei înnegurate a inamicului, care se distingea bine acum: punţile diferitelor comenzi înalt etajate şi turelele ce se roteau, ca şi cum l-ar fi căutat pe impertinentul provocator.

Dancy se uita, transfigurat, la apa care se zvârcolea ca creastă de val izbită de o stâncă, o clipă înainte de a izbucni într-o coloană înaltă, spre cer, la travers în tribord. I se păru că simte dogoarea exploziei şi că are în nări mirosul greţos al proiectilelor grele.

Descoperi că Stannard îl apucă strâns de încheietura mâinii şi îi şopteşte, foarte apăsat.

– Ia scrisoarea asta. Păstreaz-o pentru mine. Îl privi în ochi. Pentru orice eventualitate, înţelegi, prietene?

Dancy n-apucă să răspundă, căci se prăvăli, când întreaga comandă s-a zvârcolit din pricina unei teribile explozii. Simţi, vag, cum picioarele i se încurcă cu cele ale lui Stannard şi ale unui semnalizator şi chiar după ce explozia asurzitoare încetă, în urechi îi mai stărui zgomotul ei, ca vâjâitul presiunii în auzul celui cu capul sub apă.

Văzu în jur feţe înspăimântate, guri dând ordine pe care nu le auzea şi uşa din tribord presărată de stele luminate de soare. Se smuci ridicându-se în picioare, odată eu revenirea auzului, şi constata că stelele din uşă erau găuri de schije, dar avu imediat o puternică senzaţie de vomă, când dădu cu ochii de forma însângerată de sub ele.

Locotenentul Paget fusese trimis pe comanda de navigaţie să dea o mână de ajutor şi fusese aproape rupt în două de explozie. Mâinile încă i se mai mişcau, încercând zadarnic să se încleşteze, ca nişte gheare de ceva de-a lungul corpului şi răcnetele se auzeau mai tare şi mai tare, ca cele ale unei femei torturate.

– Cârma dreapta douăzeci! Lindsay îşi petrecu repede braţul pe după portavoce, când cârma se roti repede spre tribord. Bateria babord, fiţi gata de tragere! Şterse cu mâneca hainei praful şi pitura scorojită căzută pe faţa giroscopului. Cârma zero! Drept aşa!

– Drept aşa! Cap compas zero-trei-zero!

– Jolliffe a trebuit să-şi încleşteze dinţii, când un semnalizator i-a înfăşurat un bandaj în jurul braţului. O schijă mică îl brăzdase după ce trecuse prin corpul locotenentului, care răcnea, prăvălit câţiva paşi mai încolo.

Tunurile din babord se smuciră puternic în arcurile recuperatoare, cu gurile ridicate spre cer, în efortul lor de a lovi inamicul.

Lindsay se forţă să nu audă strigătele şi gemetele rănitului, până ce deveniră mai slabe şi, deodată, încetară. Ştia că o echipă cu targă intrase pe comandă, dar nu şi-a întors capul, concentrându-şi fiecare fibră a creierului asupra navei inamice.

– Distanţa e acum unu-şase-zero!

Îşi privi cu grijă adversarul, prin binoclu. Opt mile separau crucişătorul, cu blindajul său puternic, de nava lui canarisită în tribord şi apărată doar de pitura de camuflaj. Acum inamicul înţelesese foarte bine mesajul *Benbeculei*. Pusese prova pe ea şi folosea alternativ cele

două turele din faţă. Toate şase tunurile trăgeau cu regularitate matematică, făcând suprastructurile crucişătorului să pară incendiate de flăcările de la gura ţevilor.

Când, într-un târziu, aruncă o privire peste umăr, constată că trupul lui Paget fusese luat de acolo. Nu se mai vedea decât o pată purpurie, ca o urmă de pensulă, care să amintească de locul unde omul îşi pierduse viaţa.

Pe măsură ce focul tunurilor creştea în intensitate, Lindsay schimba direcţia la intervale neregulate, marcate de curbele formate în siajul înspumat. Bateriile trăgeau alternativ. Întâi cea din tribord, apoi cea din babord. De două ori câte două tuburi, împotriva celor şase ale germanului.

Maxwell comunică prin interfon:

– Este crucişătorul Minden. Tunuri de 203 mm, douăsprezece tunuri lanstorpile. Oftă scurt. Viteza estimată: treizeci şi trei de noduri.

Lindsay îşi muşcă buza. ca să-şi ascundă disperarea. În ceea ce o priveşte pe *Benbecula*, era ca şi când s-ar fi luptat cu un crucişător de bătălie în toată regula.

Un telefon zbârnâi, zgomotul lui fiind înăbuşit de explozii şi de larma ventilatoarelor.

– Postul de transmisii a primit o radiogramă despre celălalt corsar, domnule comandant.

Lindsay clipi, când marea de dincolo de prova dispăru din vedere, ascunsă de un zid uriaş de spumă şi fum. Simţi cum toată coca navei se zguduie sub unda de şoc, de parcă ar fi fost lovită de bombă.

– Citeşte-mi-o!

Marinarul îşi dezlipi privirea de la fanta de observare şi se aplecă pe telefon.

– „Corsarul scufundat. Toate navele disponibile sunt în drum să vă dea ajutor”, Câteva secunde mai târziu: Crucişătorul *Canopus* ne cheamă, domnule comandant. Întreabă: „Care este poziţia dvs.?”

Lindsay privi cum marea izbucneşte din nou în jerbe înspumate. Mult mai aproape de data asta.

– Răspunde-le: poziţia noastră este disperată!

Stannard puse mâna pe braţul marinarului.

– Lasă. O dau eu la postul de transmisii.

– Ce fac vasele convoiului, locotenent? strigă Lindsay.

Dancy alergă la fereastra dinspre pupa şi privi prin panaşul de fum lăsat de coşul *Benbeculei*. În câteva secunde văzu toată situaţia. Vasele, dispersate, apăreau mititele în depărtare, în comparaţie cu pavilionul care flutura la catargul lor mare. Siajul alb, ondulat de schimbările de drum, marea, totul.

– Transportoarele de trupe sunt dincolo de bătaia tunurilor, domnule comandant. Restul vaselor sunt dispersate.

– Foarte bine.

– Distanţa e acum unu-cinci-zero.

Toate cele patru tunuri trăgeau şi reîncărcau cât puteau de repede, iar servanţii lui Maxwell, de pe comanda de artilerie, strigau gismentele şi derivele după fiecare schimbare de drum a navei.

În camera maşinilor, Fraser se agăţase de platforma care se tot smucea şi-şi supraveghea oamenii furnicând în jurul maşinilor. În compartimentul echipei de combatere a avariilor, Goss se ţinea nemişcat în scaun, în faţa panoului de semnalizare, cu mâinile împreunate pe burtă. Pretutindeni pe navă, deasupra şi dedesubtul punţilor, în spatele uşilor etanşate sau pe platformele lipsite de apărare ale tunurilor, marinarii aşteptau inevitabilul. Îi făcea faţă fiecare în felul său.

Departe, în pupa, răspândit în evantai pe linia orizontului, convoiul, odinioară atât de falnic, îşi pierduse de mult formaţia. Vasul lovit cel dintâi se scufundase, dar celelalte care nu primiseră lovituri în plin, ci numai explozii apropiate, reuşiseră să se menţină pe drumul spre salvare, unele din ele lăsând în urmă dâre de fum, ca nişte cicatrice uriaşe pe cer.

La bordul celui de al doilea transportor de trupe, punţile şi posturile vasului erau înţesate de siluete tăcute, deformate de centurile de salvare, strânse în rânduri dese, rămase locului de la începutul atacului.

Un ofiţer, aflat la postul său pe punte, lângă o barcă, zise, deodată:

– Ia priviţi ce face nava aia bătrână! N-aş fi crezut în viaţa mea aşa ceva! Cu toate că soldaţii săi subordonaţi erau de faţă, îşi scoase chipiul şi-l flutură deasupra capului. Dar vocea nu reuşi să sune decât a şoaptă, când continuă: Noroc bun, bătrânico!

Micul grup de fete Wren, înghesuit la capătul dinspre pupa al punţii bărcilor, se strânse şi mai tare, când nava îndepărtată fu din nou încadrată de jerbele înspumate ridicate de proiectile.

Marion îşi petrecu braţul pe după umerii prietenei sale şi-i zise:

– Nu mai plânge, Eve!

– Ştiu că plâng, răspunse aceasta, scuturând capul, îşi miji ochii, încercând să nu piardă clin vedere nava canarisită şi cu pupa de formă demodată. Dar îmi vine să strig urale!

Ceva ca un suspin se propagă prin rândurile de soldaţi privitori. O voce exclamă:

– A fost lovită!

Când sunetul exploziei a ajuns într-un târziu la vasele dispersate, semăna cu un tunet. Nici ofiţerii cu binocluri nu reuşeau să distingă vreo parte a *Benbeculei*, din pricina fumului gros. Marion îşi înteţi strânsoarea braţului.

– Dar continuă să tragă. Cum de mai pot oare?

Eve nu răspunse. Nu vedea decât mica vilă, cu masa luminată de luminări. Apoi el, aşezat pe pat. Privind-o. Strângând-o în braţe.

Încă un grup de explozii bubui pe faţa mării. Mult mai înăbuşit acum, căci distanţa de navele angajate se mărea din ce în ce. Un om rosti:

– O lovitură în plin de data asta. Trebuie să fi fost în plin.

– N-ai vrea să te duci sub punte? Marion privea dezolată la perdeaua de fum gros lăsată de coş în urma navei. Poţi coborî, nu mai e nici un pericol. Ne-au scutit ei de pericol.

– Nu. Scutură din cap. El ştie că sunt aici. Sunt sigură de asta.

– Ca şi mine.

Amândouă rămaseră tăcute lângă balustradă.

* * *

– Foooc!

Maxwell răguşise de atâta strigat în microfon. Compartimentul părea înecat de fum, iar zgomotul era de nesuportat, din pricina deselor salve inamice care clătinau necontenit nava.

– De ce dracu' n-o putem lovi? strigă Hunter prin trâmbele de fum, de pe locul său din spatele scaunului lui Maxwell. Doar am ajuns la numai şase mile distanţă, pentru numele lui Dumnezeu!

Tunurile din tribord trosniră din nou şi Maxwell trase o înjurătură când proiectilele lor explodară în negură.

– Lungeşte doi!

Nu terminase de pronunţat, când salva următoare încadră nava lor, ca într-o menghină de oţel. Îl văzu pe Hunter cum se clatină în scaun şi-l priveşte cu ochii holbaţi şi o expresie de groază pe faţă, sângele gâlgâindu-i pe gură şi privirea pierdută fiind lipsită de înţelegere, pentru totdeauna.

Doi dintre marinari erau şi ei doborâţi, iar cel de al treilea se târa agăţat de scaunul lui Maxwell, ţinându-şi şoldul cu o mână şi horcăind în agonie.

– Echipa de prim ajutor să vină la comanda de artilerie!

Maxwell oftă. Telefonul nu mai funcţiona. Se ridică şi atârnă receptorul de scaun, apoi ieşi, în bătaia soarelui, după ce-l mângâie, o clipă, pe creştet, pe marinarul rănit.

Câteva siluete trecură pe lângă el, învăluite în fum, şi un marinar strigă:

– Sus pe teugă! În tribord!

Tunul 1 încă mai trăgea, când Maxwell sosi la el şi-l găsi pe bătrânul Baldock, subofiţerul rechemat, dând ordine. Celălalt tun era făcut fărâme, azvârlit într-un crater adânc, în jurul căruia zăceau, risipite, resturi de trupuri omeneşti şi bălţi macabre de sânge.

Baldock îi strigă:

– În bordul ăsta, ambii ofiţeri de la tunuri au fost ucişi.

Maxwell dădu din cap că a înţeles; se simţea foarte detaşat.

– Continuă să tragi dumneata, atunci!

Se deplasă în celălalt bord, unde găsi pe tânărul sublocotenent care comanda tunul stând pe un cheson şi ţinându-şi un braţ în dreptul feţei, ca un om care se apără de soare.

– Eşti teafăr, Cordeaux?

Ofiţerul îl privi lung.

– Da, domnule locotenent.

Apoi îşi îndreptă ochii spre cadavrul de lângă celălalt tun: capul îi lipsea, dar mai purta încă haina. Era ca şi a lui, tot cu o singură tresă ondulată.

Un proiectil vâjâi pe deasupra, dar Maxwell nici nu se clinti.

– Ce să-i faci, băiatule, fiecare cu norocul lui. Îşi aranjă chipiul. Mă duc la pupa să văd ce fac berbecii noştri. Dumneata ai să continui aici, nu?

Tânărul îl urmări cu privirea un timp şi apoi îşi ridică casca de jos. În faţă, ochitorul în înălţime şi cel în direcţie, ca şi marinarul cu mânuşi de asbest, care manevra închizătorul, îi aşteptau ordinul. Vor muri în curând. Cu toţii. Ca şi prietenul său care acum zăcea fără cap. Ochitorul în-direcţie îi zise, obosit:

– Începem din nou să întoarcem, dom’le sublocotenent!

Cordeaux se auzi singur rostind:

– Tunul 2, fiţi gata!

Apoi, împreună cu ceilalţi, urmări cu privirea cum prova începe să se rotească spre tribord.

* * *

– Cârma zero!

Lindsay a trebuit să zbiere ca să se facă auzit. Tunarii nemţi trăgeau foarte repede şi el ştia că *Benbecula* fusese lovită rău. Dar zgomotul era prea mare, prea vast pentru a mai putea recunoaşte sau distinge exact. Timpul încetase să mai însemne ceva pentru el, iar în vreme ce continua să-şi conducă nava, forţând-o să se sucească ca un beţiv, într-o parte şi în cealaltă, nu mai era conştient decât de distanta care mai separa pe cei doi combatanţi atât de inegali.

– Cârma este zero, dom’le comandant!

Jolliffe se cramponase de timonă, faţa-i arătând ca cenuşa din pricina pierderii de sânge.

Ritchie veni lângă el şi-i zise:

– Lasă, bătrâne, că mergem împreună la fund.

Timonierul îl privi cu ochi de gheaţă.

– Du-te dracului de aici, cobe ticăloasă 1

Ritchie îşi feri privirea. „Dumnezeule! Bietul amărât încă mai crede

că vom supravieţui!”

Lumina soarelui răzbi prin fum şi Lindsay se întoarse la timp pentru a zări hidroavionul de observare sclipind la travers în tribord, la mai puţin de jumătate de milă depărtare. Micul aparat părea atât de aproape şi de detaşat de tot scrâşnetul şi vâltoarea luptei. Parcă ar fi fost o jucărie, bâzâitul lui neputând fi auzit din pricina zgomotului navei. Când maşinăria se înclină pe o aripă, distinse bine crucea neagră de pe ea şi i se păru că vede chiar şi capul cu cască al pilotului în carlingă. Făcându-şi observarea cu indiferenţa răbdătoare a unui pescăruş însoţind o navă.

Undeva, spre pupa, un tun Oerlikon reveni la viaţă, trasoarele sale licărind prin fum şi silind hidroavionul să vireze pentru a se îndepărta, surprins şi temător. Fusese la distanţă prea mare pentru ca tragerea tunuleţului să fie eficace, dar Lindsay înţelegea deplin gestul servantului de la Oerlikon. Încătuşat de arma pe care o deservea, vulnerabil şi neajutorat, în vreme ce în jurul său întreaga navă se dezmembra.

Stannard îi strigă în ureche:

– Vasele sunt de acum în siguranţă?!

Era mai mult o întrebare decât o afirmaţie.

– Mai e încă prea mult până la căderea întunericului, îi răspunse Lindsay.

Urmări apoi cu privirea hidroavionul care se reîntorcea. Dacă n-ar fi fost el, inamicul n-ar mai fi avut şanse să găsească vasele. Dar aşa, de îndată ce *Benbecula* va fi scufundată, comandantul german va porni neîntârziat la urmărire. Cât spusese Maxwell? Ce greu îi venea să facă eforturi de gândire. Să-şi amintească. Treizeci şi două de noduri.

Puntea navei se înclină violent şi un zid de flăcări izbucni de pe teugă spre cer.

Telefoanele se porniră să zbârnâie şi auzi oamenii ţipând în portavocele rămase în funcţie.

– Incendiu puternic la prova, domnule comandant! Tunul 1 a fost distrus. Baldock e mort şi el.

Lindsay îşi târî cu greu paşii prin lucrurile în dezordine de pe grătarele comenzii.

Cine a mai rămas acolo?

– Tânărul Cordeaux, domnule comandant, i-a strigat Stannard.

Lindsay îşi şterse faţa cu mâna. Un copilandru. Şi Baldock fusese ucis. În loc să stea acasă şi să-şi vadă de nepoţi.

O explozie sălbatică se auzi într-un bord şi tot spaţiul de jur împrejur fu cuprins de schije şi bucăţi sfărâmate. Cabinele şi compartimentele, maşinile şi pereţii etanşi, toate o resimţiră din plin, căci şocul se transmise ca o mişcare de cosire prin toată coca. Coşul

ciuruit, cu nenumărate găuri de schije, lăsă să-i scape trâmbe de fum şi de abur şi Lindsay constată că fusese retezat şi catargul mare.

De acum nu mai era mult. Ceva plescăi pe telegraful maşinilor, care mai indica încă „Toată viteza înainte” şi, când ridică privirea, văzu sânge curgând printr-o spărtură din tavan. Probabil al lui Hunter, se gândi el, istovit.

Când îşi coborî ochii, constată că scaunul este gol. O clipă îşi închipui că o schijă îl doborâse pe comodor.

– A fugit pe punte, domnule comandant, i-a strigat, cu dispreţ, Stannard. Vomând ca un prăpădit de copil!

Lindsay ridică clin umeri. Acum nu mai avea nici o importanţă.

Puse din nou binoclul la ochi. Era atâta fum, încât nu se putea vedea nimic dincolo de prova. Fum de la tunuri şi de la explozia proiectilelor. Şi de la incendiile de pe navă, care sfidau eforturile furtunurilor şi ale apei din compartimentele inundate pentru a stăvili focul pornit să se întindă.

Distanţa de inamic era acum mai mică de şase mile. Le era imposibil de precizat de câte ori loviseră în plin nava germană. Dacă reuşiseră măcar s-o lovească vreodată! Crucişătorul continua să se apropie, intr-un drum oblic, care-l bara pe al lor, turelele urmărind cu încăpăţânare apropierea *Benbeculei*, cu acea rece eficienţă de vânător aşteptând animalul rănit să iasă din nou din desiş.

Un creion se rostogoli pe un pupitru de sub fereastra comenzii şi el îl privi timp de o secundă. Canarisirea care amărâse până atunci, ani de zile, pe proprietarii pasagerului, ca şi pe cei de la şantierele navale, dispăruse acum, în sfârşit. Probabil că Goss inundase unele compartimente ameninţate de incendiu şi greutatea apei a restabilit asieta navei, redându-i, oarecum, o demnitate târzie. Cum va fi apărând vasul în ochii inamicului, ai ofiţerului german cu artileria? Această navă răvăşită, pe jumătate distrusă, târându-se spre nimicire sigură şi refuzând, totuşi, să moară. Ce-or simţi ei acum? Admiraţie sau mânie, că sunt siliţi să întârzie?

Strânse iar din fălci când alte explozii făcură din nou să zbârnâie corpul navei. Era de ajuns să-i sileascâ să întârzie. „Neamţul trebuie ţinut pe loc până ce vin ajutoarele.”

– Unde-i acum *Canopus*?

Stannard îl privi amărât.

– Postul de transmisii a fost lovit rău, domnule comandant. Nu pot şti nimic despre ce s-a mai întâmplat.

Lindsay deschise gura să replice ceva, dar se pomeni lungit pe grătarele comenzii, cu faţa în jos, cu cineva care lovea şi se zbătea pe spinarea lui. În jur totul era fum şi praf. Abia de mai putea respira şi simţea că pierde tot aerul din piept..

Lângă el, lucruri mărunte se conturau cu uimitoare claritate. Nituri

lângă piese din ceasul său de mână, ce fusese sfărâmat în ciocnirea cu plăcile de oţel. Un pumn de om, iar când întoarse capul descoperi că era al lui Jolliffe. Timonierul fusese smuls de lângă timonă şi acum zăcea inert, cu ţeasta sfărâmată în căderea pe habitaclu. Lindsay se ridică, clătinându-se pe picioare, scuipând praf şi pitură scorojită, căutând din ochi să vadă cine mai rămăsese dintre oamenii de pe comandă. Îl văzu pe Stannard întins pe spate, cu sânge şiroindu-i pe sub picioare şi Dancy aplecat asupră-i.

Ritchie începuse să se târască spre timonă şi reuşi să horcăie:

– O ţin eu, dom'le comandant. Drept aşa! Se forţă să zâmbească. Drept aşa, până-n fundul iadului!

Stannard deschise ochii şi-l fixă pe Dancy.

– Linişteşte-te prietene. Mă simt bine. Nici nu mă mai doare ceva...

Două chipuri noi intrară în comanda plină de fum, alunecând pe sângele închegat şi cioturile de grătare şi bâjbâind să se apuce cu mâinile. Erau aspirantul Kemp şi Squire, maistrul navigator. Lindsay le zise:

– Armaţi portavocele!

– Am trimis după echipa de prim ajutor, domnule comandant, îi răspunse Kemp, dând din cap în semn că a înţeles.

Dancy se aplecă peste australian, susţinându-l, când întreaga navă tresări sub impactul unui nou proiectil.

– Ai să te faci bine. Ai să vezi că da. Putem ajunge amândoi în Anglia şi...

Stannard privi dincolo de el, spre Lindsay şi se strâmbă de durere.

– Scrisoarea. Ai grijă s-o primească ea, da? Nu vreau să creadă că am uitat...

Capul îi alunecă moale într-o parte şi Lindsay interveni:

– Lasă-l, sublocotenent. S-a sfârşit cu el!

Dancy se ridică, tremurând puternic. Apoi zise:

– Sunt teafăr, domnule comandant. Încercă să-şi privească prietenul ce zăcea pe grătare. Mai târziu am să... Dar n-a mai încheiat...

Uşa dinspre pupa se deschise hârşâind pe grătarele sfărâmate şi Boase îşi făcu apariţia cu doi brancardieri. Era palid, livid, casca de oţel îi stătea strâmb pe cap, iar el privea aiurea, la haosul şi atmosfera de moarte din comandă. Un transmisionist fusese strivit de peretele din pupa al timoneriei, un timonier alergător zăcea mort la picioarele lui, fără urme de rană.

În cursul unei întreruperi inexplicabile a focului de artilerie, Kemp urlă sălbatic:

– Dă-i drumul, doctore, arată-ne ce ştii să faci! Smuci mâna lui Squire, care încerca să-l reţină, apucându-l de braţ, şi continuă, pe acelaşi ton sacadat: Eşti al dracului de bun numai să dai sfaturi altora!

Boase rămăsese împietrit, cu braţele atârnând, cu casca clătinându-se în vibraţiile maşinilor. Lindsay se răsti:

– Ţineţi-vă firea!

Figura lui Kemp păru că e gata să se prăbuşească.

El îi cânta în strună lui taică-meu şi doctorului ăluia, ca să vă ducă de râpă. El a întocmit un raport defavorabil, care să vă închidă definitiv cariera. Îi reveni furia iniţială şi, din nou, urlă la doctorul împietrit: Putregai şi ticălos, laş ce eşti! Eşti de aceeaşi teapă cu taică-meu, aşa că de ce nu alergi jos, să te ascunzi ca şi el?

Squire îl apucă pe Boase de mână şi-l împinse, spre brancardierii care aşteptau cu disperarea întipărită pe faţă.

– Luaţi-l de aici, fraţilor!

Se întoarse la postul său, în vreme ce Boase se lăsă tras de la uşă. Un fir lung de salivă îi atârna de bărbie.

– Comandantul secund la telefon, domnule comandor, raportă un ajutor al boţmanului.

– Aici comandantul, spuse Lindsay, în microfon.

Goss părea că vorbeşte de la mare depărtare.

– Peretele etanş din prova s-a burduşit rău. Dacă nu-l proptim ca lumea se duce dracului toată şandramaua. Tuşi răguşit şi adăugă: Mai e şi un incendiu cumplit. Şi nici n-am, fir-ar al dracului, vreun loc să bag ceva aici.

Lindsay se forţă să reflecteze la raportul rezumativ al lui Goss. Lucrurile stau foarte prost dacă a trebuit să iasă comandantul secund în persoană la comanda echipei de combatere a avariilor.

– Vrei să reduc viteza?

Goss aşteptă câteva secunde.

– Da. Dacă mai mergem cu maximum de rotaţii, bătrâna carcasă ne duce direct la fund, dac-o ceda peretele etanş. O altă pauză. Avem nevoie de vreo cincisprezece minute. Deocamdată nu mai mult de atât.

– Cincisprezece minute. Putea la fel de bine să fi cerut şi o săptămână, că tot aia era.

Dancy îl privea, aşteptând cu un alt telefon în mână.

– Şeful mecanic, domnule comandant. Două pompe au fost scoase din funcţie. Compartimentul maşinilor ia apă.

Lindsay tresări când un nou proiectil explodă undeva, la pupa. Auzi cum nişte echipamente grele se prăbuşesc, între punţi, şi hârşâitul schijelor ricoşate din tăblii.

– Zi-i şef mecanic!

Fraser părea a fi foarte calm.

– Încă mai am posibilitatea să vă dau viteză maximă, domnule comandant. Dar trebuie să vă avertizez că lucrurile pot deveni foarte serioase aici, jos.

– Bine. Chiar şi acest unic cuvânt îi cerea un efort. Scoate toţi oamenii care nu-ţi sunt absolut necesari şi adună-i în comanda de combatere a avariilor. S-ar putea să nu mai dureze mult de acuma.

– Am înţeles. Fraser strigă ceva ajutorului său şi apoi adăugă: Să ştiţi că bătrâna noastră nu merge chiar rău.

Linia telefonică se întrerupse şi Lindsay zise, privind lung receptorul:

– Sunaţi la telegraf: jumătate viteză înainte! Dancy manevră ambele telegrafe şi rămase uitându-se la sângele lui Hunter cu care se mânjise pe mâini.

– Acuma ne pot lua ca din oală, domnule comandant. Un alt proiectil explodă pe teugă, schijele izbucnind departe, peste puntea bocaporţilor, iar catargul şi bigile începură să se clatine dezordonat şi căzură peste bord. Scondri, echipamente şi un vinci întreg dispărură prin spărtura tăbliilor, împroşcând, în trecere, rămăşiţele lui Cordeaux şi ale armamentului său de tun.

Lindsay simţi că cineva îi înnoadă un bandaj în jurul braţului şi-şi dădu seama că fusese lovit de o schijă mică. Probabil că atunci când fusese ucis Stannard. Nu-şi mai amintea. Nu simţea nici o durere. Numai un soi de amorţeală, ce părea că începe de la creier şi se împrăştie prin membrele-i îndurerate, ca un şuvoi fierbinte.

– Inamicul a încetat tragerea, domnule comandant. Ajutorul boţmanului se sprijini de geam, gata să se prăbuşească.

Lindsay păşi ca un automat spre uşa din babord şi-i desfăcu zăvoarele. Când o smuci, constată că privea direct pe puntea de dedesubt, printr-o învălmăşeală de lemne şi bare de oţel, strâmbate şi înnegrite. Aripa din babord primise o lovitură directă. Proiectilul care-i ucisese pe Stannard, Jolliffe şi pe ceilalţi de pe comanda de navigaţie smulsese întreaga aripă, ca pe o cutie de carton. Era o minune cum de scăpaseră el şi Dancy.

Trase adânc în piept aerul sărat care-i alunga fumul din plămâni şi ridică binoclul în căutarea inamicului. Nava se mişca acum aşa de încet, încât el simţea sub picioare ruliul la fiecare val. Trebuie că ia apă multă, se gândi. S-a îngreunat teribil. Aproape să se scufunde.

Îl auzi pe Goss cum păşeşte bocănind pe comandă, dar îşi menţinu binoclul îndreptat spre inamic. Crucişătorul aproape ca stopase şi el, la mai puţin de patru mile distanţa. Putea distinge pavilionul roşu care-i flutura la pic şi fumul rămas de la tunuri deasupra turelelor.

În spate Goss mormăi:

– Ticălosul s-a oprit să-şi ridice hidroavionul, domnule comandant.

Lindsay văzu, atunci, micul aparat săltând pe valuri, în vreme ce se apropia cu grijă de coca masivă, cenuşie, a crucişătorului. O gruie specială era pregătită în dreptul catargului mare şi sta aplecată în afara bordului, gata pentru ridicare.

Probabil că tocmai priveliştea unor manevre atât de obişnuite şi de calm executate a făcut să dezlănţuie rezervele lui Lindsay, mai mult decât orice act de violenţă la care s-ar fi aşteptat. Crucişătorul era cu totul încrezător în victoria sa. Îşi putea permite să ignore nava aceea străpunsă de lovituri, în flăcări, fără catarge sau pavilion şi să plece în urmărirea vaselor din convoi. Datorită sacrificiului făcut de *Benbecula*, multe din acele vase vor supravieţui. Altele nu! Şi cu o subită mânie, Lindsay ordonă:

– Stop maşina tribord!

Goss se feri într-o parte, când comandantul se repezi în timonerie.

– La posturile de abandonare a navei! Aduceţi răniţii pe punte şi desfaceţi plutele din legături. Îl priveau cu gura căscată cu toţii. Hai, imediat, mişcaţi-vă I

Telegraful răsună în camera maşinilor şi, cu o scurtă zvâcnire, elicea din tribord îşi opri rotirile. Dancy strigă:

– Inamicul îşi orientează tuburile lanstorpile spre noi!

Lindsay alergă spre fereastră. Chiar fără binoclu putea distinge acel gol din silueta crucişătorului în care un set de tuburi lanstorpile fusese rotit, gata de lansare.

Comandantul inamic intenţiona să nu le lase timp nici măcar pentru evacuarea răniţilor. Poate ştia că sunt ajutoare în drum spre ei, poate chiar imediat dincolo de orizont, astfel că timpul era mult mai preţios pentru el, decât mâna aceea de nebuni, care încercaseră să-i împiedice victoria. Sau, poate, doreşte dinadins să-i lichideze. Ca să şteargă, pentru totdeauna, insulta acelei întârzieri, pusă în calea unui întreg plan dinainte pregătit. Goss murmură:

– Nu mai avem timp să scoatem băieţii afară, domnule comandant.

Privi cum prova se mişcă foarte încet spre tribord, împinsă de elicea din babord, care continua să se învârtească. Ghicise intenţia lui Lindsay de îndată ce-i putuse zări chipul. Ştia ce avea să facă, chiar dacă se afla în faţa morţii. Era surprins să constate că poate înţelege şi primi cu calm inevitabilul. Tot aşa cum acceptase distrugerea cabinei sale. Alergase tot timpul cu echipa de combatere a avariilor, astupase găuri de apă, târâse răniţi ce gemeau, pentru a-i scoate din strânsoarea oţelului răsucit, reparase pompe învechite şi se căznise să rămână în viaţă în acea închisoare plină de larma schijelor şi ecourile exploziilor. Cabina îi fusese răvăşită de schije, pozele şi amintirile lui fuseseră transformate în gunoaie. Mânie, disperare, resentimente; în acele câteva momente le încercase pe toate. Era ca şi cum întreaga lui viaţă zăcea acolo, printre dărâmături, ca s-o poată privi. A desprins cu grijă flamura companiei de navigaţie de pe perete şi a ieşit din cabină purtând-o pe un braţ. Călcase cu un picior fotografia lui şi a preşedintelui companiei. Dar, cu voce tare, nu spusese decât:

– Şeful mecanic avea dreptate. Ai fost, într-adevăr, un ticălos,

meschin şi bătrân. Apoi trecu să-şi îndeplinească mai departe treburile, fără a mai privi înapoi.

Goss îl văzuse pe comodor ghemuit pe un cheson spart, rugându-se de un sanitar să-i panseze rana. Acesta nu-şi mai vedea capul îngrijind alţi răniţi şi-i răspunsese, cu răceală:

– Păi nu sunteţi rănit. Pentru numele lui Dumnezeu, lăsaţi-mă în pace!

„Nu-i de mirare că aspirantul e aşa cum e. Cu asemenea tată, putea fi nebun de-a binelea!”

Zgomotul şi larma de pe navă aproape că se potoliseră. Cerul se zărea printre palele de fum purtate de vânt, iar marea, între cele două nave, încetase să mai fie răscolită de elicele grăbite. „De fapt, fu de părere Goss, arată chiar răcoroasă şi atrăgătoare”. Se uită la micul hidroavion siluetat pe bordajul crucişătorului, închipuindu-şi cum vreun ofiţer conduce operaţia de ridicare şi aducere la bord, probabil chiar sub ochii comandantului de navă. Unul ca Lindsay.

Goss scutură furios din cap. Nu, nu putea fi ca el.

Se auzi vorbind tare:

– Sunt gata şi eu să facem încercarea, dacă şi dumneavoastră sunteţi gata.

Lindsay îi întâlni privirea şi zise liniştit:

– N-avem decât o foarte slabă şansă de reuşită.

– Da-i mai bine decât să aşteptăm aici să ne ciopârţească. Goss se duse spre pupa. Le zic eu lui deChair şi Maxwell, dacă mai sunt întregi la ora asta.

Lindsay se sprijini cu mâna de fereastra comenzii. Era caldă. Dar nu putea spune dacă-i din cauza soarelui sau a incendiilor.

– Stop babordul!

Nici nu se stinsese clinchetul telegrafului, şi Lindsay telefona şefului mecanic, explicându-i, scurt, ce are de gând să întreprindă.

Prin fanta de observare zări, din nou, hidroavionul german profilat pe bordajul cenuşiu de oţel. Părea o jucărie.

Fiind pe aproape, Dancy asculta, cu mirare, vocea calmă a lui Lindsay. În mod normal, auzind cele spuse de comandant, ar fi trebuit să înţeleagă totul, aşa cum făcuse Goss. Dar această liniştită şi dureroasă îngreunare a navei, ca şi înăbuşitoarea atmosferă de moarte care domnea pe ea îi amorţiseră mintea, de parcă ar fi învăluit-o într-o imensă pătură udă.

Lindsay i se alătură lângă portavoce şi dibui cu mâna după pipă. Dar o găsi sfărâmată. Zise:

– Nu mai folosi telegrafele. Stai însă cu receptorul ăsta la ureche şi, când îţi spun eu, comunică-i şefului mecanic să-i dea bătaie cât poate.

Până să apuce Dancy să zică ceva, i se adresă lui Ritchie:

– Ţine capul pe pupa inamicului. Vreau să mai dau tunurilor noastre

de la pupa o ocazie... Ştiu că numai unul din ele poate avea câmp de tragere, dar dacă nu reuşim de prima dată, aş vrea să virăm de bord şi să mai încercăm odată. Zâmbi trist, gândind: „Numai că nu va mai exista o a doua încercare. Dacă prima dă greş, ne ducem direct la fund!”

Undeva, dedesubt, un marinar răcnea în agonie; paşii celor care-l căutau se auzeau printre sfărâmături.

Pe puntea bocaporţilor pupa, Goss îl găsi pe Maxwell ghemuit lingă postamentul unui tun, cu şapca trasă pe ochi, privind pierdut sclipirile apei. Aşezaţi între cele două tunuri, în rânduri neregulate, răniţii gemeau sau picoteau toropiţi de droguri. Câţiva fochişti şi marinari de punte aşteptau epuizaţi, formând grupuri mici, iar cei de la unităţile de uscat îl priveau pe deChair, în umbra unui vinci sfărâmat. Faţa acestuia era ascunsă de bandaje prin care sângele începuse să pătrundă. Îşi mişcă încet mâna, când auzi pe Goss vorbind.

– Veţi deschide focul cu tunul 6. Ordin de la comandant.

Doi marinari aduseră un cadavru şi-l întinseră lângă parapet. Era Jupp. Chiar aşa, cu faţa acoperită, Goss l-ar fi recunoscut oriunde. Oftă amărât.

Sergentul de la tun răspunse:

– Am înţeles, domnule comandant secund.

Dar când se apropie de piesă, Maxwell sări în sus şi se repezi la tunul de 150 mm.

– Nu! Îl împinse la o parte pe ochitorul în înălţime şi se înghesui pe scaunul acestuia, zicându-i cu ton de comandă: Verifică elementele puse la tun!

Un tânăr trompet, de lângă Goss, vorbi şi el sfios:

– Eu pot să fac ceva, dom’le comandant secund?

Goss îşi desprinse ochii de la Maxwell, de la frenetica agitare a mâinilor lui, care manevrau, nervoase, manivelele lunetei. „Şi-a ieşit din minţi!”

– Tu? De ce nu. Despături, grijuliu, fanionul companiei şi adăugă: Leagă ăsta pe antena de radio. Nu ne-a mai rămas nici un pavilion naţional, iar catargele s-au dus dracului. Se forţă să zâmbească. Cred că bătrâna *Becky* preferă să fie sub pavilionul ei adevărat, în momentul când îşi sfârşeşte zilele.

Un alt marinar din trupele de uscat a găsit un telefon care menţinea legătura cu puntea de comandă şi sta cu receptorul la ureche, profilat pe cerul luminos, ca un vechi monument al eroilor. Nu-şi mişca decât ochii, urmărind cum micul gornist urcă bocănind spre puntea bărcilor şi cum – câteva secunde mai târziu – pavilionul companiei flutură în vânt, de pe antena care forma un baston improvizat. Sergentul îşi frecă gânditor bărbia.

– O să creadă friţii că ne filează o lampă!

Goss se uită impasibil la el.

– Ba eu cred că asta-i ceea ce contează. Apoi plecă spre prova, către puntea de comandă. Îl găsi pe Lindsay exact aşa cum îl lăsase.

– Gata, domnule comandant.

Lindsay dădu din cap în semn că a înţeles şi-i zise:

– Şeful mecanic mi-a raportat că acum compartimentul maşinilor ia apă din ce în ce mai repede. Fără pompele alea două...

Se întrerupse şi se încorda, când văzu hidroavionul ridicat mai sus de silueta umbrită a crucişătorului, pendulând mult deasupra balustradei. Se întoarse şi privi spre Squire.

– Când vă fac eu semn cu mâna...

Squire înghiţi greu în sec şi se uită repede la Kemp:

– E-n regulă, dom'le aspirant?

Tânărul îl privi lung, eu faţa ca o mască fără expresii? Apoi dădu violent din cap şi replică:

– Mă simt perfect, mulţumesc. Perfect.

Lindsay îşi concentră atenţia asupra navei inamice. Observă câteva dintre plutele *Benbeculei* derivate la întâmplare de curenţi. Probabil că vor contribui şi ele la manevră. Comandantul neamţ îşi va închipui că supravieţuitorii vasului englez caută să se salveze.

Uşor. Uşor. Cât de grijuliu era manevrat hidroavionul cu gruia specială.

Îşi reţinu respiraţia şi, cu un gest brusc, îşi coborî mâna într-o mişcare rapidă de retezare. Squire icni:

– Acum!

Semnalul zbârnâi pe sârma telefonului rămas în funcţie şi în urechea soldatului ce sta neclintit. Peste puntea acoperită de sfărâmături şi de răniţii aceia jalnici, peste trupul inert al lui Jupp şi cel al locotenentului orbit, spre Maxwell care se plecase încordat pe luneta sa de ochire, ca un atlet care aşteaptă pistolul starterului.

Încă o infimă, dar agonizantă frântură de secundă, în vreme ce etrava crucişătorului pâlpâia în firele reticulare, ca ceva văzut printr-o fereastră bătută de ploaie. Maxwell a trebuit să-şi smulgă gândurile de la oamenii de lângă tun, de la ochitorul în direcţie, aflat de cealaltă parte a piesei, de la încărcătorii care aşteptau cu proiectilul gata de introdus şi cu cel următor în braţe. Acesta era momentul unic. Momentul său.

– Foooc!

Simţi apărătoarea de cauciuc a lunetei înfundându-i-se în ochi, smucitura năprasnică dată de reculul tunului, şi fu aproape asurzit de detunătură. Uitase să-şi pună dopurile în urechi, dar nu mai luă în seamă durerea ascuţită, în înfrigurarea de a vedea cum proiectilul explodează direct în ţintă.

O fulgerare orbitoare şi, în locul în care hidroavionul atârnase

deasupra postamentului său, s-a ridicat un vârtej de fum cafeniu. A fost urmată, îndată, de o nouă lucire, mai puţin luminoasă, a flăcărilor care se întindeau şi jucau înalt, încă înainte ca servanţii tunului să fi apucat să desfacă închizătorul şi să încarce al doilea proiectil.

Pe comandă, Lindsay abia a izbutit să-şi stăpânească valul de emoţie. Hidroavionul fusese sfărâmat în bucăţele şi întreaga suprastructură de sub el incendiată de benzină octanică. Strigă:

– Acum, sublocotenent!

Tunul bubui din nou şi înecă vocea lui Dancy, dar jos, sub punte, Fraser auzise şi se aruncă cu toată greutatea trupului pe valvule, trezind din nou la viaţă elicele care s-au pornit să răvăşească apa, într-o gâlgâire de spumă, împingând înainte bătrâna navă şi zguduind-o atât de puternic, încât părea că acum, acum, se dezmembrează.

Incendiul de pe puntea crucişătorului dădea semne că-şi face datoria. Servanţii tuburilor lanstorpile au fost siliţi să se tragă înapoi de la posturi, iar camarazii lor s-au repezit spre flăcări, înarmaţi cu furtunuri şi stingătoare.

Al doilea proiectil al lui Maxwell a avut traiectoria scurtă, explozia lui aruncând spuma mării mult mai sus de silueta navei inamice, flăcările jucăuşe sclipind prin cortina străvezie, ca nişte pietre preţioase.

Lindsay lovi înciudat cu pumnul în balustradă. Rotaţiile elicelor se înteţeau cu repeziciune şi crucişătorul inamic rămăsese în prova babord. Dar nu destul de repede, căci putea zări cum turela din prova se roteşte violent, încercând să prindă în vizoare nava care înviase.

De pe scaunul de oţel al singurului tun cu câmp liber de tragere, Maxwell inspiră adânc. Nu luă în seamă nici fulgerele luminoase ale tunurilor inamice, nici locul în care au căzut proiectilele acestuia, ci îşi concentră toată atenţia pe coloana de fum din faţa catargului mare al crucişătorului. Un singur set de tuburi lanstorpile ar putea face toată treaba. Şase torpile, precis aliniate pe un rând, reglate şi pregătite să dea o lovitură de moarte *Benbeculei*. Cu diferenţa că acum erau lipsite de servanţi, erau abandonate, din pricina primului său proiectil. În ciuda încordării, putea simţi cum faţa i se destinde într-un zâmbet de satisfacţie. De l-ar vedea acum Decia. Dacă măcar...

– Foooc!

Cele două nave au tras aproape simultan, undele de şoc rostogolindu-se şi interferându-se, până ce zgomotul atinse nivelul la care nu mai putea fi suportat.

Maxwell n-a mai apucat să vadă ce se întîmplă după aceea. Tunul lui, oamenii care-l armau şi mare parte dintre soldaţii de uscat de la postamentul opus au fost azvârliţi în nimicnicie de explozie. În câteva secunde, puntea bocaporţilor şi duneta au fost cuprinse de flăcări de

la un capăt la celălalt, arşiţa mistuitoare declanşând şi alte incendii sub punte şi chiar pe puntea bărcilor.

Lindsay resimţi şocul ca o lovitură directă în trup. Ştiu, în acea clipă, că *Benbecula* realizase tot ce a putut şi că nu mai era capabilă să lupte. Avalanşa de metal care o acoperise fusese aşa de mare, încât zidul imens de foc, ţâşnit înspre ceruri, deasupra vârtejului de fum de pe nava inamică, l-a luat prin surprindere. Apoi, când uriaşa trâmbă se potoli şi se desfăcu în două, constată că etrava înclinată a crucişătorului iese la iveală în bătaia soarelui, bordajul cenuşiu reflectând spuma albă a valului din prova.

Primele strigăte de disperare făcură loc unui oftat de uşurare, când nava inamică ieşi cu totul din norul neguros. Valul din prova era de acum în scădere şi, când fumul de pe suprastructură se risipi, Lindsay observă că pupa era afundată în apă până la nivelul punţii. Trebuie că torpilele, în explozia lor, cauzată de proiectilul lui Maxwell, i-au rupt coca cu efect mult mai mare decât dacă ele ar fi fost lansate la apă. Se întâmplase imposibilul.

Lindsay simţi cum Dancy îl apucă de umeri, iar Ritchie izbucneşte într-un horcăit de bucurie sau nebunie. Pretutindeni, pe vasul lor răvăşit de luptă, oamenii strigau şi se îmbrăţişau între ei, ba chiar şi unii dintre răniţi răcneau către cer, înnebuniţi de larma din jur, dar conştienţi că, în ciuda tuturor celor îndurate de ei, erau acum încă în viaţă.

Crucişătorul se lăsase pe o parte, fundul santinei ieşi din apă când acesta începu să se răstoarne, ascunzând vederii haosul şi învălmăşeala de pe punţi. Alte explozii se făcură simţite peste apă şi, chiar de la distanţă, Lindsay auzi zgomotul maşinilor grele şi al armamentului care se rupeau din postamente, mărind oroarea născută sub punţi.

Nu exista vreo speranţă de a găsi supravieţuitori. *Benbecula* nu mai avea nici o barcă întreagă şi cele mai multe dintre plute fuseseră distruse sau pierdute în luptă.

Un nor de abur se înălţă mult deasupra provei crucişătorului, când acesta se ridică încet din apă, ca o săgeată înnegrită, profilată pe orizont şi cerul limpede. Apoi plonja în adâncuri, vârtejul apei şi o pată de ulei marcând locul ultimului moment do viaţă al giganticei nave.

Cu voce răguşită de emoţie, Dancy întrebă:

– Îmi permiteţi să evacuez oamenii noştri, domnule comandant? Părea că e încă înmărmurit. Am putea construi nişte plute.

Fără a mai aştepta alte ordine, Fraser redusese viteza la foarte încet. Lindsay presupunea că mulţi dintre oamenii săi socotiseră că le-a venit sfârşitul, atunci când tunul lui Maxwell a fost distrus, ca să nu mai vorbim de violenta dispariţie a navei germane.

– Da. Îi puse mâna pe braţ şi adăugă: Şi-ţi mulţumesc! Dancy nici

nu se clinti. Arăta de parcă nu-i venea să creadă propriei sale raţiuni.

– Domnule comandant! Ascultaţi!

Abia sesizabil la început. Puţin mai tare decât un murmur, pe deasupra fâşâitului de flăcări şi al pocnetelor de muniţie arsă, iar Lindsay pricepu că aude sunetul pompelor lui Fraser. Puse receptorul la ureche.

– Şef mecanic?

Fraser chicoti la telefon:

– Vaca asta bătrână! Nu v-am spus eu? Dar glasul îi suna ca şi cum ar fi fost pe punctul de a izbucni în plâns. A dracului vacă bătrână, îşi spune cuvântul exact în ultima clipă!...

N-a mai putut continua, nu-şi mai putea controla vocea.

Lindsay îi răspunse, liniştit:

– Dacă am putea stinge incendiile şi controla apa care pătrunde, poate că am reuşi s-o ţinem pe linia de plutire până la capăt.

Puse la loc receptorul cu multă grijă.

Apoi ieşi pe aripa punţii de comandă rămasă încă întreagă, şi-şi încleştă mâinile pe balustradă. Îşi plimbă, încetişor, privirea pe punte şi de-a lungul întregii nave. Nici atmosfera de moarte şi de distrugere totală, nici chiar flăcările care continuau să se înalţe de pe puntea bocaporţilor nu puteau schimba chipul familiar al bătrânei nave. Furtunurile de pe puntea fumegând au revenit la viaţă, mânuite de oamenii ieşiţi de prin ascunzătorile în care se vârâseră. Observă un fochist, cu capul bandajat, purtând în braţe pisica bordului şi dându-i să bea apă dintr-o cană. Apoi omul se retrase un pas, să urmărească reacţia animalului, ca şi cum ar fi fost martorul celui mai mare miracol din lume.

Trei ore mai târziu, pe când nava, învăluită în fum şi în abur scăpat de la maşini, se lupta să se târască înainte cu viteză foarte mică, un om de veghe raportă:

– O navă la orizont.

Era *Canopus*, care se grăbea să ajungă, în speranţa zadarnică de a salva măcar o parte din convoi.

Priveliştea prezentată de bătrâna navă înnegrită de incendii şi găurită de proiectile, al cărui pavilion – necunoscut la prima vedere – flutura vioi deasupra unei mase de sfărâmături, l-a făcut pe comandantul crucişătorului englez să creadă, în primul moment, că dezastrul convoiului se produsese.

Ritchie luă luneta de la ochi şi raportă:

– Vrea să ştie, dom’le comandant: „Ce navă sunteţi?”

Goss, cu capul descoperit, şi înnegrit de funingine din creştet până-n tălpi, îşi sorbea, încetişor, ceaiul în spatele punţii de comandă. Se uită la chipul obosit al lui Lindsay şi-i făcu cu ochiul. După care i se adresă lui Ritchie:

– Transmite lui *Canopus*: „Suntem H.M.S. *BENBECULA*”. Îşi întoarse spatele, ca nu cumva Lindsay să-i vadă ochii. „Cea mai grozavă navă a companiei!”

MIC GLOSAR MARINĂRESC

I
NOMENCLATURA

A

ABORDA (a) – A trage la ţărm; a acosta. A se alătura altei nave, bord la bord (pentru a o ataca etc.).

ABORDAJ – Luarea cu asalt, atacarea altei nave. Ciocnire între nave sau a unei nave cu un obstacol.

ARIPA COMENZII – Platformă neacoperită, care prelungeşte puntea de comandă într-un bord şi în celălalt, asigurând un câmp cât mai larg de vedere pentru manevrarea navei şi efectuarea observaţiilor cerute de calculele de navigaţie.

ARMA (a) – A aduce un echipament în starea gata de funcţionare, prin asigurarea lui cu toate materialele necesare şi cu oamenii care îl deservesc (a arma o barcă, un tun, o navă etc.).

B

BABA – Corp, cu una sau două coloane scurte şi rezistente, solid fixate în postament, servind pentru legarea parâmelor la chei sau la bordul navei.

BABORD – Partea din stânga a navei, privind de la pupa spre prora.

BALENIERĂ – Vas dotat special pentru pescuitul balenelor. Datorită bunelor calităţi nautice, anumite bărci de pe nave (de 5-7 rame, cu pupa de formă ascuţită ca şi prova, cu câte un singur marinar pe un banc) au fost denumite baleniere.

BANDA (a da) – înclinare accentuată a navei într-un bord, sub efectul cârmei, elicelor, valurilor sau al vântului.

BERBECI – Coame albite de spumă, ale valurilor, pe o mare agitată. În argou marinăresc, ostaşii trupelor dec uscat sunt desemnaţi şi ei cu termenul generic de berbeci.

BOCAPORŢI – Deschideri de dimensiuni mari practicate în punte, pentru a permite introducerea (scoaterea) materialelor în (din) magaziile vasului. Navele de luptă, neavând în mod normal misiunea de a transporta materiale, nu au magazii încăpătoare şi nici bocaporţi.

BORD – Fiecare din părţile laterale ale punţii unei nave.

BORDAJ – Fâşiile de lemn, sau metalice, care învelesc coastele şi traversele unei nave.

BORD DE SERVICIU (LIBER) – Echipajul navei este împărţit în două părţi, numite borduri, astfel ca una să poată asigura serviciul curent, în timp ce a doua parte se odihneşte.

C

CABESTAN – Maşină de forţă, cu abur sau motor (rar manuală), care, prin învârtirea unui tambur cu ax vertical, trage parâme sau lanţuri.

CAMBUZĂ – Magazie de alimente şi provizii, la bordul unei nave.

CANARISIRE – înclinarea într-un bord a navei, datorită unei incorecte poziţionări a echipamentelor grele (maşini, tunuri etc.), a încărcăturii, sau din cauza unui accident etc.

CAP COMPAS – Unghiul citit pe roza compasului, între direcţia nord-sud şi direcţia de marş a navei.

CARENĂ – Partea din corpul navei care se află sub apă (sub linia de plutire).

CAREU – încăpere destinată consfătuirii ofiţerilor navei, servind şi ca sală de mese şi de lectură pentru aceştia.

CAVILĂ – Piesă din lemn sau metal, având un capăt strunjit într-o formă ce se pretează apucării cu mâna. Timona are cavile de jur împrejur.

CHILĂ – Grindă longitudinală, aşezată pe mijlocul fundului navei, de la prova la pupa, constituind întăritura de bază a osaturii (a elementelor de rezistenţă; înspre prova, chila se continuă cu o grindă verticală sau uşor înclinată numită etravă, iar spre pupa cu o altă

grindă numită etambou.

COCĂ – Corpul navei, format din osatură, bordaj exterior şi bordaj interior (ambele din oţel).

COMANDA (prescurtare de la PUNTE DE COMANDA) – O punte, relativ îngustă, dar extinsă pe toată lăţimea navei, plasată la înălţime suficient de mare pentru asigurarea posibilităţilor optime de observare şi cât mai spre centrul de giraţie al navei. După destinaţia ei, poate fi: comandă de navigaţie, comandă de artilerie, comandă de luptă etc.

COMPAS (BUSOLĂ) – Aparat de navigaţie, care indică, permanent, direcţia nord-sud şi unghiul format de această direcţie cu axul longitudinal al navei (drumul navei, cap compas). Se deosebesc compasuri magnetice şi giroscopice.

COMPAS (BUSOLĂ) ETALON – Compas magnetic, servind pentru verificarea prin comparaţie a indicaţiilor repetitoarelor giro.

COPASTIE – Piesă de lemn, grindă. Formează marginea superioară a bordajului unei bărci. În ea se încastrează capetele superioare ale coastelor (crevacelor).

CULATĂ – Piesă de la capătul dinapoi al unui tun, având rolul de a mări rezistenţa gurii de foc şi a formă lăcaşul închizătorului.

CUPLU MAESTRU – Secţiune transversală verticală la o navă, situată, de regulă, în partea ei cea mai lată.

D

DIRECTOR DE TIR – Ofiţer care conduce tragerea de artilerie navală. De regulă, foloseşte un ansamblu de aparate optice, mecanice şi electrice, ansamblu numit aparat director de tir, care-i permite conducerea centralizată a tragerii tunurilor.

DUNETĂ – Punte suplimentară, deasupra punţii principale, la pupa navei, formând o suprastructură în care se amenajează diferite încăperi.

E

ETAMBOU – Grindă de rezistenţă, de formă mai mult sau mai puţin

regulată, care închide corpul navei, în plan vertical, la extrema pupa (în continuarea chilei) şi care susţine cârma.

ETRAVĂ – Grindă de rezistenţă, care închide corpul navei, în plan vertical, la extrema prova (în continuarea chilei). În marş, etrava este cea care despică apa.

G

GABIE – Platformă bine întărită, aşezată în partea superioară a coloanei unui catarg, pentru a servi la prinderea legăturilor care fixează catargul unei nave cu vele. La navele moderne, este folosită, în special, ca post de observare, în care scop i se construieşte şi un adăpost individual.

GEAMANDURĂ – Corp plutitor, solid ancorat pe fundul apei, prevăzut cu un inel de care ne poate lega parâma unei nave, astfel ca manevra de dezlegare şi plecare să se poată face repede şi fără ajutor din afară. Existenţa geamandurilor pentru legarea navelor măreşte posibilităţile de adăpostire ale portului respectiv. Există şi geamanduri cu alte scopuri.

GIRAŢIE – Mişcarea navei pe un arc de cerc, în timpul unei întoarceri, ca urmare a efectului cârmei şi al elicelor.

GIROCOMPAS (GIROBUSOLA) – Aparat de navigaţie, care indică direcţia nord-sud, pe baza proprietăţilor giroscopului de viteze mari; fiind un aparat foarte complicat şi delicat este plasat cât mai la adăpost, în interiorul navei, iar pe comenzile de navigaţie, de artilerie, de luptă etc. se instalează câte un repetitor giro, care nu face decât să afişeze indicaţiile transmise electric de „busola-mamă”.

GISMENT – Unghiul orizontal, între axul longitudinal al navei şi direcţia de tragere a unui tun.

GREEMENT – Totalitatea parâmelor (vegetale sau metalice) care servesc la fixarea catargelor şi a vergilor, precum şi la manevrarea velelor, a greutăţilor, a pavilioanelor de semnalizare.

GRUIE – Dispozitiv de ridicarea şi lăsarea la apă a bărcilor, încărcăturilor etc.

H

HABITACLU – Cutie de lemn sau metal nemagnetic (alamă), care acoperă compasul navei, îi luminează roza, dar nu permite luminii să deterioreze obscuritatea necesară pe timpul nopţii pe puntea de comandă.

HUBLOU – Deschidere circulară, în bordajul navei, sau în peretele unui compartiment; este prevăzut cu ramă metalică, geam foarte gros şi rezistent; se poate deschide pentru aerisire şi se închide etanş, cu capac pentru opacizare şi etanşeizare suplimentară şi cu zăvoare.

HULĂ – Mişcare ondulatorie a suprafeţei mării, sub forma unor valuri care nu fac spumă. Apare după încetarea vântului.

I

ÎNĂLŢĂTOR – Unghiul (calculat în funcţie de distanţa la obiectiv şi condiţiile atmosferice) cu care trebuie înclinată ţeava puştii, tunului etc., pentru ca proiectilul să ajungă la ţintă. Pentru a se înclina ţeava în mod corespunzător, acest unghi calculat se înscrie la armă, tun etc., pe un dispozitiv gradat, care se numeşte tot înălţător.

L

LIDITĂ – Exploziv derivat al acidului picric.

LINIE DE ŞIR – Formaţie de marş, în care vasele navighează unul după altul, la intervale care să le asigure posibilitatea evitării abordajelor între ele.

M

MATIS (a) – Înnădirea a două capete de parâmă, prin împletirea după anumite reguli a şuviţelor din care sunt formate.

MILĂ MARINĂ – Unitate de măsură a distanţelor pe mare, egală cu lungimea arcului de meridian de un minut, la latitudinea de 45° (1852 metri).

N

NOD – Unitate de măsură, egală cu viteza unei nave care se deplasează cu o milă marină pe oră.

P

PARÎMĂ – Frânghie, odgon.

PAVILION – Steag din pânză, folosit pentru a indica naţionalitatea navei sau compania căreia îi aparţine, ori pentru a efectua semnale între nave.

PICIOR – Unitate de măsură, aproximativ o treime dintr-un metru.

PITURĂ – Vopsea, conţinând ingrediente speciale, folosită pentru nave şi echipamentele aferente.

PORTAVOCE – Tub metalic (alamă) pentru convorbire între compartimentele navei.

PROVA (PRORA) – Partea de dinainte a unei nave; botul navei (se zice şi provă, proră).

PUNTE – Planşeu din table de oţel, fixate pe traverse, pentru împărţirea orizontală şi etajarea spaţiului navei, precum şi pentru mărirea rezistenţei corpului ei sau susţinerea mecanismelor şi echipamentelor de la bord. Se poate întinde pe toată lungimea şi lăţimea navei, sau numai pe porţiuni din ele. La vasele de pasageri există: puntea (de) promenadă, plasată cât mai degajat, pentru a permite pasagerilor plimbări agreabile şi puntea bărcilor, pe care se află plasate bărcile de salvare.

PUPA – Partea de dinapoi a navei (se zice şi pupă)

R

RELEVMENT – Unghiul orizontal făcut de direcţia în care se vede un obiectiv (navă, far, stea etc.) cu o direcţie origină (axul navei, direcţia de marş a navei, sau direcţia nord-sud).

RULIU – Oscilarea navei, dintr-un bord în altul, pe axul ei longitudinal.

S

SANTINĂ – Spaţiu rămas între puntea cea mai de jos şi fundul navei;

colectează scurgerile de apă care au pătruns accidental în interiorul navei.

SART – Parâmă de sârmă care fixează catargul navei în borduri.

SAULĂ – Parâmă până la 25 mm grosime, servind la susţinerea pavilioanelor, sondelor etc.

SIAJ – Dâră temporară lăsată în apă de trecerea unei nave (torpile, bărci), vizibilă în special datorită spumei şi bulelor de aer produse de elice, cârmă şi curenţi de apă scurşi de-a lungul bordajului.

SIFLEE – Fluier special, pentru darea semnalelor şi a unor comenzi la bordul navelor.

Ş

ŞCONDRU – Grindă cilindrică de lemn (bilă), cu folosiri diverse la bord, în special pentru întărirea (susţinerea, proptirea) pereţilor sau bordajului în caz de avarii.

T

TAMBUCHI – Deschidere pentru comunicare sub puntea principală sau între punţi, dispunând de o ramă cu prag şi capac etanş cu zăvor.

TELEGRAF – Dispozitiv mecanic pentru transmiterea rapidă şi sigură a comenzilor de la puntea de comandă la compartimentul maşinilor; foloseşte sunete de clopot pentru a atrage atenţia şi permite confirmarea promptă a înţelegerii comenzii date.

TEUGĂ – Punte suplimentară, deasupra punţii principale, la prova navei, formând o suprastructură în care se amenajează diferite încăperi.

TIMONA – Roată de lemn (metal), cu ajutorul căreia se manevrează cârma unei nave.

TRANCHET – Corp cilindric de lemn. de regulă de 1-2 metri lungime, legat la un capăt sau la ambele cu parâme sau lanţuri, destinat a fi aşezat între bordajul navei şi un corp dur (chei, bordajul altei nave etc.), în timpul manevrei de acostare, pentru a preveni deformarea sau spargerea tăbliilor bordajului.

TRIBORD – Partea din dreapta a navei, privind de la pupa spre prova.

TRUPE DE USCAT ALE MARINEI – Specializate în acţiuni specifice: debarcări, apărarea litoralului etc. În Marina britanică se folosesc subunităţii de trupe de uscat şi la bordul navelor mai mari, pentru pază, menţinerea ordinei etc.

U

U-BOT – Termen preluat din limba germană (U-BOOT) însemnând „Navă U” (iniţiala provine de la Untersee – submarin). În cele două războaie mondiale, Marina germană şi-a numit submarinele cu litera U, urmată de un număr, ceea ce a condus la adoptarea de către aliaţi, pentru desemnarea submarinelor germane, a termenului U-BOOT, dar în ortografia specifică limbii respective; engleză = U-boat; română = U-bot.

V

VERGĂ – Traversă cilindrică, subţiată la extremităţi, plasată de-a curmezişul catargului, pentru a susţine vela şi a permite manevrarea ei; la navele moderne, rolul vergii se rezumă la susţinerea antenelor şi a pavilioanelor de semnalizare.

VINCI – Maşină de forţă, cu abur sau motor (mai rar manuală), care, prin învârtirea unuia sau mai multor tambure cu ax orizontal, trage parâme sau lanţuri.

II
GRADE MILITARE

COMMODORE – Comodor (colonel cu stea)
CAPTAIN – Comandor (colonel)
COMMANDER – Căpitan-comandor (locotenent-colonel)
LIEUTENANT – COMMANDER – Locotenent-comandor (maior)
MIDSHIPMAN – Aspirant (absolvent al şcolii de ofiţeri, neconfirmat încă sublocotenent).
CHIEF PETTY OFFICER – Maistru principal
PETTY OFFICER – Maistru
WARRANT OFFICER – Ofiţer asimilat
NONCOMMISSIONED OFFICER – Subofiţer

III
COMENZI UZUALE
(cârmă, maşini, artilerie)

Cârma zece dreapta (stânga) = Se roteşte timona spre dreapta (stânga) până ce axiometrul acesteia arată zece diviziuni. Se menţine timona (şi deci, implicit, cârma) în această poziţie până la comanda următoare.

Cârma zero = Se roteşte timona astfel ca axiometrul să revină la zero (cârma revine în axul navei).

Drept aşa = Timonierul citeşte pe compas diviziunea (gradul de cerc) care se afla în dreptul reperului în momentul primirii comenzii şi o raportează cu voce tare. Dacă nu i se dă altă comandă, manevrează timona astfel ca nava să navigheze în drumul citit.

Pe drum înainte = Comandă dată la maşini, prin intermediul telegrafelor, pentru a porni cu toată viteza înainte (corespunzătoare numărului maxim de rotaţii stabilit).

Puneţi cinci rotaţii în plus = Comanda pentru mărirea numărului de rotaţii pe minut ale axului elicei cu încă cinci, ceea ce corespunde cu o mică creştere de viteză a navei,

Scurtă (lungă). Lungeşte (scurtează) doi = Comandă în tragerea de artilerie prin care se arată că lovitura precedentă a căzut dincoace (dincolo) de ţintă şi că se măreşte (micşorează) înălţătorul astfel ca lovitura următoare să cadă cu doi hectometri mai departe (aproape) decât prima.

VALERIU IONESCU

CUPRINS

Scapa
Coşmarul
Corsarul
O navă în flăcări
Învăţăminte
Ofiţeri şi oameni
Eve Collins
O mică greşeală
Capcana
Permisia
Amintiri
Convoiul
Abandonaţi
Lovituri de răspuns
Dineul
Miracolul
Casa de pe malul mării
Drumul spre patrie
Ne-au scutit ei de pericol
Mic glosar marinăresc

[1] Serviciu auxiliar al Marinei militare compus din femei, prescurtat Wren (N.T)
[2]Pentru a uşura cititorilor înţelegerea ierarhiei şi a le asigura cursivitatea lecturii, atunci când denumirile difereau, gradele din Marina militară au fost echivalate, în traducere, cu cele din Marina militară română existente la data la care se petrece acţiunea. Vezi „Mic glosar marinăresc" de la finele cărţii. (În paranteză sunt trecute gradele corespunzătoare din armata terestră)
[3] Iniţialele cuvintelor: Her Majesty's Ship = Navă a Maiestăţii Sale (N. T.)
[4] Rezerva Marinei regale militare britanice, prescurtat R.N.R. (N. T.)
[5] Iniţialele cuvintelor : Steam Shipp = Vas cu abur (N. T.)
[6] Tun antiaerian automat, de calibru mic, construit de fabrica de armament din cartierul Oerlikon, al oraşului Zurich, Elveţia (N.T.)
[7] Royal Navy College = Şcoala regală de marină (militară ; N. T.)
[8] Prescurtare de la sublocotenent (N. T.)